

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kimseye inanma
Kendine bile güvenme
Gerçeği arama

WULF DORN

PSİKİYATRİST

Gerçek seni bulacak

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivine

WULF DORN

PSİKIYATRİST

Almancadan Çeviren:
FİRUZAN GÜRBÜZ

PEGASUS YAYINLARI

Yazar

1969 doğumlu Wulf Dorn, on iki yaşından bu yana yazıyor. Kısa hikâyeleri antolojilerde ve gazetelerde yayımlandı ve birçok kez övgü aldı. Maceranın geniş ufuklarını keşfetmeden önce dehşetin ve gizemin büyüsü onu öncelikle korku türüne yöneltti. 1994'ten bu yana mesleki rehabilitasyonla ilgili bir psikiyatri kliniğini destekleyen yazar karısı ve şanslı kedisıyla birlikte Ulm yakınında yaşıyor. Yazarla ilgili geniş bilgiyi www.wulfdorn.de adresinde bulabilirsiniz.

Giriş

Kötülüğü çeken yerlerle ilgili efsaneler vardı. Sanki bu tür olaylara açlık çekerlermiş gibi kötü şeylerin tekrarlandığı yerler.

Eski Sallinger Çiftliği'nin harabeleri de böyle bir yerd. Hermann Talbach bundan emindi. Köyündeki herkes böyle düşünüyordu. Hatta bazıları bu yerin yakınına gelen herkesin delireceğini bile iddia ediyordu. Tıpkı bir mayıs gecesi çiftliğini ateşe verip karısı ve iki çocuğuyla birlikte kendini alevlerin içinde bulan Sallinger gibi.

Talbach yine de harabelere pek çabuk erişememişti. Yanında ona eşlik eden Paul'le birlikte orman yolu boyunca hızlıca yürürken geç kalmamak için dua ediyordu. Bu kez kötülüğü engellemek onların elindeydi.

Talbach'ın üzerinde hâlâ mavi iş tulumu vardı ve elleri yağlıydı. Eskiden ana kapının kemeri olan yosun tutmuş harabelerin yanından geçti. Kırkını çoktan geride bırakmış olan araba tamircisi, tamirhanesinin kaldıraç liftinde geçirdiği kazadan sonra topal kalmıştı, ama on dokuz yaşındaki Paul yine de onun adımlarına ayak uydurmakta güçlük çekiyordu.

Ama belki de bunun nedeni kötülüklerden korunmak için taşların birçoğuna çizilmiş olan pentagramlardı. Druid ayağı da denen bu şekillerin çoğu geçen yıllarla birlikte soluklaş-

mişti, ama bu yerin karanlık gücüyle ilgili inancı koruyacak kadar belirgindiler. Ve Paul'un davranışına bakılacak olursa bunun nasibini almayan hiçbir nesil yoktu. İyi özellikler dağıtılınca Paul'un yaratıcısı, genç adamı çalışkanlık ve güvenilirlikle kutsamıştı, ama görünüşe göre cesaret ve zekâ aynı gün onu terk etmiş olmalıydı.

Talbach eski iç avluya geri dönüp soluk soluğa ona yaklaşıp makta olan Paul'e baktı. Bu arada terini sildiği alnında geniş bir yağ lekesi bıraktı.

"Burarlarda bir yerde olmalı," diye soludu Talbach çevresine bakınarak. "Bir şey duyabiliyor musun?"

Paul sadece başını iki yana salladı.

İki adam ormanın içindeki hafif gürültülere kulak kabarttı. Uzaklardan kuş cıvıltıları geliyordu; kuru bir dal Talbach'ın korunağı ayakkabısının ağırlığı altında çatırtıyla eğildi. Bir yabanarısı kuşüzümü çalılıklarının üzerinden vızıldayarak uçtu. Sivrisinekerin vızılıtları her yönden gelir gibiydi. Talbach küçücük kan emicilerin boynunu ve kollarını soktuğunu neredeyse fark etmedi. Ne kadar zayıf olursa olsun, tamamen insanı bir ses duymaya odaklanmıştı.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bu lanetli yerin üzerinde karanlık bir örtü gibi duran korkunç bir sessizlik vardı. Öğle sıcaklığına karşın Talbach'ın tüyleri dimdik oldu.

"İşte!" diye bağırıldı Paul. Talbach korkuyla sıçradı.

Genç adamın gösterdiği yere doğru bakınca parıltıyı o da gördü. Güneş ışığının parlak bir leke oluşturduğu bir yıldız parçasından yansıyor. İki adam o tarafa doğru yürürken basılmış otları ve ayak izlerini gördüler; yine biraz uzakta, yosun tutmuş bir ağaç gövdesinin ardında parlayan bir başka yıldız kâğıdı da.

Talbach eğilip kâğıtlardan birini aldı. Çikolata kokuyordu.

"Buradaydılar, ama nereye..." Cümlesini bitiremedi. Tüm dikkati izlerin devamını bulmayı umduğu açıklıktaydı. İzler olması gerekirdi.

Sonra bakışları iç avluyu bürümüş olan çalıklara takıldı. Yakınına ilerleyince kırılmış dalları gördü; hemen arkası taş merdivenlerle kaplıydı.

"İşte burada!"

Talbach yosunun ve çürümüş yaprakların kayganlaştırdığı taş merdivenlerden olabildiğince çabuk aşağı indi, hemen ardından Paul onu izledi. Çok geçmeden çiftliğin eski buzhanesine ulaştılar. Ardına dek açık duran paslı demir kapıya bir göz attığında Talbach'ın ağzından şaşırtıcı biçimde yüksek bir ses çıktı.

Paul, tavşan görmüş bir av köpeği gibi onun yanında durdu. Ama gördüğü bir tavşan değildi. Gördüğü şey, benzini bir ölü-nünki gibi soldurmuştu.

"Lanet olsun!" diye inledi Talbach; ağzından başka bir şey çıkmadı.

İki adam küçük odanın sol duvarındaki lekeye korkuyla bakakaldılar.

Kan henüz kurumamıştı. Öğleden sonra güneşinin odaya düşen ışığında, kaygan taşların üzerinde mora çalan bir yağ lekesi gibi parlıyordu.

Birinci Bölüm Kadın Hasta

*"Örkünç canavarlar, süper ucubeler,
Koşturur beni, korku içinde koşturur!"*

DAVID BOWIE¹

1 David Bowie'nin *Scary Monsters and Super Creeps* adlı şarkısından. (yay. s.)

Bölüm 1

ORMAN KLİNİĞİ'ne hoş geldiniz

Psikoterapi ve Psikosomatik Psikiyatri hastanesi

Geniş klinik arazisindeki hız limiti saatte yirmi kilometreyi gösteriyordu, ama Dr. Ellen Roth'un hız göstergesindeki ibre neredeyse elliye yaklaşmıştı.

Ellen arabasını 9. bölümün bulunduğu binaya doğru sürdü. Küçük dijital göstergelerinden hatırı için ona biraz daha zaman vermelerini diler gibi o sabah yüzüncü kez saatine baktı. Ama göstergeler acımasız bir doğrulukla Ellen'in yarım saatten fazla gecikmiş olduğunu haber verdiler.

Stuttgart havaalanından Fahlenberg çıkışına dek yola dizilmiş olan ve bütün gerçekçi zaman planlamasını kaba bir tahmine çeviren sayısız otoban inşaat çalışmasına yeniden sövdü. Yol boyunca bir trafik sıkışıklığından diğerinin içine düşmüştü ve yolu nadiren boş bulduğunda da radara yakalanmamayı ummuştu.

Şimdi Chris yanında olsaydı, mutlaka bu telaşın bir işe yaramayacağına dikkat çekerekdi. *İnsan geç kalmışsa, kalmıştır. Birkaç dakika da bunu değiştirmez, derdi.*

Şu anda yeryüzünden on bin metre yüksekte olan ve şimdi den özlediği erkek arkadaşı ve meslektaşı Chris.

İki kişilik arabasından dışarı fırladı ve kapıyı kapatırken anahtarı kontağın üzerinde bıraktığını fark etti. Aceleyle tekrar kapıyı açıp anahtarı çektiği sırada çağrı cihazı öttü. Kendi bölümüne geldiğinden beri bu ikinciydi.

"Tamam," diye söylenerek aleti kapattı.

Ama bölüm binasına giderken, çağrı cihazı tekrar öttü. Şu plastik canavardan nasıl da nefret ediyordu. Bir kibrit kutusundan büyük değildi ama yine de son derece sinir bozucu olabiliyordu. Özellikle en akıl almaz yerlerde öttüğünde; öğle tatilindeyken kantinde ya da Chris'in deyimiyle *klirik şefinin* yaya dolaztığı yerlerde.

Bu arada, bu sabah hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu. Tam tersine, ona söylediklerinde son derece ciddiydi. Ona verdiği sözü düşününce kendini kötü hissetti. Ya başaramaz ve Chris'i düş kırıklığına uğrattırsa? Bunu düşünmemeyi tercih etti.

Ellen personele alt park yerinde frene bastığında çakıl taşları sıçradı. Motoru kapattı ve derin bir soluk aldı. Kalbi sanki havalandı. Motoru kapattı ve derin bir soluk aldı. Kalbi sanki havalandı. Motoru kapattı ve derin bir soluk aldı. Kalbi sanki havalandı.

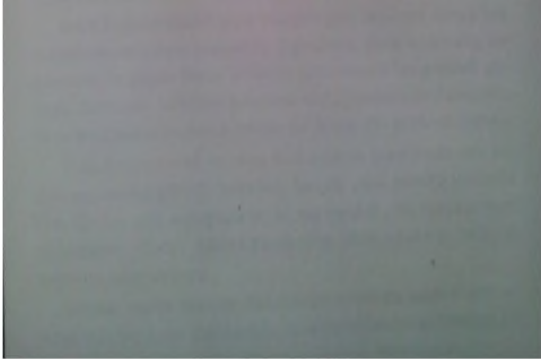
"Sakin ol, Ellen, sakın ol. Geciktin ve bunu değiştiremezsin," diye kendi kendine mırıldandı aynaya telaşlı bir bakış atarken.

Bir anlığına sanki aynada yabancı birini görür gibi oldu; ondan epeyce yaşlı bir kadın. Kahverengi gözlerinin altında halkalar belirmişti; ona aslında küstah bir ifade kazandıran kısa kesimli saçları cansız duruyordu ve arabanın loşluğunda neredeyse gri görünüyordular.

Ellen iç geçirdi. "Kimlik bilgilerini bir kenara atıp tahminde bulun," dedi "benim adım Ellen." "O zaman şimdi dokuzunda emekliliğini isteyebilirsin."

Daha az stresin ve daha fazla uykunun tam zamanıydı.

Bu küçük canavar Ellen'e bu pazartesi öğleden öncesinde, hayatında ilk kez işe geç kaldığını hatırlatmıştı. Ve *His Master's Voice*'un² -Chris'in adeta bitmez tükenmez repertuarının bir başka ifadesinin- iki dakika içinde tam üç kez *Büüüp Büüüp* şeklinde sinir bozarcasına ötmesi, acilen beklendiğine şüphe bırakmıyordu. Ellen ısrarla Chris'in korktuğunun başına gelmesini umdu.

Bölüm 2

Adamın adı Walter Brenner'di ve ağzından çıkan tek şey konuşmayla ilgisi olmayan anlaşılmaz, abuk sabuk bir sözdü. "Simmmmmssssseeeeeennnnn," gibi bir şey.

Nakil belgesindeki kişisel bilgilere göre Brenner altmış beş yaşındaydı ve yalnız yaşıyordu. Yıpranmış, fitilli kadifeden bir pantolon ve göğüs kısmı lekelerle dolu ekoseli bir gömlek giymişti. Görünüşe bakılırsa kızartma sosu yiyecekleri düşküncü, ya da en azından kurumuş haliyle sos lekesi gibi görünen şeylere.

Buna karşın tarak ve tıraş makinesinin işlevi onda pek hayata geçmemiş gibiydi. Sakalları, kırık, çıkık yanaklı yüzünde cam iğneler gibi duruyorlardı ve saç modeli -bu kargaşa tarif edilebilirse- Ellen'e Albert Einstein'ın dilini çıkardığı ünlü fotoğrafını hatırlatmıştı.

Östüne üstlük Brenner'den tazlaca beklemiş kamamberi andıran sert bir koku yayılıyordu. Acınası bedenini görünmez bir bulut gibi kaplayan sıdık, ter ve iç yağının bir karışımı.

Bugün Calvin Klein parfümümü dekolteme sıcaklığım yerde burnuma sürmeliymişim, diye düşündü Ellen, ama bu düşüncesini belli etmedi. Bunun yerine, "Günaydın," diyerek elini uzattı.

Brenner onu fark etmeyip hipnotize olmuş gibi görüntü hıçlığına dıktı.

13 • *Fieldwork*

"Bay Bonner daha önce yehir kliniğinin acil servisinden bize nakletildi," diye açıkladı hemşire Marion ve Ellen'e giriş kâğıtlarını uzattı.

İki yarı benzerce ellisini geçen arında birakim olmalaydi, de Ellen'in de ne geri kalan personelin onu karsi sempatisi ol- duğu soylenebilir. Marien dinsel görev aşi ve anaç tutumuyla her zaman en sabırlı kişiyi bile çileden çikarmayı başarıyordu. Bu arada, bedeninde, uzun yıllardır çalıstığı 9. bölümün envan- ter listesinde olduğuna dair bir dampa tapşığına da iddia eden denizliler de yok değildi.

"Zavallı herif daha anlayışlı bir tek kelime bile etmedi," diye ekleyerek Brenner'in omuzuna haflice vurdu, ama beriki bunu fark etmiş benzemiyordu.

"Ona kimin giriş yaptığını biliyor muyuz?" diye sordu Ellen.

"Twinin merdivenlerinde paşkın gibi dolayacağını gören bir komşusu onu acile getirmiş. Onunla konuşmak olanaksız ve aklı tamamen başından gitmiş durumda. Ayrıca denge bozulmuştu. Zorla yürüyüş zorlu."

Brenner, sanki bunu doğrulamak istemesine bir şeyler sağ-
malayıp ardından bir de gıgırdı. Bu arada bakışlarını Ellen'in
sandalyesiyle yer arasında olmasa gereken bir noktaya sabitle-
mişti. Ağzından çıkan koku iki kadının ona doğru dönmelerine
neden oldu.

"Humm...," diye bir yanıt geldi.

İki hafta önce anısına geldiğini bildiğini sanıyordu. En azından kâhlerin kurumuş kızartma sosu dışında başka bir şey olmadığını dair bir şüphesi vardı.

... dengre oris paskunlikda bo'ldi.

"Başka çaresi kalmayan tek emekçi o değil," diye fikrini belirtti Ellen ve Brenner'e dikkatle baktı. "Uzun köpek mamamı ucuz konserve yemekten daha besleyici. Haklı mıyım, Bay Brenner?"

Brenner bu soruya bunak dilinde bir yanılamayla tepki verdi. Ellen bunu görmezden gelip reflekslerini yaktı ve sonra ona giriş kâğıtlarını gözden geçireceğini açıkladı. Ama Brenner hâlâ zeminle ilgileniyormuş gibiydi.

Ellen nörolojik bir bulguya ilgili ipucu bulmak üzere gırtlık kâğıtlarını okudu. Hasta, olasılıkla konuşma yeteneğinin ve denge duyusunun kaybolmasına neden olacak bir felç geçir-mişti. Ama aynı şekilde bir yaşlılık demansı? da söz konusu olabildi ki, bu da Doktor Bayan Mârz'in onu psikiyatrye nakletmeyi uygun bulmuş olmasını açıklıyordu.

Ama eğer böyle olsaydı, o zaman Brenner'in çoktan burle-
rinin dikkatini çekmiş olması gerekirdi ve o zaman dairelerinde
tek başına kalacak durumda da olmazdı. Hayvan maması yemek
bir yana, tek başına bir şeyler satın almayı bile başaramazdı.

O halde demans değildi. Ama o zaman neden psikiyatriye getirilmişti? Sayfaları evirip çevirse de bu talimat Ellen'e hiç mantıklı gelmiyordu.

Meslektaşının bulgularının yazılı olduğu kağıtları gözden geçirdi. *Tephis* kelimesinin ardından okudukları onu şaşırtmıştı. Bir kez daha Brenner'e, sonra tekrar giriş kâğıdına baktı.

Tefhis: F20.0 diye yazıyordu. Tıpta özel hizmetlerle ilgili ya
zışmalara denk gelen bu şifre WHO'nun⁴ dünyaca bilinen, has
talıkları sınıflandırma listesi idi. F20.0 ise Ellen'in günlük hayata

3 Yayımlarda latince, alfabemize mantık yürütme, ya da zamanı kaybet, okuyucuların anlayışına kavuşma, alışkanlık basit birer vagona gibi ilerleyerek gidenler benzerlik (ç. n.)

9. (İng.) Duman & Sağlak (2008: 12, 16.)

tında uğraştığı, en fazla konulan tehislerden biriydi. Bu, Paranoid Şizofren'in ilkesiydi.

Ellen bunun üstünkörü yazılmış bir sayı olup olmadığını anlamak için daha dikkatli baktı. Bu el yazısının okunaklı görünüşü aslında ortada bir şüphe bırakmıyordu -düzeni seven Chris olsa, *Kâğıda kazanmış gibi*, derdi-, ama yine de hata olması imkânsızdı. Doktor Bayan März böyle kaydetmişti. Şizofren olduğunu düşünmese Walter Brenner'i neden komşu kliniğe gönderirdi?

"Bize daha önce gelmiş miydiniz, Bay Brenner?" diye sordu Ellen, bir yanıt alamayınca da bölümün bilgisayarında araştırdı. Brenner'in adı bir tek sonuç veriyordu. Giriş kaydı, Ellen'in meslekteki Mark Behrendt tarafından yapılmıştı. Mark'ın orada kısa cümlelerle yazdığı şey ona neredeyse dilini yutturacaktı.

Tekrar Bay Brenner'e döndü ve sevecen bir tavırla elini tuttu. Buna aldığı karşılık ilk kez Brenner'in dikkatini çekmek oldu. Ama bakışlarında karşındakini tanıdığına dair, en azından, "Ah, beyaz önlük giymiş bir kadın," diye düşündüğüne dair bir hali yoktu. Bunun yerine ona bakarak heceler gibi, "ağ-nnnn-galll," dedi.

Ellen adamın köseleye benzer elinin üstünü çimdikledi. Kıvrık deri, mumlu kıl parçası gibi olduğu yerde kaldı.

"İnanılmaz!" Ellen, hemşire Marion'un soru soran yüz ifadesini görünce ekledi: "Ona olabildiğince çabuk tuzlu sıvı verin. Sanırım birkaç saat içinde karşımızda çok farklı bir Bay Brenner olacak."

Hemşire alını kırıştırdıca buruşuk yüzlü bir köpeğe benzedi. "Efendim?"

"Mucizeleri sadece Tanrı başarmaz, değil mi, Bay Brenner?"

"Tam olarak ne demek istediniz?"

"Bay Brenner'in konuşusu bana onun daha önce de kliniğinize getirildiğini söyledi. Güpegündüz kendi mutfak penceresinden içeyip saçma sapan konuşmaya başladıktan sonra polisinize onu size getirmiş. Yoldan geçen insanlara tuvaletinden defolup gitmelerini söyleyerek bağırması."

"Sevgili Bayan März, bunların hepsi doğru olabilir. Ama acelelik edip bir konunun söylediklerine göre tepki vermek yerine *bizi* aramalıydınız, böylece Bay Brenner'in o zaman da dehidrasyon nedeniyle bu hale gelmiş olduğunu öğrenirdiniz. Son alımına göre davranışlarında zaman zaman bozukluk olabilir ama bu henüz onun *psizofren* olduğunu göstermez. Bunu ilk geldiğinde Bay Brenner'i tedavi etmiş olan Doktor Behrend'e de sorabilirsiniz."

Hatta birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Dr. März sordu: "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Sizi bir şeyle suçlamıyorum, bir şeyin *altını* çiziyorum. İhtimaliniz yüzünden Bay Brenner'i hayatı tehlike içeren bir konuma soktunuz. Ayrıca hasta özgeçmişinde bundan sonra bir de *psizofren* teşhisiyle dolaşacağından söz etmiyorum bile. Yanlış teşhis olsun olmasın, böyle bir kaydı ne anlama geldiğini size açıklamama gerek yok, sanırım."

"Bu kadarı yeterli!" diye ahizeye tısladı Dr. März. "Yoksa siz benim..."

"Beceriksizlik ettiğinizi söylüyorum. Bu olayda durum aynı değil."

Bu yanıt diplomatik bir ifade düşünmek için uğraşmakla zın Ellen'in dudaklarından çabucak çıkıyordu. Bunu söyler söylemez hatta çevir sesini duydu. Şağkin bir halde ahizeye baktı.

Ne bekliyorsun? Bir teşekkür ve bir buket çiçek falan mı? En büyük Dr-Ellen-Roth-Fan Kulübü'nün arkası kesilmeyen alkışlarını mı?

Elbette mesleğiyle mahlkede görüşebildi, ama yine de hakkı olduğunu hissediyordu. Hoş, Ellen'in ortalığı ayağa kaldırıp mesleğinin –yabancı bir klinik olsun olmasın– başına büyük dertler açmaya niyeti yoktu, ama en azından Dr. März bu hata nedeniyle üzüldüğünü söyleyebilirdi. Bu kadarını Ray Brenner'e borçluysa. Yaşlılık günlerini büyük olasılıkla hap kadar daire-sinde kukumav kuzu gibi tek başına geçiren ve ayın ortasında ucuzluktan aldığı makarnayı köpek mamasına karıştırırken kendini, içinde köpeklerle iyi gelecek her şey varsa, o halde insanlara iyi gelecek her şey de içindedir, diye kandıran o zavalı adama.

Konu, haklarını koruyabilen ve kazancı iyi olan genç bir hasta olsaydı, o zaman belki Dr. März tüm nezaketini ortaya koyarak gerçekten özürler dileyebilirdi. Ama bir ayagı çukurda olan yaşlı Brenner gibileri için zaman kaybedilmez ve günlük işlere devam edilirdi.

Dünya adaletsiz, acımasız ve şiddet dolu, diye düşündü Ellen.

Sonraki saatleri hastalarla konuşarak geçirirken şiddet sözü bir süre daha kafasının içinde yankılandı. Sonra Chris'in önceki akşam mesaiden sonra bırakmış olduğu dosyalarıyla uğraşacağı küçük bürosunun sessizliğine döndüğü için kendini mutlu hissetti.

Yapışkanlı küçük, sarı not kâğıdını görünce gülümsedi, Chris'in kullanarak onu şaşırtmaktan hoşlandığı, dikkat çekici küçük notlardan biriydi. Bu kez üzerine gülen bir yüz çizmişti. Altında okunaksız, düzgün yazısı vardı:

Stres yapma, tatlım.

"Ahi ne demersin," diye murlendireli notu masasının üstündeki duvara yapıştırdı.

Kendisi bulaşmış stresi, yorgun ve tükenmiş hissediyordu. Son hafta onun için o yoğunluğu aşmadan epey zorlu geçmişti. İstirak hafta sonu da Chris'a evinde tamirat işlerine yardım etmiş ve dışarıya giden provalarına girmek için çok az uyumuştur.

Küçük olduğuna bile de havasından satın aldığı enerji içeceği de yorgunluktan kurtu-yordumcu olmamıştı. Bu onu sadece dürtüyordu, ama tam anlamıyla uyandırmamıştı. İçindeki duşun, bir espresso ve muz açığı çok daha iyi bir şeyim oluyordu, diye düşünürken, ama herman ardından çok teneke kutu spor arabasının yan koltuğunda öneye berce sallanıp durmaya başlamıştı.

Bütün bu işler henüz yeni başlamış olan hafta için iyi bir başlangıç sayılmazdı. Ellen, şu anki durumlarıyla bir uyku masumunu hiç zorlamadan birincilikle bitirebileceğinden emindi.

Hastalık algısına ilişkin iyi formu yan tarafı kaydı -her yıl getirilecek artan bütçelerle birlikte-, bir sosyal görevinin mek-tubunu kaldırı ve sonunda altında aradığını buldu.

Kontrol listesi kafasının içinde bir sahneyi canlandırdı: Gerçi bu bir halde yan koltuğa oturan Chris ve yanında, yakındaki havasından uykuları.

Onun, "Beli de bu seyahate çıkmamam gerek," diyen sesini duyar gibi oldu. "Bu tasarla ilgili, yendi böyle..."

Onun alıcısı kesim ve bu sabah belki yüzünde keşif olayla ilgiliydi, engellenmemesi gerektiği konusunda ona güven vermişti.

Bunun üzerine Chris ona ciddi bir ifadeyle bakmış ve, "Bir Margitta Sten vakası daha yaşamak zorunda kalmak istemiyorum," demişti.

Jüden gövdesine dair sözler var. Göz kenarından çekimlenmiş, neyi görmek kimliğine dair bir veri yok. Yaklaşık 30 ila 35 yaşlarında. Genç bulaş. Thoma sonuca ulaşan psikolojik benzerlik.

Bu kadın her kimsenin, kendi yerini yapmış olmalıdır. Ne Chris'ın alıcısı etmiş darp eden Ellen'in bu kitle olayın ne olabileceğini konusunda onun sözlerine yitirmesine gerek bırakmamıştır.

Güçsüz geçirdi. Tecrübe ve evlilik için piddet son yıllarda geçtiği artmıştı. Bunu yürekli içtihat, entegrasyon eksikliği ve artan alkol tüketimiyle ilişkilendirmek için fazla hayal gücüne ihtiyacı yoktu. Ne çığır bir dünyada bu.

Ellen daha sonra Chris'ın kayıt formunun en alt köşesinin yanlış olduğu açık हुई:

(IV)

Özellikle ilginç vaka: Chris sadece Ellen ile kendisinin tanıdığı ve sıkça kullandığı bu konutların altını daha önce hiç görmemişti. Hefe iki kez, hic.

Ek bilgiler bağışlandı da not düğümlendi: Hastanin tehlikeli olduğunu kayırdı. Ona inşaatçılar.

"Tekisi o halde," dedi Ellen forma bakarak, sonra derin bir soluk aldı. "Tahminen tamamlandı."

Bu adı duyunca Ellen'in tıyileri diken diken olmuş, etta belki etmemiştir.

"Bu olmayacak," diye ona söz vermişti. "Ne olursa olsun, onunla ilgilenemeyim."

Şimdi elinde yeni vakaya ilişkin bir formu tutuyordu ve birkaç saat önce yaptıkları konuşmanın etkisi o denli büyüktü ki, bir an sanki Chris hâlâ yanı başında oturuyormuş gibi hissetti. Onun muvi gözlerinin endişeli, aynı zamanda ısrarcı bakışlarını neyleyse hissedebiliyordu. Gerçekten de odada oluyolmadığını görmek üzere çevresine bakmaya dürtülmeye kurtulmaya çalıştı. Sonra onu sikan şeyin Chris'ın bakışları olmadığını anladı, daha çok ona verdiği ve gerçekten tutabileceğinden emin olmadığı sözüü canını sikan.

Üzerine hücum eden şüphelerden kurtulmak üzere ikinci ve forma odaklandı. Bu form normalde hasta yeni giriş yaptığı sırada doldurulur ve dosyasına eklenirdi. Ama Chris bu vakanın onun için -dolayısıyla kendisi için de- ne denli önemli olduğunu ona bir kez daha hatırlatmak üzere tamamen bilgilendirilerek formu ÜZERİNDE ÇALIŞILACAK yığının tepesine koymuştu.

Ellen üzerinde hastanın adı ve soyadının yazılı olduğu en üst satırı okudu.

Kimliği meçhul.

"Zamanın kısıtlı olduğu için onunla ilgilenemedim," diye açıklıyordu Chris.

Yine oturduğu yer ve nereden geldiğiyle ilgili notlar da bulunuyordu. Altında şöyle yazıyordu: Bilgiler jehir kliniğinin ambulansından alınmıştır.

Tıpkı dehşetli olmuş Bay Brenner gibi, diye düşündü Ellen. Sadece bu hastanın durumu şüpheli yer bırakmıyordu. Bu, Chris'ın kayıt bölümündeki izlenimlerinden de belliydi.

Bölüm 3

7.nolu oda bölüm koridorunun en sonundaydı. Özellikle zor vakalara ayrılmış olan 9. bölümün tek küçük üç odasından biriydi. Gerçi yatak yığılığundan zaman zaman odaya iki hastanın konduğu da oluyordu, ama şu sıra 7 numaralı odada bir tek konuk vardı.

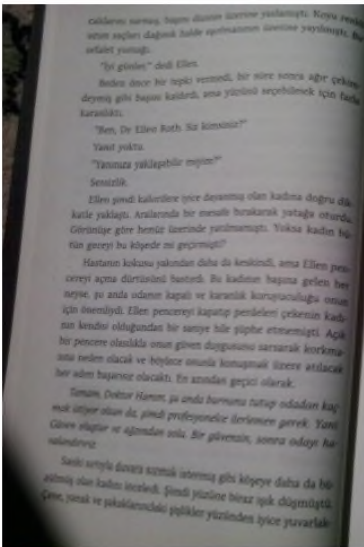
Biri perdeleri kapatmıştı. Odaya giden yolun kenarlarına yansıyan küt güneş ışığı garip bir leşlik oluştuyordu. Duvarları yirmi derece olduğu ve tüm odalarda klima çalıştığı halde bu oda Ellen'e hissedilir biçimde serin gelmişti. Ama en kötüde, havada neredeyse elle tutulacak denli fark edilecek kadar soğuktu.

Bay Berring'in beden kokusu bunun yanında epey hafifti. Kır, diye düşündü Ellen ve öğürmek için kendini zor tuttu. Odadaki koku aynı zamanda acil olarak beden temizliği gerektiririne bir işaret, ama koku, tarihi zor dayanılması daha da zor olan başka bir şeyle de karışmıştı. Öyle ki, uzun süredir maruz kaldığı takdirde kalıcı zarar verebilecek bir şeye benziyordu.

Korku, diye geçti Ellen'in kafasından. Bu korkunun kokusu.

Pek profesyonelce olmasa da, daha uygun bir karşılık almasına gelmemiştir. Ve bedeni sanki bunu anlatmak istemiş gibi, koltuk altındaki tüylerin dikildiğini hissetti.

Sonra yerde, yatak ile duvar arasında çömelmiş olan bedeni gördü. Karanlıkta boyunu tahmin etmek zordu. Kollarıyla ha-

Göğüsleri sarımsı, bacağı dişimsi iştahsız yarılmıştı. Koyu renkli utanç saçları dağınık halde epitelizasyon üzerine yayılmıştı. Bu cefakâr yüzüğü.

"İyi güzel!" dedi Ellen.

Başını döner bir tepki vermedi, bir süre sonra ağır çekim-deymiş gibi başını kaldırdı, ona yüzünü sergilemek için fazla karanlık.

"Ben, Dr Ellen Roth. Siz kimsiniz?"

Yanıt yoktu.

"Yalnızca yüzüğüdür benim?"

Sensizlik.

Ellen gördü kalıplara göre davranış olan kadına doğru dik kade yaklaştı. Aralarında bir mesafe bırakarak yatağa oturdu. Görünüşe göre hermit izlerinde yatırmamıştı. Yoksa kadın bütün geçirdi bir köyde mi geçirmişti?

Hastanın kokusu yakından daha da keskindi, ama Ellen pencereyi açma dürtüsünü bastırdı. Bu kadının başına gelen her neyse, şu anda odanın kapalı ve karanlık koruyuculuğu onun için önemliydi. Ellen pencereyi kapatıp penicleni çekimin kadının kendisi olduğundan bir şeye bile şüphe etmemişti. Açık bir pencere olmasa da onun gövde duygusunu sarımsak korkutucu telen olacık ve böylece onunla konuşmak üzere atılacak her adam başımsız olacaktı. En azından geçici olarak.

Tamam, Doktor Hanım, şu anda buruma tutup odadan kaçmak istiyorum da, şimdi profesyonelce derinlemen gerek. Yani Güneş ışığı mı ağzından sızdı. Bir gözünüz, sonra ındığı halinizdeniz.

Sanki sesle dürtü azımsız istemmiş gibi köşeye daha da bizi azımsız olan kadın ilerledi. Şimdi yüzüne biraz ışık düşmüştü. Çene, yanak ve pekişenlerdeki şişlikler yüzünden iyice yuvarlak-

laşmış bir yitirdi bu. Ön kolundaki ve yüzündeki sayısız kan izleri yarı karanlıkta kurum lekeleri benzeriyordu, sanki kadın lele yüzündeki teri silmiş gibiydi.

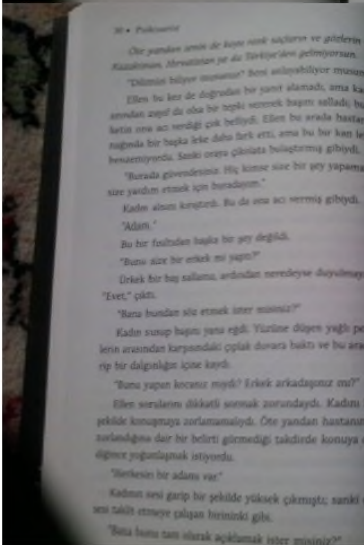
Onu her kim dövüyse, işini iyi yapmış. Herhalde bir fiyilik olay değil, diye düşündü Ellen. Yoldan falıya sızarak neylelikle yüzü vurmazlardı. En azından kadınların ağır yoluyla para kazanmaya devam edebilmeleri için daha az göze geçip yerleri seçerlerdi.

Ellen, bu hüznümlü manzaraya bakarken Chris'in neden Olf'nin üzerinde bu denli ısrarla durduğunu ve, "Belki onunla sen ilgilenen daha iyi oluc" derken ne demek istediğini anlamıştı.

Onun bir erkek olarak bu kadına yaklaşmaması fazla şaportıcı değildi. Ağır bir çok altında, karartılmış bir odanın köşesine sınımsız şiddet kurbanı birinin olayında hiç de şaportıcı değildi. Bu tür durumlarda bir kadın dokturu bile kadın kadına bir konuşma yapması zordu. Kurban çoğunlukla sadece şok değil, ayrıca duyduğu utanç yüzünden de her tür yarılım önerisini reddederdi.

Ama kadının sorularına tepki vermemesinin üçüncü ve önemli bir nedeni de olabilir: Dili.

Ellen kucaklarının biriken öfkelerinin hedefi haline gelen Doğu Avrupalı kadınlarla son zamanlarda çok uğraşmıştı. Cilt-tiçe artan sosyal sorunlar Fahlenberg gibi küçük bir şehirde bile şiddetle besleniyordu. Bu şiddetten çoğunlukla sadece dil engeli nedeniyle yardım alamayacak durumdaki olan savunmasız kadınlar nasibini alıyordu. Bu hasta da doğu Avrupalı olabiliyordu. Görünüşü, koyu renk saçları, yine koyu teni gözleri bu tanıma uygundu.

30 • Psikozmiz

Olar yandan anısı de köye renk saçların ve gözlerinin var mı. Kaşlarının, Mervatların ya da Tarkovskilerin gelmiyorsa.

"Dünyanın hiçbir insanı" beni anlayabiliyor musunuz?

Ellen bu kez de doğrudan bir yanıt alamadı, ama kadın muhtemelen ağız da olsa bir tepki vererek başını salladı, bu hareketi ona acı verdiğini çok belletti. Ellen bu anında hastanın yüzüne bir başka leke daha fark etti, ama bu bir kan lekeli benzeriyordu. Sanki orası gölgele bulgırtmış gibiydi.

"Burada güvencesizim. Hiç kimse size bir şey yapamaz. Bu size yardım etmek için buradayım."

Kadın alımsız kırıştırdı. Bu da ona acı vermiş gibiydi.

"Adam."

Bu bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Bunu size bir erkek mi yapıyor?"

Ürkek bir baş sallama, ardından neredeyse duyulmaması bu.

"Evet," çıktı.

"Kara bundan söz etmek ister misiniz?"

Kadın susup başını yana eğdi. Yüzüne düşen yağlı parçaların arasında karpandacı çıplak dudakla bu ve bu arada gıyıp bir dalgınlığı içine kapı.

"Bunu yapan kocanız mıydı? Erkek arkadaşınız mı?"

Ellen sorularını dikkatli sormak zorundaydı. Kadını hiçbir şekilde konuşmaya zorlamamalıydı. Öte yandan hastanın fazla zorlandığına dair bir belirtisi çıkmıyordu. Takdirde konuya olabildiğince yaklaşmak istiyordu.

"Herkesin bir adamı var."

Kadın sesi garip bir şekilde yükseliyor, sanki çocuk sesu saldırmaya çalışan birine diyor gibiydi.

"Bunu bunu tam olarak açıklamak ister misiniz?"

Ellen huzursuz oluyordu. Herkesin bir adamı olması, mutlaka bir kocası olduğu anlamına gelmiyebilirdi. Kadın belki de genel birini kastıyordu. Belki bir postacı, bir polis ya da rapit olabilir. Ellen psikyatrist olarak çalışıp dört yıl içinde onca şekilde bir şey öğrenmişti. Hiçbir şey mikasız değildi. Geçen hiçbir şey.

Kadın pilleri yazılamaz elektronik bebek gibi başını yavaşça ona doğru döndürdü. Gözleri kırkından kocaman açılmıştı.

"Beni ondan koruyacakmış, değil mi?"

Ellen elinde olmadan yine korkmuş bir çığırda diyalimdi. Kadının belirgin aksanını fark etti. Kelimelerinin Württemberg'in ve Bad bölgesinin bazı yerlerinde duyan haldir bir tınısı vardı. Şüphesiz bu bölgeden değildi. Fahlenberg'in çevresindeki bölgeye kulağa sert gelen Schwab aksanı hakimdi.

"Elbette sizi koruyacağı. Ama kimden size ettiğini bilemem gerek."

"Kara Adam."

"Kara bir adam mı? Kara derli birini mi kast ediyorsunuz? Bir Afrikalı olabilir mi?"

Kadın çocuk sesile, "Kara Adam, Kara Adam. Kim korkar Kara Adam'dan?" diye şarkı söylemeye başladı. Sonra çığınca bir kükardamayla gülerken rengi değişmiş bir dizi dişini gıhtendi.

"Çocuk parkısındaki adam mı?"

Kadın gözlerini daha kocaman açtı. "Ama o gelince oradan kaçınız!" Umutsuca Ellen'e baktı. "Ama ondan kaçılmıyor Olmuyor. O fazla kurnaz."

Chris, bir başka Margitta Stein vakası daha yaşamak istemediğini söylemişti. Ellen eski hastayı düşünmeden edemedi. Kadın, iki yıl önce önemli bir işadımı ve bir o kadar da şiddet eğilimli olan kocası tarafından dövüldükten sonra özel bölüme

Anna bu bakışlarda başka bir şey daha vardı. Ellen bunu anımsamadan kurtulmuş musulasın yüz ifadesi olarak yorumladı.

Çehennemde giymiş olduğun düğünkü bu çocuk seni korkutmuş varmış kararsız odalı olarak gitmek zoruna gidiyordu. Anna kırılsırdanla gülmeye kırıp, küçük siyah plastik cıvıdan peşinen *biş biş diye ötece* ona doktorluk görevini hatırlatınca, gülmeyi bu bakışlarda kurtarmayı başarabilirdi.

Arında bir hafızı duyduğunda Ellen tam kopya yaklaşıyor. Çerçevesi balondu ve bir an sonra duvara çarpıştı.

Ellen'in omzu bir resmin çerçevesine vurdu. Resim -dışarıdan- son bakışları bir çocuğa nefesle içpeden beklen koruyucu melek- yere düştü. Ellen sanıyorsa onda biri gibi bir zaman içinde cam şarjının dönmeye bekledi, ama bu bölümdeki resimler camla kaplı değildi, henüz cam koruyucu kendini yaralamıyorsa tehlikesi çok büyüktü.

Kadının yüzü Ellen'ininden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ellen kolunun her kısmı pençe gibi tutan ellerdeki gücü hissetti. Bu, korkudan tamamen umutsuzluğa kapılmış bir insan tutuyordu ve mizah an veriyordu.

"O gelirse kaçman gerek," diye uladı kadın. Ağzının kenarını mide bulunduncuğu. Ellen'in altına çürümüş bir köpek leğeninde kurtkuklar girdi -*he sapma bir çabı*- ve tüm gücünü toplayarak kurtulmaya çalıştı. Anna öncelikle yüzüne asılı haykırarak için kendine baktı. En sonunda henüz haykırarak için.

"O beni almayı gördüğünde beni koruyacağına söz ver!"

Kadın sesi azalttı, ama henüz işlenmemiş omu duyulmaması korkusuyla gülmeye başladı. Ellen'e korkuyla bakarak daha da neden ne yaptığını bekledi.

Ellen tereddüt etti. Bu sahah havaasına gideyim verdiğim söz dualarından kolayca çıkıyordu. O zaman öncelikle Chris'i ve onun iyiliğini düşünmüştü, şimdi vereneği süzün kapamayı gerçekten anlıyordu.

"Lütfen! Bana söz ver!"

"Ben... söz veriyorum," diye söyledi Ellen.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," Ellen yutkundu. Kızmanın eşiğine gelen birine bu yardımcı olabiliyordu. Ve oldu da.

"Gerçekten," diye tekrarladı, bu kez daha çok üstüne basarak.

Ah Tanrım, Chris, buzuma ne işler açtı!

Kadın onu hirakarak tekrar kitesine çekildi.

"O çok, çok kötü," diye mırıldandı. "Ve kurnaz. Ah, o çok kurnaz." Sonra kendi kendine Kara Adam adlı çocuğu şakasını söylemeye başladı.

Sen gerçekten de bir ÖV'nin, diye düğündü Ellen ve ağrıyan omuzunu ovuşturdu.

Çağrı çizgiyi yeniden öttü. Ellen bu kez Sahibinin Sesi'ni kesinlikle dinledi.

Bölüm 4

Bölümün koridorunda gerçek bir insan kalabalığı vardı. Hastabakıcı personeli küçük kalabalığı dağıtmaya çalışırken yarım daire biçiminde toplanmış olan hastalar Ellen'in bulunduğu konumdan göremediği bir şeyin üzerine üst üste eğilmişlerdi. Heyecanlı bir şey olmalıydı ki, hastaların çoğu enerjik biçimde hastabakıcıların müdahalesine karşı direniyordu.

Ellen hastabakıcıların içinde tanımadığı birkaç yüz gördü. Biri yardımcı kuvvet çağırmıştı ve bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Hemşire Marion bir elinde telefon, diğer eliyle kalp krizi geçirirmiş gibi göğsünü tutarak orantısız bir heykel gibi kargaşanın ortasında duruyordu.

Ellen gözlerine inanamadı. Kendi bölümünde daha önce buna benzer bir olay yaşamamıştı. Meraklıların ilerisinde, koridorun sonundan bir adamın haykırışı duyuldu.

"Yemek yemeyeceğim!" Ardından histerik bir "ASSLLAAAA!"

Hemşire Marion neredeyse aynı anda adeta üzerine hücum etti.

"Dr. Roth! Nihayet! Sizi her yerde aradım."

"Sadece 7 no.lu odaya bakmadınız. Burada neler oluyor?"

"Bay Böck." Marion önlüğüyle uğraşırken Ellen hemşirenin iri göğüsleri üzerine kırmızımsı bir sıvının dökülmüş olduğunu

fark etti. Marion'un isim plakettinin yanındaki bir elma çekirdeği değil miydi? En azından öyle görünüyordu.

"Bay Böck mü? Şu Bay Böck?"

Marion başını salladı.

"Ama o tamamen katatonik değil miydi?"

"Evet, öyleydi. Sesi soluğu çıkmıyordu. Ta ki ben..." Marion cümlesini bitirmedi, bunun yerine koridorun sonuna doğru döndü.

"Ta ki siz ne?"

"Tanrı şahidim olsun ki, bilmiyorum," diye inledi hemşire.

"Marion, artık kendiniz toparlayın! Burada neler oldu?"

"Tanrım, bilmiyorum!"

Ellen bu konuşmanın bir yere varamayacağına karar verip histerik hemşireyi orada bıraktı. Kendi kendine durmaksızın, "İsaremyemyusul," diye mırıldanan ve sürekli ayak değiştiren yaşlıca bir adamı kenara çekip yanından geçti. Bu tür huzursuzluklar kronik psikozlu hastalarda sık görülürdü, ama şimdi tüm bu kalabalığın içinde hareketleri neredeyse Fred Astaire'in ayak oyunlarına benziyordu. Açık bölümlerden yardıma gelmiş olan hemşirelerden biri koluna girerek onu odasına soktu.

Burada neler olmuştu ki, başka personelin yardıma çağırılması gerekmişti? Ellen kalabalığı yardı ve sonra birinci kattan gelmiş olan bir başka yardımcı kuvvetle karşılaştı. Meslektaş Mark Behrendt, içeriden Bay Böck'ün haykırışlarının duyulduğu ortak banyonun önünde duruyordu.

Mark'ın duruşundan iyi şeyler olmadığı anlaşılıyordu. Bir elini beline koymuştu; açık gömleğinin içinden, üzerinde, *Laura Palmer'i kim öldürdü?* yazan siyah tişörtü görünüyordu; diğer elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Bakışları kapalı banyo kapısına doğru dikilmişti.

"Bay Böck, lütfen açın," dedi kesin bir ses tonuyla. Ama Bay Böck bundan çok az etkilenmiş benziyordu. Bunun yerine haykırarak yanıt verdi: "Yamyamlar! Tanrısız YAMYAMLAR! Evet, sizler busunuz!"

"Mark, Lanet olsun..."

Mark ona kaçamak bir bakış attı. *Bu çok ciddi, lanet olsun, çok ciddi!* diyen bir bakıştı bu. Sonra sanki tıpkı camdan yapılmış bir kapıdan bakarmış gibi yeşil kapıya döndü. "Lanet olsun, nerelerdeydin?"

"Hastayla konuşuyordum. Böck'e ne oldu?"

"Bilmiyorum. Öğle yemeği sırasında ansızın tozutmuşa benziyor. Önce Marion'a saldırdı, sonra kendini banyoya kapadı."

Tüm hasta odaları gibi banyo kapısının da kilidi yoktu, ama yine de içeriden bir şeyle bloke edilmiş benziyordu. Mark'ın kapıyı açmak üzere tekrar tekrar giriştiği denemeler onu ancak birkaç santim kımıldatabiliyordu.

"Beni rahat bırakın! Defolun!"

Ellen, Böck'ten çıkan güçlü sese şaşırılmıştı. Narin görüntüsüne bakarak sesinin fazla çıkmayacağını düşünmüştü. Gerçekten de 9. bölümde ne kendisi ne de bir başkası Bay Böck'ün şimdiye dek konuştuğunu duymuştu. Oraya getirildiğinde donuk bakışlarını odada dolaştırmış ve göz kontağına tepki vermemişti. Bu durumun ansızın değişmesi bir yandan şaşırtıcıydı, öte yandan ne olursa olsun endişe vericiydi.

"Öyle çekip gidemeyiz, Bay Böck, bunu biliyorsunuz." Mark dar kapı aralığından içeri seslendi. "Bırakın, içeri gireyim. Konuşabiliriz."

"Konuşmak mı? KONUŞMAK mı? Hah! Siz yememi istiyorsunuz. Siz, KARIMI YEMEMİ İSTİYORSUNUZ! Ama bunu yapmayacağım. ASLA!"

"Neler diyor?" diye fısıldayarak sordu Ellen. "Böck çok geçiriyor, ama bana paranoid gibi gelmedi."

"Paranoid ya da değil, şu anda canı hiçbir şekilde karnisini yemek istemiyor." Mark yine kapı aralığından bağırdı. "Bay Böck, Şimdi Bayan Dr. Roth yanımda. Dr. Roth'u hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Defolsun! İkiniz de defolun! Yoksa yaparım!"

"Yoksa ne yapacaksınız?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez!"

Mark kısa bir an Ellen'le baktı. İkisi de o anda aynı şeyi düşünüyor gibiydiler: İntihar.

Böck'ün tehdidi boş laf olabilirdi, ama banyoda tehdidini gerçekleştirecek bir şey bulmuş olması da mümkündü. Gerçi ıslak tıraş hastalara yasaklanmıştı, ama bir tıraş bıçağı kolayca içeri sokulabilirdi. Yine kemer ya da bir bornoz kuşağı da duş perdesinin koluyla birlikte tehlikeli bir kombinasyon oluşturabilirdi.

"Bay Böck," diye bağırdı Ellen. "Sizinki sadece konuşmak istiyoruz, fazlasını değil. Bu arada gözlerinizi görmek istiyorum. Bu yüzden şimdi Dr. Behrendt ve ben içeri, yanınıza geleceğiz."

"Lanet olsun, peki kapıyı nasıl açmayı düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı Mark.

"Güçlü kuvvetlisin, değil mi?"

"Tanrım, bu metal bir kapı ve ben de Bruce Willis değilim!"

"Defolun!" diye ciyakladı Böck.

Ellen suyun şakırtısını duydu. Banyo küvetlerinden birine su doluyordu. Böck'ün niyeti her neyse, onu engellemek için fazla zamanları kalmamıştı.

"Pekâlâ, Bay Böck. Şimdi yanınıza geleceğiz!" diye bağırdı Mark ve hemşire Marion'a işaret etti. "Bana bir yastık getirin, çabuk!"

"HAAYIIIIIR!" diye ağlamaya başladı Böck. Sonra suya çarpan bir şey duyuldu. Birkaç saniye sonra bir kez daha.

Ellen kapıyı kırabileceği bir şeyler bulmak üzere çevresine bakındı -bir hastaya bağlı olmayan serum ayaklığı ya da buna benzer bir şey- ama bir şey bulamadı.

Marion sonunda geri döndü. Mark yastığı elinden çekti, omzuna tuttu ve geri gidip hız alarak banyo kapısına doğru koştu. Genç doktor ağır siklet yapıda biri değildi ve kapıdaki blokaj omuz darbesine karşı dayanmıştı.

"DEFOLUUUUUN!" Böck'ün sesi kapının ardında yankılandı.

"Bir daha!" diye bağırdı Ellen.

Mark ikinci koşuya hazırlandı. Kapı bu kez pes etmişti. Mark'ın sürünerek içeri girebileceği kadar bir aralık oluştu.

Banyoya girdiği anda Ellen onun, "Hayır! Bunu yapmayın!" diyen haykırışını duydu.

Ellen meslektaşını izledi. Böck kapıyı engelli hastaların kullandığı, ayakları kaymayan duş iskemlesiyle bloke etmişti. Şimdi Mark'ın şiddetli darbesiyle fayanslar üzerinde zorlukla dayanabiliyordu. Üzerinde sadece pijama ve bornoz bulunan narin adam üç banyo küvetinden sağ taraftakinin içinde durmuştu.

Ardındaki musluktan hâlâ su akıyordu. Bornozunun etekleri titrek baldırları hizasına gelmiş, suda yüzüyordu. Böck'ün seyrek saçları başında karmakarışık ve zaten küçük görünen düğme gözleri öyle kocaman açılmıştı ki, sanki her an göz çukurlarından fırlayacaklarından korkulabilirdi.

Hem Ellen'in hem de Mark'ın damarlarındaki kanı dondu. ran, sol elinde tuttuğu şeydi. Alet prize takılmıştı ve kordonu yeterince uzundu.

Lanet olsun, diye geçti Ellen'in kafasından, bu fön makinesi buraya nasıl geldi?

Prize baktı, saniyenin onda birinde oraya koşup fişi prizden çekmeyi düşündü, ama sonra tam tersini yapmaya karar verdi. Duvara dek en az üç adım atması gerekti. Buna karşın Böck'ün kesin ölümüne iki adım kalmıştı. Aleti çalıştırıp elinden bırakmak. Şimdi dikkatsiz davrandığı takdirde onu duygusal bir tepki vermeye itme tehlikesi oluşturabilirdi. Böck sadece tehdit etmiyordu; açıkça görülebildiği gibi niyeti ciddiydi.

Sanki bunun altını çizmek istercesine sesi de tehlikeli bir tona bürünmüştü.

"Bunu şimdi yapacağım. En iyisi bakmayın."

Evet, diye düşündü Ellen. Bunu gerçekten yapacak ve ona engel olmaya kalkacak kişiyi de beraberinde hiçliğe götürecektir.

Böck yaprak gibi titriyordu. Fön makinesini sıkıca kavradığı ellerinin kemikleri soluk teninde beyazlaşmıştı.

"Beni neyle isterseniz tehdit edebilirsiniz, ama Margot'mu yemeyeceğim."

"Tamam," diye karşılık verdi Mark. "Bunu aşçımıza söyleyeceğim. Canınız ne yemek istiyor?"

Bu soru öylesine garipti ki, Ellen ister istemez bir saniyelikine afalladı. Sonra Mark'ın onu kışkırtmak istediğini anladı. Böck öfkelenip kendini savunduğu sürece ölümcül niyetini gerçekleştirmeyecekti.

"Benimle kafa bulmayı kes, delikanlı! Sadece eğitim aldın diye benim bütünüyle deli olduğumu düşünme. Margot'mu parçalara ayırdığınızı görmediğimi mi sanıyorsun, sizi canavarlar?"

"Neden bunu yaptığınızı düşünüyorsunuz?" Mark'ın sesi ciddi biçimde ilgili, sakin ve objektif çıkıyordu.

Evet, diye düşündü Ellen. Böyle yapmaya devam et, onu ko-

nuştur. Zamana ihtiyacımız var. Zamana ve fikre.

"Ben... ben..." Cornelius Böck şimdi ağlamaya başlamıştı.

"Bunu neden yapmak istiyorsunuz, Bay Böck?" diye sordu Mark. "Neden ölmek istiyorsunuz?"

Böck hıçkırarak karısının ölümünden sorumlu olduğunu söyledi. Onu her şeyden çok sevmişti. Sadece çenesini tutup ona seslenmeseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Sonra fön makinesini çalıştırdı.

"Artık defolun! Aptallığının bedelini ödemem gerek."

Mark, "Bir sorum daha var," diye fönün iniltisini bastırmaya çalışarak seslendi. "Yoksa yardımınız olmadan ciddi zorluk yaşayacağım."

"Ne?" Böck ona şaşkınlıkla baktı.

"Lütfen, Bay Böck!" Mark adeta ona yalvardı; bu taktik işe yaraymış gibi görünüyordu.

"Benim için fark etmez, sorun."

"Şefime ne diyeceğim? Şimdi kendinizi öldürürseniz, suçu bende arayacaklar."

"Ben... şey, bilmiyorum... ben... bir şey fark etmez ki?"

"Hayır. Benim için eder. Ve bana bir yanıt borçlusunuz. Pekâlâ?"

Harika, diye düşündü Ellen. Şimdi onu ele geçirdin!

Yavaşça geri adım attı ve banyodan koridora çıktı. Çalışkan hastabakıcılar sayesinde sükunet geri dönmüştü. Birkaçı hâlâ olanları izlemek üzere kapıdan başlarını uzatsalar da, hastaların çoğu tekrar odalarına girmişti. Ellen bölüm odasına koştu.

Soluk yüzlü, siyah makyajlı ve saç modeli son derece yüksek bir taca benzeyen genç bir hasta peşi sıra onu izledi.

"Hey, fönümü banyoda bıraktım diye böyle göt herifin birinin kendini hemen onunla öldüreceğini bilemezdim," diye ona baktı. "Kahretsin, buraya fön sokulmayacağını bile bilmiyordum."

Ellen onu görmezden gelerek hemşire Marion'u durdurdu.

"Bir sigorta kutumuz var mı?"

"Sigorta kutusu mu?"

"Evet, burada bir tane var mı?"

Ellen arar gibi çevresine bakındı. 9. bölüm açıldığından beri duvarlarda duran acil çıkış planlarını ve posterleri yırtıp çekti. Ama hiçbir yerde bir sigorta kutusu yoktu.

"Burada yok," dedi Marion. "Yani, ben..."

Ellen telaşla bölüm telefonunun mobil ahlizesini kapıp santalın numarasını çevirdi. "Teknik servis. Çabuk!"

Koridora geri döndü. Gerçi orada bir sigorta kutusu olduğuna kendisi de inanmıyordu -elektrikçilik oynamanın cazibesi bir ya da birkaç hasta için kesinlikle büyüktü-, ama yine de çevresine alıcı gözle bakmaktan kendini alamadı. Üst üste onarım görmüş bu eski yapıda prizler varsa ve bunlar bir fönle ölümcül biçimde elektrige çarpılabilecek kadar kuvvetin yakınına monte edilmişlerse, o zaman kapalı bölümün koridorunda bir sigorta kutusu olabileceği fikri kesinlikle akla yakındı. Ama yine de bir tane yoktu.

Sonunda bir teknisyen aradı. Anlaşılmayan konuşmasına bakılırsa o sırada yemekteydi.

Öğle zamanı, diye düşündü Ellen, bir bu eksikti.

"9. bölümün sigorta kutusu nerede?" diye sordu uzun uzadıya selam kusmuna girmeden.

"Kim bilmek istiyor?"

"Tanrı aşkına, ben Dr. Ellen Roth. Pekâlâ, nerede?"

Böck arka planda yine haykırdı. Mark onu artık uzun süre oyalayamayacaktı. En tatmin edici terapist taktikleri bile bir süre sonra tükeniyordu.

"Dinleyin, Doktor Hanım. Sigorta kutusuna öylece gidip bakmanıza izin veremem. Bu çok teh..."

"Ölüm kalım meselesi!"

Teknisyen ikna olmuş gibiydi. "Bodrumda. Hemen yanınıza geliyorum."

Bunun için yeterli zaman yoktu. Teknik servisin bürosu klinik binasının diğer ucundaydı.

Bölüm telefonunun kapsama alanı sınırlı olduğu için Ellen kendisini cep telefonundan aramasını söyledi.

"Ve bunu yapmazsanız Tanrı size acısın!"

Telefonu Marion'a attı, ama beriki onu zamanında yakalamak için fazlasıyla şaşkın olduğundan, telsiz telefon gürültüsüyle yere düştü.

Ellen telaşı yüzünden bölümün dışına çıkabilmek için güvenlik kapısının şifre numarasını iki kez girmek zorunda kaldı.

Merdivenlere doğru koştururken ardından Böck'ün sesini duydu: "Artık yeter, bunu gerçekten yapacağım!"

Ellen bodruma giden merdivenleri koşarak inerken cep telefonu çaldı. Arayan teknisyendi.

"Pekâlâ, şimdi dikkatli olun, Doktor Hanım," diye başlayarak yolu tarif etti.

Sigorta kutusu kilitliydi. Ellen öfkeyle kutuya vurdu. Elbette, burası bir psikiyatri kliniği; burada hastaların erişme-

mesi gereken her şey kilit altındaydı. Banyolardaki fön makinesi neleri dışında her şey.

Ellen pantolon cebinden evinin anahtarlarını çıkardı. Bu, yanında taşıdığı tek yassı şeydi; kapağı kaldırabilmesine yardımcı olabiliyordu. Bu arada 9. bölüm binasına doğru yola çıkmış, ama hiçbir şekilde zamanında yetişemeyecek olan teknisyen ona kutunun kapağını nasıl açacağı konusunda tam bilgi verdi. Yandaki küçük, plastik kapıları menteşesiyle birlikte kaldırması gerektiğini tekrarladı.

Ellen yaptığı şeyin ev anahtarını yamultmaktan başka bir işe yaramayacağını sandığı sırada sert plastik çatladı. Ellen kapağı kaldırıp attı.

"Banyonun sigortası hangisi?"

"Tanrım, Doktor Hanım, bunu size söyleyemem! Ana şalteri bulun!"

Ellen gördüğü en büyük şaltı el atıp indirdi. Bir an için bodrumda ışıklar söndü.

Bir saniye geçmeden acil aydınlatmalar devreye girdi.

Bölüm 5

Mark elinde iki plastik kahve bardağıyla Ellen'in bürosuna girdi, topuğuyla kapıyı kapatıp bardaklardan birini Ellen'e uzattı.

"İşte. Bunu iç, kendini daha iyi hissedersin. İçinde şeker var. Sinirlere iyi gelir."

"Teşekkür ederim."

İlgisini bir gülümsemeyle ödüllendirdi, ama bardağı almaya cesaret edemedi. Elleri hâlâ çok fazla titriyordu.

Mark, üzerinde birçok dosyanın durduğu konuk sandalyesinde kendine yer açıp oturdu.

"Her şey yolunda mı? Tebeşir gibisin."

"Evet, geçti." Titremesine hâkim olmak üzere ellerini yumruk yaptı.

Mark başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Kulağa pek ikna edici gelmiyor."

Ellen göğüs geçirdi. "Sıra dışı durumlarda tamamen mantıklı ve kendinden emin tepki veren ve daha sonra dizleri pelteye dönüşen kişileri çok gördüm. Şimdi herhalde aynısını kendi bedenimde yaşıyorum."

"Anlaşılmıyor," dedi Mark ve kahvesinden bir yudum aldı. O da bitkin görünüyordu. "Lanet olsun, ucundan döndük. Tam za-

"Bay Böck şimdi nasıl?"

"Farmasötik dış dünyasında süzülüyor. Ona Tavor verdim."

Ellen sadece başını salladı, sonra kahvesine uzandı, ama alacakken bıraktı.

Titrememe hâkim olamadığım sürece kâğıtla içsem daha iyi olacak.

Bu durum Mark'ın gözünden kaçmamış gibiydi. "Ellen, iyi değilsin. Neden günün geri kalanında izin yapmıyorsun? Profesör Fleischer'a bugün senin yerine bakmayı önerebilirim. Benim bölümde şu sırada her şey yolunda, burada ek olarak..."

"Çok nazik bir düşünce," diye onun sözünü kesti, "ama üstesinden gelebilirim. Şefin olaydan haberi olmasa daha iyi. Sonuçta ayrıca Chris'in yerine de bakıyorum."

"Nasıl istersen." Mark omuzlarını silkti. "Yine de Fleischer'ın anlayış göstereceğini düşünüyorum. Bu tür olaylar hepimizin başına gelebilir ve buna epey alışmış olsak bile yine de sıkılabiliriz." Önlüğünün cebini karıştırıp bir sigara paketi çıkardı. "İçebilir miyim?"

"Güvenlikçiler seni yakalarsa ikimizi de linç ederler," diye yanıtladı Ellen ve şakasının kulağa yumuşak gelmesine çalıştı. "Ama şimdi bir tane içmen gerekiyorsa bir istisna yaparım."

Mark minnetle gülümsedi ve hemen ardından bir Camel yakarak klinikteki sigara içme yasasını deldi.

"Ah, evet, şimdi gerçekten bir tane içmeye ihtiyacım var ve dumanın suçunu kendi üzerime alacağım, söz."

Sonra gülümsemesi kayboldu ve sesi alçaldı. "Biliyor musun, burada çalıştığımдан bu yana iki hastamı intihar yüzünden kaybettim. İşe başladıktan birkaç hafta sonra hastalarım-

dan biri kendini ICE'nin altına attı.⁶ Bu, sen kliniğe gelmeden önceki yıldır. Sonra geçen kış Tuna nehrine atlayan kadın var."

Mark isimleri zikretmekten sakınıyordu. Anlaşılan, anılarla hâlâ başa çıkamamış gibiydi. Ellen, Maren Weiss'i hatırladı. Çok hızlı iyileşirmiş gibi görünen, dışarı çıktığı ilk fırsatı Tuna nehrine atlayarak değerlendiren, son derece depresif bir hastaydı.

Cesedi bir buçuk hafta sonra bir su bendinin aralıklarında bulunmuştu. Kimliği belirlendikten sonra Mark'ın bir hafta izne ihtiyacı olmuştu.

"Her iki olayda da hastalar için bir insanın yapabileceği her şeyin yapıldığından emindim," diye devam etti Mark. Heyecanını gizlemeye çalışıyordu, ama ses tonu onu ele veriyordu. Konuşurken bir yandan devrik camdan hava akımıyla dışarı doğru süzülen dumanı izliyordu. "İntihara karar vermiş olan insanların durdurulamayacağını anladım. Biri hayatına veda etmeye gerçekten karar vermişse, bunu söylemiyor. Yapıveriyor."

"Ama biraz önce banyoda olanlar başka türleiydi. İlk kez ipleri elime alma şansını elde ettim. Elbette hepsini değil, ama Böck'ün hayatını kurtaracak kadarını. Yine de onun listede üç numara olacağından deli gibi korktum."

"Önce fişi prizden çekmeyi düşündüm," dedi Ellen, "ama ona fazla uzaktım. Prize doğru koşsaydım herhalde sadece Böck'ün ıslak rozbife dönüşme sürecini hızlandıracaktım."

Mark sırtıttı. "Islak biftek. Gerçekten iyi. Neredeyse Chris gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi dersin?"

Mark sigarasını kahve bardağında söndürdü. "Evet, öyle. Senin amatör usta nerelerde? Hâlâ ev tamiriyle mi uğraşıyor?"

6 (İng.) Intercity Express: İç hat treni. (ç. n.)

Ellen başını iki yana salladı. Aslında Chris iznini evin döşemeleriyle uğraşmak, parke ve taş döşemek ve zaman kaldığı takdirde yeni bir sokak kapısı için teklif almak üzere kullanmak istemişti.

Ama sonra her şey farklı gelişmişti.

"Bu sabah Avustralya'ya uçtu."

"Avustralya'ya mı?" Mark ona şaşkınlıkla baktı. "Bundan hiç söz etmedi. Avustralya'ya gidiyor. Öylece, seni yanına almadan mı?"

"Arkadaşı Axel'a eşlik edecek. Axel'ın kız arkadaşı birkaç gün önce sürpriz bir şekilde ondan ayrılmış, kampanyadan satın alındığı için biletlerin iadesi imkânsızmış, bunun gibi bir şey. O da Chris'e sordu."

"Ve şimdi sen burada uslu uslu işe gidip gelirken Doktor bey de arkadaşıyla birlikte dünyanın öbür ucunda. Bravo."

Ellen onun imasını anlamıştı, ama üzerine gitmedi. Mark, Chris'ten pek hoşlanmadığını hiçbir zaman gizlememişti. Birbirlerinden gece ve gündüz gibi farklıydılar. Chris, Mark'ın teorik anlamda belki iyi olduğu görüşündeydi, ama gevşek tavrı -tüm davranışları- o yetenekte biri için tamamen yersizdi. Tanrı aşkına, insan doktor gömleğinin altına nasıl olur da Marilyn Manson tişörtü giyerdi?

Buna karşın Mark meslektaşını kimsenin, hatta kendisinin bile hoşnut edemediği, mükemmeliyetçi bir burjuva olarak görüyordu. Bunu bir bölüm toplantısında kavgaya tutuştuklarında başlarına toplanan ekibin önünde yüzüne karşı söylemişti.

Chris ve Mark'a gelince, Ellen şundan emindi: Zıt kutupların birbirlerini çektiğini her kim söylemişse bu ikisini tanıması olmalıydı.

Mark'ın yorumunu, "Onun için gerçekten zevkli olup olmadığını zaman gösterecek," diye geçiştirerek kurnazca gülümsedi. "İlişkisi yeni bitmiş biri olarak Axel hayalindeki tatil arkadaşı değil elbette, öte yandan ikisi Avustralya kıyısının oldukça küçük bir adasındalar. Hinchinbrook Adası. Orada doğadan başka pek fazla bir şey yok. Televizyon, telefon, cep telefonu, uygarlık yok. Bunun yerine bol bol orman ve timsah var."

"Yine de onun yerinde olsam seni götürürdüm. Sen de bir molayı hak ediyorsun. Seni tüm işleriyle birlikte geride bırakması çok acımasızca. Bunların içinde birkaç ağır vakanın olduğunu sevgili Bay Böck bize en iyi şekilde kanıtladı."

"Tamam, Mark. Ben artık acemi değilim. Onlarla ilgileneceğim. Bunun için Chris'e söz verdim. Biraz kendisiyle baş başa kalması ona iyi gelecektir. Doğruyu söylemem gerekirse, bana da. Chris son zamanlarda çalışmaktan başka bir şey yapmadı, bu bazen her iki yönden zorlayıcı olabiliyor. Ayrıca gelecek yıllarda bir daha böyle maceralı bir yolculuk fırsatı elde edemeyeceği de bilinmez."

"Ah," dedi Mark. "Artık aynı evde oturmayı mı planlıyorsunuz?"

"Kim bilir? Yine de Axel'in teklifini kabul etmiş olmasını doğru buluyorum. Onu buna ikna etmek yeterince zordu, bana inanabilirsin. Olaylarla arasına biraz mesafe koymak ona iyi gelecektir. Chris babasının ölümünü doğru dürüst atlatamadı, pek belli etmese de şimdi miras kalan evi tamir etmek onun için kolay değil."

"Bu, tipik sensin," diye fikrini belirtti Mark ve bardağıyla onu işaret etti, "hep tam bir terapist gibi. Neden o kulübeyi satıp kendinize başka bir yer bakmıyorsunuz? Kliniğin biraz ya-

kınında; böylece lojmandaki şu daracık dairelerden de kurtuluruz."

"Çünkü ileride bir muayenehane açmak istiyor. Ev buna yeterince olanak sunuyor ve altyapısı da değil."

"Schwab Alpleri'nde mi?"

"Neden Schwab Alpleri'nde olmasın?" Ellen masa lambasına, onun duvardaki prize giden kordonuna baktı. Fön makinesinin kordonu aklına gelince titremesi yeniden güçlendi. "Biraz önce yaşananlar yeterince deliceydi. Bay Böck'te bu öfkeyi tetikleyen şeyin ne olduğunu kendime soruyorum. Şimdiye dek hiçbir terapi denemesine tepki vermemişti; ne Chris'inkine ne de benimkine."

"Bugüne dek süren donukluğunun nedeni tam olarak neydi?"

"Karisının ölümünün neden olduğu bir şok," diye açıkladı Ellen. "Oldukça hüzünlü bir hikâye."

Masanın üzerinde duran ve banyodaki olayla ilgili raporun yazılmasını bürokratik bir değişmezlikle bekleyen Böck'ün dosyasını ona uzattı.

Mark dosyayı açıp okumaya başladı. İçindeki protokoller ve haberler objektif bir dille yazılmış olsalar da, satırlar arasındaki insani drama açıkça okunabiliyordu. Ellen, Böck'ün olayını ilk kez öğrendiğinde son derece etkilenmişti ve şimdi Mark'ın yüzünde de aynı ifadenin oluştuğunu görüyordu.

Emekli şehir arşivcisi Cornelius Böck ve karısı Margot altı hafta öncesine dek sakin ve mutlu bir hayat sürüyorlardı. Çift, Fahlenberg'in dış mahallesinde bulunan bir apartmanın yedinci katında, kendilerine ait olan üç odalı bir dairede yaşıyordu. Ellen'in Tuna Nehri kıyısındaki koşu turlarından tanıdığı güzel bir yerleşim bölgesiydi.

Olay altı hafta önce olmuştu. Polisin haberine göre Böck her perşembe günü çıktığı alışveriş turundan eve dönüyordu, karısıysa eşinin yokluğundan yararlanarak evi temizlemeye girişmişti.

Bir komşusu Böck'ün eve girerken ansızın olduğu yerde donup kaldığını görmüştü. Bir polis memuru tanığın ifadesini şöyle yazıya geçirmişti: "Elinde iki alışveriş torbasıyla durdu ve sanki bir UFO görmüş gibi yukarı bakakaldı."

Ama Böck UFO değil, karısını görmüştü. Bir ayağı pencere pervazının üzerinde, diğeriyle oturma odasının zeminindeydi. Herhalde büyük pencere üzerindeki dış panjurları siliyordu.

Bu manzara Böck'ü bu durumda en kötü hatayı yapabileceği kadar şok etmiş olmalıydı. Karısına seslenmişti. Komşuların ifadesine göre Böck'ün, "Margot, hayır!" diyen haykırışı iki bina arasında şaşkın bir yankı gibi ileri gidip gelmişti.

Mark elindeki dosyayı indirip üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Ona seslenmiş. Korkmuş ve onun adını seslenmiş. Bu biraz önce banyoda, *Lanet olası çenemi tutabilseydim*, demekle neyi kastettiğini açıklıyor."

Ellen, Böck'ün kaydı sırasında raporu ilk okuduğu zamanki gibi bu ürkek adamın resmini gözleri önünde görebiliyordu.

Sanki tanıkların anlattıkları iç gözünde bir film gibi oynuyordu; ağır çekimde ve korkunç bir netlikle. Tıpkı kaza tehlikesiyle ilgili uyarılar yapan şu televizyon reklamları gibi. Sahipsiz bir Noel ağacının ya da ocakta unutulmuş bir tavanın bir evi nasıl yakabileceğini, döner taburede dönerek yükselen birinin çevresindeki her şeyi nasıl kırıp dökebileceğini ya da suyun yatağındaki bir fön makinesinin nasıl tehlikeli olabileceğini gös-

teren reklamlar "Bir insan bu kadar aptal olamaz," diye yorum yapıldıktan sonra yapılan reklamlar

Ama Böck'ün başına gelen bir reklam ya da akşam programından bir sahne değildi.

Ellen, Margot Böck'ün kocasının haykırışına nasıl tepki verdiğini, yedinci katta, bir ayağı pervazın dışında olduğunu bilmesi gerektiği halde hızlı bir hareketle daha da öne uzanışını hayal edebiliyordu. Herhalde burada bir tür Pavlovca⁷ ya da buna benzer bir refleks söz konusuydu.

Belki Bayan Böck birkaç yaş genç ve refleksleri daha iyi durumda biri olsaydı düşmeyecekti. Belki ucu ucuna da olsa, tam zamanında bir şeye tutunabilseydi; ansızın kopan ve ona hiç bir şekilde tutunacak bir yer sunmayan pencere kanadından başka bir şeye.

Ellen, Cornelius Böck'ü düşündü. Onu karısının düşüşünü izlerken düşündü; düşüşünü son anda bir süzülmeyle dönüştürceğini umarcasına kollarını sanki kanatlara dönüşecekmiş gibi çırptı.

Margot Böck bisikletlerin ve çöp tenekelerinin bulunduğu sundurmanın yanındaki beton yüzeye çarpmıştı. Düşüşü bir saniye bile sürmemişti.

"Aman Tanrım," dedi Mark ve dosyayı kapattı. "Boyle bir şok yaşamış olmasına şaşmamalı."

Ellen başını salladı.

Olaydan birkaç gün sonra yine Böck'lerin oturmuş olduğu apartman yönüne doğru koşmuştu. Adını koyamadığı bir nedenle -daha doğrusu empati ve hastalıklı bir merak karışımıyla-

⁷ Köpekler üzerinde yaptığı parti refleks deneyleriyle ünlü Rus bilim adamı Ivan Pavlov (Ş. 2.)

koşusunu yarıda kesip binanın arkasında Böck'ü buldukları küçük çayırığa gitmişti. Üzerinde:

Değerli Köpek Sahipleri

BURASI KÖPEK TUVALETİ DEĞİLDİR!

Bina Yönetimi

yazan tabelayı görmüş ve bir sağlık görevlisinin anlattığına göre boş bakışlarla kiraz ağaçlarına bakan Böck'ün durmuş olduğu yerin yakınında oturmuştu.

Bunu Mark'a anlatırken ekledi: "Gerçeklerden neden vazgeçmeyi tercih ettiğini o anda anladım. Yani, birinin ölümüne tanık olmanın yanı sıra bütün suçun kendisinde olduğundan emin olmak dayanılmaz olmalı."

"Ve Bay Böck'le o zamandan bu yana hiç konuşulmuyor muydu?"

Ellen başını iki yana salladı. "Korkunç kazadan sonra beyninin arka tarafında bir yerlerde, uzak bir dünyaya kaçmış gibiydi. Yatak komşusu bu yüzden ona Bay Evdehiçkimseyok diyordu."

"Sanırım, neden bu kadar şiddetli tepki verdiğini biliyorum," diye fikrini belirtti Mark ve dosyayı masanın üzerine geri koydu. "Şimdi hikâyesini bildiğinden ve heyecan içinde bana anlattıklarını birleştirdiğimde, her şey bir mantığa oturuyor."

Ellen merakla kaşlarını kaldırdı. "Bir başka şok mu?"

"Bu türde bir şey, evet. Sanırım, Bay Böck bize tetikleyici bir etkinin sonuçları olarak tanımlanabilecek bir şeyi gösterdi. Travma sonucu bozukluklardan sonra oluşan harekete geçme uyarısı kısmen benim eserimdi. Bunu aslında banyodan çok önce anlamam gerekirdi. Ve ben salaklık ederek duygularını üzerime yöneltmesi için onu kıskırttım. Lanet olsun, fiyasko olabiliirdi."

Ellen reddeder gibi elini salladı: "Artık yeter. Bunu bilemezdim. Biraz önce gerçekten kötü bir şey olsaydı, bunun suçlusu sadece ben olurum. Hem delirdiğinden hiç haberim olmadığı hem de geç geldiğim için. Ayrıca Böck'ün ansızın oluşan tepkisi hiçbir şekilde önceden kestirilemezdi. Marion'la aralarında her ne olup bittiyse, Böck'ün bu denli sapıtacağını hiç hesaba katmamıştım."

"Haklı olabilirsiniz," dedi Mark, ama gerçekten ikna olmayı görünmüyordu.

"Elbette öyleyim." Ellen ona güldü. "Kadınlar her zaman haklıdır, bunu bilmiyor muydum?"

Mark hafifçe öksürdü. "Şey, herhalde bu konuda deneyimin yok. Ama ciddi olmak gerekirse, tam da bu önceden bilinemezlik, bu konuda benim için en çekici olan şey. Söz konusu kişi kötü bir olayı bastırıyor ve bazen bunun için tüm gücünü kullanmak zorunda kalacağı kadar ileri gidiyor; bu yüzden de çevresine hissizleşmiş izlenimi veriyor. Doktora tezi çalışmam sırasında cehennemi yaşamış Kosovalı kadın ve genç kızlarla çalışmıştım. Savaş, ölüm, işkence, ne ararsan. Bunlardan duyduğum birkaç tanesi bugün bile rüyalarım girer."

"Sana seve seve inanırım. Peki kadınların durumu nasıldı?"

"Çogu cansız bebekler gibiydi. Sanki bilinçleri bilinmeyen bir geri dönüşe doğru yola çıkmıştı. Diğerleri tamamen kendi gerçeklerini bulmuşlardı. Arkadaşlarıyla bir piknik yaptıklarından ya da aileleriyle birlikte tarlaya çalışmaya gittiklerinden emin idiler. Onlara göre akrabalarına tecavüz edilmemişti ya da ölmüşlerdi." Mark içgüdüsel bir hareketle bir sigara daha çıkardı, yakmak üzere olduğunu fark eden Ellen eleştirir gibi bakınca sigarayı pakete tekrar geri koydu. "Ama özellikle hissiz gibi görünenlerle ilgili endişeleniyordum. Bu durum onların içinde daha

şiddetli bir etki yaratıyordu; neredeyse hissizdiler gibiydi. Tıpkı buharı dikkatle çıkarılmadığı takdirde bir süre sonra patlayacak olan bir düdüklü tencere gibi. Ve bu Bay Böck'te de böyle ortaya çıkmış olmalı. Olay gerçekleştiğinden beri muazzam bir ruhsal baskının içinde bulunuyordu. O, dışarıya karşı kayıtsız ve sanki orada değilmiş gibi görünürken içindeki koruma mekanizması son hızla çalışıyordu."

"Ama senin fikrine göre bu cinneti tetikleyen şey neydi? Marion ne yaptı?"

"Böck cinnet geçirirken bana tahmini olarak bir açıklamada bulundu. Nasıl bağırıldığını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Onu karısını yemeye zorladığımızdan emindim."

"Çok doğru. Belki de karısını yemeye zorladığımızdan emindi." tabloyu anılarından defetmeyi gerçekten de başarmıştı, ama bu noktada başka bir şey oldu. Tahminen bir çağrışım. Ve bu Marion'un onunla yaptığı konuşma olmalı."

"Peki ama ne?"

"Ne olduysa yemek sırasında oldu ve yine yemekle bir ilgisi olması gerek, yoksa Böck bu saçma düşünceye kapılmadı. Marion ona yemek mi yedirdiyordu?"

"Sanırım. Kendiliğinden yemiordu ve ona yemek yediren genellikle Marion'du. Nereye varmak istiyorsun?"

"İyi bir gözlemci olarak Marion'un önlüğüne sıçrayan şeyi mutlaka görmüşsündür."

Ellen hemşirenin iri göğüsleri üzerine sıçramış olan lekeyi şimdi hatırlamıştı. Sulu bir kızılık. Önce elma çekirdeği sandığı bir çekirdek.

"Karpuz mu?"

"Kulağa böyle korkunç gelse de, Cornelius Böck ölü karanın kafasını gördüğünde klasik bir karşılaştırma yapmış olmalı. En azından daha önceki... şey yani... konuşmamızda bu kelimeyi kullandı. Çatlamış karpuz gibi... gerçi arada optik olarak korkunç bir fark var, ama alt bilinci çatlamış kafatasının yerine bu kavramı oturtmuş olmalı ki, Böck daha sonra artık ölmüş karan yerine bir karpuzu düşündü. Kesinlikle kötü olmayan ve anılarını hafifleten bir tablo. Ama Marion ondan karpuz dilimlerini tatlı niyetine yemesini isteyince aklı aradaki farkı algılayamadı."

"Yani, Marion'un onu ölü karanı yemeye zorladığını düşündü," diye sonuç çıkardı Ellen.

"Çok doğru. Süregelen travma nedeniyle Böck çağrışımlarını mantıklı bir şekilde düzenleyecek durumda değildi. Karpuzu duyuyor ve bunun beyin olduğunu düşünüyordu."

Ellen arkasına yaslandı ve Mark'ın açıklamalarını içine sindirmeye çalıştı. Çok daha delicelerini duyup yaşamıştı. İtalsiler tarafından kovalandıklarını sanan şizofrenler. Halinin altındaki telepatik bir ületicili konuşunun düşünce ve davranışlarını yönettiğinden emin olan hastalar ya da İsa'nın sifon aracılığıyla onlara dünyanın sonunu haber verdiğini iddia eden başkaları. Ellen'in ilk hastalarından biri uçan pizza hayali görmüştü, bir başka kadın ne zaman bir dolabın yanında dursa gülmeden edemiyordu, çünkü dolabın içinde ona sürekli fıkra anlatan birinin olduğunu hayal ediyordu. Ve daha birçok şey.

Kariyeri boyunca en delice on olayı listeleyecek olsa, Cornelius Böck'ün olayı ilk sıraları zorlayabilirdi. Tahminen üçüncü, belki de ikinci sırayı.

"Böck'ün olayı tam bir ÖV'ye benziyor," diye düşündü. Mark buna tepki verince sesli düşünmüş olduğunu fark etti.

"Neye benziyor?"

"Evet..."

"Biraz... yani, biraz öncesi için özür dilerim. Yani, biliyorsun Chris ve sen. Ona bu kadar fazla anlayış göstermeni harika buluyorum ve onun bunun değerini bilmesini umuyorum. Gerçekten şanslı bir herif. Bu konuda ciddiym."

"Ben de öyleyim," dedi Ellen ve Chris'i düşündü. "Evet, ben de öyleyim."

"ÖV gibi, Özellikle İlginç Vaka," diyerek gülümsedi. "Chris ona böyle diyor."

"Chris," diyerek iç geçirdi Mark. "Avustralya cangallığında dönmek için seni yalnız bırakan büyük Doktor Christoph Loech."

"Ta kendisi. Şimdi işime geri dönmem gerek. Kahve ve konferans için teşekkürler, sayın meslektaşım."

"Bir şey değil." Mark da ayağa kalkarak kapıya doğru gitti. Dönüp tekrar Ellen'e baktı; şimdi biraz önce açıklama yaparken olduğu gibi pek kendinden emin görünmüyordu.

"Söylesene," diye öksürdü, "işten sonra birlikte yemek yemek ister misin? Yani, şimdi geçici olarak yalnızken."

"Belki başka sefere. Bugün çekiciliğine kapılacağım sadece bir tek şey var: yatağım."

"Anlıyorum." Sesinde yine de belli bir düş kırıklığı vardı.

"Korkunu üzerinden at. Hâlâ biraz dağınık görünüyorsun."

"Eh, herhalde yine bastırma ile ilgili tezin yüzündendir. Biraz inanılmaz şu düşünce. Eğer haklıysan, o zaman aslında hiçbir şey bilmeksizin hepimize baskı yapan bir şey var demektir."

"Daha da inanılmaz olan bir şey var," diye karşılık verdi Mark. "Bütün bunların hiçbirinin tez olmadığı gerçeği. Bu fikir benim bile değil. Bu tez üzerinde birçok zeki kişi kafa yormuş. İtiraf ediyorum, meslektaşlarımızın hepsi bastırmanın gücüne inanmıyor. Bazıları bunu sadece hayal olarak görüyor."

"Ama sen inanıyorsun, öyle mi?"

Başını salladı. "Tıpkı küçük tetikleyicilerin büyük tepkiler oluşturduğuna inandığım gibi. Tıpkı Bay Böck'te olduğu gibi."

Artık kapıdan çıkmıştı, ama bir kez daha geri dönüp başını içeri soktu.

"Ah, Ellen..."

Bölüm 6

Karanlık, sessizlik, berbat koku ve yine tüylerini ürperten şu garip duygu.

Ellen bunun böyle olmadığını bilirse, koridorun sonundaki bu hasta odasında bir an için tek başına olduğuna neredeyse yemin edecekti.

"Merhaba?"

Mezar sessizliği.

Kadını adıyla çağırabilmeyi çok isterdi, ama bu imkânsız olduğundan, ikinci ve kısa bir "Merhaba"yı yeterli bularak içeri girdi.

Yavaşça yatağa doğru gitti, kısa süre önce korkunç bir sefalet yığınının çömelmiş olduğu yerin boş olduğunu gördü; hatta yatağın altına bile baktı. Orada da kimse yoktu.

"Neredesiniz?"

İçinde tek tük mobilyanın bulunduğu odada saklanacak pek yer yoktu. Öte yandan adsız kadın, içinde bulunduğu o korku halindeyken koridora çıkmış da olamazdı.

Ellen iki kapılı ve çekmece gözlerine her zamanki gibi hasta için temiz çorap ve çamaşır konmuş olan duvar dolabına doğru dikkatle yaklaştı. Her ikisi de bu hastaya kesinlikle acilen gerekli olan şeylerdi. Mutlaka temiz giysilere - üzerindeki kısmen yırtılmış hurpanı eşofmandan başka bir şeyi yokmuş gibiydi - ve adamaklı bir duşa ihtiyacı vardı. Ya da daha iyisi epey miktar

banyo tuzu eşliğinde uzun bir banyoya. Ama bu kadını soyup banyo kiletine sokmak için öncelikle birçok ikna konuşması yapmak gerekecekti. Orada her türlü kaçış imkânından yoksundu ve ayrıca giysili ya da kusmen giysisiz durumda banyo neler geldiğini kim bilebilirdi.

Pekâlâ. İkona çalınmaz, güven inşa etme ve epey bir sabır ve sonra bir banyo, temiz giysiler.

Ama öncelikle gerekli olan, sümsüz kadın bulmaktır.

Ellen dolabın kapısına el attı; bu arada güvenli bir açıda durmaya dikkat etti -hasta tekrar kendisine saldırma düşüncesine kapılırsa diye-, sonra kapıyı açtı. Eski abisinin kuf kokusu ve antibakteriyel temizlik maddesi dışında üzerinde hücum eden bir şey olmadı. Dolap, sarsıntı nedeniyle demirde ileri geri sallanan üç elbise askısına kadar bombaydı.

Artık geriye sadece bir olasılık kalmıştı. Ellen koridorun yanındaki küçük kapiya doğru gitti. Dar kapı aralığından neredeyse duyulmayan bir gürültü geliyordu. Yün çorapların linolyum döşeme üzerinde çıkardığı ses.

Ellen kapıyı dikkatle açtı. İperisi bir telefon kabininden daha büyük değildi.

Ama kimliği meçhul kadın lavabonun altına bürülüp oturmayı becermişti. Klozet ile sifon borusu arasında sıkışmış bu halıyla karanlıkta dertop olmuş bir kirpiyi andırıyordu. Ellen kadının elinde oyuncak bir hayvan gibi buruşturduğu bir havlu gördü.

"Demek buradasınız," dedi Ellen yumuşak bir sesle. "Sizi rahatsız etmek istemem, ama konuşmamıza tekrar kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşündüm. Tabii eğer sizin için uygunsa. Uygun mu?"

Kimliği meçhul kadın ürkek bir tavırla başını iki yana salladı. "Artık buradan dışarı çıkamam, yoksa beni alır."

Bu kez çocukça ses tonu çok daha ikna ediciydi. Ellen kime ait olduğunu bilmeksizin sesi sadece duymuş olsa, bunun kesinlikle altı ya da sekiz yaşındaki bir kıza ait olduğundan emin olabiliirdi.

"Bana onun kim olduğunu söylemek ister misiniz?"

"Kim olduğunu öğrenirse seni de alır."

"Neden beni almak istesin?"

"Çünkü seninle oynamak ister."

Ellen, Mark'ın anlattıklarını düşünmeden edemedi. Kötü anılardan korunmak üzere bastırmak. Burada da buna benzer bir olayla mı karşılaşıyordu? Kocaman açılmış gözler, dışa çıkık dudaklar ve kadının tıpkı en sevdiği bebek ya da bez ayısı gibi gördüğü havlu bu tahmini ortaya koyuyordu. Yine kadının kendini ifade ettiği taklit edilmiş yüksek ses. Bu görünüş Ellen'e fırtına çıktığında elinde olmaksızın sürekli merdivenlerin altına saklanan bir tanıdığının küçük kızını hatırlattı.

Travma geçirmiş bu kadın, yaşanan şeyleri çocukça kelimeler ve düşüncelerle ifade etmek ona daha basit geldiği için mi kendi çocukluğuna kaçmıştı? Kadın için hepsi aynı anlama gelse de, *oynamak*, kelimesi asla *dayak atmak* ya da *tecavüz etmek* kelimeleri gibi kötü gelmiyordu kulağa.

Yine de bu başlangıçtı. Kendini sessizliğin duvarı ardına kapatmasından çok daha iyiydi.

Ona ulaşmak istiyorsan, önce onun davranışını kabul etmelisin. Hastalara 'siz' diye hitap etmek ve terapistin araya mesafe koyması gerektiğiyle ilgili zırları bir kenara at. Bir çocuk gibi davranıyorsa, o zaman sen de onunla bir çocuk gibi konuş.

"Bana adını söylesene?"

Kadın enerjik biçimde başını iki yana salladı ve havluyu vücuduna daha sıkı bastırdı.

"Bana rahatça söyleyebilirsin. Burada sana hiçbir şey olmaz," diye güvence verdi Ellen.

"Hayır!"

"Neden olmasın?"

"O zaman beni duyar ve almaya gelir. Ve seni de!"

Yine yabancıdan Ellen'i de çığneyip geçeceğine dair şu itina. Bu kadın neler yaşamış olabiliirdi? Kendisinden önce başka bir kurban daha mı olmuştu ve bununla ilgili bir şeyler mi biliyordu?

"Peki şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadın yine başını iki yana salladı. Bu kez iki elini kulağına rına bastırarak gözlerini ve ağzını sıkıca kapadı.

"Lütfen," diye ona söz geçirmeye çalıştı Ellen, "bana güvenebilirsin. Seni ondan koruyacağım, ama bunu ancak onun kim olduğunu bilirim yapabilirim. Ve senin de kim olduğunu bilirim."

Kadın yine başını sallamaya devam ederek değiştirdiği sesle şarkı söylemeye koyuldu: "Ama o gelirse, oradan kaçarsın."

Sesi zaten yeterince korkutucuymuştu, ama küçük, karanlık tuvalet kabininde çok daha beter yankılanıyordu.

Sanki kapalı bir tabuttan gelen çocuk sesi gibi, diye düşündü Ellen.

Bürosuna dönerken bloknotuna bu kadın hakkındaki hasta raporunu yazmaya koyuldu ve kendi notlarını ekleyerek Chris'inkileri de tamamladı. Bu arada her zamanki gibi çok ayrıntıya girmişti. Bu ona gözlemleri doğru bağlantılara oturtmakta yardımcı oluyordu.

Evet, bu, gerçekten de *Özellikle İlgili Vaka*'ydı ve hastaya ulaşmak için epey bir çaba gerekecekti. Ama ona yardım edebilecek biri vardı. Travma kurbanlarında deneyimli olan biri.

Telefona elini attı ve Mark ikinci çalıştan sonra açınca sordu: "Suşiye ne dersin?"

Bölüm 7

"Kara Adam mı?"

Mark önündeki tabağa dalgın gözlerle baktı. Suşi lokmalarına henüz dokunmamıştı.

Buna karşın Ellen anlatırken durup dinlenmeden yemişti ve gözü hâlâ önünden yavaşça geçen yemek bandındaydı. Şimdi Mark'ın olay ve kimliksiz kadın hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Mark yanıt vermek için kendine biraz zaman tanıdı ve *A Dong - Running Sushi*'nin çevresinde süregelen her akşamki telaş eşliğinde yosun yapraklarına sarılmış olan pirinç toplarına sanki onları hipnotize etmek istiyormuş gibi baktı. Ellen onu buraya gelmeye zorladığı için neredeyse üzölmüştü. Burası en sevdiği restorandı ve görünüşe bakılırsa Mark ne Japon mutfakını ne de restoranın havasını beğenmiş gibiydi.

"Mark? Her şey yolunda mı?"

Ansızın irkildi. "Ne? Ah, evet, tabii. Sadece şu kadını düşünüyordum."

Ellen tabağını işaret etti. "Tadını beğenmedin mi?"

"Yoo, beğendim. Bu..." Menü'nün üzerine hızlı bir bakış attı.

"... *Hosomak*, gerçekten fena değil."

Ellen bu beyaz yalanı bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Bu şey için canımı verebilirim," dedi ve son kalan Sazanovskiy ağzına attı. "Ama hoşgörülü bir kadın olarak, höri sosu ve patates kızartmasını tercih eden bütün diğerlerinin canlarını da bağışlayabilirim."

Mark hafifçe öksürdü. "Sanırım yorumlarına birkaç ayrıntı eklemeye yapman gerek."

"Ah, öyle mi?"

"Hem de nasıl! Tüm seçkin İtalyan aşçıların kitaplarını Dr. Behrendt'in mutfak rafında süs olsun diye durmadığı pek ilinde. Çünkü doktor *Ragù e la Bologna*'de oldukça ünlü, yanında servis ettiği ve ev yapımı Fettucine'den söz etmiyorum bile. Ara sıra çevrene ayrıntılı göz atmanı öneririm."

Birasını şerefe kalırdı.

"Bu bir yemek daveti mi?"

Mark'ın yüzünün rengi derin bir kırmızıya büründü. Sanki utanç verici bir dil sürçmesiyle yakayı ele vermiş gibi bir hal vardı. "Eh, yani, aslında evet," dedi sonra. "Eğer istersen. Ben... ben... nazik kişiler için yemek yapmayı severim."

Utandığı zaman nedense çok tatlı görünüyor, diye düşündü Ellen.

"Bu konuda düşünceğim," diye ona söz verdi ve bununla onu daha çok utandırdığını fark edince buluşmalarının asıl nedenine geri dönmeye karar verdi. Tabagını ileri iterek öne doğru eğildi. "Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz? Bu kadına nasıl ulaşılabilir?"

Konu değişimi istenen etkiyi gerçekleştirmişti. Mark yine sakinleşti. Alınını kırıştırarak düşünceli bir tavırla burnunu ovuşturdu.

"Pek kolay olmayacak. Az önce şu çocuk şarkısından söz ettin ve kısa bir süre bunun kötü davranılmış bir çocukla ilgili

olup olamayacağını düşündüm. Yani aynı şekilde ettiğimize-miz gereken ikinci bir kişi."

Ellen ürperdi. "Tanırım, bu hiç aklıma gelmemişti! Ama kesinlikle olabilir. Canavar herif sadece ona değil, belki çocuğuna da kötü davranmış olabilir."

Mark başını sallayarak aynı anda reddedecesine bir el hareketi yaptı. "Bu sık olur, ama sanırım onun olayına pek uygun değil. Kara Adam'dan söz ettiğine ve bir çocuk gibi davranacağına bakacak olursam, konunun sadece kendisi olduğunu düşünebilirim."

Bu açıklama Ellen'i tam olarak tatmin etmemişti.

"Peki neden?"

"Çünkü bu çocuk şarkısı bizim çocukluğumuzdan kalma ve kadının yaklaşık olarak bizim yaşlarımızda olduğunu söylüyor, belki biraz daha yaşlı."

"Evet, öyle, ama nereye varmak istediğini tam çıkaramadım."

"Çok basit. *Political Correctness*! Günümüzde çocuklara Kara Adam'ın ayrımcılığın bir simgesi olduğunu öğretiyoruz. Tıpkı artık zenci kafası yerine çikolata öpücüğü dendiği gibi." Afrikalı komşu en fazla *koyu* tenliye, Kara Adam da en fazla vahşi adama ya da kötü adama dönüştü; başlangıçta kara renkle gerçekten ten renginin kastedilip edilmediği hiç fark etmez. Gerçi bu henüz her yerde başarıyla yaygınlaşmış olmayabilir, ama yine de hastanın kendi çocuğundan söz ettiğini sanmıyorum. Hayır, kendi hatırladığı bir şeyi ele alıyor."

"İnandığın bu mu?"

8 (lag.) Siyasal Doğruluk (s. 8.)

9 Kuzey Avrupa ülkeleri arasında adına İnce Zenci Kalınsı denen, daha sonra Çikolata Öpücüğü'ne dönüştüren, içi kremalı çikolata. (s. 8.)

"Evet, bu. Bunun dışında bu tür çocuk şarkıları şimdiki zamanın video oyunlarında ve çocuk dilinde artık pek popüler değil. Bilinçaltında çocuğuna dikkat çekmek istiyor olsaydı, zamana uygun bir şeyler seçerdi. Günümüzde sekiz ya da on yaşında bir çocuk daha çok eli testerele sapkıtan, Freddy Krüger'den ya da herhangi bir korku filmi figüründen kaçmaz. Bana inanmıyorsan birkaç gün çocuk psikiyatrisine takıl. Hayır, buna soracak olursan, bu kadın korktuğu için kendi çocukluğunu kaçırmış, insanın kendini korumasız ve korkmuş gösterebileceği bir zamana. Senin de çoktan tahmin ettiğin gibi durum böyle."

"Şu bana anlattığın, Kosova'daki kadınlar gibi mi? Orada da buna benzer bir olayla karşılaşmış mıydın?"

Mark birasından bir yudum alıp başını salladı. "Sadece bir tane değil. Ama içlerinde bir kadını özellikle iyi hatırlıyorum. Yirmi yaşlarında olmalıydı. Çeteciler doğduğu köye saldırıp yılmışlardı. Altesinin geri kalanı karışın yağmurunda ölüren kendisi yaralanmıştı. Daha sonra öğrendiğine göre saatlerce annesinin cesedi altına saklanmış ve kendini ölü gibi göstermişti. Katiller bu arada annesinin saldırından önce hazırlanmış olduğu yemek masasına oturup ögle yemeği yemişlerdi. Genç kadını ilk kez gördüğümde, bu olayların hiçbirini hatırlamıyordum. Küçük erkek kardeşimle çayırda oynadığını iddia ediyor ve ona hangi günde olduğumuzu sorduğunda, on yıl öncesini söylüyordu."

"Ona yardım edebildin mi?"

Mark omuzlarını silkti. "Eh işte, artık ne kadar yardım edilebilirse. Bir zaman sonra şimdiki zamana döndü, ama o zamana dek epey engelden geçti. Ne yazık ki ona daha sonra ne olduğunu öğrenemedim."

Masaya gelen garson kız ifadesiz bir yüzle tabakları topladıktan sonra başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Mark

bir bira daha söyledi, ama Ellen teğekkür ederek reddetti. Daha önceki açlığı bu konuyla birlikte yok olup gitmişti. Şakabdarında hafif bir batma hissediyordu ve bunun ara sıra yaşadığı migren krizlerine dönüşmemesini umuyordu.

"Eğer istersen hastanı bir kez görebilirim," diye önerdi Mark. "Sana uzaktan teşhisle yardım etmekten daha etkili olurdu. Yarın sabah mesaiye başlamadan önce senin bölüme bir göz atmana ne dersin?"

"Buna çok sevinirim."

Gülümsemesine karşılık verdi, ama sadece kısa bir an için. "Aslında başka bir şey beni hâlâ biraz endişelendiriyor, saygıdeğer meslektaşım. Ve bu sensin."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Bazen baş edilemeyecek olaylar da olduğunu söylersem, elbette sana yeni bir şey anlatmış olmam. En iyi psikiyatrin bile yardım edemeyeceği, ancak sadece hafifletebileceği kadar zor olaylar."

"Mark, ben..."

"Neden bu olayda biraz ileri gittiğine dair kötü bir hisse kalmaktan kendini alamıyorum?" Masanın üzerinden ona doğru biraz daha eğildi; sesi endişeliydi. "İşine fazla karışmak istemem, ama bugün henüz pazartesi ve sen bitkin görünüyorsun. Geçtiğimiz hafta senin için epey stresli geçmiş olmalı; geçenlerde kantinde bana oldukça öfkeli görünmüştün."

Bir şeyler söyleyerek karşı çıkmak istedi, ama beriki onu konuşturmadı.

"Ellen, bu olaya kendini fazla kaptırmamalısn. Şimdi ihtiyacın olan, biraz denge sağlamak. Çarşı meydanındaki en sevdiğin kahveye en son ne zaman gittin ya da Tuna boyunca koş-tun, hum?"

Ellen bakışlarını kaçırarak fincanına gözünü daktı. Yasemin çayının son kalını artık herhalde acımış olmalıydı.

"Kendimi kaptırmayacağım, Mark. Yarın onun yüzünü, tüm o kan izlerini ve şişlikleri gördüğünde, o korkuyu hissettiğinde, o zaman beni anlayacaksın. Ne sebepten olursa olsun, biri kenden zayıf olana kötü davranmış takdirde, bu hana göre işlen tüm suçlardan daha kötüdür."

Mark derin bir iç çekişle arkasına yaslandı. Birasından bir yudum alıp başını salladı. "Biliyorum, bazen -bugün adlandırdığın gibi- uğraştığın diğer bütün vakalardan daha ağır basan, bu tür ÖV'ler çıkarır. Ama işte tam da bu yüzden gerekli mesafeyi koymaya dikkat etmelisin."

Ellen şakıdılarını ovdu. Elbette haklıydı. Ama bazen profesyonelliği ve empatiyi birbirinden ayırmak o kadar kolay olmuyordu.

"Mark, istediğim iki şey var. Travmasını yenmesi için bu kladına yardım etmek istiyorum. Ve onu bu duruma sokanların yakalanmasını istiyorum. Bunun için öncelikle Chris'e söz verdim."

Kalabalık restoranda çevresine bakındı, müşterileri inceledi. Doğrusunu söylemek gerekirse, hep normal kişilerdi. Bunu yapan her kimse, büyük olasılıkla görünüşte normal biriydi; daha sonra komşularının medyaya ondan hiç böyle bir şey beklemediklerini, her zaman çok nazik ve çekingen biri olduğunu söyledikleri türden biri.

Kısa bir an Kara Adam'ın belki de bu müşterilerden biri olabileceğine dair korkunç bir duyguya kapıldı.

Ya yüzünü ne-kadar-da-nazık-bir-adam-maskesiyle gizlemiş halde tam da yan masada oturuyorsa?

müştü. Ekonomisi Macine" sırasında inşa edilen süslüz, dik yapılar bu şekilde var olmuştı. Yetmişli yılların tipik düz yapı tarzının tipik kinikler gibi içindeki mobilyaların da betondan döşülmesinin daha iyi olacağını iddia eden bir dönem.

Şüphesiz en karakteristik olanı bakım merkeziydi. İlk bakışta bir fabrika binasını andıran, 1980'den kalma kocaman bir kompleksi. İçinde dev bir ısıtma sistemi, büyük bir mutfak, çamaşırhane, bir eczane ve kliniği çevresinden özerk kalan bir çok kullanım alanı vardı. Onun ardında mutfağa sebze sağlamak olan asıl amacının dışında yine hastalara uygulanan terapinin bir bölümünü oluşturan klinik serası uzanıyordu.

Bu mimari karmaşa, içinde birkaç ekili alanın yanı sıra bir mini golf sahası ve spor tesisinin de bulunduğu orman benzeri bir klinik parkıyla çevriliydi.

Ama bu gece klinik arazisi Ellen'e hiçbir şekilde ormanın içindeki huzurlu bir küçük şehir gibi görünmüyordu. Ostu açık arabasıyla lojmanına doğru giderken kendini daha çok bir korku tünelineymiş gibi hissediyordu.

Ağaçların karanlık dalları bir sürü sesin fısıltısı gibi tepesinde hışırdıyordu. Sokak lambalarının ışıkları asfaltın üzerine uzun çizgiler atıyordu. Bazıları deforme olmuş kafaları andırıyordu; Ellen onların yol kenarındaki bitkilerin gölgesi olduğunu bilse de içinde kötü bir duygu uyandırıyorlardı.

Uzaklarda bir hayvan homurtusuna benzeyen boğuk bir ses duydu; olasılıkla tepesinden geçen bir uçaktan başka bir şey değildi.

10 II. Dünya Savaşı'ndan sonra The Times'ın Almanya ve Avusturya ekonomisi hakkında ortaya atıldığı bir tezim. (ç. n.)

Bunun düşüncesi bile tüylerinin ürpermesine yetmişti. Alına kimliği meçhul hastanın kelimeleri geldi: O beni almaya geldiğinde, beni koruyacağına söz ver!

Ardından gelen yüksek sesli kahkahayla sığırdı. Ellen çevresine bakındı. Bakışları takım elbiseli bir adama takıldı, yine takım elbiseli başka biriyle konuşuyordu. Adam onu tepeden tırnağa süzerek küstah bir sınıtıyla tartar gibi baktı. Aynı anda kafasının içinde bir çocuk sesi yankılandı.

Seni öğrenir öğrenmez almaya gelir.

Dokuz buçukta Mark'ı dairesinin önüne bıraktı. Genç doktor bir kahve içmek üzere yukarı gelip gelmek istemediğini ona sormadı ve Ellen buna sevindi. Bunun yerine kendini spor arabasının çukurda kalan koltuğundan yukarı çekip dışarı atılmadan önce şu ÖV'de ona yardım edeceği konusunda ona bir kez daha güvence verdi ve ardına kısa bir bakış attıktan sonra sokak kapısına yöneldi.

Ellen yirmi dakika sonra Orman Kliniği'nin arazisinde yol alıyordu. Yıldızlı gökyüzündeki yarım ayın gümüş ışığı sayısız ıhlamur, karaağaç ve meşenin üzerine yansırken hastanenin ne kadar yerinde bir adı olduğunu bir kez daha anladı. Altı ay önce Ellen'in bölümünü ziyaret etmiş olan Hamburglu genç bir meslektaşını kliniği "ormanın ortasında küçük, huzurlu bir şey" olarak tanımlamıştı ve gerçekten de bundan daha iyi bir tarif olamazdı.

Bina cephesinin çoğu anıt koruma altındaydı. Yirminci yüzyılın başlangıcından, kliniğin adının resmi olarak Bölge Tımarhanesi olduğu günlerden kalmaydı.

Geçen onlarca yılla birlikte klinik büyümeye devam etmiş, yeni eklenen binalar o dönemin ruhuna göre çok farklı görün-

Ama tüm bu mantıklı açıklamalar, içinde fazlaca yayılan endişeye yardımcı olmuyorlardı. Çünkü bir tek duygu için açıklamaya bulamıyordu: Sanki karanlıkta biri tarafından izleniyordu.

Bu saçmalık, diye kendini rahatlatı. Yine de arabasının ta köşesine doğru sürerken ansızın frene basacak kadar korktu. Yaklaşık yüz metre öndeki ağacın yanında uzun boylu bir şekil duruyordu. Uzun, zayıf bir adam.

Kara bir adam.

Ellen uzun farları yaktı ve hemen ardından duyduğu rahatsızlık nedeniyle gülmeden edemedi.

"Of, Tanrım, artık gidip yatsam iyi olacak," dedi kendi kendine ve nöroşürlü bölümüne giden yeni tabelanın yanından geçti.

Ama küçük optik yanlışlamayla ilgili duyduğu rahatlama uzun sürmedi. İzlenmek ve gözlenmekte olduğu duygusunu üzerinden silkip atamıyordu.

Sonunda lojmanın önündeki park yerine vardı. Arabasının tavan körüğünü çabucak kapadı ve özelemleri beklendiği sokak kapısına doğru koştu.

Sigmund onun geldiğini görünce ağırbaşlılıkla ayağa kalktı ve gıcırtili bir miyavlamayla onu selamladı.

Ellen tekrar çevresine bakındı ve bakışlarını arazide dolaştırdı. Bir şey görmek için fazla karanlık; sokak lambaları da bunu değiştirmiyordu.

"Orada kimse yok," diye kendi kendini yatıştırdı. "Sadece kuruntu yapıyorum. Mark haklı, dinlenmem gerek."

Sigmund bunu doğrulamak ister gibi başıyla bacasını dürttü. Yaşlı gezginle birkaç ay önce dostluk kurmuştu. Hayvan birkaç ay önce buz gibi bir kış akşamı veranda kapısının önünde durmuş, Ellen de ona yatacak yer ve bir kap süt vererek onunla dost

ölümüne. O zamandan beri düzensiz aralıklarla kendini göste-
riyordu, ama son haftalarda bu gittikçe sıklaşmaya başlamıştı.

Adını, Ellen'e hemen Freud'un bir fotoğrafını hatırlatma-
ya bulgucu ve bir o kadar da gururlu bakışlarına borçluydu. Erkek
kedi bundan hoşnut görünüyordu. En azından onu bu adla ça-
ğırduğunda hemen tepki veriyordu.

"Merhaba, tatlı şey." Kedinin kafası kapıya, bu, Sigmund'un
en tercih ettiği selamlama ayınıydı. Sonra yine parka doğru baktı.
Kimse yoktu.

Elbette yok.

"Ez, şükrom, taze bulgucu ve bir mıcıkla tımarına ne dersin?"

A Dong'un sahibesinin her zamanki gibi mutfak artıklarıyla
doldurduğu plastik kutuyu buruna doğru tuttu.

Sigmund öneriyi açıkça rızalı olmuştur. Önünden geçerek
çilek bahçesine doğru yürüdü ve sarı lojmana kedi sokulma-
ması kuralı onun için kesinlikle yeni bir şeymiş gibi, kendinden
emin bir tavırla Ellen'i izledi.

Ellen Schubert'in *Gezgin Fantazisi* adlı CD'sini koyup, elinde
bir bardak *Ripasso*'yla veranda kapısının camından bakarken
Sigmund da büyük bir istihla bulgucu yedi. Yakındaki şehrin
ışıkları ön bahçenin karanlığında iki kayın ağacının dalları ara-
sından parlıyordu.

Ellen, Chris'i düşündü. Onu özlemişti. O da şu anda keti-
disini düşünüyordu mu? Sydney'den şu adaya geçmeden önce
herhalde onu arar ya da mesaj atardı. Uçuşun uzun bölümünü
herhalde çoktan ardında bırakmıştı ve dünyanın öbür ucunda
onu güneşli bir gün bekliyor olmalıydı.

11) Bulgucu parka (s. 6.)

Buna karşın burada, Fahlenberg'te gece hüküm sürüyordu
ve dışarıda bir yerde, karanlığın içinde hastasının *Kara Adam*
diye tanımladığı bir adam vardı.

Bir kadına, geçmişteki çocukluğuna kaçmasına neden ola-
cak kadar kötü davranmaktan çekinmeyen bir adam.

Ellen ürperdi ve Chris'in şimdi yanında olup onu kollarına
almasını diledi.

Mark'ın, *Kendini bu olaya fazla kaptırmamalısn*, diyen sesi
düşüncelerinde yankılandı. Chris'in de şimdi kendisine aynı
şeyi önereceğinden emindi. Chris olsa, *İnsan her hastasını cid-
diye almalıdır*, diye eklerdi, ama kesinlikle kendisini etkileme-
sine izin vermemeli.

Göğüs geçirdi ve kendini tehlikeli bir girdabın kıyısında yü-
zen biri gibi hissetti. Şimdi bu girdabın içine çekilmemek için
doğru kulaçları atması tamamen ona bağlıydı. Ama o an dü-
şüncelerinde kulaç atmaya devam etmek için fazla yorgundu.
O sırada sadece Schubert'in notaları içinde koşmayı ve huzur
bulmayı istiyordu.

Sigmund boğuk bir geçirtiliyle yatak odasına yöneldi ve bu
arada miyavlayarak anlaşmanın ikinci kısmını hatırlattı. Ellen de
biraz sonra onun ardından yatağa gitti. Aslında oldukça erkendi,
ama göz kapakları sanki gecenin geç saatliymiş gibi ağırlaşmıştı.

Kedi, yağlanması gereken eski bir makineye benzer mırıl-
masıyla ayaklarının dibine kıvrıldı.

"İyi geceler, tüylü sıcak su torbam," diye mırıldandı Ellen
ve ışığı kapattı.

Radyolu çalar saatin 22:04'ten 22:05'e atladığını gördü, ar-
dından derin ve yoğun bir uykuya daldı.

Ama bu onun için iyi bir gece olmayacaktı, çünkü...

...çok geçmeden kendini gündüze dek gördüklerinin hepsinden
daha değişik hissettiren bir düşün içinde buldu. Sanki... ger-
çekti.

Tıpkı harikalar diyarına ayak basan ve yine de bu diyarın
aslında var olmadığını bilen Alice gibi.

Doğru, dedi yanındaki tanıdık bir ses.

Orada eski danışmanı Profesör Bormann'ın durduğunu şaş-
kılıkla gördü. Ellen en azından şimdi bunun bir düşün olduğunu
dan yüzde yüz emin olabiliyordu. Buna şüphe yoktu. Bormann iki
yıl önce barsak kanserinden ölmüştü.

Burası elbette harikalar diyarı değil ve siz de Alice değilsin-
iz, canım.

Bormann genişçe bir el hareketi yaptı. Her iki yanından tü-
nele benzer koridorların devam ettiği ve uçlarının karanlıkta
bir yerde kaybolduğu soğuk ve kasvetli beton odanın orta-
sında duruyorlardı. Bormann'ın teni tek tük neon boruların ışı-
ğında sağlıklı ve soluk görünüyordu.

Neredeyiz?

Bunu, sevgili Ellen, senin bulman gerekiyor, dedi Bormann
hayattayken onu sempatik gösteren göz kırpmasıyla.

Lusid¹² bir rüyadayım, değil mi?

Profesör hoşnutlukla başını salladı. Benim için daima en iyi-
sindiniz, Ellen, hâlâ da öylesiniz. Evet, bu bilincinizi yaşadığınız
ve etki edebileceğiniz lusid bir rüya. Seyrini yönetebilirsiniz. Bu
rada bir tek şeyin dışında her şeyi yönetebilirsiniz. Uyarınak il-
zin elinizde değildir. Pekâlâ, en iyi sonucu çıkarın.

Gitmek için arkasını döndü.

Hayır, lütfen kalın, diye yalvardı Ellen. Beni yalnız bırakmayın.

12) Rüya görüldüğünde bilhassa olunan şeyleri verilmektedir (s. 6.)

Bunu yapamam, diye karşılık verdi Bormann. Nasıl demir,
ben sadece başlangıçım. Bu sizin rüyam, benim değil. Hepimi-
zin öğrendiklerini ilk kez tek başına hayata geçirmek zorunda
kalacağı bir an vardır. O zaman öğretmenin gitme zamanıdır.

Bunu söyler söylemez -bu arada hiç dudaklarını oynatmış
mıydı? Bormann'ın silüeti belirsizleşti ve gittikçe saydamlaşa-
rak sonunda tamamen yok oldu.

Ellen kuşkuyla çevresine baktı. Pekâlâ, bu onun rüyasıydı.

O halde görelim bakalım.

Ona iki seçenek sunulmuştu. Hangi yolu seçmeliydi; sağ-
dakini mi soldakini mi?

Uşşadı ve kendine baktığında anadan doğma çıplak oldu-
ğunu korkuyla gördü.

Buradaki şeyin rüya olması gerektiğine dair bir başka işaret
daha, diye düşündü içindeki analizi. Sembolize edilmiş utanç,
belli bir durum karşısında çıplak ve terk edilmiş hissetme.

Ama hangi durumda? Sadece sağ ve sol arasında bir seçim
mi vardı, ya da başkaları da var mıydı?

Tamam, bu soğuk, iğrenç oda sadece çıkış noktasıydı. De-
vam edecekse -oradan ayrılacaksa-, şimdi karar vermesi ge-
rekti. Ama iki yol da tıpkı birbirinin aynı görünüyordu, ki bu
da seçimi kesinlikle kolaylaştırmıyordu.

O halde ne yapmalı? Zar mı atmalı? Analiz mi etmeli?

Çıplak halde, titreyerek ve çaresizce kollarıyla bedeninin
üstünü sardı. Bu oda ve iki yol neyi anlatıyordu? Yer ve duvar-
lar nemli yosun ve küf kokan koyu, kısmen kaygan, ıslak be-
tondandı. Ellen, Chris'in ailesinin evini düşünmeden edemedi.
Önceleri sadece hafta sonları da olsa ikisinin yuvası olan evi.
İçinde henüz kendini evinde hissedemediği evi; herhalde bir
süre daha devam edecek olan bir durumda bu.

Bu düşsel oda ona Chris'le birlikte onun evinde yaşamak isteyip istemediğini henüz bilmediğini mi gösteriyordu?

Bu odadaki soğuk garip bir şekilde ona gerçek geldi. Evet, ayaklarının soğukluğunu belirgin bir şekilde hissediyordu. Tipki buz kalıpları gibi. Sanki kış tüyü yorganın içindeki ayakları Sigmund'un bedeniyle ısınmak yerine gerçekten de soğuk, kaygan beton zeminde duruyordu.

Pekâlâ, nedense sağ taraftaki yol beni daha fazla çekiyor. Gerçi doğru olmayabilir, ama bana sağdaki ışıya, soldakine geriye gidiyormuş gibi geldi. Bunun gerçekten böyle olup olmadığını bilmiyorum, ama bu benim rüyam, o halde kesinlikle öne doğru gidiyor. Nokta.

Paslı tel kafeslerin altındaki neon borulara karşın çok az aydınlık olan sağ taraftaki yola girdi. Çıplak ayaklarının altındaki zemin yine burada da kötü biçimde balçık hissi veriyordu. Ayağını ileri geri hareket ettirdiğinde, yosun ve küften oluşan kaygan yeşillik -belki su yosunu- küçük, yağlı yığınlar halinde topuk ve parmaklarının çevresinde iç içe geçiyordu.

İlerledikçe çevresi daha da nemlenmeye başlamıştı; yerdeki birkaç su birikintisinin üzerinden atlamaya çalıştı.

Tavan su sızdırıyor olmalı, diye düşündü. Duvarların ve tavanın her yerinden sular damlıyor, şakıdayarak önündeki ve ardındaki su birikintilerine akıyordu.

Ellen gittikçe daha fazla titriyordu. Sadece üşümüyordu, orada ikinci bir şey daha hissediyordu. Hissettiği endişeydi.

Hadi açıkça söyle, Ellen Roth, burada baş başayız. Korkuyorsun. Yüzde yüz saf korku. Gerçek olduğu garanti. Duygusal katkı maddesi olmadığı garanti.

Evet, lanet olsun, korkuyordu. Bu sadece bir rüya olsa ve böyle olduğunu bilse de çok korkuyordu. Ve bunu kendine itir-

af eder etmez -kafasında ansızın çimşek gibi çakarak ortaya çıkan bir idrak- bir bilgiye erişti.

Ardındaki karanlıkta herhangi biri ya da bir şey gizleniyor. Sırtının ardında. Beni gözetliyor!

Korkuyla çevresine bakındı. Çıkıştığı odadan henüz fazla uzaklaşmamış olmalıydı. Ama oda artık görünmüyordu. Uzaklaştıkça aydınlatma borularının solgun ışığı tarafından düzensiz bir şekilde yutuluyormuş gibi görünen yolun gittikçe karanlıklaşan bir yerlerinde kalmış olmalıydı.

Sonra onu duydu. Önce sadece hafif bir çıt çıt sesi idi; neredeyse sessizdi, ama su damlarının çıkardığı sestten belirgin biçimde hızlıydı. Hemen ardından daha yakından gelmeye başladı, yükseldi. Bir şey ona doğru koşuyordu.

Henüz onu göremiyordu; karanlık onu gizliyordu, ama Ellen bu gürültünün sahibini görmeye hiç de hevesli değildi; ya anda değil. İçinin derinliklerinde, ona doğru koşan bu kimsenin, bu şeyin -Chris'in deyimleriyle niyeti bozuk kişinin-, dost olmayıp bir tehdit olduğuna dair onu uyaran bir şey vardı.

Ve bu çıt çıt sesi gittikçe arttı, arttı.

Ellen kaçmaya başladı.

Onu bir şekilde kontrol etmem gerek. Ama nasıl? Ardındaki yok olması için ne yapmam gerek? Onun yok olmasını mı istemeliyim? Hokus pokus mu demeliyim? Lütfen, lütfen, sevgili bilinçaltım, bırak, şimdi uyanayım. Yeterince eğlendin, ama artık istemiyorum. Lütfen uyanmamı sağla!

Ama bilinçaltı, sinapsları ya da bu rüya ile ilgili bölüm bey-ninde her neresiye, herhalde onu duymayacak kadar meşgul olmalıydı, belki de canı ona yardım etmek istemiyordu ya da kendini korkunç biçimde gerçek hissettiren bu rüyada yeterince koştugu takdirde tam zamanında uyanacağını düşünüyordu.

Ve kaygan beton zemin üzerinde, bu arada çat çat çat şeklinde şiddetlenmekte olan sesin aksı yönüne doğru koştu; kaydı, demek daha iyi bir ifade olurdu.

Sanki donmuş bir gölün üzerinde koşarak kaçıyor. Soğuk zemin tabanlarını acıyordu ve kaymamak ya da düşmek için sürekli dikkat etmek zorundaydı. Buna karşın kaygan, cam gibi zemin onu izleyen şeye ya da kişiye hiçbir zarar vermiyormuş gibiydi. Çat çat çat sesi gittikçe yakınlaştı ve buna bir de korkunç bir soluma karıştı.

Biri bana yardım etsin! Bu benim rüyam ve onu ben yönetebilirim, o halde biri çıkın ve bana yardım etsin!

Ama sesinin tüyler ürpertici yankısından ve çıplak ayaklarının şapırtısından başka bir yanıt alamadı.

Tünel sola doğru kıvrılırken kaçınılmaz olan gerçekleşti. Ellen kayarak düştü. Dizlerindeki acıyla haykırdı. Yerde kayıp duran çarptığı sırada derisinin sıyrıldığını hissetti.

Panide ayağa fırladı, tekrar kaydı, tekrar düştü ve onu izleyene bir göz ucuyla baktı. Ardındaki ne olduğunu gördüğünde, kalbi neredeyse duracak gibi oldu.

Dana kadar büyük, kara bir köpek tünelin içinde hızla koşarak üzerine doğru geliyordu. Geçidin yarı karanlığında kor gibi parlayan gözlerini Ellen'e odaklamıştı ve bu arada gök gürültüsüne benzer derin, tehditkâr bir sesle hırıliyordu. Güçlü ses rayışlarla gittikçe yaklaşıırken, ağzının kenarından sümküsesi salıyaları akıyor ve leş gibi soluğu birbirine geçmiş dişlerinin arasından bulutlar halinde dışarı çıkıyordu.

Kor gözlerinde Ellen'in bu tünelin aslında neden bu denli soğuk olduğunu ansızın anladığı, kötücül bir şey vardı. Bunun nedeni beton duvarların soğuğu, duvarlardan ve tavadan akan

nem değildi; bunun nedeni sadece bu dev köpekti. Ve kendisinden birkaç sıçrayış uzaklıktaydı.

Şlap. Şlap. Şlap.

Beni hemen yiyecek. Uzun, sarı dişlerini gırtlığıma geçirecek ve başımı omuzlarımdan koparıp parçalayacak. Tipki lanet olası bir korku filmindeki canavar gibi. Aynen öyle.

Bu düşüncenin sonunu getiremeden ardında bir gürültü duydu. Ellen kendi çevresinde döndü ve kimliği meçhul kadını gördü. Bu öğleden sonrakinin aksine, kahverengi gözlerinde artık korkunun izleri yoktu. Hayır, hatta gülüyordu.

Çabuk, dedi isimsiz kadın ve Ellen'in ellerini işaret etti. Ellen ansızın ellerinde tutmakta olduğu garip nesneye baktı. Bir masa cetvelinden daha geniş değildi ve sanki taştan yapılmış gibiydi. Onunla ne yapacağını bilmek bir yana, ne olduğunu bile bilmiyordu; böylece aklına gelen ilk şey yaptı.

Ellen tek ve hızlı bir hareketle taş cismi yaklaşımakta olan köpeğe doğru fırlattı. Ama görünüşe bakılırsa fazla ağır değildi ve neredeyse tam önüne, yere düşmüştü. Orada delicesine bir hızla büyüdü ve bir duvara dönüştü. Geçidi boydan boya kapladı ve sonunda neredeyse Ellen'in çenesine dek erişti.

Köpek duvara çarpmadan son anda durdu. Derin ve kara gözlerini soluk soluğa Ellen'e ve ardında duran isimsiz kadına dikti. Sonra boynunun altındaki gri tüyler görüne dek başını yukarı uzatıp kokladı.

Ama bu, köpeklerin bilindik koklaması değildi. Daha çok, ikisinin kokusunu içine çekermiş gibiydi; tıpkı kokladığı şeyin güzel ya da kötü kokup kokmadığından emin olamayan bir insan gibi.

Dev hayvan sonra başını eğdi. Sanki şöyle söylemek istemiş gibi iki kadına baktı: İkiniz için henüz zaman gelmedi. Ama tekrar görüşeceğiz.

Sonra geri döndü ve inik kuşuğuyla yürüyerek oradan uzaklaştı. Ellen tünelin karanlığı onu yutana dek ardından baktı. Tekrar isimsiz kadına döndü.

Bu gerçekten sadece bir köpek miydi?

Hayır, diye karşılık verdi isimsiz kadın. Belki henüz kim olduğunu bilmiyorsun. Ama günün birinde kesinlikle öğreneceksin. Verdğin sözü düşün!

"Ama sen kimsin ve neden beni rüyalarımın dek izliyorsun?"

Kendi sesinin yankısıyla sığırarak uyandı ve isimsiz kadın yerine karşısında gördüğü, Sigmund'un tüylü, yuvarlak yüzü oldu; balıklı solukunu kıldayabileceği kadar yakındı.

Kedinin gözlerinde, Korkunç görünüyorsun, der gibi bir bakış vardı.

"Ve kendimi tam da böyle hissediyorum."

Bölüm 8

Ellen erken mesai saatlerini seviyordu. Lojmandan bölüne yaptığı yürüyüş hoşuna gidiyordu; özellikle ilkbaharda, klinik parkı reçine ve çiçek kokularıyla dolduğunda ve kuş cıvıltıları sabah alacakaranlığının eşsiz uyumuna eşlik ettiğinde. Bu zaman elinin ortalarına, günler gittikçe kısalıp, karanlık bastırana dek, Ellen'in en sevdiği çalışma saatleriydi. Ama bu salı değil.

Bu sabah hava durumunun yanılgısını, berrak gökyüzünün güneşli bir gün vaat ettiğini bile fark etmemişti.

Aklı hâlâ gördüğü rüyayla meşguldü. Çılgıncaydı; garip bir rüya gördüğünde, her zaman basitçe kafasından atabileceği gibi bir şey değildi. Rahmetli Profesör Bormann'la karşılaşması -onu ne kadar uzun zamandır düşünmemişti? Aylardır? Yıllardır? -ve sadece görmekle kalmayıp kokusunu da adamakıllı alabildiği korkunç, dev köpek aklından çıkmıyordu. Yine düş dünyasında sızmış olan isimsiz hasta da.

Ellen asla işiyle ilgili rüya görmezdi.

Olayları her zaman bir şekilde gömleyle birlikte bölünce bırakmayı başarmıştı. Ve Chris'le birlikte evde zaman zaman özellikle ilginç vakalarla ilgili tartışmalar da, bu ÖV'lerden henüz hiçbir rüyalarına dek onu izlememişti.

Mark kendini olaylara kaptırmaması için onu uyarmış, o ise uyarısını görmezden gelmişti. Bunu hâlâ yapıyordu. Bu olaya

diğerlerinde olduğundan daha fazla yakınlaşmış olması mümin kındı, ama henüz bundan dolayı kendini kaybetmiş değildi. Belki Mark bir erkek olarak farklı düşünüyordu, ama o tüm bu dinlerin kabusunu gerçekten yaşayan kadın hastayı anlayabiliyordu. Ve bu hastayı benimsemek, ona elinden geldiğince yardım etmek öncelikle onun doktorluk göreviydi.

Keşke Chris arasıydı. Elbette onunla bu olay hakkında konuşmayacaktı, onun dinlenmesi ve işi düşünmemesi gerek, ama şimdi Chris'in sesini duymayı ya da ondan gelmiş birkaç kelimeyi okumayı ne kadar çok istiyordu. Çünkü gibi kötü bir geceden sonra bu ona çok iyi gelecekti. Ama cep telefonu hâlâ yeni bir haber iletmiyordu.

9. bölüne vardığında Mark çoktan ana giriş kapısının önündeydi ve kapı mekanizmasını onaran teknisyenle konuşuyordu.

"Umutsuz biçimde demode olmuş." Dün cep telefonuyla a gorta kutusunda ona rehberlik eden sesi yine tanıdı. "Tamam bilir, belki devrelerden birinin üzerinde bir yerde hâlâ imparatorluk kartalının bir mührü bile vardır. Hiç şaşırman. Yanı sıra yerde ekonomi yapıyorlar, hiliyor musunuz? Şu enkazı tamir etmek bir süre sonra yeni bir kilit mekanizmasından çok daha pahalıya mal oluyor."

Mark anlayışla başını salladı. "Şöyle bakın: ekonomik kısıtlamalar nedeniyle yeni kilit mekanizması almazsak, buradaki işiniz güvencede olur."

"Him," dedi teknisyen başını işinden kaldırmadan. "Bundayine haklısınız."

Ellen gülümsemeden edemedi. "Günaydın, beyler. Soru mu var?"

"Her zamanki gibi yanlış alarm," diye karşılık verdi Mark. "Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Bir fincan kahvenin düzeltmeyeceği bir şeyim yok. Burada olman güzel."

Mark kaşlarını kaldırdı. "Sözleşmiştik, unuttun mu?"

"Tabii ki hayır."

Ona bakış tarzı Ellen'in hoşuna gitmemişti. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Burada değil," diye yanıtladı Mark kısaca.

"Şöylesenize," diye sözlerini kesti teknisyen, "şu içerideki tipi kapıdan uzaklaştırmanız mümkün mü? Sınırımı bozuyor."

Ellen hastayı ancak o zaman fark etti; yaklaşık yirmi yaşında, kafası tıraşlı ve kalın camlı gözlükleri olan Rüdiger Maler'i. Bununu teknisyenden sadece birkaç santim uzaklıktaki cama yapıştırmıştı ve kalın bir sülüğe benzeyen dilye camı yalıyordu.

"Tamam. Eğer içeri girmemize izin vererseniz."

Teknisyen kilit mekanizmasının vınlaması duyulmadan önce açık panelin önünde kısa bir süre oyalandı.

Rüdiger Maler şaşkın bir bakışla camdan geri çekildi ve Ellen ile Mark bölüne girdiler.

"Merhaba, Bay Maler, neden kahvaltıda değilsiniz?" diye sordu Ellen.

"Dışarıdaki adam neden kapıyı bozuyor?" diye geldi karşı soru. Genç adam neredeyse bir doksanlık boyuyla heybetli bir görüntü sergilese de, aklı bir çocuğunkinden fazla gelişmemişti. Sanki ses kısıklığına daha çok uzun yıllar varmış gibi yüksek bir irtifada seyreden sesi de ayrıca buna uyuyordu.

"Onu bozmuyor," diye açıkladı Ellen. "Onu onarıyor."

"Aha," dedi Maler, sonra yüzü bir sırtıyla çarpıldı. "Bir tane mastürbasyon boşalması." Yürürken blucindeki lekeyi gururla gösterdi. "Görmek ister misin?"

Ellen bu teklifi reddetmeye kalmadan yeni gece hemşiresi Carola, Bay Brenner ile Maler'in paylaştıkları odadan telaşla dışarı çıktı.

"Rüdiğer, çabuk buraya gel!"

Sonra Ellen ve Mark'i gördü ve kopkırması kesildi. Ellen onun ansızın uğradığı bu utanç yakalanmış olmasına yordu. Hemşire onun hastalarıyla saygılı konuşmaya ne kadar değer verdiğini biliyordu. Profesyonelece olmayan bir Sen ya da konuşurken ön ad kullanmak Ellen için bir tabuydu; söz konusu kişi her ne yapmış olursa olsun.

Ama daha sonra Carola'nın utanç neşesinin başka bir şeyle ilgili olduğunu anladı. Narin sırtının arkasına saklamaya çalıştığı bir şeyle.

"Ne oluyor?" diye sordu Ellen.

"Burada böyle şeyler olduğunu bilseydim, inanır kendim yoğun bakımdan buraya naklettirmedim," diye inledi hemşire. "Şu kaçıklar bütün gece huzur vermediler; pisliklerini temizledim, münâkıb olduğunuca çabuk kahvaltılarını vermeye çalıştım. Üç kez yanlış alarmla uğraştım ve şimdi de bu!"

Hızlı bir hareketle arkasında tuttuğu ellerini öne çıkardı ve iki porno dergisini Ellen'in yüzüne doğru tuttu.

Eğlendiği açıkça belli olan Mark, "Hoop," diyerek geri fırlattı. "Hem de sabahın köründe."

Ellen etkisi kendini belli eden kosa bir yan bakışla ona baktı. Bu bakışla, Bu bölüm benim sorumluluk alanımda, dostum, diyordu, ve personelim ATEŞLİ KIZ ÖĞRENCİLERDEN ve EKSTRA DEV GÖĞÜSLERDEN öğreniyorsa, böyle bir şeyi ciddiye alırım. Mark bir anlığına sustu.

Hemşire Carola hissettiği nefreti belirgin bir şekilde gösteriyordu; bu öyle belirgindi ki, aslında biraz da komikti. İki dergiyi de sanki son derece mikropli bir şeymiş ve onları en yakındaki çöp tenekesine atmak için can atıyormuş gibi baş ve işaret parmaklarıyla tutmuştu. Ellen bu dergileri hemşire Carola yerine doğuştan histerik olan meslektaş Marlon'un bulduğu takdirde neler olacağını düşünmek bile istemedi. Tüm biletlelerin satıldığı bir futbol stadyumunda verilecek bir bomba alarmı, burada olacakların yanında herhalde sakın bir kahve buluşması gibi kalırdı.

"Yarın saat önce Bay Brenner'in yatağını yeniden değiştirmek ve yerleri silmek zorunda kaldım," diye söylendi hemşire. "Çünkü her yere kusmuştu. Her ta-ra-fa! Her yere! Yemek arbasında kalan bütün yemekleri tıkmış olmalı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, şimdi de bu pislik odanın ortasında açık duruyordu!" Dergileri, Artık şunları elimden alın! dercesine yelpaze gibi salladı.

"O süprüntüleri hemen atın, tamam mı?" dedi Ellen. "Ve Bay Brenner'e gelince: Önümüzdeki günlerde taburcu edilecek. O zamana dek tıka basa yemek istiyorsa, bunu ondan esigemeliyiz. Abartmaması için onunla biraz konuşun."

Hemşire başka bir yorum yapmaya hazırlandı, ama Ellen ve Mark onu dinlemeden yürümeye başladılar. Mark'ın mesaisi kırk beş dakika sonra başlıyordu; daha önce isimsiz kadınla ilgili ilk izlenimlerini edineceği bolca zamanı vardı.

"Görünüşe bakılırsa bu yörede dergilerin ticaretini yapan birileri var," diye mırıldandı Mark. "Yine de benim bölümümde hastabakıcılar bu tür şeylere biraz daha sakın bakıyorlar"

"Belki erkek olduklarındandır."

"Bir sıfır öndesin. Ama poemolar şu anda hakkında en az endişe edeceğimiz şeyler." Olduğu yerde durdu ve Ellen'e yanına şu garip ifadeyle baktı; bu daha çok endişe, şaşkınlık ve çöplü heyle karışık bir bakıştı.

"Pekâlâ, Mark, ne oluyor? Bu imalar da neyin nesisi?"

"Ehm, Pekâlâ..." Mark ellerini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Şu bana sözünü ettiğin adsız hasta."

"Evet, devam et?"

"Şey, dünkü buluşmamızdan sonra bir kez daha kliniğe geldim. Henüz yorgun değildim ve o da uyanıkça bir gidip bakayım, diye düşündüm."

"Akşam saat onda benim hastama mı gittin?"

Mark başını salladı. "Senin için önemli olduğundan, bu sabah ilk tahminlerimle seni şaşırtmak istemiştim."

Ellen bir yandan şaşmıştı, ama Mark'ın davranışından da duyulanmıştı. İyi bir adamdı ve Ellen meslektaşlarının onu ne kadar takdir ettiğini biliyordu. Ama bu yine de normal değildi.

"Peki? İlk izlenimlerin nasıldı?"

Mark onun soru işaretini okuyordu, bunun yerine başıyla 7 no.lu odayı işaret etti. "Kendin bak."

"Neden? Ne oldu?"

"Lütfen, Ellen, kendin bak."

7 numaralı odaya hâlâ bir isim levhası konmamıştı. Tabii diye düşündü Ellen, Bayan X biraz uygunsuz kaçardı. Kapıyı tıklattı ve beklediği gibi yine yanıt alamadı.

Ellen kapıyı dikkatle açtı ve donakaldı.

Perdeleri ve penceresi ardına dek açılmış olan odaya girdiğinde gözlerine inanamadı. Ama gözlerinde hiçbir sorun yoktu; tipik

antibakteriyel bir temizlik maddesinin dezenfektan kokusunu alan burnu gibi.

Ellen şaşkınlıkla Mark'a döndü. "Burada neler oluyor? Kadın nerede?"

"Burada değil." Omuzlarını silkti. "Dün akşam da burada değildi."

Ellen midesinin sıkıştığını hissetti. Sanki aşağı doğru inen ve ansızın duran bir asansörün içindeymiş gibiydi. "Bu olamaz. Daha dün öğleden sonra onunla konuştum."

"Dün bu odada kiminle konuştuğunu bilmiyorum, ama bu bölümdeki bir hasta olamaz. En azından bu odaya konmuş bir hasta yok."

"Sen neden söz ediyorsun?" Ellen tüm bedeninin titremeye başladığını hissetti.

"Ellen, bu kadının hiçbir yerde kaydı yok, personelin de böyle bir kadından haberi yok. Bunu dün araştırdım."

"Bu çok saçma." Ellen, Mark'ı olduğu yerde bırakarak hemşire Carola'nın abartılı bir özenle ellerini yıkamakta olduğu bölüm odasına koştu.

"Yedi numaralı odadaki hastaya ne oldu?"

Carola, Ellen'e dönüp bakmadan önce sıvı sabunluğa yeniden bastırıldı. Gözleri kızarmış, yüzü gözyaşlarına bulanmıştı ve sanki alnuna hepsini içeren bir düşünce yazılmış gibiydi. LÜTFEN BENİ YOĞUN BAKIMA GERİ GÖNDERİN.

"Yedi numaralı oda mı? Ama bunu daha dün Dr Behrendt'e de söyledim. Yedi numaralı odadaki hastadan haberim yok." Hemşirenin elleri bol miktardaki köpüğün içinde neredeyse görünmüyordu. "Oda dolu değil."

"İmkânsız!"

Ellen panodaki oda planını çekip aldı. Onu orada tutan kağıt şeklindeki miktatılar gürültüyle yere düştüler.

Gerçekten: Plana inanılacak olursa, 7 numaralı oda boş duruyordu.

"Ellen?" Mark yanına gelmişti ve çaresiz bir sessizlik içinde hemşireyle kısa bir an bakaştılar: "Baş başa konuşabilir miyiz?"

"Burada neier oluyor, Mark? Yedi numaralı odadaki kadın nerede? Neden oda planına işlenmemiş? Yani, adı bilinmese de en azından odanın dolu olarak işaretlenmesi gerekirdi."

"Peki, buraya getirildiğinden Chris ve senin dışında kimse rin haberi yoksa?"

"Mark, bu kadın üç gündür bu bölümde. Öyle basitçe gözden kaçmış olamaz. Bir şeyler yemiş olması gerek... Bir sa niye." Ellen çalışma masasının üzerinden klinik mutfakına ve rilen sipariş listesini kapı. "Camadan beri günde üç kez on iki yemek getirilmiş. On iki! Yedi numaralı odayla birlikte on üç olması gerek."

"Ama yedi numaralı odanın dolu olmadığını söylersem."

Hemşire Carola'nın aksı ses tonuna bu denli çabuk kavuşabilmiş olması şaşırtıcıydı. "Kontrol turlarında odaya kesinlikle iki kez baktım. Ve düzenli olarak kontrol ederim, bu konuda kimse bana bir şey söyleyemez. İçeride biri olsaydı onu görürdüm."

Ellen bunu kabul edebilirdi. Hastaların geceleri boş duran odaları aşk saatleri için kullanmaları sık gerçekleşen bir durumdur. Bu konu üzerinde sıklıkla tartışılabilir, sonuçta böyle bir şey için klinikte resmi bir yer yoktu. Gece vardiyası personeline geceleri düzenli aralıklarla odaları kontrol etmeleri tembihlenmişti; dolu olarak işaretlenmiş olsun olmasın.

Ve temizlik personelinin deposu da ilkyardım odası ve banyo gibi bu tura dâhil olduğundan, Ellen, Carola'ya oralara da bakıp bakmadığını sormaya cesaret edemedi. Sonra aklına başka bir fikir geldi. Onu yaralayan bir fikir.

"Yanlış alarm! Ya hiç de öyle değilse?"

"Her alarm çaldığında nereye koştum sanıyorsunuz?" Gece hemşiresi bir çizgi karakter olsaydı tepesine zikzaklı şimşekler ve fırtına bulutları çizilebilirdi. "O pislik şey üç kez çaldı, ama kapı her seferinde sıkıca kilitliydi. Ve bu hastaya şifrenizi vermiş olduğunuzu da sanmıyorum, Doktor Hanım."

Başka bir gün olsa Ellen bu saygısızlığı onun yanına bırakmazdı, ama o anda bu alaylı ifadeye dikkat edemeyecek kadar karmaşa içindeydi. Çünkü hemşire bir yandan kesinlikle haklıydı: Kapı uygun anahtar ve doğru şifre olmadan açılmazdı.

Şimdiye dek her seferinde alarmı çalıştıran bozuk devreydi, ama bunun güvenlik kapısının kilit mekanizmasıyla bir ilgisi yoktu. Peki bu kez?

Ellen kapiya koştu, telaşa şifresini girdi ve teknisyeni bina henüz terk etmeden yakaladı.

Teknisyen, Ellen'in sorusunu, "Evet, yine aynı bölüm," diye yanıtladı. "Ve kaçım üzerine bahse girerim ki, çok geçmeden yine ötecektir. Bütün devre kutusunu değiştirmek gerek. Ama bunu yönetim şefine anlatın. Daha fiyatıyla ilgili bir kelime etmeden sizi bürosundan atar."

"Ve bu devrenin kapiyı açan mekanizmayla hiçbir ilgisi olmadığının eminsiniz, öyle mi?"

"Kesinlikle. Sadece alarmı çalıştırır; ama kapı kapalı kalır. Yönetim bu yüzden bir şey yapmıyor ya. Götmem gerek. Pekâlâ, bir sonraki alarmda görüşürüz."

Bir kez daha camın ardından ona el sallayan Rüdiger Maler'den tarafa baktı, sonra sallanarak yoluna devam etti.

"Oldukça garip bir hikâye."

Ellen'in küçük bürosundaki konuk sandalyesine oturmuş olan Mark kağıtlarını çattı. "Özellikle senden başka hiç kimsenin şu gizemli hastayla ilgili bir şey bilmemesi. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Üç koca gün. Bu kadar zaman içinde birinin gözüne çarpmış olması gerek, değil mi?"

Onun yanında kaplan gibi ileri geri yürüyüp duran Ellen ansızın olduğu yerde durdu.

"Mark, burada ne kadar gerçek duruyorsam, yedi numaralı odadaki kadın da öyleydi. Onunla konuştum. Bunu biliyorsun"

"Bana ondan söz ettin, evet."

"Bu inanılmaz, onun üç gün boyunca odada... Dur biraz! Bana ondan söz ettin de ne demek?"

"Dediğim gibi. Bana ondan söz ettin. Onu görmedim."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi?"

Mark yanıt vermekte bir an tereddüt etti ve bu an Ellen için yeterince uzundu.

"İnanamıyorum!"

"Ellen, önce beni dinle. Oda boştu ve içinde birinin olduğuna dair hiçbir işaret yok. Yani, onun nasıl koktuğunu bana anlatmıştın; o halde en azından bu kokunun odaya sınımış olması gerekti. Ama böyle bir şey yoktu. Ve sonra üç kimsenin kadını görmemiş olduğu şu durum. O zaman herhalde sorman gereken başka bir..."

"Ah, hayır, hayır, dostum, Chris onu gördü!"

Mark şaşkınlığını belirten bir hareket yaptı. "Bunu ona söylemek şu anda zor olacaktır."

Ellen sonunda öfkeyle patladı. "Bunu aklım almıyor! Bütün bunları uydurmuşum gibi konuşuyorsun. Bunu neden yapıyorsun, bilmiyorum, ama Chris'in onu gördüğünü sana kanıtlayabilirim."

İçinde başvuru formlarının ve diğer hasta dosyalarının durduğu dosya dolabının en üst gözünü çekti. O harfinde sıralanmış kahverengi dosyaların sayfalarını telaşa karıştırdı. Kadının adı bilinmediği için dosyayı ÖFV adına açmıştı.

"Ober, Ochse... işte bak, ÖFV! Burada ve bu da Chris'in yazdığı notlar..."

Ama dosyanın içi boştu.

Mark'ın ona bakış biçimi Ellen'in hiç hoşuna gitmemişti. Açıkça hiçbir sözüne inanmıyor gibiydi.

"Mark, burada neler döndüğünü bilmiyorum, ama sana yemin ederim, dosya buradaydı! İçinde olması gerek. Onu oraya kendi ellerimle koydum!"

Tabii öyle yaptın. Ve dosyanın içine yeterince uzun bakarsan -hokus pokus- tekrar yerine geri dönecektir, dedi içinden alayla.

"Dün senin için oldukça gergin bir gündü," dedi Mark. "Bunu kendin söyledin. Çok az uyudun, havaalanından buraya olan yol uzundu, Böck'le yaşadığın elektro-şov olayı. Bana göre, neredeyse dağ gibi stres yükliydi. Acaba senin..."

"Mark." Ellen sakin ve ikna edici olmaya çalıştı, ki bunu yapabildiğini şaşkınlıkla gördü; en azından sakin olmak konusunda. "Bir insanın hayali öyle basitçe kurulamaz. Bu yapılabilebile, hasta kadınla konuştum. Tıpkı Chris'in benimle konuştuğu gibi."

"Bana anlattığına göre dün oda karanlıktı, değil mi? Chris de bu gizemli hastayı çok kısa görmemiş miydi?"

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Diyelim ki herkesçe tanınan şakacı hastamız size bir oyna yapmaya kalksaydı ne olurdu?"

"Rüdiger Maler'i mi kast ediyorsun?"

Mark başını salladı: "Ya seni aldattıysa? Burada dalga geçmediği kimse kalmadı."

Şimdi Ellen'in gülmesi gerekmişti. Kısa, acı bir gülüş. "Maler bir kadından ayıramayacağını mi sanıyorsun?"

"Ellen, dün stres altındaydım, bunu unutma. Herhalde maceralı yolculuğuna çıkmadan önce Chris de öyleydi. Algi ve stresin de kendi kuralları vardı."

"Şimdi beni iyi dinle, analiz ustası. Chris'le olan problemin seni ügüldüren bir konu, ama beni dünden beri aklımın başında olmadığina inandırmak istiyorsan, sana bunun akla garantisi ederim. Stres altındaydım, tamam. Ama insan burada her gün böyle yaşıyor. Bunu sana anlatmama gerek yok, değil mi? O halde beni paranoid ya da her neyse o olduğuma inanırmaya çalışma, tamam mı?"

"Paranoid olduğunu söylemedim. Sadece hiçbir karşılıkmanızda kadını doğru dürüst göremediğini söylemek istedim. Maler'in ya da şakacı seven başka birinin..."

"Yeter Mark. Yardımın için de teşekkürler."

"Ellen, bu bölümden hiç kimse o kadar kolay kaybolamaz. Yani..."

"Unut gitsin, Mark. Haklarında ne düşündüğünü biliyorlar, bunu daha net söylemene gerek yok."

"Tamam, tamam. Zaten çoktan işe dönmüş olmamı gerektirirdi." Mark göğüs geçirerek kapıya doğru gitti. "Bütün bu

lara inanmak kolay değil, Ellen. Bir fırsatın olursa belki kendini benim yerime koyarsın."

"Tersi olsa nasıl olur?"

Mark bakışlarını kısa bir an yere indirdi; sorusunu sormadan önce düşünüyor gibiydi: "Herhangi bir şey alıyor musun? Gerginlik için yani?"

"Ciddi değilsin, değil mi?"

"Bunu ara sıra hepimiz yapıyoruz."

"Sen işine dönmüyor muydun?"

Mark omuzlarını silerek Ellen'in bürosundan çıktı.

Ellen bir ya da iki saniye boyunca gözyaşlarına boğulacağını sandı, ama sonra kendini topladı.

Aglamanın yararı yok. Düşünmeye çalışsan daha iyi.

Yavaşça koltuğunu döndürerek isimsiz kadınla yaptığı konuşmayı hafızasına geri çağırdı.

Hayalindeki beyazperdede uzun, kahküllü saçlar belirdi. Maler kesinlikle başına bir peruk geçirmiş olamazdı; bunun için yeterince zeki değildi. Olsa bile, kadın tamamen farklı bir görünümdeydi. Onda... *Bir saniye!*

Ellen göz ucuyla mantığının algısına bunun önemli olabileceğini haber veren bir şey yakalamıştı. Sandalyesini biraz geri döndürdü ve onu tekrar gördü.

Biraz önce öfke ve heyecandan köpürmüşken -stres, bu strestir, harika Ellen: öfke de bir stres durumu!- bu küçük ayrıntı gözünden kaçmıştı. Ama şimdi açıkça yüzüne haykıyordu.

Fazla hızlı hareket ettiği takdirde sanki bu küçük ayrıntı her an tekrar kaçabilirmiş gibi yavaşça sandalyesinden kalktı ve dosya dolabına gitti.

Neden daha önce kilitli değildi? Bu bir kural ve sen kurallara her zaman uyarısın.

Yanıtı gözlerinin önünde durduğundan, bu soru ancak pıncı aklına gelmişti. Parmakları metalin gri cilalı tabakası boyunca devam eden çizigin üzerinde soğuk terden oluşan bir iz bıraktı. Çizik tam da çekmece kilidinin mandalı iç taraftan kapadığı yerin yanındaydı. Biri uzun, ince bir cismi oraya sokup mandalı itmeyi başarmıştı. Şimdi yine bütünüyle mantığına hakim olan Ellen dosya dolabının üzerinde Pachyrembel'in bir sayısı ile Romuz Listesi'nin arasında duran mektup açacağını gördü.

Ellen kimi kastettiğini bilmeden kendi kendine, "Çekmeceyi kıldın ve dosyayı aldın," diye mırıldandı.

İsimsiz kadın mı? Mümkün olduğunca hiç kimsenin gözüne çarpmadan bölümden çıkma olanağı ararken ona hiçbir şey ifade etmeyen formları beraberinde götürmek için görülmeye riskini gerçekten göze alması olası mıydı? Bunun için ayrıca korku ve şoktan oluşan tüm handikapların ötesinde berrak bir zihin ve algılama yetisi gerekmez miydi?

Hayır, daha öğleden sonra travma halinde tuvalet kabiniye gizlenip kendi kendine Kara Adam şarkısını söyleyen biri bunu yapacak durumda olamazdı.

Peki o zaman kim?

Belki de Kara Adam'ın kendisi?

Ellen'in tüyleri diken diken oldu. Ya bu herif kadının kaldığı yeri bulduysa? Bu imkânsız değildi. Böyle bir durumdaki kadının göze çarpar çarpmaz getirileceği yerler çok fazla değildi. Sonuçta göze çarpacağını tahmin etmek de zaten zor değildi.

"Evet, sorup soruşturdun ve onu buldun," diye mırıldandı Ellen. "Belki de kendini onunla ilgilenen bir akrabası gibi göster-

di, herhalde öylesindir de. Ama senin ilgilenme tarzın başka. Başına dert açısın istemedin."

Bu, bir gecede üç yanlış alarmın çalmasını da bir açıklamasıydı. Kapiyı ilk hamlede açamamıştı, ama biraz teknik bilgi ve içgüdüyle şanslı yaver gitmişti.

Eğer gerçekten böyle olduysa, soru, herifin kadına ne yapmak istediğiydi. Herhalde onu mum ışığında romantik bir aksam yemeği yemek üzere eve götürmemişti.

Seni dövecek ve evin efendisinin kim olduğunu sana adamaklılı öğretecek. Ve bu kuralları bozanın başına ne geleceğini de.

Ellen telefona sarıldı, ama sonra tekrar elini çekti. Kime haber vermeliydi? Mark'a mı? Ona gece hemşiresi ya da sorunun yine devrelerde olduğundan emin olan teknisyen kadar az inaniyordu.

Elbette Mark'a tahminlerini anlatabilirdi, ama gurur buna engel oluyordu. Hele birkaç dakika önce onu kafayı sıyrmış histerik bir kadın gibi gördükten sonra asla.

Polis? Onlara ne anlatacaktı? Hasta hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Meslektaşları ve personeli hastanın gerçekten var olduğunu konusunda ona inanacak olsa bile, polis ona neden inansındı?

Yanıt, buradaki her şeyi uydurduğu gerçeği kadar açıkça belli olan bir hayır olacaktı.

Ne olduğunu kendisi ortaya çıkartmalıydı. Ve aramaya neden başlayacağını da biliyordu.

Bölüm 9

Ellen cam kapıdan içeri girdiğinde hastanenin genelinde alı-
şılmış olan ve herhalde onun hiçbir zaman alışamayacağı de-
zenfektanın kâfuru kokusu burnuna çarptı. Midesinin önce-
likle bu kokudan dolayı ve yine bütün gün hiçbir şey yemediği
için büzüldüğünü hissetti. Ama şu anda yemek geri plandaydı.
Asıl açlık duyduğu şey burada bulacağı gerçekler ve bilgilerdi.
Chris'in artık kayıp -*çalınmış*- olan raporunda yazdığına göre
isimsiz kadın buraya, acil servise gelmiş ve buradan da Orman
Kliniği'nin 9 numaralı bölümüne transfer edilmişti. O halde bu-
rada kaydı olmalıydı.

Ama asıl sorun, şehir kliniğinin özerk olması ve Ellen'in
doktorların raporlarını kliniğin veri tabanına giriş yapan yerel
ağ üzerinden soruşturamamasıydı. Yine yazıyla ve e-postayla
adı bilinmeyen bir hasta hakkında bilgi talep etmek de zordu.
Bu durumda Ellen'e geleneksel resmî yolu izleyerek kişisel sor-
gulama yapmaktan başka seçenek kalmıyordu.

Tüm aşırı titizliğine karşın bu ona pek de yanlış gelmemişti.
Klinik parkından geçip kendi bölümünden acil servise yürüye-
rek gitmek neredeyse on dakika sürüyordu ve hareket etmek
ona iyi gelmişti. Yürümek Mark'ın şüphesine ve hemşireye duy-
duğu öfkeyi biraz azaltmıştı; aksini kanıtlayamadığı ve bir budala
gibi ortada kaldığı için kendi çaresizliğine duyduğu öfkeyi de.

Ama gerginliği hâlâ sürüyordu. Buna şaşmamak gerek, başına olabilecek en kötü şey gelmişti: Chris'in ona emanet ettiği kadın ortadan yok olmuş, kaçırılmıştı.

Hasta tehlikede olduğunu düşünüyor, diye not düşmüştü Chris. Ona inanıyorum.

Bu aklına gelince Ellen ürperdi. Bu bir tek kelime -tehlile- ona dev bir canavar gibi görünmüştü. Tıpkı kocaman kara köpek gibi...

Korktuğu gibi acil serviste tek yardım arayan kişi Ellen'in kendisi değildi. Danışmanın önünde toplanmış olan bir grup karmaşık bir Almanca-Türkçe konuşuyla konuşarak bankonun ardındaki genç hemşireyi ikna etmeye çalışıyordu. Ellen'in anladığı kadarıyla babasının yanında, tekerlekte iskemlede ağlayan küçük çocuk oynarken bir yere düşmüş ve ayak bileğini kırmıştı.

Bu uzun sürebilir, diye düşündü Ellen öfkeyle ve gözleriyle başka bir klinik personelini aradı. Koridordan telaşlı adımlarla ikinci bir hemşire geldiğini gördü. Ama Ellen hemşireyle konuşmak üzere bankodaki aileyi itip o tarafa yönelmeden çocuğu da üzerinde AMBULANS ve GİRMEK YASAKTIR! yazan buzlu camlı bir kapı kanadından içeri itti.

Ağzına bir sigara sıkıştırıp kapının önüne çıkan baba dışında aile bu barikadı görmezden gelmiş gibiydi. Bankodaki hemşire hâlâ hararetili bir şekilde birbirleriyle konuşan kadınları fazlaca el kol hareketi yardımıyla, "Bakın, hemen şurada, gördünüz mü?" diyerek bekleme salonuna gitmelerini anlatmaya çalışıyordu. Ricasına uymaları iki dakika sürdü, nihayet bankonun önü boşalmış ve Ellen sonunda derdini anlatabiliyordu.

"Ne yazık ki hasta dosyalarımızı size verme yetkim yok," dedi hemşire. Orman Kliniği'nin görevlilerinin aksine adı for-

masının üzerinde bütün olarak yazıyordu: Lucia Hagemeyer. "Nakil formunda bir doktor raporu yok muydu?"

Ellen içinde Chris'in yazdığı kısa bir rapor üzetinden başka bir şeyin bulunmadığı kayıp dosyadan söz etmekten kaçındı. Klinik içi bilgisayar ağında çıkan bir sorun olduğunu söyledi.

Klinik içi ağ sorunu her zaman iyidir, diye düşündü. Bir şey ters gittiğinde, suçu bilgisayara at; buna herkes anlayış gösterir. Ve anlayış dolu bakışlarına bakılırsa klinik içi ağ sorunu Lucia Hagemeyer için seyrek oluşan bir durum değildi.

"Hasta görüşmesi biter bitmez bölüm doktoruyla konuşacağım. Lütfen bekleme salonunda oturun; hemen karşıda, görüyor musunuz?"

Ellen kapıyı elbette görüyordu. Ama üzerinde asılı duran ve bekleme salonlarında beklemenin, zaman kavramı açısından kendi yasaları olduğu uyarısını veren saate de baktı. Kısa bir süre oturmak bazı durumlarda saatler alabilirdi. Ve onun zamanı yoktu. Öncelikle gizemli kadının zamanı yoktu; hele gerçekten kaçırılmışsa.

Böylece Ellen talebinin ivediliğini bir kez daha vurguladı, bunun üzerine Lucia Hagemeyer, "Bakayım, sizin için ne yapabilirim," diyerek ayağa kalktı ve yerine HEMEN DÖNECEĞİM levhasını bırakıp bankonun ardındaki koridorda kayboldu.

Çok geçmeden iri yapılı sarışın bir kadın eşliğinde geri döndü. Sarışın kadının ona gülümseyiş tarzındaki bir şey Ellen'in hoşuna gitmemiştir ve doktor kadının göğsündeki ismi görünce bu gülümsemede hoşuna gitmeyen şeyin ne olduğunu anladı. Karşısında Doktor März duruyordu.

"Eveet," dedi Dr. März ve lateks eldivenlerini abartılı bir hareketle çıkardı. "Demek meslektaşım Dr. Roth sizsiniz."

Ellen, Bay Brenner'in dehidrasyon olayına verdiği tepkide kendini bir an bile haksız görmese de -ve şimdi de hâlâ kendini haklı görüyordu- beceriksiz kelimesiyle biraz değil, boğazına dek belaya battığını anlamıştı.

Yine de bu gergin ortamı gidermeye çalıştı ve günah keçisi yaptığı EV'nin¹³ yardımıyla en dostane tavrını takınarak Dr. Anna März'e mesleki yardım talebini yineledi. Bu tavrı Ellen'e akla gelebilecek tüm çabalara mal olmuştu. Avantajının tadını açıkça çıkartan kadın küçümseyen bir baş işareti yaparak iri bedeniyle Ellen'e tepeden baktı.

Ellen talebini dile getirirken Anna März sanki birkaç saniyelik gerginlikle düşünüyormuş gibiydi. Sonra Ellen'in çıktığı korktuğu yanıt geldi: "Çok üzgünüm, Dr. Roth, ama bana hastanın adını veremediğiniz takdirde korkarım size yardım edemem. Hastanızın adını bilmiyor musunuz?"

"Bu özel vakada, hayır. Bu yüzden hasta kayıtlarınıza bir göz atabilirsiniz size minnettar olurum. Kadın otuz yaşlarında, yaklaşık benim boyumda ve koyu renk saçlı. Yüzünde ve bedeninde şiddet gördüğüne dair derin izler var."

Anna März tekrar düşünüyormuş gibiydi. "Bu kadının bizde ne zaman tedavi edildiğini söyleyebilir misiniz?"

"Saatini tam olarak bilmiyorum, ama cuma günüydü."

Dr. März'in gözlerinden kısa bir parıltının geçer gibi olduğunu gördü. Bingo!

Ama doktor inadında ısrarlıydı. "Şey, o zaman bir bakmam gerek, ama şu anda ne yazık ki çok işim var. Elbette daha sonra sizin için bir bakarım. Burada bekleyebilirsiniz ya da daha sonra tekrar gelin."

13 Elektronik Veri İşlemi. (ç. n.)

Ellen öfkenin, patlama eğiline gelmiş volkanın lavı gibi içinde yükseldiğini hissetti. "Sizden yardım etmenizi tekrar rica ediyorum, Doktor Hanım. Çok işiniz olduğumu anlıyorum, ama belki verilerinize girmenin bir yolu vardır"

Anna März başını iki yana salladı; bakışlarındaki üzüntünün yapmacık olduğu açıkça belliydi. "Üzgünüm ama olmaz. Bu, hem verileri koruma hakkı gereğince yasak, hem de..." budalaca bir sırtışla ekledi, "... hem de, sizin için bir ayrıcalık yapacak olsam dahi, ki bu klinik dışından birine hiç yapmamam gereken bir şey, bilgi sistemimize zaten pek güvendiğiniz de söylenemez."

Ellen, bunun ardından neyin geleceğini hemen sezmeye çalıştı. "Bununla ne demek istediniz?" diye sordu.

Dr. Anna März'in sırtması kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Kim bilir, sisteminizin çöküşü bilgisayar ağı sorunundan değil, aksine beceriksiz bir girişimden kaynaklanıyor olmasın?"

Şimdi volkan patlamanın eşliğindeydi. Bu aptal kadın bütün sinsiliğini ortaya koyarak onunla hesaplaşıyordu ve Ellen'in buna karşı yapabileceği hiç ama hiçbir şey yoktu. Aslında hastasının kaçırılmış olduğunu açıklayarak olayın ivediliğini altını çizebilirdi, ama böyle yaparak aynı zamanda görev ihmali'nin başka bir örneğini de ona gümüş tepside sunmuş olacaktı. Ve Ellen kadının kayboluşunun işlenmiş bir suç olduğunu sağlam bir şekilde kanıtlayamadığı sürece bu keçi tarafından parmakla gösterilmek de istemiyordu.

Ellen talebinin ivediliğini bir kez daha vurguladığı sırada acil servisin giriş kapısı açılarak ardına dayandı ve yüzü tebeşir gibi olmuş bir kadın içeri girdi.

Bir eylele girişin önünde duran karavanı gösterirken diğer elinde tuttuğu şeffaf naylon torbayı yukarı kaldırdı. Ellen tor-

banın içinde bir tür planya ve testere talasına benzer kumlu bir şeyler gördü. Aralarından üç tane parmak dışarı çıkmıştı.

"Kocam," diye soludu kadın; tamamen kendini kaybetmişti. "Yuvarlak testere. Kaza. Dışarıda, arabada."

Lafı henüz bitmeden yeşil tulumlu adam karavanın yan kapısını açıp dışarı çıktı. Bu arada parmakları naylon torbada elini tutuyordu. Ellen kesilen yerden çok az kan aktığını gördü.

Hâlâ şokta.

"Doktor hanım, şimdi lütfen izin verin," dedi Dr. März alıltılı bir sevimlilikle. "Sizi ararız. Uygun bir zamanda."

Sonra hemşire Lucia'yla birlikte yaralıyı karşılamak üzere oradan ayrıldı.

"Tekrar yerine dikilebilir mi?" Kadın, içinde kocasının parmak uçlarının bulunduğu plastik torbayı Ellen'in yüzüne doğru tuttu. Ellen torbaya bir göz attı, sonra Dr. März ve hemşirelerin, ortalarına aldıkları yaralıyı giriş kapısına doğru götürdüklerini gördü. Bu şans şimdi kullanılabildi, ama bu arada olduğu fazla riske girmesi gerekti. Sadece disiplin cezası almayıp en kötü durumda mesleğine bile mal olabilecek bir risk.

Ama bu şiddet görmüş ve dehşetten çıldırmış kadının resmi kafasından çıkmıyordu. Sonra Chris'e verdiği söz vardı. Ve illi Margitta Stein.

"Bunları tekrar dikebilirler mi?"

"Belki," diye fikrini belirtti Ellen ve ana kapıdan iki adam uzaklaşmış olan Dr. März'e doğru baktı. Sonra kanatlı kapının aralığından içeri süzülüyordu.

Bir erkek sesinin, "Pekâlâ, şimdi bir röntgen alacağız," dediğini duydu. "Sonra ayağındaki kemığın nasıl görüldüğüne bakabilirsin."

İkinci hasta kabul odasına gizlice baktı ve Türk çocuğun önünde, sırtı ona dönük oturan bir doktor gördü. Onların iyice meşgul olduğundan emin olunca Anna März'in odasına doğru yürümeye devam etti.

Kapı açık duruyordu. Ellen iki tarafa da bir kez daha baktı, sonra yavaşça içeri girip kapıyı sessizce ardından kapattı.

Doktorun odası kendisinininkinden biraz daha büyüktü ve Anna März'in çiçek esanslı parfümüyle doluydu. Ellen sayısız dosya ve formun üst üste yığılı olduğu çalışma masasına oturdu. Bilgisayar monitörünün ekranında uçan tost makineleri görünüyordu. Amiga'nın ekran koruyucu olarak düzenlediği küçük kanatları olan tost makinesi görüntüleri epey eski dönemden kalmadık.

Fazla zamanı kalmamıştı. Şansı varsa bilgisayara şifre konmamış olurdu, yoksa...

Buradan çekip gider ve şansını şu çocuk dostu doktorda denersin.

Ama Ellen'in şansı vardı. Hatta umduğundan da fazla. Hastane bilgi sistemi, kısaca HBS, kendi kliniklerinde kullandıkları yazılımla aynıydı.

Ellen arama çubuğunu açıp geçen cuma gününün tarihini yazdı. Kısa bir lütfen bekleyiniz mesajından sonra yanlarında kayıt saatleri ve bunu izleyen dosya numaralarının bulunduğu bir isim listesi göründü. Liste şaşılacak derecede uzundu. Görünüşe bakılırsa cumaları burası epey hareketli oluyordu; özellikle akşamları ve geceleri. Buna şaşmamak gerekti; ne de olsa en çok hafta sonları alkol almıyor, her tür kaza adeta önceden programlanıyordu. Ellen yeniden arama çubuğunu açıp kadın

hastaları seçti. Liste hâlâ yirmi ismi kapsıyordu. Hastasının doğum tarihini bilmediğinden, geriye her isme tek tek bakmasından başka çaresi kalmıyordu.

Lanet olsun!

Koridorun bir yerlerinden bir adamın ağlamaya benzer sesi duyuldu. "Ama onlara ihtiyacım var!"

Ellen duvar rafının yanında duran saate kaçamak bir bakış attı. Daha on sekiz dakikası vardı. Bu zaman içinde kendi hastasına geri dönmediği takdirde başı derde girerdi; kuşkusuz onu burada yakaladıkları takdirde başına geleceklerle kıyaslanamaz.

Aceleyle listeleri gözden geçirdi. Kesik yaraları, bir bilek kırığı, çıkık bir omuz, bir... İşte!

Kadının adı Silvia Janov'du. "Ve görünüşe bakılırsa burada söz konusu olan şey tam isabetti.

Ellen, doğum tarihini 20.01. 1974 olarak okudu. Uyuyordu. Bayan Janov ev hanımıydı.

Tedaviyi yapan doktor B. Drexler'in bildirdiğine göre, göğüs bölgesi ve kollarda olduğu gibi yüzün iki yarısında da ben-tom¹⁴ tespit edilmişti. Bunlardan birkaçı kendi görüşüne göre kaza sonucu oluşmamıştı; yazıda ifade edilen, kadının son zamanlarda sıklıkla dövülmüş olduğuydu. B. Drexler yine de kesin bir ifade kullanmamış, kazanın türü hakkında, Merdivenden düşmüş olduğu iddia edilebilir, şeklinde yorum yapmıştı.

Ellen okumaya devam etti. Bayan Janov getirildiğinde çok olmuştu. Şiddetli darbe almış olması gerektiği halde acil servis doktoru kırık ya da iç kanama tespit etmemişti. "Diğer bulgular" kısmında şunlar yazılıydı: *Fazla alkol alımı, bedendeki bilyen eksikliği, buna bağlı olarak koltukaltlarında ve genital bölgelerde mantar enfeksiyonu.*

14 Damarlardan çıkan kanın yaralanmış deri altında toplanması. (ç. n.)

Yeterince hasta ve kaza raporu okumuş olduğu halde bu raporun soğukkanlı tarafsızlığı Ellen'e iğrenç görünmüştü. Bu kadının kaderi satırlar arasında yalın biçimde ortadaydı. Ama yine de şu B. Drexler için ayyaş, alkolik bir özneden başka bir şey değildi. Kocaları tarafından dövülen ve belki de daha iyisini hak etmeyen, sorunlu ailelerdeki sayısız kadından biri.

"Onunla herhalde aynı restoranda oturmak istemezdim, sevgili Bay Drexler," diye mırıldandı Ellen ve data yazdırın üzerine tıkladı.

Şu Silvia Janov'un isimsiz kadın olduğundan emindi; iç sesi böyle söylüyordu. Yine de diğer isimlere bakmak istiyordu. Ama bunu yapamadı.

Ellen bir sonraki datayı açtığı sırada kapı açıldı. Dr. Anna März içeri girdi.

Bölüm 10

Orman Kliniği'nin şef odasına girildiğinde ilk göze çarpan şey meşe ağacından yapılma dev çalışma masasıydı. Odanın ortasında bir sunak gibi duruyordu.

Ama ardında Profesör Raimund Fleischer ardında oturduğunda masa sanki büzülüyordu. Fleischer elli yaşlarında, keskin yüz hatları olan, atletik yapılı, dev gibi bir adamdı. Briyantinle sindirmeye çalıştığı kır düşmüş gür saçları onu elliili yılların beyaz perde yıldızları gibi gösteriyordu.

Bazı klinik çalışanlarının ellerini ağızlarına siper ederek ona *güzel çocuk* demelerinin nedeni, bu saç modeli ve abartılı özen gösterdiği dış görünümüydü. Şüphesiz bir deste para teklif edilse dahi hiç kimse bu lakabı yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi.

Fleischer klinik yöneticiliğinin yanı sıra araştırmacı ve üniversite doçenti idi de. Günlük planında bir tek boş dakikasının olmayışıyla ünlüydü. Ama Ellen'in yan kliniğe izinsiz girişi üzerinden henüz yarım saat bile geçmeden onu odasına çağırtmıştı.

Ellen onun kendisini azarlayıp adamakıllı bir ihtar çekeceğini sanıyordu. Ama bu konuda ünü kötü olan klinik müdürü şaşırtıcı biçimde sakindi. Ellen'e göre neredeyse fazla sakindi. Hatta ona çay bile ikram etmişti. Bu arada onun güçlü görünümüne hiç uymayan narin, uzun parmakları dikkatini çekti.

"Sevgili Doktor Roth," diye başladı Fleischer ve sesinin altı yılmamış sakin tonu Ellen'in tüylerini ürpertti. "Neden burada oturduğumuzu sanırım size açıklamam gerekiyor. Yaptığımız şeyin nedenini de sormayacağım. İkimiz de her eylemin şeye mize mantıklı görünüp görünmediği fark etmeksizin, mutlak bir nedeni olduğunu bilecek kadar uzun süredir psikiyatri alanında çalışıyoruz."

"Ben yine de bu işin iç yüzünü..." diye söze girdi Ellen, ama Fleischer antipatik bir hareketle onun sözünü kesti.

Beni kovacak. Bu yüzden bu kadar sakin. Burada kendimi yüksek sesle savunmayı onun gibi sakin kamamı istiyorum, beni kovduktan sonra bile, diye düşündü Ellen.

"Doktor Roth, Orman Kliniği yolda on iki binden fazla hastanın emanet edildiği, on sekiz bölümü olan, köklü, saygın bir psikiyatri kliniği. Yaklaşık altı yüz kişi çalıştırıyoruz. Buralarda her biri kusursuz niteliktedir ve harika park arazimizden bakıldığında, kliniğimizin iyi ünü sağlam temelli ve ustaca servisimize dayanır. Biz harika bir takımız; temizlik güçlerinden jeflere ve baş hekimlere dek, ve siz, Ellen, dört yıl önce bize geldikten sonra hep iyi niyetinizle dikkatimi çektiniz."

Fleischer neredeyse yapmacık bir yavaşlıkla çayından bir yudum alıp fincanı tabağına geri koydu. "Ama bir takım, ancak biri sırayı bozmadıkça iyi çalışır. Ve daha önceki eyleminiz... eh, tüm kuralların ötesinde bir solo dansı diyelim."

"Bir hasta, dosyasıyla birlikte bölümümden kayboldu," diye patladı Ellen. "Tek istediğim..."

"Ne istediğinizi biliyorum," diye araya girdi Fleischer. "Olayla ilgili bilgi edindim. Ayrıca dün şu kıl payı engellediğiniz intihar yüzünden yaşadığınız büyük ruhsal sıkıntıdan da haberim var."

Ellen yengeç gibi kızardığını hissetti. Bu da ne demekti? Bunu yapmamasını açıkça söylediği halde Mark yine de onunla görüşmüş müydü? Şimdi Fleischer de mi onun fazla gergin olduğunu düşünüyordu?

Ellen fikrini belirtmekten vazgeçip Fleischer'in konuşmasına izin verdi. *Haydi bakalım, bu işi bitirelim. Artık beni dışarı at, bana söylemek istediğin bu, değil mi?*

"Bu olayın üzerinizde iz bırakmadan geçip gittiğini düşünmem," dedi Fleischer ve bu arada ısrarla ona baktı. "Bu konuda size kesinlikle anlayış gösteriyorum. Ama yine de biraz önceki davranışınıza öyle basitçe göz yumamam. Bundan çıkardığım sonuçlar var. Öte yandan sizin gibi bir gücü de kaybetmek istemem, Ellen. Bu yüzden bir hafta izin yapmanızı istiyorum. Kesinlikle birkaç gününüz kalmış olmalı. Önerimi kabul ederseniz ihtarname vermeyeceğim ve sicilinize bir şey yazmayacağım. Evet, hatta size karşı yasal işlem başlatılmaları konusunda komşu kliniğimizin yöneticilerini ikna edeceğim."

"Ama benim..."

"Neyiniz olup olmadığının bu konuya bir yararı yok. Önerimi kabul ediyor musunuz?"

Ellen'in Fleischer'in teklifini kabul etmekten başka bir çaresi kalmamıştı. Bir ihtar ya da istifanın gelecekteki kariyerine yapacağı etki ölümcül olabilirdi.

"Çok iyi." Fleischer açıkça hoşnuttu. "Anlaşacağınızı biliyordum. Bu tatilin size iyi geleceğini göreceksiniz. Ve sonra yine yepyeni ve dinlenmiş olarak işinizin başına döneceksiniz. İnsanlar bazen şanslarını zorlarlar. Bu konuda erkek arkadaşınızla çok ortak yönünüz olduğunu söylemeliyim. Dr. Lorch da üç haftalık tatilini sadece benim baskım sonucu aldı ve bunlar kullanmadığı izinleriydi."

Fleischer deri koltuğundan kalkarak Ellen'e küçümeyen bir gülümsemeyle baktı. "İkiniz de güzelce dinlenin. Bu komaya kapılmış gözüyle bakalım."

Ellen de ayağa kalkmıştı, ama kesinlikle bu kadar çabuk atlatılmak istemiyordu. "Bir şeyi bilmek isterim."

"Neymiş?"

"Bir yandan becerimi övüyorsunuz, ama bununla birlikte bu kadının varlığına ve bölümümden kaybolduğuna inanmıyorsunuz."

"Hayır, sevgili meslektaşım, size inanıyorum. Bu hastanın varlığını sizden başka kimsenin bilmemesini biraz garip bulduğumu da itiraf etmeliyim, ama..." çaresiz bir hareket yaptı. "Eh, bazen en iyi takım bile hata yapabilir."

"Hata mı? Bu olay sizin için daha fazlası değil mi?"

"Ellen, rica ederim. Bir de benim bulduğum yerden bakmaya çalışın. Kapalı bölümlerden kaçan hastalar hep olmuştur. Bu nedenle doktorlarımla Sherlock Holmes'çülük oynaması için bir neden göremiyorum. Bu polisin işi."

"İki yıl önce yangın talimi sırasında buradan kaçan kimlik siz serseriye hatırlıyor musunuz? Polis araştırma yaptığı halde adama ne olduğu bugüne dek ortaya çıkmadı. Hakkında bizim bile bir şey bilmediğimiz bu hasta için çaba sarf edeceklerize inanıyor musunuz?"

Artık Fleischer sabırsızlanmaya başlamıştı. Önce kol saatine, sonra randevu defterine baktı. "Bu tür olaylar üzücüdür, ama bununla yaşamak zorundayız. Öncelikle siz bununla yaşamak zorundasınız, Ellen. Şimdi bir hafta dinlenme izni alacaksınız. Bu zaman zarfında klinikteki işlerinizde bir aksama olmayacak. Bu olaydaki bütün kararları ve taktikleri bana bırakın. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Ah, evet, bunu yaptınız."

"İyi o halde." Çalışma masasının ardından çıkarak kapıya yöneldi. "Ve şimdi bağışlayın, bir randevuya yetişmem gerek."

Ellen yönetim binasından çıktığında onun için belli olan iki şey vardı: Kendine olabildiğince çabuk yeni bir iş bakacaktı, ama önce Silvia Janov'a bir ziyaret yapmalıydı.

Bu olayda yolunda gitmeyen bir şey vardı. Ve bunun ne olduğunu ortaya çıkartmak istiyordu. Hele şimdi daha da çok!

Bölüm 11

Herhalde Immanuel-Kant Sokağı'nın neredeyse hiçbir sakini oraya adını verenin kim olduğunu bilmiyordu. Sokak sosyal sorunların odak noktası olarak acıklı bir ün elde etmiş semtlerden birindeydi.

Cepheleri kirli sarı renkteki biri dizi sosyal konut ellili yılların başlarından kalma, harap olmuş, küçük, baraka evlerden oluşan bir mahalleydi. Aslında büyük bir elektrik kurumunun işçileri, on beş yıl önce kurum kapatılana dek aileleriyle birlikte burada oturmuşlardı.

Eski işçi mahallesi gitgide işsizler ve sosyal yardım alanlar için bir sürgün yerine dönüşmüştü. Bir zamanlar sardunya saksılarıyla dolu olan beyaz ön cephelerin üzerini şimdi sadece her tür ve büyüklükteki grafiti yazılar doldurmuştu: NAZİLER DIŞARI'dan KAHRETSİN! GELECEK YOK'a dek.

Silvia Janov'un yaşadığı iki katlı evin yarısı olan 27 b de berbat durumdaydı. Çatının sızdırdığı daha uzaktan belli oluyordu ve aktarma zamanı çoktan gelmişti; gri kahverengi dış siva sayısız yerde dökülmüştü. Buna karşın yepyeni uydu çanağı ve kıpkırmızı cilalı posta kutusu yolunu şaşırmış yabancı bir cisim gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Immanuel-Kant Sokağı'nın 27b'de oturan sakinleri için geniş yelpazeli bir televizyon programı, sızdırmayan bir çatıdan ya da bakımlı bir ön bahçeden çok daha değerliydi.

Ellen cüz bir kedinin, içinde yiyecek bir şeyler eselemekte olduğu, boğaltılmamış bir çöp bidonun yanına park etti. Üzerine bol gelen eşofmanları içindeki dört genç, karşı evin duymuyorlardı. Ellen'i fark ettüklerinde içlerinden büyük olanı ona doğru döndü ve övünç aletini meydan okurcasına göstermeye arkadaşlarının alkışıyla ödüllendirildi.

Ellen bıçkın delikanlıları olabildigince gömmeden gelip derin soluk aldı. Küçümseyen gülüşler eşliğinde gıcırdayan baba kapısını açtı ve bakımsız bahçeden geçerek Janov'ların evine doğru yürüdü.

Tam evin kapısına varmıştı ki, kork yaşlarının ortalarında İri yarı bir adam dışarı çıktı. Ellen dış görünümüne bakarak onun tıraş takamlarını uzun süre önce bir şişe Jägermeister'e değişmiş olduğu tahmininde bulundu. Rengi soluk hatik pantolonunun üzerinde BİRA KRALLI baskılı tişörtünden tapan gösterişli bir göbek kubbelemişti ve yüzündeki sayısız patlamış kılcal damar bu tişörtü haksız yere giymediğini gösteriyordu. İri yarı herifin ağzının kenarından sanki kök salmış gibi duran sarma bir sigara uzanıyordu.

"Ne var?"

Ellen kaslarının gerildiğini hissetti. Şüpheleri doğrusu ve Silvia Janov gerçekten de işsiz kadınsa, bu durumda Karu Adam'la karşı karşıya demekti.

"İyi günler." Ellen gerginliğin belli olmaması için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Adam Ellen Roth. Bayan Silvia Janov'u görmek istiyorum."

"Neden?"

"Bunu Bayan Janov'un kendisiyle konuşmak isterim."

15 Anonimlik bükümleri yapılan bir Alman ikizli. (ç. n.)

"Evide yok."

Ardındaki yarı karanlık holde biri hareket etti ve fısıltıya benzer bir kadın sesi duyuldu: "Eddi, ne oluyor?"

Ses Ellen'in tekrar tanıyamayacağı kadar alçaktı. 7 numara odadaki hastaya ait olabilirdi, ama olmayabilirdi de. "Kapa çenen! Burada seninle konuşmak isteyen bir karı var." Tekrar Ellen'e dönüp sordu: "Ne istiyordunuz?"

"Ben doktorum ve karınıza birkaç soru sormak istiyordum." Yine kadının sesi duyuldu. "Ne istiyormuş?" Ses yine alçaktı. "Burada hasta olan kimse yok. Şimdi defol buradan, yoksa aynasızları çağırırım!"

Şu Eddi polis çağırılmadan önce yıkansa çok iyi ederdi, ama Ellen onu karısıyla görüştürmeyeceğini açıkça anlamıştı; bu iki yüz kiloluk herifle bir kavgaya girişmemesinin daha iyi olacağını da.

"Pekâlâ, o halde giderim," dedi yapmacık bir ilgisizlikle.

"Ama o zaman paradan vazgeçmeniz gerekecek."

Şimdi adamın bakışlarına biraz hayat gelmişti. Sigarayı tükürdü. "Ne parası?"

"Beni karınızla görüştürdüğünüz takdirde size vereceğim yirmi avro."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Asla cesaret edemem."

"Bir ellilik, olay kapanır."

"Yirmi dedim."

"Ben de elli. Ee?"

"Pekâlâ, o halde elli."

"Nakit olsun."

Elini açarak ona doğru uzattı. Ellen bir adım geri attı. Kafasının içinden hastasının bu el olduğu geçti. Bu tırnaklı, kısa, kalın parmaklı bu kocaman el.

Ellen para çantasından elliliği çıkartırken titremesini ona gizlemek için kendine hakim olmak zorundaydı. Banknotu ona doğru uzattı ve Janov onu kaparken kendisine değmesini için dikkat etti.

Adam banknotu alıp inceler gibi işga doğru tuttu, sonra Ellen'e küçümseyen bir ifadeyle baktı.

"Neden benim yaşlı kanyla gevezelik etmek için elliliği giden çıkardın?"

"Belki bana özel bir işte yardımcı olabilir."

"Demek öyle."

"Lütfen, parayı alınız, anlaşılmamıza sadık kalın."

"Gerçekten de şu sosyal hizmet tiplerinden falan değilsin, ha?" Ellen hiçbir kurumdaki gelmediği konusunda ona güven verince, adam eliyle hole girmesini işaret etti. Aslında Silvia Janov'un konuşmak üzere dışarı çıkacağını ummuştu, ama bu din bunu yapmadı.

Ellen evin içine adım atmak için aklı gelebilecek her şekilde kendini toparlamaya çalıştı. Hol aydınlık değildi. Diğer odalardan birinden televizyonun sesi geliyordu. Sese bakılınca naklen yayınlanan bir futbol maçı olmalıydı. İçerisi ayak, baya bira ve sinmiş sigara dumanı kokuyordu. Eski gazeteler ve çöpler kıvrımlı halının üzerine saçılmıştı. Bakımsız mutfak kapısının yanında bir kadın yere çömelmişti. Titreyen elleriyle ters dönmüş bir çöp sepetine uzanıp yerlere saçılmış çöpleri içine doldurmaya başladı.

"Farla lak lak etmeyin," diye homurdandı adam. "Beş dakika içinde bu bokları tekrar yerden kaldıracaksın, anlaşlı mı?"

Kaba etini kaşdı ve ayaklarını sürüyerek spor spikerinin sesinin geldiği odaya doğru yürüdü. Silvia Janov ancak kanepenin geçemiş yaylarının gıcirtısı duyulduğunda başını kaldırdı. Ellen korkudan bağırmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

Kadın kötü görünüyordu. Yıllardır kullandığı alkol yüzünü kızartmış ve burun köküne doğru ince damarlardan oluşan bir ağın yayılmasına neden olmuştu. Sağ kaşının üzerinde beyaz bir yara parlıyordu, bir başkası da çenesindeydi. Burnu birçok kez kırılmış olmalıydı ve yanğından boynuna ve oradan kemikli omzuna dek giden birkaç günlük morluklar gök kuşağının her türlü rengiyle harelennmişti. Hüzünlü bir geçmişin ve umut barmırdırmayan bir şimdiki zamanın izleri.

Ama tüm bu deformasyonlara karşın Ellen Silvia Janov'un bir gün önce 9. bölümde konuştuğu kadın olmadığını hemen anlamıştı.

"Benden ne istiyorsunuz? Ben doktor çağırmadım."

Silvia Janov fısıltılı bir ses tonuyla konuşuyor, bu arada bakışlarını sürekli kocasının kaybolduğu yöne doğru çeviriyordu.

"Bir hastayı arıyorum," diye açıkladı Ellen.

"Beni mi?"

"Hayır, adresi şaşırmış olmalıyım, ama hazır buraya gelmişken belki yaralarınızı..."

"Gidin, daha iyi," diye fısıldadı Bayan Janov. "Yardıma ihtiyacım yok. Polislere de, anladınız mı?"

Ellen başını salladı. Ama gitmeden önce yerde duran kâğıt parçalarından birini aldı. Arka yüzüne Orman Kliniği'nin sosyal acil servisinin numarasını yazdı. Notu Silvia Janov'a doğru

tuttu. Kadın tereddüt etti, sonra kâğıt parçasını sanki Ellen'e geri almasından korkmuş gibi çabucak bir hareketle kapı.

"Her zaman," dedi Ellen.

Silvia Janov kargılık vermedi, ama bakışları Ellen'e bu ölmeyi hiçbir zaman kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Bölüm 12

"Eh, o halde içeri gelin."

Polis başkomiseri Kröger bankonun yanındaki kapıyı açtı. Görkemli tümsek karnıyla ellilerinin ortalarında görünüyordu ve sanki dünyaya bir ikiz getirerek tıp tarihine geçmenin eşiyimiydi gibiydi. Ayrıca tıraş losyonunun seçimine bakılacak olursa kötü bir zevki olduğu da söylenebilirdi.

Başkomiser, Ellen'i karakolun içindeki diğer her şey gibi altmış yıllardan kalmış olması gereken bir masaya doğru götürdü. Her iki masanın üzerinde de bilgisayar klavyesi ve düz ekran monitörler olmasa, insan zamanda yirmi yıl geriye doğru sıçrama yapmış olduğunu sanabilirdi.

İflasın eşliğinde olanlar sadece klinikler değil, diye düşündü Ellen ve ona gösterilen sandalyeye oturdu. Kröger'in geniş gülmemesinin sadece bir kısmı Ellen'i kapsıyordu, geri kalanı ikinci çalışma masasında oturan ve Ellen'in arkasından Kröger'e "Güzel göğüsleri!" anlamına gelebilecek olan birtakım hareketler yapan meslektaşları içindi, ki kendisi karşısındaki pencereye aksinin düştüğünden habersizdi.

Ellen, Kröger'e ziyaretinin nedenini anlatırken bu gözlemi görmezden gelmeye çalıştı. Pek umudu yoktu ve ona inanmayacaklarından korkuyordu, ama başka çaresi kalmamıştı; hele

şimdi Silvia Janov'un kimliği meçhul kadın olmadığını düşün-
dikten sonra.

Kröger önüne bir bloknot çekip dikkatle dinlemeye koyul-
du. Ellen anlatacaklarını bitirdikten sonra Kröger ciddi bir ses-
tonuyla, "Kısaca özetleyelim," dedi. "Demek bir psökiologun-
un bir hastanız kay... kayboldu. Erkek arkadaş ya da her kimse-
nin ondan tarafından dövülmüş olan bir kadın."

"Aşağı yukarı böyle. Ben psikiyatristim ve kadın herhalde
bu adam tarafından kaçırılmış olmalı."

"Aha." Kröger notlar almaya devam etti. "Peki kim bu ka-
dın? Yani adı ne? Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Asıl nokta da burası zaten. Omanın hakkında hiçbir şey bi-
liyorum."

"Bu kötü." Kröger notlarının yanına bir soru işareti çizdi.
"Yani, bu aramayı hiç de kolaylaştırmıyor. Kadının hastalığı tanı-
olarak neydi?"

Ellen kulaklarına inanmadığını sandı. "Beni dinlemiyor mu-
sunuz? Kadın ağır şiddet görmüş ve şokta."

"Yoo, bunu anladım." Kröger ona şüpheyle baktı. "Ama bu
kadının kapalı bir bölümden nasıl kaçabildiğini bana açıkla-
rınız? Yani, ben uzman değilim, ama çoktaki biri düşünüp tap-
nıp gizlice oradan kaçmaz herhalde."

"Elbette. Bir kaçış planı yapamayacak kadar çok korkmuştu.
öyle olmasa bile dolaptan dosyasını almayı akıl edemezdi. İşte
bu yüzden kadının kaçırıldığından eminim."

Kröger dalgın bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı. Sandı-
ğı yesi tehlikeli biçimde gıcırdadı. "Bölümünüze girmek bu kadar
kolay mı? Güvenlik ya da başka önlemler yok mu?"

"Biz hapisane değiliz. Hastalarımızın çoğu zızzendirdi,
bunlardan birçoğu paranoyaktır. Bu insanlar gözetlendiklerini,
başkaları tarafından yönetildiklerini ya da izlendiklerini hisse-
derler. Kamera koyarsak bir yandan onları gözetleyip, öte yan-
dan onlara hiç kimsenin kendilerini izlemediğini söyleyemeyiz."

"Hım. Anladım."

"Elbette güvenlik önlemleri var. Aslında orayı terk etmek
bir yana, içeri girmek bile imkânsız. Bunun için bir anahtarın
yanı sıra kilit için şifreye de gerek var ve şifre her ay değiştirilir."

"Yani onu kaçırın kişinin bölüme girmesi için hem uygun
anahtar olması hem de şifreyi bilmesi mi gerekiyordu?"

"Doğru. Başka türlü kapıyı açabilmesi için zili çalması ge-
rek, o zaman hastabakıcılardan biri ona kapıyı açar. Ama gece
hemşiresi hiç kimseyi görmemiştir."

"Şu gece hemşiresi," diye başladı Kröger ve kısık sesiyle tek-
rar konuşmaya devam etmeden önce masanın üzerine eğildi.
"Güvenilir biri mi? Çünkü insan hep böyle hikâyeler duyuyor...
Biliyorsunuz, nazık bir doktor, yalnız bir hemşire..."

"Ağır psikiyatrik hastaların bulunduğu bir bölümden söz
ediyoruz, akşam haberleri öncesi herhangi bir televizyon dizi-
sinden değil."

Ellen'e ardındaki biri gülmek için kendini zor tutuyor-
muş gibi geldi. Kröger kıpkırmızı olmuş bir yüzle ve sert bakış-
larla Ellen'in omzu üzerinden ileriye doğru baktı.

"Elbette. Yalnızca bu hikâyeyle ilgili oldukça fazla sorun var.
Anlattığınıza bakılırsa bu kadının kaçmış olması imkânsız, yine
kaçırılmış olması da öyle. Giriş kapısıyla ilgili anlattıklarınıza
bakılırsa o gece teknik arıza yüzünden alarm üç kez çalmış ve
bunun kilit mekanizmasıyla da bir ilgisi yokmuş, doğru mu?"

"Teknisyen öyle dedi."

Kröger omalarını silkti. "Şu Chesterfield'in siber numarasına benziyor."

"Copperfield."

"Hi?"

"Bana yardım edecek misiniz?"

İsm. Bunu doktorluk yemininizle bağdaştırabilirsiniz, değil mi? Ellen göğüs geçirdi. "Size daha önce de söyledim. Benim sorumum, bu kadının ne adını ne de adresini biliyor olmanız."

"Belki adını meslektaşlarınızdan birine söylemiş olabiliriz. Henüz hasta dosyasına işlenmemişti."

"Peki meslektaşlarımızı sorarsanız. Bu bazen şu kutulardan çok daha çabuk işe yarar." Yanındaki monitörlerden birine doğru bir baş hareketi yaptı.

Ellen odadaki havanın bir saniye içinde değiştiğini hissetti. Yanıt vermekte biraz gecikmişti.

"Benden bilgi kaçırdığınızı düşünmekten kendimi alıyordum, yorum," dedi Kröger. Ses tonundan bu yöntemi sık sık ve seve seve kullandığı belliydi. Bu arada suçluyu bulmanın eğiliminde bir televizyon komiserine benziyordu.

"Pekâlâ. Evet, bir sorun daha var."

"Dinliyorum."

"Bölümde bu kadını benden başka gören olmadı."

Şaşırdığı açıkça belli olan polis baş komiseri kaşlarını kaldırdı. "Sizden başka hiç kimse mi?" Bu saniki şu anlama geliyordu. Bu bir meslek hastalığı mı? Ya da Şizofreni bulapıcı mıdır? Gü.

"Şey, biri var. Onun kaydını yapan doktor. Ama şu anda Avustralya'da bulunuyor ve ona erişmek olanaksız."

"Avustralya'da. Demek öyle."

"Yoksa bana inanmıyor musunuz?"

Kröger çok şey söyleyen bir bakışla Ellen'e baktı. "Biliyor musunuz, aslında bütün bunlar kulaga biraz garip geliyor ama bu doğru olsa bile -ki siz olduğundan eminisiniz- size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Kayıp ilanları verebilirsiniz. Belki kliniğe getirilmeden önce belkisi size nasıl yardım edebilir. Ya şiddet görme ve tecavüzle ilgili belkisi? Belki bir tanık vardır?"

"Peki nereden başlayacağım?" Kröger'in sesi artık televizyon komiseri yerine öfkeli bir polis memurununki gibi çıkmıştı. "Yolda kaç kişi kayıp ilan ediliyor, biliyor musunuz? Bütün bu ilanların üzerine rastgele gidip diğer olayları askıya mı alayım?" Zaten isimiz başımızdan aşkın."

"Ama bir şeyler yapmalısınız. Bu kadın tehlikede!"

"Adını bilmeden mi? Siz daha bu suçun işlendiğini bile söyleyemeyen samanlıktaki iğne mi arayacağım? Sizi istatistiklerle rahatsız etmek istemem, ama tecavüze gelince, sadece geçen yıl tüm Almanya'da dokuz binin üzerinde olay tespit edildi. Kaydedilmiş olaylar, dikkatinizi çekerim. Siyah sayıların¹⁶ katsayısı on çok daha yüksek olduğunu düşünebilirsiniz. Ama daha da önemlisi: Bu kadın gerçekten tecavüze uğramış olsa bile hastanız onu şikâyet etmediği takdirde adama karşı bir şey yapamazsınız. Bunun için öncelikle bize başvurusu gerek. Çok üzgünüm Doktor Hanım, ama yasalar böyle."

Ellen öfkeyle sandalyesinden fırladı. "Yasalarınızın canı ceennemem! Bu kadın tamamen çıldırılmış durumda. Cehennemden

16. Bu istatistiklerin göstermediği, çoğu bilinmeyen, fakat gerçekte var olan suçlara ait rakamlar (ç. n.)

içinden geçmiş, ona yardım etmek ve tecavüze uğramasına engel olmak benim olduğu kadar sizin de göreviniz!"

Şimdi Kröger de yerinden kalkmıştı. Bu arada sandalyesinden rahatlamış bir ses çıktı. Ellen'le aşırı şişman polis komiseri arasındaki gerginlik bir projektör fabrikasını çalıştırmaya yetebiliyordu.

"Çok doğru," dedi Kröger sakın bir tavrıyla, biraz kendini toparlamış görünüyordu. "Bu sizin de göreviniz. Hakaretinizi göz yumabilirim, çünkü öfkenizi çok iyi anlıyorum. İnsanın elinin kolunun bağlı olması iğrenç bir duygu. Yine de size yardım edemem. En azından şu anda."

Ona kartvizitini uzattı.

"Bu kadının kim olduğunu ortaya çıkartın, sonra da beni arayın. Bize onu döven herifin adını söylerse, o zaman onun burada sorgulanması için kişisel olarak ilgileneceğim. Şu anda daha fazlasını yapamam."

Bölüm 13

Beni arayın.

Ellen tekrar arabasına binerken Kröger'in kartvizitini hâlâ elinde tutuyordu.

Kendisi de Silvia Jonav'a aynısını yapmamış mıydı? İnsanın ardında basitçe bir telefon numarası bırakarak olaydan elini eteğini çekmesi kolaydı. Böyle yaparak sanki topu geri atıyordu. İster bir kartvizitle, ister yırtık bir telefon faturasının ardına yazılmış bir notla, fark etmiyordu. Aslında her zaman aynı şey söyleniyordu: *Senin için elimi ateşe sokmaya hazır değilim, başının çaresine bak. Ama vicdanımı rahatlatmak için sana numaramı vereyim.*

Ellen'den birkaç metre ötede öğleden sonrasının sıkışık trafiği hüküm sürüyordu. Evlerine dönmekte olan insanlar. Kendileri için önemli olan başkalarına giden insanlar. Ama Silvia Jonov ve isimsiz kadın kimin için önemliydi? Onların kaderiyle ilgilenen birileri var mıydı?

Fazla uzun zaman değil, en fazla bir ya da iki yıl önce, Ellen New York'un en ünlü alışveriş caddesinde kalp krizi geçiren bir adamla ilgili bir haber okumuştü. Adam kırk yaşlarındaydı ve habere göre toplumun alt tabakasına aitti. Ellen haberi okurken bunun günlük hayatta kendisine serseri denen biri için oldukça dostça bir ifade olduğunu düşünmüştü.

Adam, müşterisi yoğun olan bir dükkanın önünde yere yığılmıştı. Noel zamanıydı ve adam kaldırımın can verirken önünden uygun hediye bulmak üzere yıllık avına çıkmış sayısız insan geçmiş olmalıydı.

Makaleyi yazan kişi bu adamın zamanında yardım edildiği takdirde kurtarılıp kurtarılamayacağından ya da ölümle karşılaşmasının ne kadar sürmüş olabileceğinden söz etmemişti.

Bu haberde Ellen için çok edici olan şey, insanların cesedi yemeye başlayan farelerden şikâyet etmeye başlamasına dek dört gün geçmiş olmasıydı. Ve haber sanki bu durum fıkranın en esprili cümlesiymiş gibi paranın miktarından söz ederek bitiyordu: Yedi dolar on dokuz sent.

Bu, ölünün yanında bulunmuş olan paranın miktarıydı. Yoldan geçenlerin ona attığı paralar. Vicdanlarını rahatlatmak için attıkları yedi dolar, on dokuz sent.

Kröger'in kartvizitine bakarken Chris'e bu makaleden söz edişini hatırladı. Chris milyonluk şehirlerde, belki özellikle de ABD'de durumun böyle olduğunu söylemiş ve o da bunu onaylamıştı. O zaman, *Elbette bizde durum daha farklı*, diye düşünmüştü. Burada insanlarla ilgileniriz.

Ama bunu yalnızca çıkaran, elindeki kartvizit ve Silvia Janov'a bıraktığı nottu.

Elindeki küçük karton parçası, *Pekâlâ, ne var? der gibiydi. Sen de yedi dolar on dokuz sente katılmakla mı yetineceksin?*

Elbette hayır!

Ellen kartı yan koşturmuştu ve motoru çalıştırdı. Önce lojmana geri dönecekti. Şimdi ihtiyacı olan üç farklı şeydi: Düşünmek için sükunet, yurtsu bir hayvan gibi yaklaşmakta olduğunu haber veren migrenine karşı bir baş ağrısı hapı -hatta belki iki- ve isimsiz kadını nasıl bulabileceğine dair bir plan.

Ana caddeye saptmak üzere polis karakolunun çıkışında beklerken karşı sokakta bir otobüs durağına park etmiş olan eski bir VW minibüs dikkatini çekti. Arabadaki bir şey onu harekete geçirmişti.

Ellen önce huzursuzluğunu açıklamadı. Bu bir VW minibüstü; turuncu renkli sıradan bir VW minibüs. Gerçi biraz eski ve paslıydı -herhalde ilk muayenede trafikten çekilirdi-, ama yine de ilk bakışta içindeki garip duyguyu haklı çıkartan hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Ama algısının diğer tarafı -her zaman uyamak kalan bölüm- minibüse bir kez daha iyice bakmasını söyledi.

Önce arabanın kesinlikle park yasağının olduğu otobüs durağına park etmiş olduğunu fark etti; üstüne üstlük tam da polis karakolunun karşısına. Yakalandığı takdirde aç belediye kassasına girecek epey tuzlu bir ceza kesilirdi. Sanki araç sahibinin buna teşvik eder bir havası vardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, araç bir de ters yöne park etmişti ve Ellen trafiğin hızlı aktığı bu caddede sürücünün nasıl olup da bunu başara bildiğini sordu kendine.

Ve bir şey daha vardı; açıklamadığı ve korkunç biçimde gerginleşmesine neden olan bir tür içgüdü ya da duyu. Ne kadar delice olursa olsun, sanki bu minibüs onu nedense... evet, nedense gözliyormuş gibiydi.

Elbette, dedi içindeki ses alayla, bugünlerde böyle paslı tezekeler her köşede insanları gözetliyor. Ve yakınlarından geçildiğinde hemen saldırıyorlar. Hey, kızım, uzun bir dış almanın ve kafanı toplanmanın zamanı geldi, yoksa...

Yoksa ne?

Yoksa karşıdaki VW minibüsün seni gözetlediğine inancaksın, diye yanıtladı iç sesi.

"Ne saçmalık!"

Gaz pedalına basıp trafikteki iki arabanın arasına daldı. Bu arada arkasındaki Mercedes sürücüsü ona toslamamak için aklı bir fren yaptı. Ellen dikiz aynasından adamın yumruğunu tehlikeredercesine sallayıp orta parmağını kaldırdığını gördü ve önce korna konserini düzenleyenlin o olduğunu düşündü. Ama daha sonra kornanın kime çaldığını anladı.

Minibüs de neredeyse Ellen'le aynı anda hareket etmişti. Yolun çaprazından gidiyordu. Karşı yönden gelen bir Mini Cooper direksiyonu son anda karararak bir kamyonu önden çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Ama Mini, saniyenin onda birinde kendi yoluna geri döndü ve hemen ardından öğleden sonra trafiğinin içinde kayboldu.

Minibüs hiçbir şey olmamış gibi Mercedes'in arkasına gıymıştı ve Ellen'e çok yakındı. Bütün bunlar tipik bir akşam trafiğinde normal sayılabilir; yorucu bir günün ardından bir an önce evlerine ulaşmak isteyen insanlar sabırlarını yitirip cesur manevraları göze alabiliyorlardı; ama ikinci kez bir yan caddede saptığında minibüsün tam arkasından geldiğini görünce onun gerçekten de kendisinin peşinde olduğunu kesinlikle anladı. Eleri direksiyonu öyle sıkı tutmuştu ki, parmaklarının kemikten bembeyaz kesilmişti. Dikiz aynasına kısa bir göz attı ve takipçisinden nasıl kurtulabileceğini hızlıca düşündü.

Ellen çok geçmeden yolunu kaybetti. Bu semte daha önce hiç gelmemişti. Hepsı birbirinden farklı, iki katlı zarif evler sırayla dizilmişlerdi. Tahta çitler arka taraflarında bazen bir köpek kulübesi bazen bir çamaşır ağı ya da çocuk kaydıracağı bulunan bakımlı ön bahçeleri birbirinden ayırıyordu. Hız sınırının saatte otuz kilometreyle sınırlandığı, genç aileler için harika, sakin bir semt.

Ellen turuncu VW minibüs dibinde olduğu halde ince, uzun yolda neredeyse yetmişle gidiyor ve kaputun önüne kimsenin çıkmamasını umuyordu. Minibüs gittikçe yaklaşıyor, tamponuna neredeyse dokunacakken Ellen direksiyonu son saniyede kırıyordu. Küçük spor arabası daha öncekinden çok daha dar olan ve Ellen'e korkutucu gelen bir yan sokakta kayar gibi yol alıyordu. Arabanın arka tarafıyla bir lamba direğine sürtünürken bir bahçe parmaklığını kırmaktan son anda kurtuldu.

Gaza bastı ve dikiz aynasından VW minibüsün kavganın üzerinden fırladığını gördü. Araba geriye döndü ve yine Ellen'in peşine takıldı, ama şimdi aralarındaki mesafe biraz artmıştı. Ellen'in neredeyse soluk alacak zamanı kalmamıştı, çünkü tekrar önüne baktığında kalbi az kalsın duracaktı.

Küçük yan sokağın başka bir yan sokakla kesiştiği yerde arka kapıları açık bir kamyon duruyordu; iki adam çift kişilik bir yatağı dışarı çıkarmakla meşguldüler. Şilteyi aralarında tutarak taşlaşmış gibi arabanın geldiği yöne doğru baktılar. Ellen'in iki seçeneği vardı. Ya frene basacaktı, ya da...

İki adamın arasından tam gazla geçerken iki kişilik arabanın motoru tiz bir sesle ciyakladı. Öten lastiklerle köşeyi dönüp hızla yoluna devam ederken göz ucuyla iki adamın hokkabazlık numaralarındaki gibi iki tarafa sıçradığını gördü. Ancak ana caddenin trafiğine girdiğine tekrar dikiz aynasına bakmaya cesaret edebilirdi. Minibüs yok olmuştu.

Ellen öğleden sonra trafiğinin içinde yerini aldı. Titriyor, bir yandan da yüzünde biriken terleri siliyordu. Aslında bir kenara çekip sakinleşene dek beklenmeyi çok isterdi, ama buna cesareti yoktu. Bunun yerine olabildiğince çabuk Orman Kliniği'ne ulaşmaya çalıştı.

Tam ana kapıdan içeri girdiği sırada cep telefonu çaldı.

"Alo? Chris?"

Ama arayan Chris değildi.

"Kutlarım, ana henüz seninle işimiz bitmedi!"

Hattın diğer ucundaki ses damarlarındaki kanı dondurdu. Sanki bir insan yerine bir makine konuşuyormuş gibi defonnelmişti. Ama Ellen yine de bir adamla konuştuğundan emindi.

Ellen bakım merkezinin yükeme rampası yanında frene basmıştı. "Lanet olsun, benden ne istiyorsunuz?" diye telefona haykırıyordu. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Tekler teker," dedi makine ses ve biçimsiz bir şekilde hahırdadı. "Biraz önce epey eğlendik, değil mi?"

"Plakanızı aldım," diye yalan söyledi Ellen. "Şikâyet ettiğinizde olanları göreceksiniz."

"Ah, öyle mi?" Arayan kişi bundan çok az etkilenmiş görünüyordu. "Hastana ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Ellen'in bedenindeki tüm tüyler diken diken oldu. "Kimsiniz?"

"Kara Adam'dan kim korkar," diye şarkısını sürdürdü makine ses. "Yoksa unuttun mu?"

"Ona... ona ne yaptınız?"

Çıkrın bir inleme. "Bunu açıklamak kolay değil. Bu konuda özel görüşmemiz gerek, sen de öyle düşünüyor musun?"

Ellen sanki küçük, ama son derece tehlikeli bir hayvanmış gibi bir an telefonu kendisinden uzaklaştırdı.

Ekranda, *Bilinmeyen Numara*, yazıyordu.

Bu herif şüphesiz kaçtı ve isimsiz kadını kontrolü altına almıştı; belki de onu...

Öldürdü mü? Böyle mi düşünüyorsunuz?

"Aalloooo?" diye ciyakladı ses.

Cep telefonunu tekrar kulağına koyarken Ellen'in elleri titriyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Çok şüpheli bakıyorsun."

Ellen yerinden sıçradı. Beni gözlüyor! Korkuyla çevresine bakındı, ama kimseyi göremedi. Ögleden sonraki bu saatlerde klinik arazisinde kimse olmazdı.

"Sakin ol. Seni biz süredir izliyordum. Oldukça dikkat çekicisin." Yine şu küstah kıkırdama. "Pekâlâ, ne dersin? Benimle buluşacak mısın?"

Ellen'in ağzında ekşi bir tat oluştu. Heyecandan midesi bulanmıştı. *Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?*

"Hey, ne oldu?" dedi hattaki sesi. "Ansızın dilini mi yuttun?"

Ellen yutkundu ve yüzünden aşağı terlerin boşandığını hissetti. "Hayır dersem ne olur?"

"O zaman yok olurum. Şüphesiz önce birinin canını çok acıtmak zorunda kalacağım. Kimi kastettiğini biliyorsun." Ellen'in kendini felç geçirmiş gibi hissettiği kısa bir ara verdi. "Pekâlâ, ne diyorsun?"

Burnunun ucundan damlayan ter göğsünün üzerine düştü. Bunu bir ikincisi, üçüncüsü izledi.

"Pekâlâ. Gösterin kendinizi."

"Ama burada değil, tatlım." Sesi neredeyse eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "On beş dakika sonra ormandaki parkta. Her zaman koşuya gittiğin yerde."

Ellen yine korkudan buz kesildi. Bu herif onu ezbere biliyor gibiydi.

"Ah, bir şey daha var," diye ekledi; biçimsiz sesi bu kez buz gibiydi. "Beni hafife alma hatasına düşme. Yalnız olmadığına

dair en küçük bir hisse kapılırsam hastası bir daha göremem sin. Aynı polisleri çağırdığın takdirde de geçerli. Anladın mı?"

Ellen evet demekten başka ne yapabiliirdi ki? Kimden des tek isteyebilirdi?

"Ve şunu unutma: Fikrini değiştirdiğin takdirde bir cinayetle sorumlu olursun. Yani, gelmeye hak."

Bir çığır oldu ve hat kesildi.

Ellen'in içinde umutsuzluk ve öfke yükseldi; korkusunu ve çaresizliğine duyduğu öfke.

Chris'i düşündü. Tanrım, hiç olmasa ona erişebilseydi! Parmağı kısa bir an hızlı arama için numarası üzerinde dolaftı, ann tuşa dokunmaya cesaret edemedi. Bu psikopat onu gerçekten gözlüyorsa, şimdi telefon etmek doğru olmazdı.

Gösterge panelindeki saat telefonun üzerinden hemiz bir dakika geçmiş olduğunu gösteriyordu.

Geriye on dört dakikası kalmıştı.

Karar vermesi gerekti.

Bölüm 14

Yakındaki ormanda bulunan koşu parkuru gevşemek için doğru bir yeri. Özellikle haykaran ya da sadece basitçe gergin olan hastalarla, müzmozlanan hastabakıcılarla ya da her şeye burnunu sokan meslektaşlarla geçen bir iş gününü dengelemek istediği ya da yine gerçekten anlaşılır bir neden olmaksızın kendini bitkin ve gergin hissettiği günlerde.

Burası sessizdi; Ellen doğayla bütünleşirdi veya tek başına huzurla, pestili çıkana kadar koşardı. Sonuncusunu daha çok Chris ona eşlik ettiği zamanlarda yapardı. Bu arada sıklıkla ondan daha iyi durumda olsa da, burada geçen zamanlar hoşuna gidiyordu. Ama yalnız koştuğunda kondisyonu için bir şey yapmak ve Tuna nehri boyunca orman kenarında yavaşça koşmak onun için önemliydi; sağ tarafında akıntı sakince akarken sol tarafında ormanın sesini dinlerdi.

Ormanın ortasından geçen ve çoğu koşucunun tercih ettiği ikinci bir patika daha vardı, ama Ellen orada hiç koşmamıştı. Tepesindeki uçsuz bucaksız gökyüzünün ışığını yapraklardan oluşan çatısıyla çalıp götüren ormanın içini pek fazla sevmiyordu. Tıpkı tavanları kapalı arabaları da sevmediği gibi.

Çakıllı park yerinde Ellen'in kırmızı MX-5'i dışında park etmiş başka araba yoktu. Çevrede bir tek insan görünmüyordu. Öte yandan onu gözleyen paslı bir minibüse de rastlamamıştı.

Sesini değiştiren heriften önce mi davranmıştı? Ama gerçekten yalnız geldiğinden emin olmak için bir yerde gizlenmesi onu gözetliyor da olabiliirdi.

Bunun düşüncesi bile onu korkudan dehşete düşürüyordu. Tanıdığı bir bölgede bulunduğuna dair kendini ikna etmeye çalıştı; neredeyse her gün dolıştığı ve gerektiğinde her zaman kaçabileceği bir bölgede. Ayrıca buralarda çok seyrek yalnız kalırdı, çok geçmeden mutlaka başka bir sporcuyla ya da gezintiye çıkmış biriyle karşılaşılırdı; böyle düşünerek kendini yatıştırırmaya devam etti.

Yine de... bu nedenle kendini çok da iyi hissetmiyordu. Nabızı hâlâ şiddetli atıyordu ve bedensel gerginliği neredeyse ona acı veriyordu. Şiddet uygulayan biriyle buluşacağını bilincindeydi -açıkça çalgın bir sadistle- ve belki de birazdan hayatının en uğursuz hatasını yapacaktı. Ama başka ne yapabiliirdi?

O beni almaya geldiğinde beni koruyacağına söz ver. İsimsiz kadının bu sözleri onu izleyen şu kelimelerle birlikte kalsının içinde yankılanıyordu. Söz veriyorum.

Hâlâ geri dönebilirsin...

Ellen ilk koltuk arasındaki orta konsolu açtı. Güneş gözlüğü, bir paket ceket ve birkaç bozukluğun altında bir kutu göz yaşı partisi sprey buldu. Koşarken yanından hiç ayırmadığı -sayısız köpek sahibinden biri, Bir şey yapmaz, sadece oynamak istiyor! derken yanıldığı takdirde devreye girecek olan sprey. Kapağını açıp sprey kutusunu ceketinin cebine soktu, sonra cep telefonunun çekip çekmediğini kontrol etti. Ekranı dört çizgi vardı. Ormanın içine doğru biraz yürüdüğünde kapsama çizgisi teke düşecekti, bunu daha önce de yeterince denemişti.

Arabadan inmek ona epey çabaya mal oldu. Başka zamanlarda son derece değer verdiği doğanın huzur dolu sessizliği şimdi ona korkunç ve tehditkâr geliyordu.

Kendini korku filmlerinde garip gürültünün ne olduğunu öğrenmek üzere elinde mumla tavan arasına çıkan şu aptallara benzetiyordu. Ama başka çaresi var mıydı?

Elbette. Hâlâ buradan gidebilir, polisi arayabilirdi ya da her ikisini birden yapabiliirdi, ama sonra kaçırılmış kadına ne olacaktı?

Bir yerlerden bir ağaçkakanın sesi geldi, kuşlar cıvıldaşlar. Bir yabanarısı vızıldayarak Ellen'in başının hemen dibinden geçti ve bir tabelayı neredeyse kapatmış olan büyük bir kuşburnu çalığına yöneldi. Üzerinde şöyle yazıyordu:

KOŞU PARKURU

7,5 km

KULLANMA RİSKİ KİŞİYE AİTTİR

Ellen çevresine bakındı. Anlaşılan gerçekten de yalnızdı. Tek başınaydı. Ve yine de...

Eğer herif onu gerçekten de bir dürbülle gözetliyorsa, yanlış anlaşılma yer bırakmayacak biçimde ona kolay lokma olmadığını anlatmak istiyordu. Bagağı açıp İngiliz anahtarını yedek lastiğin üzerinde takılı olduğu yerden çekip aldı.

Ellen aldatıcı bir güven duygusu veren soğuk demir parçasını elinde tarttı. Evet, insan bununla kendini savunabiliirdi, ama bunun için saldırganın kendisine oldukça yaklaşmasına izin vermesi gerekirdi. Aynı biber gazı için de geçerliydi. Hafifçe titreyen eline baktı ve kendini derin derin soluk almaya zorladı. Gerginlikten neredeyse kusacak haldeydi.

Doktorluk stajı sırasında dört ay boyunca aklı dengesi bozulan suçluların kaldığı bir hastanede çalışmıştı. Orada şiddet anılarıyla aynı odada tek başına kalmıştı. Bu süreçte insanın korktuğu da bunu hiçbir şekilde göstermemesi gerektiğini öğrenmişti. Korktuğu şiddetli korktuğunu gösterdiğinde -ki bu hastaların içinde en tehlikeli birkaç kadın da vardı- kaybettin demekti. O zaman yerini daha yetenekli bir meslektaşına bırakman daha iyiydi.

O halde kendini toparla! Korktuğunu göstermel!

Sadece burada, ormanda her şey biraz daha farklıydı. Şimdiye dek kapalı kliniklerdeki bazı kişilere karşı çıkmıştı. Orada acil durumda çağırabileceği gardiyanlar vardı. Burada sadece yoldan bir koşucunun geçmesini umabiliirdi.

Uyanıklığına, İngiliz anahtarına ve çalışıp çalışmadığını bile bilmediği, kullanılmamış biber gazına güvenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Korkunu gösterme.

Ellen bir kez daha havayı içine çekti, bagaj kapağını kapattı, arkasını döndü ve korkuyla sığırdı.

Aklının sakin tarafı bunun için bir neden olmadığını söyle-mese, duyduğu korkudan neredeyse haykıracaktı.

Bu sadece bir kız çocuğu. Küçük bir kız, daha on yaşında bile değil, renkli, çiçekli yazlık elbisesi içinde ciddi bir yüzü var.

"Beni kurtuttun," dedi Ellen ve güldü. Güvensiz bir gülüştü. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle İngiliz anahtarını arkasına gizledi. "Yalnız mısın?"

Küçük kıza başını iki yana salladı.

"Gel, o seni bekliyor."

Kız geri dönüp ormanın içine, geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Ellen ilk anda tepki veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Ona bir kez daha bakmadan ormanın içine doğru koşan küçük kızın ardından baktı. Hareketleri becerikliydi; çalıların, eğrelti otlarının arasından sıçrayarak ilerliyor, sanki orada yokmuş gibi çakıl taşlı yolu tamamen görmezden geliyordu.

Ellen kız çocuğunun "o" derken Kara Adam'ı kastettiğinden bir saniye bile şüphe etmedi. Kızın da ona ait olduğundan da şüphesi yoktu. Belki de onun kıızıydı?

Ansızın her şey gözüne mantıklı görünüyordu. Bu herifin, Kara Adam'ın -ya da adı her neyse onun- kıza ona gönderme nedeni klinikten Ellen'le gerçekten buluşmak istediği yere gelebilmek için kendine gerekli zamanı sağlamaktı. İsimsiz kadının da buralarda bir yerde olduğundan emindi. Karısı. Sebebi her neyse, her yanını morarttı kadın.

Ellen koşmaya başladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve elindeki İngiliz anahtarını daha sıkı kavramıştı.

Küçük kız bu arada arayı hatırı sayılır miktarda açmıştı. Elbisesinin çiçek desenleri ormanın içinde bu denli ışıldayarak parlamasa, Ellen onu bir çırpıda gözden kaybedebilirdi.

Garip bir elbise, diye düşündü Ellen. Kesimi ve rengi uzun süredir artık moda olmaktan çıkmıştı. Belki de bit pazarından, eski gıysilerin toplandığı yerlerden ya da ikinci el gıysi dükkanından satın alınmıştı; tıpkı isimsiz kadının üzerindeki eşofman gibi.

Ellen hâlâ kıza izliyordu. Bu arada sürekli dört bir yanına bakıyor ve İngiliz anahtarını savurmaya hazır bir durumda tutuyordu. Hareket ettiği sürece saldırgan onu kolay ele geçire-

mezdi. Kendini savunmak üzere onu savurabilirdi, bu da karpasındaki için hiç iyi olmazdı.

Yine de bu yüzden kendini daha iyi hissetmiyordu. Yol gittikçe ormanın derinliklerine doğru devam ediyordu. Ya bu herif bir yerlerde oturmuş, dürbanlı tüfekle onu gözliyorsa? Saadece tetiği çekmesi yeterliydi ve...

Nereye koşuyorsun? Ağaçlar gittikçe sıklaşıyor ve ortasında uçsuz bucaksız ormandan başka bir şey yok; ev yok, başka bir yer yok.

Ellen birkaç adımdan sonra her zamanki rutin hızına dönerken kıza arasındaki mesafe hiç de kısa görünmüyordu. Ellen bir zaman önce yerel bir maratona katılmıştı ve tam bir saat kırk beş dakika koşmuştu. Bu pek iyi bir derece değildi aslında, koşucuların bu mesafe için bir saatten daha az bir zamana ihtiyaçları olduğu söyleniyordu. Yine de bu çocuğa yetenebilir; bunun için yeterince idmanlıydı. Ama başaramıyordu.

Ağaç köklerinden, dal parçalarından ve çalılklardan sakunarak yağmur suyunun orman zeminini zamanla labirent ağı gibi kazdığı birçok dar çukurun üzerinden atladı, ama renkli eliselizi kızı ağaçların arasında gittikçe daha az görebiliyordu. Her seferinde bir parça, bir parça daha uzağa derken, sonunda artık görünmez oldu.

"Kahretsin!"

Ellen soluk soluğa olduğu yerde durdu. "Bu ola..."

TAK!

Bir şey inanılmaz bir güçle sırtına vurarak onu yere savurdu. Ellen yüzünü budaki bir kök parçasına çarpmamak için son anda koruma olarak ellerini yukarı kaldırdı.

Kökün hemen yanına, yere çarptı ve büyük, ağır şey sırtına bindi. Ağırlığı ciğerlerindeki havaya baskı yaptı. Kaburgalarına

dan ya da kuru bir daldan ya da her ikisinden çölp çıkmadığından emin olamadığı bir çatırtı duydu.

Soluk almak istedi ama yapamadı. Sırtındaki saldırgan ağıda. Panikle ondan kurtulmaya çabaladı, ama beriki demir gibi bir pençeyle kolunu kavrayıp onu soğuk yosunun üzerine bastırdı.

Ellen hırlıladı. Yeniden soluk almaya çalıştı. Tekrar hırlıladı. Biraz hava soluyabildi. Fazla değildi, ama panığı arasında neler olduğunu anlamaya yeterliydi. Biri, şüphesiz, bir erkek ona arkadan saldırarak ağırlığıyla onu yere devirmişti ve şimdi ense-sinde soluyordu. Tanrım, kaburgalarındaki dizi korkunç acı veriyordu! Her soluk alışı bir işkenceydi.

Bacaklarını pedal çevirir gibi hareket ettirdi, ama kabağı üzerine düşmüş ve doğrulmaya çalışan bir böcekten farkı yoktu; tek farkı, onun bu işi karın üstü yapmasıydı.

"Sakin ol, heeey, sakın ol," diye fısıldadı sırtındaki herif. "Kendini ne kadar savunursan, o kadar çok acı duyarsın." Bunu doğrulamak istercesine ağırlığını dizinin üzerine verdi.

Ellen acıdan haykırınca adam hafifçe sıçrayarak ciğerlerindeki havaya tekrar bastırdı. Haykırışı bir anda hırlıya dönüştü.

"Şimdi sakın olacak mısın?" diye korkunç fısıltısıyla sordu.

Ellen büyük bir güç sarf ederek yanıt vermeye çalıştı. Ağzından çıkan, "Evet," daha çok bir soluk gibiydi. Gözlerinin önünde küçük, beyaz noktalar titreşiyordu. Yine de yaklaşık yarım metre uzağındaki İngiliz anahtarını görebildi. Bir yosun yatağına duruyordu ve tıpkı ceket cebindeki biber gazı kadar işe yaramaz durumdaydı.

"Sen kötü bir kızdın."

Bu ses. Bu fısıldayan ses. Kulaga çok garip... tanıdık mı geliyordu?

Bileğindeki el daha da sıkıldı. Ellen onun sıcak solugunu şakaklarında hissedebiliyordu. Nane kokuyordu ve mutfak buharı ve sigara.

Herhalde beni beklerken keyifle bir tane tütürdün, diye düşündü ve her ne kadar uygun görünmese de aklına bir anı geldi: Viktorya İngilteresi'yle ilgili bir kitabın görüntüsü. Zıplayan Jack olarak bilinen bir figürü gösteriyordu." Gece sokakta tek başına yürüyen kadınlara saldıran bir tipti. İçindeki mantıksız taraf - aklının uygunsuz anlarda kendini kelimelere döken bölümü- şimdi buna benzer bir figüre rastladığını söylüyordu. Bu, Zıplayan Jack değildi, kadınlara ormanda arkadaşan saldırmaya ve naneyle gizlediği sigara kokulu solugunu yüzlerine solumaya bayılan Zıplayan Marlboro Erkeği'ydi.

"Senden ne istediğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Hayır, biliyorsun."

"Hayır! Lütfen. Canım. Acıyor."

"Sen çok kötüüsün, meraklısı bir kızsın," diye tısladı bir yılan gibi. "Ve sen çokook kötüüsün bir şşşşşşşş yaptın."

Dizi sivri bir kazık gibi sırtını delirken Ellen boğulacağını sandı. Dayanılır gibi değildi. Gözlerini olabildiğince yuvalarında döndürdü, ama sırtındaki herifi göremedi. Duyduğu acılara, kol ve ellerindeki güce bakılırsa en az iki ton çekiyor olmalıydı. Ama bir tek şeyi kesinlikle biliyordu: Adam tamamen delirmişti.

"Ne. Ne istiyorsunuz?" diye zorlukla konuşabili.

"En ufak bir fikrin bile yok, değil mi?" diye fışıldadı. "Pekâlâ, sana açıklayayım. Gerçi burası bir orman, ama bir yerlerde bir masal ormanı da var. Masaları sever misin, küçük Ellen?"

17 1800'90 yılları ortalarında Londra'da duvarlardan süzülerek özellikle kadınlara ulaştırıldığı iddia edilen, Zıplayan Jack olarak isimlenen bir kişi. (5. n.)

Bırak beni. Siktir git ya da buna benzer sözlerle yanıt vermek istedi, ama acı çok güçlüydü; en azından biraz soluk alabilmek ve bilincini kaybetmemek için hâlâ kalan gücünün tümüne ihtiyacı vardı.

Şimdi bayılırsan ana hareket özgürlüğü kazandırırısın, dedi kafasının içinde sürekli uyanık duran savaşçıya ait o ses. Sonra sana istediği her şeyi yapabilir, o hasta beyninin içinden geçen her neyse. Ve herhalde ceketini çıkarıp sevgiyle üzerini örtmeyecek ve seni bu yosun yatağında uyumaya bırakmayacak. İsim-siz kadını düşün!

"Ve tıpkı masaldaki gibi," diye neredeyse duyulmayan bir sesle devam etti, "senin için çözülmesi gereken bir bilmece var." Sanki kusursuz bir şaka yapmış küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. "Sana vereceğim bilmeceyi çöz. Eğer çözemezsen..."

Ağırlığını yine dizinin üzerine verdi.

Ellen saniyenin onda biri içinde derin bir karanlığa yuvarlanacağını sandı. İngiliz anahtarının görüntüsü, televizyondaki naklen yayında oluşan atmosferik arıza gibi titreşti. Sonra yine berraklaştı. Bilinci de öyle; sıçrama meraklısı Marlboro Erkeği'nin alçak sesli kelimelerini tam zamanında duyacak kadar: "O zaman o pis kokulu arkadaşını öldürürüm. Sonra bir daha benden kurtulamazsın. Anlaşıldı mı?"

Ellen yeniden hırıldadı. Sırtında bir tonlukmuş gibi hissettiren yüküyle soluk alıp konuşmak Tanrı'nın belası zor bir işti. "Bu. Ne. Demek?"

"Şimdiden söyleyip işin zevkini kaçırmayacağım." Bu kez fısıltı sesiyle neredeyse şarkı söylüyordu. "Pekâlâ, ben kimim? Bugün pişiririm, yarın mayalarım... sana öbür güne dek zaman veriyorum. Ögle saatinde yanıt vermelisin. Yoksa kötü kurt seni

kapat." Boğuk bir ses çıkardı. "Eveet, sonra ikinizi de öldürürüm, seni ve şu çılgın pis kokuluğu. Ama önce..."

Kulağına yaklaşıp içini yaladı. Ellen başını hareket ettirmeye çalıştı, ama ondan kendini kurtarmayı başaramadı. Kulağına kavrınlarına bastırın dilini, yanığının üzerinde dolayan pis kulu sıcak soluklarını hissetti. Dili şakaklarını yalarken salyan kulak memesine aktı.

Ellen haykırmak korku ve öfkesini bedeninden söküp atmak istedi, ama yapamadı. Zor soluk alıyordu ve adamın iğrenç oyununu sürdürmesine izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu.

Saldırganın diğeri Ellen'in ter içinde kalmış saçlarının içine gömüldü ve yarı taslama, yarı inlemeye benzer bir sesle bedeninin üst bölümünü onun gerilmiş omuzlarına sürerken saçlarını ısırarak kopardı. Sonra Ellen'in birkaç kaburgasının daha kırıldığını sandığı bir hareketle başını kaldırdı. En azından Ellen böyle olduğunu sandı.

"Bilmeceyi çözebilmen için sana bir ipucu vereyim," dedi soluyarak. "Duyuyor musun?"

"Evet," diye inledi Ellen.

"Seni duyuyorum?"

"EVET!"

"Aferin, böyle ol. Pekâlâ, dikkat et. İşte ipucum. Şöyle, ta ta, ilk düşünce her zaman en iyisidir. Anladın mı?"

"Evet."

"Pekâlâ o zaman, artık başlayabiliriz!"

Sonra ansızın sırtından sıçrayıp kalktı. Ellen bu kez dizinin göğüs kafesini delip akciğerlerini ezdiğini sandı. Acı, bir orkan gibi içinde kudurdu. Hemen ardından herif üzerinden kalktı, geri döndü ve Ellen'in daha önce gelmiş olduğu yönde doğru yürüdü.

Bir şu domuzun içini! diye haykırdı kafasının içindeki ses. Bir içini!

Ellen hâlâ sersemlemiş bir durumda doğruldu ve adamın oradan koşarak uzaklaşmakta olduğunu gördü. Düşündüğünden de kısa boyluydu ve aslında bedeni pek de cüsseli görünmüyordu; ortalama bir adam gibiydi. Siyah bir blucin ve üzerindeki Batman amblemi olan siyah kumaştan bir ceket giymiş, rinde Batman amblemi olan siyah kumaştan bir ceket giymiş, kapüşonuyla da başını örtmüştü.

Haydi, kırılda! diye bağırды içindeki savaşıçı yeniden.

Ellen tüm gücünü kullanarak İngiliz anahtarına doğru süründü, onu kaparak ayakları üzerine dikildi.

Haydi, koşana! Koş!

Öne doğru sendeledi, gerçekten de tekrar yürümeyi başarmıştı ve saldırganın peşinden gitti.

İşte böyle, diye övdü onu savaşıçı, devam, devam!

Ama bu iyi değildi. Hem de hiç değil. Ellen'in koşmak bir kenara, yürümek için bile gücü kalmamıştı. Zorlukla soluyordu.

Yine de onu ısrarla izledi. İçindeki savaşıçı onu devam etmeye zorlarken birkaç kez pes etmenin eşğine geldiği maratona düşündü. Şimdi de öyleydi. Ellen havayı iştahla soluyarak ağaç köklerinin üzerinden sendeleye sendeleye yürüdü; birkaç kez neredeyse yere yuvarlanıyordu -Eğer düşersem olduğum yerde kalır, uyurum; yüz yıl boyunca, hatta daha da fazla, tıpkı masadaki gibi-, ama yine de bacaklarının üzerinde durmaya çabaladı ve ağaçların arasında kaybolmadan önce kumaş ceketliyi gözden kaçırmamaya çalıştı.

Ancak park yerine yaklaştığında gücü tükendi.

Haydi, devam! diye haykırdı savaşıçı, ama kasları ve ciğerleri kararlı bir Hayır! ona karşı çıktılar ve öyle de oldu.

Ellen bir ağaç gövdesine dayandı ve ona nedense arattığı gelen hoş serinliği eşliğinde sakin, düzenli soluklarına geri dönmeye çalıştı. Kırmızı rengi ağaçlar arasından cazip bir şekilde parlayan küçük spor arabasını gördü. Plakasını hiç seçememiş gibi hissediyordu. Erişilemez.

Sonra onun yakınına park etmiş olan başka bir arabayı fark etti. Sürücünün gaza basıp çakıl taşlarını sıçlattığı aynı anda arabayı tanıdı.

Ellen'in korkunç bir çığlık atacak enerjisi olsaydı, bunu yapardı. Ama ladin ağacının gövdesine sarılmış halde, orada oturma durmuştu ve gördüğü şeye inanmak istemiyordu. Arabayı tanıdı. Buna şüphe yoktu. Birkaç saniye önce oradan ayrılan arabaya kendisi de binmişti; yaklaşık iki yıl önce, bir eğitim seminerine giderken.

Hatta *Harika Ağaç* markalı, şu anmaya asılan hava temule-yiciyi bile hatırlıyordu ve ağacın vanilya kokusu ona kötü gelmişti. Sürücüye o pis kokulu şeyin, arabasına sığınan sigara kokusundan çok daha iyi olduğunu söylemişti.

Mark o zaman gülmüştü.

Bölüm 15

Yıkada çamsakızı kokusu vardı ve ortalık ormanın sesleriyle doluydu. Ellen başını ladinin gövdesine dayadı, titreyerek yere çömeldi ve olanları tekrar gözden geçirmeye çalıştı. Tüm bedenini acıyordu, ama hiçbir yerinin kırılmamış olduğundan emindi. Görüldüğü gibi boş zamanlarında uğraştığı spor sayesinde epey dayanıklı çıkmıştı. Kas yoğunluğu daha az olsaydı her şey başka türlü gelişirdi. Çürükler büyük olasılıkla birkaç gün sonra tamamen ortaya çıkacaklardı, o zaman her yanı dövmeli Yeni Zelandalı Maori savaşçıları kıskançlıktan çatlayabilirlerdi.

Ağrılardan daha kötü olanı, biraz önce gördüğü –ve hâlâ inanmak istemediği– şeyle ilgili yaşadığı şoktu. O gerçekten de Mark olabilir miydi? Ne olursa olsun, onun arabasını görmüştü. Ve kadının klinikten nasıl kaybolduğunun açıklaması bu olabilir. Anahtarı olan ve şifreyi bilen biri için bu sorun olmazdı.

O ses... *Masallara inanır mısın, küçük Ellen?* Tanıyamayacağı kadar fazla taklit edilmiş ve alçaktı. Yine de tanıdık geliyordu. Elbette Mark'ın sesi de olabilirdi.

Ama bunu neden yapacaktı?

Neden deli rolü yapıyordu?

Neden ona acı çektiyordu?

NEDEN?

Tepesinden geçen uçak mavi gökyüzünde beyaz izler bırakırken bir bastonun sinir bozucu tek tek sesi gittikçe yakından gelmeye başladı. Nordic Yürüyüş.¹⁸ Bu spor bir çığ gibi yaygınlaştığından beri her yerde sopalı sporcular görülmeye başlandı. Ve her moda olan şey gibi burada da aynı şey geçerliyd. Bunu herkes yapıyor, yapmayan yok. Özellikle Ellen'in koçu parkurunda sık sık şu Nordic yürüyüşçülerine rastlanıyordu ve sopalara takılmamak için her seferinde dikkat etmesi gerekiyordu.

Ellen kendisine doğru gelen iki kadına baktı. Biri farlaşmış şışmandı, diğerinin görünüşü ve hareketleri uzun süredir yem bulamamış bir tavuğu andırıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye bağırdı Tavuk boynunu uzatarak.

"Hayır, teşekkürler, her şey yolunda."

"Gerçekten mi?" Ellen'in biraz daha yakınına gelip ona dikkatle baktı. "Düşünüz mü?"

"Evet, ama şimdi iyiyim."

"Koşarken yolda kalmalısınız. Ormandaki kökler çok tehlikeli. Sonunda bir yerinizi karabılırsınız."

"Evet, bunda haklısınız. Yardım teklifiniz için teşekkürler."

Tavuk başını sallayarak gitmek istediği sırada Ellen'in aklına bir şey geldi. "Burayı mısınız?"

"Evet," diye hızlıca soludu şişman olan, soluklanmak için bir neden bulduğuna açıkça sevinmiş görünüyordu. "Neden?"

Ellen ormanın içlerini işaret etti. "O taraflarda bir köy ya da en azından bir ev var mı?"

18 Sopalılar eşliğinde yapılan bir tür yürüyüş sporu. (ç. a.)

"Yoo," dedi Şişman. Tavuk ekledi: "Burası sadece orman, başka bir şey yok. Bir sonraki kasabaya on kilometre var." Şişman olan, "En az," diyerek bunu güçlendirdi.

"Yolda elbiseli bir kıza rastladınız mı? Yaklaşık on yaşlarında?"

"Yoo," dedi Şişman, burnundan soluyarak. "Ben..."

"Kızınız mı?" diye araya girdi Tavuk. "Yolunu mu kaybetti?"

Ellen ağacın gövdesine tutunarak ayağa kalktı. "Hayır, sadece biraz önce burada bir kız çocuğu gördüğümü sandım."

Tavuk kıkırdadı. "Evet, evet, insan ormanda tek başına olduğunda zaman zaman çılgınca şeyler görebilir. Belki de bir ağaç ya da bir geyikti. Ama şimdi kasalarımız soğumadan devam etmeliyiz."

Haklıysan, haklısındır, diye düşündü Ellen ve uyuşmuş çiftin ardından baktı. Aslında tavuğu hangi konuda daha fazla hak verdiğinden emin değildi; soğumakta olan kasalar mı yoksa ormanda görülebilecek garip görüntüler konusunda mı? Sonra ansızın midesi bulandı ve yaslandı; ağacın dibine kustu.

Ellen Orman Kliniği'nin özel park yerine geldiğinde arabasının iki kişilik ve koltuklarının alçakta olmasına ilk kez hayıflandı. Yanına oturan bazıları, özellikle Chris arabaya binebilmek için kesinlikle bir ayakkabı çekeceğine ihtiyaç olduğunu söyleyerek arabanın bu durumuna daha önce de sövmüştü.

Aslında arabadan kısmen acı duymadan inebilmesi için şu anda dev bir ayakkabı çekeceği ya da daha çok bir vinç olsa daha çok sevinirdi. Yine de bunu başardı.

Mark siyah bir Volvo V70 kullanıyordu. Birkaç yıl önce Antipsikotik¹⁹ seminerine gittiklerinde bagajına Ellen'inkiyle bir-

19 Psikotik belirtilerle devam eden edinsel ve organik hastalıklarda kullanılan ve yan etkileri olan ilaçlar. (ç. a.)

likte diğer meslektaşlarının bavulları da rahatça sığıyordu. Nihayet bir seyahatti, bolca gülmüşlerdi; özellikle Mark'ın dikiz ay-
nasında asılı duran ve bir süre sonra onları arabayı havalan-
mak için camı açmak zorunda bırakan pis kokulu vanilyanın.

Ama şimdi siyah şeyi haksız bir açıdan görüyordu. Park
yerini çevreleyen ahşapların altında kapkaranlık ve korkunç
görünüyordu. Şimdi bagaj yerinde sadece buvul için değil, bir ka-
dın da sığabileceği kadar yer varmış gibi görünüyordu. Bayo-
lup üzeri örtüldüğü takdirde onu oradan kaçırarak zor iş değildi.

Ellen hâlâ bu düşünceye karşı direniyordu. Öncelikle Mark'ın
ona -ve özellikle bu kadına- böyle bir şey yapacak hiçbir nedem
olmadığı için. Ama kaputu elini koyduğunda hissettiği sıcaklık
ve lastiklerin yuvalarındaki çam pürleri bir tek dili konuşuyordu.

Ellen ceketinin ceplerini yokladı ve bir paket naneli peker
buldu. Elleri böylesine titriyordu ki, ilk peker yere düştü. İkinci-
sinde başarmıştı. Sonunda yüz yaşındaki biri gibi titredikini his-
setti; bedensel olarak incinmiş ve tepeden tırnağa kirlenmişti.
Ayrıca dışarılarda bir yerde hayatından endişe ettiği bir de ka-
dın vardı. Ve görünüşe bakılırsa tüm bunlardan Mark -dostu
ve meslektaş- Mark- sorumluymuş.

Konuşmanın zamanı, dostum!

Hastabakıcı, Ellen'in pislik içindeki giysisine şaşkın bir yüzle
baktı. O ise bunu görmezden gelip Dr. Behrendt'le konuşup ko-
nuşamayacağını sordu.

"Üzgünüm. Şu anda bir hastayla görüşüyor. Herhalde uzun
sürer. Ona bir şey söylememi ister misiniz?"

"O halde onu burada bekleyeceğim."

Ellen hastabakıcıyı itip geçmek istedi, ama beriki engel ol-
mak üzere onu tutunca acıyla sıçradı.

"Düşünüz mü?"

"Öyle de denebilir. Dr. Behrendt'i beklerken bir kahve içe-
bilir miyim?"

İş gömleğinin altına CHAMPION baskılı bir tişört giymiş
olan İr'i yarı hastabakıcı suçüstü yakalanmış gibi ona baktı. "Şey,
Dr. Roth, aslında bunu yapmam doğru olmaz. Yani, elbette bir
kahve içebilirsiniz, ama aslında... söylemek istediğim..." Kapkar-
kız kesildi. Bu durum elbise dolabı iriliğindeki bedeninde ne-
deyse komik görünüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, yani siz... şu anda izindesiniz."

Sırtının buz gibi ürperdiğini hissetti. "Bu yüzden yine de
hâlâ bu kliniğin bir doktoruyum. Bu da ne demek?"

Hastabakıcı ağzındaki baklayı çıkarana dek yine mahcup bir
tavırla gevelemeye devam etti. Yaklaşık bir saat önce bölüme bir
polis memuru gelmişti. Adı Köhler ya da Körner gibi bir şeydi.

"Adı Kröger miydi?"

"Evet, doğru. Kröger."

"Peki ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Profesör Fleischer bununla özel olarak ilgi-
lendi. Oldukça öfkeli görünüyordu. Sadece onun polise her şey-
den ayrıntılı bir şekilde haberi olduğunu ve burada böyle bir
olay meydana gelmediğini söylediğini duydum. Ben..." Durdu
ve ayakbüklerinin ucuna baktı.

"Ne? Başka ne söyledi?"

"Şey, yani, kulak misafiri oldum..."

"Artık konuşsanız!"

"Pekâlâ." Suçüstü yakalanmış tavrı devam ediyordu. "Pro-
fesör bu Kröger'e buranın kaybedebileceği bir ünü olan gü-

venli bir klinik olduğunu söyledi. Ayrıca sizin fazla çalıştığınızı ve artık telafi edilmiş bir hasta ettiğinizi söyledi. Sonra da bölümde geçirdiğiniz takdirde sizi geri yollamamız talimatı verildi.

"Biz derken?"

"E, şey, yani hastabakıcı personeli."

Ellen kulaklarına inanamıyordu. Kröger'de görev bilacıyla ilgili bir duygu oluşturmaya gerçekten başarmıştı. Bu bir yandan sevindiriciydi, ama şimdi kendi kalesine gol atmıştı.

Kröger yönetimi de için içine katmış ve 9. bölümdeki isimli kadını yeniden soruşturmuştu. Ama ona orada hiçbir zaman böyle biri olmadığını söylemiş olmalıydılar. Orada bulunduğu dair bir kanıt olmadığından, aksine de inanmayacaktı. Hele orada bu hasta olmaksızın kliniğin güvenilir ümü konusunda en diğelenmek için bir neden yokken.

Ellen öfke krizini belli etmemeye çalıştı. Şimdi duruma bir şey fırlatmayı ne çok isterdi; tercihen bin parçaya bölünebilecek bir şey. Artık polisin gözünde de bir inanırlığı kalmamıştı.

"Bu nedenle şimdi gitmenizi rica ediyorum." Hastabakıcı o anda yerin dibine girecekmış gibi görülmüyordu.

Ellen onun gözlerinin derinliklerine baktı. Hastabakıcı daha da utandı. "Size bir anlaşıma öneriyorum. Buradan gideceğim ve beni hiç görmemiş olacaksınız; buna karşılık bana Dr. Behrend'in son birkaç saat bölümde olup olmadığını söyleyin. Anlaştık mı?"

Hastabakıcı alnını kırıştırarak Mark'ın tüm zaman boyunca bölümde olduğunu söyledi. "Sadece daha önce bir saatliğine çıktı."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır, ama yiyecek bir şeyler almak için kantine gittiğini düşündüm."

Ya da meslektaşını korkutmak için ormana.

Ellen rahatlamış olduğu açıkça belli olan hastabakıcıyı aradı bırakarak bölümden çıktı. Her şey ona acı veriyordu; migreni şiddetlenmişti, göz çukurunun arkasına ince iğneler batıyordu. Herhangi bir şeye girişmeden önce dinlenmesi gerekti.

Şimdi aradığı herifin Mark olduğundan şüphesi yoktu. Ellen'den kaçamayacaktı. Ve işyerinde bulunduğu sürece kaçtığı ka-
dına da bir şey yapamazdı.

O halde ikinci tura kadar silahlanmak için zamanı vardı.

Bölüm 16

betondan yapılmış, karşılıklı duran altı katlı iki lojman binası ilk bakışta davetkâr olmaktan öte her şeydi. Yine de Ellen iki odalı dairesinde kendini gerçekten evinde hissediyordu. İnsan Katolik bir yatılı kız okulunda büyüyünce herhalde yalnız kalabildiği her yerde kendini evinde hissedebilirdi.

Aslında çevrede uygun bir daire bulana dek buraya geçici gözüyle bakmış, ama sonra sakinliğin ve işe yakın olmanın değerini anlayıp burada kalmaya karar vermişti.

Chris'in birlikte oturma önerisini uzun süre düşünmek zorunda kalmıştı. Chris o zamana dek hafta içleri ucuz bir pansiyonda kalmış, hafta sonlarını da sıklıkla epey uzakta bulunan Ulvingen'deki hasta babasının yanında geçirmişti.

Chris babasının ölümünden sonra miras kalan evi tutmaya karar vermişti. Ellen onun yanına taşınmayı ve evi birlikte onarmayı kabul etmişti.

Ayrıca Ellen'in dairesini kirada tutmanın uygun olacağını düşünmüşlerdi. Hafta içinde Schwab Alpleri'ndeki evlerinden Fahlenberg'e olan yola harcadıkları benzin parasını biriktirmek ikisine de mantıklı gelmişti.

Ellen alınan bu kararların her birinde bir süre tereddüt etmişti. Bunun nedeni, aralarında ciddi bir sorun olması falan değildi; küçük mutfak, fazla büyük olmayan yatak odası ve ge-

nişçe oturma odası olan bu dairede daha çok kişisel özgürlüğü mün kısıtlandığını hissediyordu.

Yatılı okuldaki bu yana hiç kimseye aynı odada birlikte yaşamamıştı; en azından her gece, kimseye banyosunu ya da tuvaletini paylaşmamıştı. Üniversite döneminde bile duşu, tuvaleti olan mobilyalı bir daire tutabilmek için elinden geleni yapmıştı. Bu yüzden akşam saatlerinde garson olarak çalışmış, hava nisil olursa olsun her cumartesi sabahı bir pazar satıcısının sebzeleri ve meyve sandıklarını taşımıştı; surf eskiden olduğu gibi bir teki odada birkaç kişiyle gecilememek uğruna.

Özgürlük Ellen için uğruna çetin savaşlar verdiği bir senetti; tam anlamıyla almanın teriyle elde edilmişti. Suyun barışta sıcaklığını acıyan bedeninde hissederken bunu bir kez daha anlıyordu. Duşta kendine uzun zaman ayırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Sürekli baskı yapan ağlama istegine daha fazla karşı koyamayarak sonunda kendini bıraktı.

Duştan çıktığında kendini daha iyi hissediyordu; fazla değil, biraz. Ağlamak ona iyi gelmiş, duygularını serbest bırakmıştı.

Aynadaki buharı bir havıyla silerken Chris'i düşündü. Yanında olmadığını hem üzülmüştü, hem de sevinmişti. Şimdi burada olsaydı, savaşması için onu kesinlikle desteklerdi.

Zayıflığını gösterirsen, diğerleri seni yiyip bitirir; sözü bu koda övülebileceği kadar içinde kök salmış, eski bir yatılı okul bilgisiydi. Bu, Chris'le olan ilişkisini her zaman kolaylaştırmıştı, ama yeterince uzun süre birlikte oldukları takdirde günün birinde bunun da değişeceğini umuyordu.

O zaman kendini serbest bırakıp temkinli olma duygusunu unutacağı gün de gelecekti. Başlangıçta belki kısa bir dönem, ama bunun için çalışmaya hazır; ve Chris sabırlıydı...

Aynadaki görüntüsü onu korkuttu. Aslında her yanından sağlık fışkıran, ince ve sportif bir Ellen görmeyi beklemiyordu, ama göğsündeki ve kollarındaki mavi lekeler kısa zamanda bealirinleşmişti. Bu iyiye işaret değildi. Ertesi gün nasıl berbat görünecekti! Özellikle göğsündeki çürük. Tipki Rorschach testindeki²⁰ mürekkep lekelerini andırıyordu. Göğsündeki kan oturmaş çürük herhalde kanatlarını açmış bir kartal ya da buna benzer bir şey olarak yorumlanabilirdi. Kötü görünüyordu.

Çürüklerin üzerine ayna dolabında bulundurduğu ve çok koştuğu ya da ara sıra düştüğü zaman diğer ilaçlarla birlikte kullandığı bere merheminden sürerken, Kafanın arkasında gözlerinin olmayışı ne şans, diye düşündü.

Hele sırtımın nasıl göründüğünü bilmek bile istemiyordum. O pislik herif acayip ağırdı ve dizi korkunç sivriydi.

Öte yandan, diye karşı koydu mantığı, eğer kafanın arkasında gözlerin olsaydı, o pislik herifin gerçekten Mark olup olmadığını şimdi emin olacaktın. Ama tam o sırada park yerinde olması tesadüf de olabilir, olamaz mı? Ne de olsa onu şimdiye dek hiç kapüşonlu bir ceketle görmedin, ki en kara kıyıda bile kafasına bere ya da kasket takmaz.

"Elbette," dedi Ellen alayla; bu kez sesli düşünmüştü. "Sığara tiryakisi, spor düşmanı beyefendinin normal zamanda hiç ayak basmadığı koşu parkurunun park yerinde dolanması da tesadüf olmalı. Ve beni neredeyse öldürecek olan o herifin kulağını yaladıktan sonra tesadüfen park yerine koşması, yine onun tesadüfen aynı zamanda arabasıyla park yerinden ayrılması da mutlaka tesadüf olmalı. Tipki şimşek çaktıktan sonra göğün tesadüfen gürlemesi gibi."

20 1910 yılında Hermann Rorschach'ın uyguladığı, kullandığı kâğıt arandaki mürekkep lekelerinin yorumlanmasına dayanan psikolojik test. (ç. n.)

Öte yandan bütün bunlar gerçekten de tesadüf olabiliirdi. Ona sıklıkla başka yerlerde rastladığı olmuştı; hiç beklenmediği yerlerde. Kütüphanede, en sevdiği kahvede ya da yüzmeye havuzunda.

Yoksa bunların da hiçbirisi tesadüf değil miydi? Yoksa oralarda hep bilerek mi bulunmuştu? Belki de planını uzun süredir hazırlıyordu; bu planın amacı her neyse.

Giyinip mutfağa gitti. Bir fincan çay hazırlarken mutfak zafraatının saniye göstergesini izledi. Mark'ın mesaisinin bitmesine daha kırk beş dakika vardı.

"Sonra bana hesap vereceksin, dostum," diye kendi kendine mırıldandı.

Çayından bir yudum aldı, üst dudaklarını hafifçe yaktı, içinden söverek kanepenin yanındaki aynı zamanda sehpa olarak da kullanılan yemek masasına oturdu.

Hâlâ neden sorusuna bir açıklık getiremiyordu. Tanrı aykına, Mark bunları neden yapıyordu? Kadına ne olmuştı ve de-mode yazlık elbiseli o kız çocuğu kimdi? Bütün bunların hiç bir anlamı yoktu!

Mark nazik ve dikkatli bir meslektaşiydi, kutsanmış bir analıciydi ve... Bir saniye!

Ellen sehpa, Chris'in *Men's Health* dergisinin üzerinde duran şeyi ancak şimdi fark etmişti. Ve korkusu da neredeyse aynı anda geri döndü.

İnsan biriyle yeterince uzun süre aynı çatı altında yaşadığında onun sahip olduğu alışkanlıklarını çok iyi biliyordu ve elbette el yazısını da. Chris ve o iki yıldan fazla bir süredir birlikte yaşıyorlardı. Bazıları için bu süre pek uzun sayılabiliirdi, ama en iyi idmanlar kapak konulu ve üzerinde atletik yapılı genç

adam fotoğrafı bulunan derginin üzerinde duran küçük anahtarın Chris'e ait olmadığını bilmeye yeterdi.

Chris hiçbir zaman anahtarını odanın ortasında bırakmazdı. Düzeni seven biriydi; öyle ki Ellen'in zaman zaman onun için fazla titiz kavramını kullandığı olurdu. Eve yerleştiğinde ilk yaptığı şey duvara bir anahtarlık asmak olmuştı; en nefret ettiği şey ceket ya da pantolon ceplerinde ya da herhangi bir yerde anahtar aramaktır. Konu anahtar olduğunda Chris'in bu konuda takıntısı olduğu söylenebilecekti, Ellen sabahları arabasının anahtarını bulmak için birçok çantayı eşelemek zorunda kalırdı.

Anahtarın ne tür bir kilide ait olduğunu söylemek Ellen için de zordu. Normal bir kapı kilidi için fazla küçüktü.

Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan, anahtarlıkta yazan şeydi. Normalde üzerine *daire, garaj* ya da *büro* gibi şeylerin yazıldığı etiketlerde üç kelime okudu. Chris'in eski Mısır hiyeroglifleri olarak yorumlayacağı türden, kargacık burgacık yazılmış üç kelime.

Onu titreten üç kelime:

Oyun şimdi başladı

Ellen bu anahtarın nereden geldiğine dair bir saniye bile şüphe etmemişti. Anahtarlığın üzerinde ne yazmış olduğu da fazla önemli değildi; tam tersi, bazı hastaların raporlarında okuduklarına bakacak olursa, *Oyun şimdi başlıyor*, hiç şüphesiz en zararsızlar kategorisine girebilirdi.

Hayır, gerçekten kötü, gerçekten korkutucu olan, anahtarın masanın üzerinde duruyor olduğu gerçeğiydi; burada, onun evinde!

"Buradaydın!"

Petra Wagner ikinci çalıktan sonra kapıyı açtı. Lojmanın bina sorumlusunun yüzündeki öfkeli ifade Ellen'i tanıyınca endişeye döndü.

"Merhaba, Ellen, ne oldu size böyle? Ölü gibi solgunsunuz."

"Bir şey yok," diye geçitirdi Ellen, "sadece migrenim tuttu."

"Havadan etkileniyor musunuz?"

"Olabilir. Bunu hep yaşıyorum."

"Püf," dedi bina sorumlusu kadın. "Sizin de bağırsak gribine yakalandığınızı sandım. On dakika önce Singer'in tuvaletine koşuşturdum. Tamamen tıkanmıştı! Erkekler bir seferde yarım rulo tuvalet kâğıdı kullanmadan edemiyorlar. Yarım saat uğraştım. Üstelik saatlerdir açık çekerken. Laf arasında, makarna yaptım. Eğer isterseniz..."

Ellen, "Hayır, teşekkürler," diyerek Wagner'in akıcı konuşmasını kesti. Bina yöneticisi olan kocası kendinden on beş yaş küçük bir öğrenci hemşireyle kaçtığından bu yana yalnız yapıyordu ve gevezeliğinin serbest kalabileceği her fırsata minnettardı. "Size kısaca bir şey soracaktım."

"Tabii, nedir?"

"Bugün evime birinin girmesine izin verdiniz mi?"

Wagner ansızın kızardı. "Bunu size söylemedi mi?"

Ellen nabzının hızlandığını hissetti. "Kim?"

"Şey, aslında bunu yapmam, yani, herhangi birini bir daireden içeri sokmam. Çiçeklerin sulanması ya da buna benzer şeylerin yapılması rica edilmedikçe, kendim bile hiçbir zaman başkasının dairesine girmem, bana inanmalısınız. Elbette genel bir anahtarım var, ama sadece acil durumlarda..."

"Petra, lütfen." Ellen ona haykırmamak için kendine hakim olmaya çalıştı. "Daireme kim girdi?"

"Mark. Yani Doktor Behrendt demek istedim. Singer'e gitmeden hemen önce buradaydı ve kimse kapıyı açmadığı için bina evde olup olmadığını sordu. Sabah çok solgun olduğunuzu ve bu yüzden sizin için endişelendiğini söyledi. Bütün bir öğünde bir olay..."

Kelimelerinin geri kalanı Ellen'in bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Mark buradaydı! Biraz öncesine dek hâlâ Ellen'in aklındaki şüpheliler listesindeyken, şimdi yüzde yüz emindi. Mark kötü kokulu zıplayan Marlboro erkeğiymiş. Kara Adam oydu, netine atlayan, onu tehdit eden, korkutan, yalayan sırtı düz pilik herif oydu.

Petra Wagner ha bire konuşup dururken Ellen omuzunun üzerinden duvar saatine bir göz attı.

Sanki ona mesaj verir gibiydi:

Az sonra mesaisi bitiyor. Gerçeğin zamanı.

Bölüm 17

"Merhaba, Mark."

Genç adam irkilerek arkasını döndü. Arabasının anahtarı yere düştü. Bakışlarında Ellen'in hemen yorumlayamadığı bir şey vardı. Yoksa yakalandığını mı hissetmişti? Sonra bu ifade yerini bir rahatlamaya bıraktı.

"Ellen! Nereleydedin? Senin için endişelendim."

"Yaa?"

Ellen hayatında şimdiye dek hiç kimseden bu denli şüphelenmemişti. Mesleği gereği, yalan söylendiğinde neler olduğunu bilirdi; bilerek ya da hayal ürünü olup olmadığı fark etmezdi. Yine yalanı belli eden bir tür içgüdü olduğunu da biliyordu, ama Mark'ın dostça davranışı ve rahatlatıcı mimikleri öylesine gerçekti ki, neredeyse ona inanacaktı.

Neredeyse.

O anda hastalarından birinin sözü anılarında titrek bir alev gibi canlandı: *İnsan bazen kendine yalan söylemekte o kadar uzun süre başarılı olur ki, sonunda kendi uydurduklarına inanmaya başlar.*

"Elbette endişelendim. Fleischer'in seni izne çıkardığını duyduğumdan beri..."

"Beni açığa aldı," diye sözünü kesti Ellen ve bu arada ceketinin cebindeki biber gazını sıkıca kavradı. Mark ansızın yine

zıplayan Marlboro Erkeği olmaya kalktığı takdirde buna hazırlıklıydı. "Polis onu ziyaret ettikten sonra biri ona bölümlerde ne-ler olduğunu anlatmış olmalı. Tanıklığı Fleischer'i etkilemiş bir, Kirlili oyunlarına devam edebilmek için kafamın artık doğru çalışmadığına onu inandırabilmiş biri. Belki de olanları Fleischer'e anlatmayı zaten önermiş olan biri. Yani, bunu sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Bana mı? Ama bu..."

"Lanet olsun, bütün bunlar ne demek, Mark? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Onun bu denli yetenekli bir oyuncu olacağına hiç inanmadı. Önce dostane tavırla, rahatlama mimikleri, şimdi de gerçekten şaşırması gibi görüldüğü şu yüz ifadesi.

"Ellen, neden söz ettiğini bilmiyorum."

"O halde sana şu zıplamaları hatırlatayım. Bugün ormandaydın, değil mi? Ve daireme gittin."

Mark başını salladı: "Senin için endişelendiğimi söylemiştim."

Bunu birkaç kez daha söyle, buna kendin de inanıyorsan, dostum: Hile bu işte!

"Bu sabah olanlardan ve Fleischer'le ilgili konudan sonra, ki bununla hiçbir ilgilim yok, sana hakmak istedim."

"Bana hakmak, tabii, elbette. Buna ormanda haralamak ve daireme garip haberler bırakmak da dâhil mi?"

Mark kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. "Seni döşemi mi?"

"Sakin bana küçük binicilik numaramızı çoktan unuttuğunu söyleme."

"Neyi... nasıl?"

"Bu kadınla ne alıp veremediğin var?"

"Tanrı aşkına, Ellen, hangi kadından söz ediyorsun?"

"Kaybolan hastadan!" diye ona haykırdı. "Yaklaşık eli metre uzaklarında arabadan inen bir kadın şaşkınlıkla onlara baktı. 'Bunu en iyi senin bilmen gerek.'"

"Yavaş ol." Mark onu yatıştırmak ister gibi bir hareketle ellerini kaldırdı. "Biraz yavaş ol bakalım. Evet, daireme gittim. Çaldığım zile kimse cevap vermedi, ayrıca kapımı ardında bir gürültü duydum. Petra Wagner bana kapıyı açtı. Sana bir şey oldu sandım, çünkü sen..."

"Petra bana her şeyi anlattı."

"İyi, o halde daireme yarın dakikadan daha fazla kalmadığını da söylemiştir."

Aynı zamanda bir anahtarı masanın üzerine bırakmaya yetecek bir süre.

"Şimdi senden gerçeği duymak istiyorum, Mark. Bu oyundan bıktım. Ormanda benden ne istedin?"

"Koşu parkuruna gittim, çünkü koşmaya gittiğini düşündüm. Seninle konuşmak istiyordum. Arabanın yanında durup seni bekledim. Ama uzun süre ortada görünmedin, bunun üzerine tekrar işime geri döndüm."

"Mutlaka öyledir. Demek tekrar kliniğe geri döndün."

"Doğru."

Ellen acı bir kahkaha attı. "Daireme giren herhalde Kara Adam'dı ve Petra seni içeri aldığında öylece havaya uçup gitti. Ve sen de elbette sadece endişelendiğin için ormandaki park yerine gittin. Ve yine elbette ormanda da değildin, sadece park yerindeydin."

"Dairende hiç kimse yoktu." Mark'ın sesi artık öfkele çıkıyordu. "Ve evet, sadece endişelendiğim için park yerine gittim. Ve tabii ki ormanda değildim."

"Neden beni aptal yerine koymaya bir son vermiyorsunuz, Mark?"

"Bütün bunlardan ne çıkacağını bana söyler misin?" Başın iki yana sallayarak yerdeki anahtarını aldı. "Şimdi de parano yak mı oluyorsun?"

"Elbette değil. Bunun için ileriki günlerde koyu maviden siyaha dek renk alacak birkaç ikna edici kanıtım var." Öfkeden titrediğini hissediyordu. "Pekâlâ, çıkar ağzından baklayı. Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bir an için sessizlik hüküm sürdü. Biraz uzakta iki hasta patoloji binasının önündeki boydan boya uzanan klinik bahçesinin çimlerini biçiyordu. Ellen'in bir ya da iki kez kantinde gördüğü bir asistan doktor yanlarından geçti, onlara çekingen bir selam verdikten sonra eski Audi'sine binip oradan uzaklaştı.

Mark, "Bunu söylemekten hoşlanmıyorum," diyerek sessizliği bozdu, "ama seninle ilgili gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler olabilir mi?"

Ellen panik ve öfkenin içinde yükseldiğini hissetti. Onu bir deli gibi orada bırakıp gidecek ve onunla oynamaya devam edecekti, amacı her neyse. Elinde ona karşı hiç ama hiçbir şey yoktu. Evet, onu ormanda görmüştü, ama ona kim inanacaktı? İki ifade karşı karşıyaydı.

Hiç düşünmeden ceketinin cebinden biber gazını çıkarıp yüzüne doğru tuttu.

"Beni ormanda neden dövdüğünü, daireme neden birtakım anahtarlar bıraktığını ve o kadın ile küçük kızın kim olduğunu

şimdi ve burada öğrenmek istiyorum. Bu hastayla neden ilgileniyorsun? Onu neden kaçırdın?"

Eğer Mark gerçekten huzursuz olmuşa -kesinlikle olmuşa, sonuçta yüzüne biber gazı sıkılmış birinin nasıl görüneceğini bir doktor olarak çok iyi bilmesi gerekirdi- bunu saklamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

"Şimdi kendini bir görebilseydin." Ellen onun sesindeki küçümsemeyi sezebiliyordu. "Gerçekten de iğni bitirmek istediğine mi inanıyorsun? Dükkân olayı şefe gerçekten de benim söylediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Sen değilsen, kim? Sen arabaya binip gitmeden önce park yerine doğru koşan adama ne demeli? Sen değilsen, o zaman onu görmek gerekirdi."

Mark yavaşça ceketinin cebine el attı. Ellen'in parmakları spreyin püskürtme düğmesi üzerinde kasıldı. Onun bir paket sigara çıkardığını görünce uzattığı kolunu aşağı indirdi.

Marlboro Erkeği değil, diye fısıldadı içindeki ses. Camel erkeğiymiş.

Ne fark ederdi?

Mark bir sigara yakıp dumanını burnundan soludu. "Tabii, meslektaşımı ormanda dövmek beni motive eder. Bunu hep istemişimdir. Bunu çok ateşli bulurum, biliyor musun? Tabii şu travmalı kadını ve kız çocuğunu da ben kaçırdım. Bu bana üstünlük duygusu veriyor. Bir psikopat olduğumu anlamamış mıydın?"

Belki de bunlar doğru, diye içinden geçti. Belki de şu anda alaycı tavırla söyledikleri gerçektir. Onun hakkında gerçekte ne biliyordu? Onun sigarayı ağzına götürürken tamamen sakın görünen ellerine baktı. Kulagina yaklaşan ve ona tüm o çığlıkları söyleyen bu ağız mıydı? İsimsiz kadını döven bu eller miydi?

Kadınlara işkence etmek, sapık oyunlarına son vermesi için onları yalvararak dirençlerini kırmak belki de onu tatmin ediyordu.

Saniki görünmeyen, dev gibi bir el iç organlarını tutup tüm gücüyle sıkıyordu.

Mark öfkeyle başını iki yana salladı. "Sevgili Ellen, bunu söylediğim için üzgünüm ama lanet olası bir paranoya içindesin."

Arabasına binip kapıyı çarptı. Sonra geri vitese takıp park yerinden çıktı, ama çıkışa doğru gitmeden Ellen yolunu kesti.

İki elini kaputun üzerine koyarak, "Bana gerçeği söyle diye haykırdı. "Bu herifi görmüş olman gerek!"

Mark hareketsiz bir bakışla ön camdan ona baktı. "Beni deli olduğuma inandırarak istiyorsun, değil mi? Ama neden, Mark? Söyle bana, neden? Bu kadın ve ben, sana ne yaptık?"

Vitesi takıp biraz geri gitti. Sonra gazı basıp Ellen'in yanından geçti ve park alanından çıkıp gitti.

Ellen tüm bedeni titreyerek kliniğin önündeki ara yolda ilerleyen siyah Volvo'nun ardından baka kaldı. Mark ana yola çıkar çıkmaz cep telefonu çaldı. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle çağırışı kabul etti.

"Merhaba, Ellen," dedi Kara Adam'ın sesi. "Hediyemi aldın mı?"

Ellen ilk anda afalladı, ama sonra aklı başına geldi.

Araba gürültüsü yok, diye bağırıyordu içindeki ses. Mark şimdi otobana çıktı, ama ne trafik sesi ne de motor gürültüsü var!

"Hâlâ orada mısın?"

"Artık kim olduğunuzu bana söyleyin!"

"Bugün oldukça kötü bir gün geçirdin, ha? Bunu anlayabiliyim. Bu arada benim Mark olduğumdan çokook emindin. Ve tam da bu yüzden arıyorum. Değerli zamanını harcıyorsun, canım. Artık bunu anla."

Bir yanıt vermek, artık ondan ne istediğini söylemesini ona haykırmak istedi, ama daha buna yeltenmeden hatta bir çitirtti duydu. Önce onun telefonu kapattığını sandı. Ama hemen ardından bir kadın sesi duyunca, görüşmenin hâlâ sürdüğünü anladı.

"Lütfen!"

İnleyen bir yalvarış. Ellen hastasının sesini tanıdı. İsimsiz kadın! Artık bir çocuğun sesine çok daha fazla benziyordu; herku içindeki bir çocuğun.

"Lütfen, bir şeyler yap," diye hıçkırdı ses. "Canımı yakıyor. Artık dayanamıyorum. Lütfen!"

"Neredesiniz?" Kalbi kafesinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Kadın yanıt vermeden tekrar adamın sesini duydu.

"Şşşşt, hâlâ adil oynamıyorsun. Bu arada çok haklı. Oynamaya devam etmezsen ben de ona acı çekirtmeye devam edeceğim. Hem de çok, anladın mı? Önceki baş başa görüşmemiz bunun yanında çocukların doğum günü kutlaması gibi kalacak."

Kadın arka planda haykırdı. Ellen onun acıdan mı yoksa adamdan korktuğu için mi bağırıldığını anlayamadı. Yoksa onu işkenceyle mi tehdit ediyordu? Ama sadece bu bir tek haykırışın bile onu uzun süre meşgul edeceğini biliyordu.

"Tamam, tamam," diye telaşla bağırıldı. "Oynuyorum. Yapaçağımı!"

Kısa bir sessizlik. Çok uzaklarda, hattın öbür ucunda bir kadının hıçkırdı ve arka planda garip, metalik bir gürültü duyuldu. Yüksek bir vınlama eşliğinde gıcırdayan teneke sesine benzer

bir şey. Deliceydi belki, ama Ellen bu tür bir gürültüyü daha önce duymuş olduğuna şaşıyordu. Ama nerede?

"Pekâlâ, bir şansın daha var. Ama artık aylıklık edip zaman yitirmemelisin. Hoşgörünün de sınırları vardır. O halde hediyemi kullan."

"Bunu yapacağım. Söz!" Onu biraz daha ayılamalıydı, sadem biraz daha; gıcırta ve vınlamayı daha önce nerede duyduğunu hatırlayana dek. "Lütfen onun canını yakmayın, tamam mı?"

Yanıt yerine telefonun kapanan sesi geldi. Ellen söverek tep telefonunun menü tuşuna bastı. Gelen aramaları seçti ve ayrıntılar kolonunda çoktan korktuğu şeyle karşılaştı. Gizli numara

Bu herif, Kara Adam ya da adı her neyse, bu sivi dizilişli, numarasını gizlemişti.

Ne bekliyordun? Telefon şirketinden adını sorabilmen için sana numarasını mı bırakacaktı?

Elbette bunu beklememişti, ama kısa bir an için bunu ummuştu; tıpkı bazen raporunun laboratuvar sonuçları tarafından da doğrulanacağından emin olduğu halde koyduğu ilk teşhisi yanlış olmasını umduğu gibi.

Hayır, bu adam her ne kadar deli olursa olsun, düşünmeden hareket etmiyordu. Şüpheleri Mark'ın üzerine çekerek onunla alay etmişti. Ona gittikçe paranoyak gözüyle bakmaya başlamalarını komik buluyordu. Paranoyak psikiyatrist Ellen Roth. Dâhice bir şaka.

Ellen'in düşünceleri kafasının içinde delice birbirini kovaladı. Bu deli Mark değilse kimdi o zaman?

Yoksa eski hastalarından biri onunla delice bir oyun mu oynuyordu? Gerçi bu meslekte uzun zaman geçirmemişti, ama bu zaman gerçekten kafayı sıyırmış psikopatlarla karşılaşmasına yetmişti.

Bunlardan biri neredeyse her akşam tamamen felçli annesinin karşısında mastürbasyon yapıyordu. Evde unatıldığı bir şey için geri dönen gündelik hemşireye beklenmedik bir şekilde yakalanmış ve ihbar edilmişti.

Bir başkası psikotik bir dürtüyle yol üzerindeki bir inşaatın gizlice bir çekiç alarak bununla yoldan geçen birinin kafatasını parçalamıştı; anlattığına göre adamın bir domuz kafası vardı ve ona küçümseyerek bakmıştı.

Ama bunların içinde onu en fazla rahatsız eden, kafasının içindeki seslere uyarak üç haftalık kızını yumuşak kafatası kemiği kırılana dek baş aşağı klozete bastıran hastasının hikâyesiydi. Bu hasta kadın, yine hasta grubunun renkli kâğıt ve keçelerle kolla yaptığı bir ergoterapi²¹ sırasında terapistle saldırmıştı. Keçe toplar kesildikten sonra ortada unutulmuş bir kâğıt makasıyla ona saldırıp sağ böbreğini kıl payı iskalarmıştı.

Evet, böyleleri vardı; beyin metabolizmalarındaki bir rahatsızlık nedeniyle umulmadık canavarlara dönüşen insanlar. Görünüşe bakılırsa, şimdi böyle biri Ellen'e cinnet geçirtmeyi kafasına koymuştu.

Bunu neredeyse başarıyordu da. Bu arada meslektaşım tımarhanelik olduğumu düşünüyor. Göğsümde ve kollarımda şu Rorschach örnekleri olmasa -özellikle sırtımda- belki ben de kendimi öyle göreceğim.

Hâlâ duyduğu acıların gerçekten işe yaradığı tek nokta, ona ormandaki o manyağın ve yine isimsiz hastanın ya da ormandaki kızın varlığını kanıtıyor olmalarıydı.

²¹ Hastanın sağlığını sürdürmek, adaptasyon ve verimliliğini sağlamak için, belirli işlerde fonksiyonlarını düzenlemek, güçlendirmek ve performansını artırmak üzere yapılan uğraş terapisi. (ç. n.)

Ama cep telefonunun numarasını nereden ele geçirmişti? Numarasını sadece çok yakın birkaç dostuna ve herhangi bir şey olduğu zaman gerekirse vardiyasını değiştirebileceği birkaç meslektaşına vermişti. Ama bu kişilerden biri bu tür bir psikopat olabilir miydi?

Mark'tan şüphelenmek gibi -gittikçe daha fazla vicdan azabı duymasına neden olan- ölümcül bir hataya düştükten sonra ya-kin çevresinden birini daha suçlamaya çekiniyordu.

Elbette, akla gelen en basit olasılık, bu kişinin telefon numarasını bir yakından öğrenmiş olduğuydu. Bunun kasten yapılmış olması da gerekmezdi. Belki bu kişi meslektaşlarından birinin hasta kabul odasında cep telefonunu görmüştü, ya da buna benzer bir şey.

Kara Adam artık zaman yitirmemesi gerektiğini söylemişti. Gerçekten de başka seçeneği kalmamıştı. Şimdi onun adil oyun diye tanımladığı şeye yanaşmadığı takdirde bu kadına işkence etmeye devam edecekti. Tabii ki za da. Oyuna katılması gereki. Onun gerçek kimliğini ortaya çıkarabilmek için başka şeye gi-remiyordu; hem zaten kendini korumak için de öncelikle buna ihtiyacı vardı.

Ama en önemlisi kadın ve kızdı. Onları şu anda ne olduğunu düşündüğünde içi yine görünmez bir el tarafından sıkıldı.

Kendini toparlamalısın! Korkunun sana hükmetmesine izin verme, diye iknaya çalıştı içindeki savaşı. Ellen onu dinledi.

Şimdi Kara Adam'ın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak üzere bir kanıt bulabilmek için berrak bir zihne ihtiyacı vardı. Polis ve Mark ancak o zaman ona inanabilirlerdi. Elbette Mark'ı şimdi arayıp ondan özür dileyebilir ve yeni gelişen olayları ona anlatılabildi. Ama daha biraz önce onu psikopat olarak tanımladı-

tan sonra ona inanacak mıydı? Bunu öğrenmeye cesareti yoktu. Cam eya dükkanına giren fi gibi davranmıştı.

Kara Adam'ın kim olduğunu öğrenene dek tek başınaydı ve bu delinin oyununa katılması gerekiyordu.

Hoşgörünün de sınırı vardır, diyen sözleri kafasının içinde yankılandı. Oyun şimdi başlıyor.

Bölüm 18

Mister-Minit anahtarcısının tezgâhı ardındaki adam, çilingir ve ayakkabı tamircisinin logosu üzerindeki adamcığa benziyordu. O da tezgâhın üzerindeki ışıklı reklam panosundaki gibi mavi bir önlük giymişti, siyah saçları yana taranmıştı ve Sizin-için-ne-yapabilirim ifadeli, neşeli bakışları vardı.

Evet diye düşündü Ellen, *bir tek tipik voilà hareketi eksik, yoksa logo resminden bir farkı kalmayacak.*

Bu Mister-Minit'teki adamın adı, tezgâhın üzerinde de yazdığı gibi Raşit'ti. Daha uzaktan belli olan neşeli yüz ifadesi standın çevresinde uğuldayan alışveriş merkezinin kargaşası içinde bir vaha gibi görünüyordu.

Onu, "İyi akşamlar, bayan," diyen melodik ses tonuyla karşılayarak elindeki topuğu kırılmış kadın ayakkabısını yana bıraktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Sırtının ağrısına ve bugünün herhalde hayatının en kötü günü olduğu gerçeğine karşın -gelecek olan iki günü düşünmek bile istemiyordu- Ellen bu bulaşıcı gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı.

"Bir anahtar buldum ve ne tür bir kilide ait olduğunu öğrenmek istiyorum." Anahtarlığından, *Oyun şimdi başlıyor, yazını silmiş olduğu* anahtarı çıkartıp tezgâhın üzerine koydu.

"Bundan daha kolay bir şey yok."

Raşit sanki çok değerli bir eşyaymış gibi bir anahtarın yu-
karnı kaldırdı.

"Bunları çok iyi tanırım," dedi anahtarın evirip çevirerek so-
celerken. "Evide hep bir yağın anahtar durur, bunların çoğu da
artık kullanılmaz, ama insan onları atmamak istemez, çünkü bir
gün tekrar ihtiyacı olacağını düşünür. Ve sonra bir zaman gelir,
anahtarın nereye ait olduğunu bile unutur."

"Bu anahtar sanırım... humn, hayat, hatta bundan emarım...
evet, bu kesinlikle bir posta kutusunun anahtarı."

Ellen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bakın, buraya üretici firmanın adı yazılmış. Bu
firma posta kutusundan başka bir şey üretmez, ama her şey
ve renkte."

"Ah."

Raşit anahtarını ona geri verdi. "Sizin için yapabileceğim
başka bir şey var mı?"

"Anahtarın ne tür bir posta kutusuna ait olduğunu söyle-
yebilir misiniz?"

Adam son derece üzgün bir yüz ifadesiyle başını iki yana
salladı. "Korkarım, bu mütevazı imkânlarımı aşar."

Ellen tepekkür etti ve yan taraftaki Donut tezgâhına gö-
rek bir kahve söyledi. Düşüncelere dalmış bir halde tezgâhın
yanında durdu; fazlasıyla sıcak kahvesini yudumlayarak ana-
htarın parmakları arasında döndürdü.

Bu dünyada milyarlarca posta kutusu vardı ve bunu kend
gehrisiyle kısıtlasa bile yine de çoktu. Tanrı aşkına, doğru posta
kutusunun hangisi olduğunu nasıl bilecekti?

Öfke yine içinde köpürmeye başladı. Bu psikopat herhalde
şimdi kıs kıs gülmeye başlamıştı; ona çözümü kesinlikle olanak-

lız bir görev vermişti. Gülecek ve ardından kadına... Hayır, bunu
düşünmek bile istemiyordu.

Bu göreve odaklanmalısın. Başka bir ipucu bulamadığın sü-
rece başka şansın yok. O halde, odaklan!

Anahtar. Posta kutusu.

Bunun mantıklı bir bilmece olması gerekir, diye düşünüldü.
Herif psikopat olabiliirdi, özellikle de kadınlar söz konusu oldu-
ğunda, ama kesinlikle salak değildi. Yoksa bir hastayı her yana
kapalı olan bir psikiyatri bölümünden kaçıramazdı. Bu kadın
açıktı.

Anahtar. Posta kutusu.

Ellen'in tanıdığı bir adrese ait olmalıydı. Her şey ancak
böyle mantığa sığabiliirdi.

Anahtar. Posta kutusu.

Anahtar. Posta kutusu.

Posta kutusu...

Bölüm 19

Bunaltıcı öğle sığağı. Bulutsuz gökyüzündeki güneş uçsuz bucaksızmış gibi görünen buğday tarlalarını kavuruyordu. Mısır koçanları ağustos böceklerinin cırıltıları arasında yakında başlayacak olan hasadı kıpırdamadan bekliyorlardı. Bir tarla faresi kuru topraktaki deliğinden dışarıyı gözetledi; sanki yağmuru bekler gibiydi. Ellen'in gölgesi üzerine vurunca deliğine geri kaçtı.

Neredeyim? diye düşündü Ellen, ama hava bunu düşünemeyeceği kadar sıcaktı.

Geri döndün, dedi arkasındaki tanıdık bir ses.

Ellen ölmüş danışmanını ardında gördüğüne neredeyse hiç şaşırmadı. Profesör Bormann bir zamanlar bir meşe ağacına ait olması gereken yaşlı bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Ağaç kütüğünün ilerisinde bir saatin kadranı erimekteydi. Alışılmış on iki saatlik kadran yerine iki günü gösteriyordu ve gizli bir gösterge henüz ilk günün üzerinde titriyordu.

Bir başka lusid rüya daha mı? diye sordu.

Nasıl yorumlanırsa, diye karşılık verdi Bormann ve kumaş bir mendille soluk alınındaki terleri sildi. *Gerçi rüya gördüğünüzü biliyorsunuz, ama bu kez rüyanıza tam olarak etki edemezsiniz. Şimdi keşfetmek gerekiyor.*

Size bir soru sorabilir miyim?

Davetidir bir hareket yaptı ve Ellen ancak o zaman Bormann'ın çek ruşada ne denli cüz olduğunu gördü. Aslında eskiden, çek ruşada da zayıftı, ama hiçbir zaman bu ruşadaki kadar cüz olmamıştı.

Evet, sorun canım.

Rüyalarınızda sürekli sizi görmem ve bunların böylesine sürer olması aklımı yitirdiğim anlamına mı geliyor? Deliriyor muyum?

Profesör gülümserken yanaklarında derin gamzeler oluştu. Eh, rüyalar hep sürrealdir, bu onun dışındadır. Artık ruşanın öte tarafında bulunmuyorsunuz. Bu, tüm rüyaların idna delillike yolculuk yapması demektir. Bununla -deminki sorunuzun yanıtlamak adına- gerçekten ruh hastası olduğunuzu söylemek istemiyorum, canım. Siz... pey, biraz kaçkınsınız ve kendinizi ruşanın parlatmanız gerek diyelim. Ama zaten hepisi de bu kadar. Biraz düşünme cesareti gösterdiğinizde tekrar yoluna konanayacak bir şey değil.

Ellen gülümsemesine karşılık verdi.

Aslında, diye ekledi profesör, gördüklerinizin hoşunuza gitmemesi elbette mümkündür. Üzgün bir hareket yaptı. Ama bize yardımcı olan şeylerin hepisi kaçınılmaz olarak hoş olmayabilir.

Bununla ne demek istediniz?

Başıyla buğday tarlasının yanında yükselen büyük ambarın işaret etti. Örneğin şurası. Su birikintisini görüyor musunuz?

Evet.

Bu kez biraz daha dikkatle bakmanız gerek.

Bu sözlerle ayağa kalktı, ambarın ters yönünde ağır ağır uzaklaştı. Ellen neredeyse kalması için ona rica edecekti, ama bunun yararı olmayacağını son ruşasında öğrenmişti. Bormann bunun gibi bir ruşanın sadece başlangıcıydı; bunu son seferinde kendisi söylemişti.

Demek ki bu ruşaya sadece keşfe dayalıydı, ki bu da ona bir şey olmayacağı anlamına geliyordu. Tehlike yoktu. Su birikintisine doğru giderken yine de kendini pek iyi hissetmiyordu. Keşifler de tehditkâr olabiliyordu, ya da Bormann'ın cümlelerini kullanacak olursa: Bize yardımcı olan şeylerin hepisi kaçınılmaz olarak hoş olmayabilir.

Su birikintisi uzaktan, içindeki suyun kirlı bir cam gibi parladığı bir çukur gibi görünüyordu. Herhalde daha önce ağına dek doluydu, ama bu sıcak geçen birkaç gün önce boşalmış olmalıydı.

Su birikintisine yaklaştıkça içindeki bozulmuş suya daha iyi görebiliyordu. Bazı yerlerinde gökkuşağının renklerinde yağ gibi parlıyor, sonra tekrar kararıyor ve ilk başta kurbagının hava kesesi gibi görünen garip, beyaz kabarcıklar çıkartıyordu. Yoksa kara kurbagısı mı vardı?

Ancak su birikintisinin tam kıyısına geldiğinde, içinde yarısı suda yarısı dışarıda bulunan yirmi göz yuvarlağının yüzüğünü gördü. Hepsinin bakışları ambarın yönüne çevrilmişti.

Ellen onların bakışlarını izledi ve kıpkırmızı bir posta kutusu gördü. Onu hemen tanıdı. Bu, bir gün önce gerçek yaşamında gördüğü kırmızı posta kutusuydu. Janov'ların evinde.

Bu bilgiyi doğrulamak istemesine kutunun yanında jimdil Silvia Janov durmuştu, acıyla kasılmış bir yüzle ona bakıyordu. Sanki felç olmuş gibiydi; hiçbir şekilde kıpırdıyamıyordu.

Kara köpek yanına çökmüştü ve son derece sakin bir şekilde hareketsiz kadının elinin üstünü yiyordu.

Ellen ansızın sıçradı ve kendini yine yatağında buldu. Biraz önce önünde -birkaç adım ötesinde- duran Silvia Janov'u ve kocaman köpeği görmek üzere çevresine bakındı. Köpeğin hâlâ ya-

konunda olduğunu sanıyordu, onun toprak ve çirlik kokusunu alabildiğini sanıyordu.

Ama duvarda sadece Chris ile kendisini bir Bali tapınağı önünde gösteren büyütülmüş fotoğraf çerçevelerinden başka bir şey yoktu.

Yaz sıcağı, ambar ve pis koku yok olmuştı. Hepsi sadece anıydı; tipik tüm rüyamın sadece bir anı olması gibi.

Ellen keskin baş ağrısı eşliğinde kanın şakıklarında attığını hissetti. Birkaç kez derin soluk aldı ve ansızın madesi bulandı.

Banyoya zor yetti. klozetin kapağını kaldırdı ve kustu. Midesi art arda kasıldı, sanki tüm içeri -daha da fazlasını- boşaltmak istiyor gibiydi. Ellen boğulacağını sandı, sonra kramp- lar nihayet kesildi.

Sifonu çekti ve klozetin yanına çıktı. Migreni artmıştı, yüksek sesli bir diyapozona²² eşdeğer bir gürültüyle beyanın içini dolduruyordu.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı ve gözlerindeki yaşları silti.

Sadece her şey çok fazla, dedi içindeki ses. O da yorgun çı-
mıştı; yorgun ve bakın. O zaman Ellen toparlanması için içi-
deki savaşıya hazırdı.

Bu delinin seni incitmesine izin vermeyeceksin ya!

Hayır, elbette bunu yapmayacaktı. Ama ölümöl oyunuyla
kastettiği tam da buydu. Onun işini bitirmek istiyordu.

Buna izin vermeyeceğim.

Çabalayarak doğruldu. Kendini zayıf ve titrek hissediyordu. Mutfakta kendine bir bardak su doldurdu ve sonra verandanın kapısını açtı.

22 Çelikten yapılan, net bir frekans -genellikle 440 her- yalınca 'la' sesi veren alet (s. 8)

Gece havası hoş bir serinlikle üzerine doğru esdi. Yan hi-
sanın dairelerinde hâlâ tek tük ışık yanıyordu. Verandaya çıktı,
yıprak ayaklarının altındaki taş döşemenin ferahlık veren serin-
liğini hissederek birkaç kez derin soluk aldı. Sonra soğuk su
bardağını şakasına tuttu ve kafasının içinde vinliyan diyapo-
zon neredeyse aynı anda susuverdi.

Evet, bu iyi gelmişti. Bir süre orada öylece durdu, gecenin
sessizliğinin keyfini çıkardı ve suyu küçük yudumlarla içti. Ken-
dini gittikçe daha iyi hissediyordu. Tekrar içeri girmek istediği
orada gözü yerdeki bir gölgeye takıldı.

Gölge pek büyük değildi. Birinin verandanın köşesine, loj-
man bahçesindeki çalılardan birinin yanına koyduğu koyu
renk bir yastığa benziyordu. Belki de yukarıdaki balkonların bi-
renden düşmüştü. Ansızın esen bir rüzgârın, kuruması için asıl-
mış bir elbiseyi ya da hafif bir eşyayı bahçeye savurması çok
sık olan bir şeydi.

Ellen merakla gölgeye doğru ilerledi. Karanlıkta, yerde ya-
tan şeyin ne olduğunu anlayınca keskin bir çığlık attı.

Geriye doğru sendeledi ve bir bahçe masasına çarptı. Bar-
dak korkuyla gerilmiş, güçsüz elleri arasından kaydı ve taş dö-
şemenin üzerinde parçalandı.

"Biraz daha iyi misiniz?"

Kendini Rainer Wegert olarak tanıtan polis mutfak kapısı
önünde durmuş, endişeyle Ellen'e bakıyordu.

Genç kadın başını sallayarak cesaret vericesine ona gülüm-
sedi. Wegert kendisinden biraz daha kısa boyluydu. İlik bakışta
biraz iri yarı ve güçlü kuvvetli görünüyordu, ama dün öğleden
sonra konuştuğu şu Kröger'den çok daha sempatik olduğunu
anlamak için onunla birkaç kelime etmek yetmişti.

Wegert telefonundan kısa bir süre sonra zilini çalması, Ellen'in sakın bir şekilde olayla ilgili bilgi almış, sonra da Ellen'in randanda bulduğu şeyi görmeye gitmişti. Ellen bu zaman içinde küçük mutfakta kalıp kahve makinesini doldurmuş ve sonra kara sıvının cam sürahiye doluşunu izlemişti. Kendisi ve polise için iki fincan doldururken bahçenin karanlığında Sigmund'un kanının da böyle kapılara göründüğünü düşündü. Kahve ona üretilen için masaya geri koydu.

"İyi geldi," dedi Wegert bir yudum aldıktan sonra. "Sizin kediniz miydi?"

"Erkek kedi. Sigmund erkekkti. Hayır, aslında kimsenin kedisi değildi, ama son zamanlarda sık sık bize uğrardı."

"Size mi?"

"Evet. Erkek arkadaşım hafta içleri burada kalır. Şu anda tatilde."

"Gıpta etmemek elde değil," dedi Wegert, sözleri kulağa biraz çift anlamlı geliyordu. "Ama şimdi kediye dönelim. Görünürde çarpan bir şey oldu mu? Yani, herhangi bir şey duyduz mu?"

Ellen başını iki yana salladı. "Hayır. Uyuyordum." Bir buğday tarlasındaydım, diye düşündü. Bu domuz herif zavallı Sigmund'un boğazını keserken, ben ölmüş danışman profesörümle konuşuyordum.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Wegert ve anlayışlı bir tavrı baktı. "Hangi manyak hayvanı bu şekilde öldürmeyi düşündü? Kızımın da bir kedisi vardı. Ama uzun sürmedi. Ana cadde üzerinde oturuyorduk, biliyor musunuz. İnsan böyle bir hayvana bağlanıyor. Neredeyse ailenin bir üyesi gibi. Yine de bunu size göstermem gerek."

Şeffaf bir plastik torbayı mutfak tezgâhının üzerine koydu ve içindeki et bıçağını gösterdi. Keskin kenarındaki kan izlerini beniz kurumamıştı. "Bunun sizin bıçağınız olduğundan şüphelenen emin misiniz?"

Ellen başını salladı. Bıçağın ağzındaki küçük çentik iyi tanıyordu. Üzerinden altı ay bile geçmemişti; bir izin gününde yatak odasına yeni bir tavan lambası monte etme fikrine kapılmıştı. Chris'in daha sonra "Tipik kadınlar!" şeklinde yorumlayacağı bir dikkatsizlikle elektriği kesmeyi unutmuştu. Kabloyu soyarken şiddetli bir şekilde elektrik çarpmış ve bunu yaparken kullandığı et bıçağındaki o küçük, göze çarpmayan çentik böyle oluşmuştu.

Wegert dalgın bir ifadeyle ona baktı. "Bunun ne anlamı geldiğini biliyor musunuz?"

"Evet." Ellen'in kolunun üzerindeki tüyler dikildi. "O herif ya buraya ilk gelişinde bıçağı aldı ya da... buraya bir kez daha geldi."

"İçeri zorla girdiğine dair hiçbir iz olmaması garip. Daha önce hiç anahtarınızı kaybettiniz mi?"

"Bildığım kadarıyla hayır. Ama yarın sabah ilk işim anahtarları değiştirmek olacak."

"İyi fikir. Ne olacağı hiç bilinmez."

Wegert boş fincanı evyenin içine koydu ve tekrar plastik torbayı aldı.

"Sizinle açık konuşmak istiyorum, Bayan Roth." Bu arada Ellen'in ona verdiği ve şimdi içinde Sigmund'un pelte gibi bedeninin bulunduğu mavi çöp torbasını işaret etti. "Bu tür şeyler ne yazık ki sık oluyor. Böyle sapıklar şu sınırlar patlama yaptı. Bu nedenle bunu yapan herifi yakalayacağımıza dair size abartı-

tılmış umutlar vermek istemiyordum. Buçuktaki parmak izlerini araştıracağız ve bulduklarımızı verilerimizdekiyle karşılaştıracız. Yine de bundan fazla bir şey beklemeyin. Ama görünüşün lojmanın üstünde olacağını size garanti ederim. Bununla ilgili olarak ilgilenmişim."

Son cümlesini biraz abartılı söyledi ve Ellen, Amerikan filmlerindeki polisleri düşünmeden edemedi. Wegert sonra cebinden not defterini çıkardı, et bucağının -öyle bir polisyede suç aletin- bulunduğu plastik torbaya kolunun altına sıkıştırıp ve kâğıdın üzerine bir şeyler yazıp Ellen'e uzattı.

"Çep telefonum. Elbette karakolu da arayabilirsiniz, bana ne zaman ihtiyacınız olursa gelirim. İnsan bozsanız çok zaman oluyor. Lütfen beni yanlış anlamayın. Sadece işime çok bağlı olduğumu söylemek istedim."

"Sanırım sizi doğru anladım. Teklifiniz için teşekkürler."

"Şey, şimdi artık numaram sizde var."

Ellen düşüncelerinde gözlerini yuvarladı. Bu Wegert nasıl biriydi? Sadece onu korkutmak için suçsuz bir hayvana öldürcek kadar sapıklaşan birine engel olacağı yerde onunla fiort etmekten daha iyi bir şey gelmiyor muydu aklına? Ne çığır bir dünyaydı bu.

"O deli yine ortalarda görünürse, ilk önce sizi ararım."

"İyi. Doğrusunu söylemem gerekirse, insan benim meslekte lağımdakinden çok daha fazla pislik görüyor, ama bu tür heriflerle özellikle ilgilenirim. O halde beni arayın, ona cehennem dar edeyim, bu konuda bana güvenebilirsiniz."

"Bunu biliyorum. İyi geceler."

Ellen kapıyı ardından kapadığında en az polis memurunun ilk geldiği andaki kadar rahatlamıştı. Wegert'in gerçekten yardımcı olduğu tek konu Sigmund'un ölüsüyle ilgilenmiş olma-

sındı -onu götürmüştü- ve böylece kafasını sadece birkaç kasın üstüne zavallı hayvana dokunmak zorunda kalmamıştı.

Şu Wegert de tıpkı meslektaş Kröger gibi ona yardımcı olmamıştı. Ona ancak kendisi yardım edebilirdi. Ve en iyisi buna hemen başlamasıydı.

Bölüm 20

Ellen, Janov'ların evinin önündeki sokağın köşesine park etti. Zaman zaman yerel basına çıkan manşetlerden hiç haberi olmasa da, köhne mahalle gece çok daha tehditkâr görünüyordu. Belki de bunun nedeni neredeyse zifiri karanlığa boğulmuş sokağın eksik aydınlatmasıydı; özellikle de Janov'ların evinin bulunduğu tarafta.

Ellen uzaklardan birkaç sarhoşun tartışma sesini duyabiliyordu ve bir blok sonraki apartmandan basları sonuna dek açılmış Rap müziği geliyordu. Yakınındaki bir pencerenin ardında bir kadın ve bir erkek kırılan porselenler eşliğinde anlamadığı bir dilde kavgâ ediyorlardı.

Ellen Janov'ların ön bahçesine eriştiğinde yasak bir şey yaptığı duygusuna kapıldı. Bu, ona engel olan bir duyguydu. Ne de olsa gördüğü bir rüya sonucu buradaydı, ki bu da haneye tecavüzüyle ilgili mantıklı her kanıtını reddediyordu. Öte yandan bu, elindeki tek ipucuydu.

Başkalarının posta kutusunu karıştırmak elbette yasal değil, dedi içindeki savaşı, ama ilerlemek istiyorsan, bunun gerçekten bir rüya ya da anı olup olmadığını öğrenmenin tek yolu bu. Zaten bu saatte artık uyanık değillerdir, ayık olmaktan söz etmiyorum bile.

Ellen'e göre savunması kulağı ikna edici geliyordu. Kendi düşüncelerini yabancı birinin sözleriyim gibi kabul etmek biraz zıttıysa da.

Küçük bahçe kapısının menteşelerinin gıcırdağını hatırladı. Ve bu gıcırta gündüz burada hüküm süren önceki gürültüye karşı dikkatini çekmişse, gece çok daha kötü biçimde duyulacak demektir. Aynı şekilde yüksek sesle kurna çalarak evin önünden de geçse olurdu. Bu nedenle çitin üzerinden atladı, paali-konserve kutularından oluşan yığın ve plastik çöp kutusunun durduğu çimenlere bastı, çalılığın korumasında yavaşça posta kutusuna doğru ilerledi.

Posta kutusunun kırmızı parlaklığı evin girişindeki yan karanlıkta bile belli oluyordu. Gerginlikte evin içinden ses gelip gelmediğine kulak kesildi. Pencerelerden birinin ardında televizyonun mavi şimşekleri birbiri ardına çalıyordu. Ellen posta kutusuna yaklaşıpken Edgar Janov'un ekran başında uyumayacağını diledi. Ayakbağlarının tam ucundan hafızla bir şey geçti. Ellen onun fare olduğunu görünce çıplığını bastırmak zorunda kaldı.

Sakin ol, sakın.

Titreyen elleriyle blucininin cebinden anahtarı çıkardı. O anda koyu renk bir BMW'nin gürültüsü duyuldu ve araba lastiklerini öttürerek durdu. Ellen bir çalılığın ardına atladı. *Lütfen, sevgili Tanrım, fare burada olmasın!* - ve iki genç adamın arabadan inmesini bekledi.

Konuşmalarına bakılırsa Doğu Avrupalı olmalıydılar. Bir yüksek sesle geçince diğeri bir kahkaha attı ve ardından bir şeyi asfaltta parçaladı. Ellen onun gurtlağını sıkıması çok itirdi. Bu salak herif neden hemen Janov'un penceresi altında durup uyanması için ona bir şarkı söylemiyordu ki?

İki dakika geçmeden karşı evlerden birinde kayboldular. Ellen yeniden Janov'ların evinden gelebilecek şüpheli gürültüye kulak kabarttı. Televizyon hâlâ açıktı, ama başka ses yoktu; ne Edgar Janov'un ne de karısının sesi vardı. Anlaşılan bu sokağın sakinleri gece gürültülerine alışıktilar.

Böylece daha iyi, diye düşündü Ellen ve yine posta kutusuna yaklaştı. Küçük, ince anahtarı deliğe soktu ve...

Uymamıştı!

İmkânsız!

Uyması gerektil!

Anahtarı karanlıkta tekrar tekrar deliğe soktu, ama küçük gelmişti.

Peki şimdi? O herifin bu posta kutusunu kastettiğinden öylesine emindi ki. Bunu kastetmiş olması gerektil; Lanet olsun, başka hangi posta kutusuna bakacaktı?

Ya da bu, hasta beyinli bu herifle hiçbir şekilde başa çıkamayacağının ipucunu veren başka bir işaret miydi? Bunu düşünecek zamanı yoktu. Burada kaybettiği her saniye biri tarafından görülmeye tehlikesini büyütüyordu.

İki seçeneği vardı: ya pes edecekti ya da...

Ellen 9. bölümdeki sigorta kutusunu hatırladı. Anahtarı kapağın aralığına soktu ve onu manivela gibi kullandı. Kıpırmazı posta kutusunun kapısı ince tenekedendi ve şaşılacak derecede kolayca yamuluverdi. Ama anahtarın kendisi sağlam değildi ve sonunda kırıldı. Bodrumda yaptığı gibi kendi ev anahtarlarını kullandı ve bu kez başardı. Birazdan kapağı ellerinin yardımıyla iyice açabilirdi. Ama posta kutusu ansızın madeni bir haykırıyla açıldı.

Ellen korkuyla sıçradı, telaşla çevresine bakındı, sonra kurtan karanlıkta kalan içini yokladı.

Boştu.

Ya da, hayır, içeride bir şey vardı.

Posta kutusunun zemininde bir kart parçası duruyordu. Bir kartvizite benziyordu. Evet, bu... bir kartvizitti!

Üzerinde ne yazdığını okumak için fazla karanlıktı, ama kartın ağırlığına ve üzerindeki kabartma baskıya bakılırsa her zaman posta kutularına atılan reklam broşürlerinden biri değildi. Hele icra memurlarının haczetmek için televizyondan başka bir şey bulamayacağı böyle bir mahallede.

Ama bu bir şaka değil, aksine bir haşka ipucuydu!

Ellen ansızın aydınlığa boğuldu. Elini yüzüne tutarak pamaklarının arasından giriş kapısı üzerinde yanan lambaya doğru baktı. Açık kapıda Edgar Janov'un gölgesini korkuyla gördü.

"Burada n'apıyorsun?"

Ona açıklama yapmak bir yana, kaçacak zamanı bile yoktu. Neler olduğunu anlamadan yüzüne inen darbenin şiddetiyle sırt üstü yere devrildi. Yana yuvarlanarak ayağa kalkmak isterken midesine bir tekme yedi. Duyduğu acı tarif edilemezdi. Ellen ellerini karnına bastırarak iki bükülmüştü.

Öğleden sonra yaşadıkları hâlâ ona acı veriyordu, ama sırtındakiler bu acının yanında hafif kalırdı. Janov onun gibi bir adamdan beklenmeyen bir çabuklukla atak davranıp üzerine atladı. Onu saçlarından yakalayıp çekti. Ellen haykırdı ve onu yumruklamaya çalıştı, ama Janov onun darbelerine dayanıklı görünüyordu.

"Seni küçük fahişe! Onu evin pürüzlü duvarına doğru savurdu. "Burada ne arıyorsun?"

Ellen tüm gücüyle arkaya doğru bir tekme savurdu ve tekmesi adamın kalçasına isabet etti. Aslında diğer tarafını hesaplamıştı, ama duyduğu acıdan yeterince esnek olamamıştı. Yine de tekmesi dilediği etkiyi gösterdi. Janov inleyerek geriye doğru sendeledi. Ellen bahçe kapısına doğru koştu, ama henüz oraya ulaşmıştı sırada biraz önce arabadan inmiş olan iki serserinin kapıda dikildiğini gördü. Yolunu kapatmışlardı.

"Burakın, geçeyim!"

Aldığı yanıt sadece kötü niyetli bir sırtma oldu.

"Hey, Eddi, daha sonra biraz da bize burakır mısın?" diye serdu biri.

Ellen korkuyla arkasını döndü ve tekmeden şaşılacak derecede çabucak toparlanan Janov'un ona doğru geldiğini görmesiyle midesindeki yumruğunun acısını hissetmesi bir oldu. Bir cep çakısı gibi iki büküm oldu ve soluyarak dizlerinin üzerine yıkıldı.

Ardında Janov'un, "Siktirin," dediğini duydu. "Onunla işim bittiğinde zaten kimse istemeyecek."

Ellen kanın tadını aldı ve çaresizlikle ayağa kalkmaya çalıştı; olanaksızdı. Ne kolları ne de bacakları ona itaat ediyordu.

Janov onu tekrar saçlarından yakalayıp başını geriye doğru çekti. "Pekâlâ, sürtük. Benden ne istiyorsun, ha? Ne diye burarlarda casusluk ediyorsun?"

Ellen iki adamın yönüne doğru baktı. "Yardım edin," diye inledi.

"İyi eğlenceler," dedi biri, arkadaşının omzuna bir yumruk attı ve sonra arabalarına geri döndüler.

"Konuş artık!" diye böğürdü Janov motorun homurtusuna karşı.

"Bırakın beni," diyebilirdi Ellen.

Bu, Janov'un aklından bile geçmiyordu. Bunun yerine bu şunu daha sıkı tuttu ve diğer eliyle tişörtünün yakasına sarıldı. Kumaş yırtıldı. Ellen ayağa fırladı, bu arada ceketinin cebinden biber gazını çıkardı ve henüz Janov'un yüzüne eritemeden kağıdını açıp sıktı.

Saniyenin onda birinde kutuyu yanlış yöne tuttuğunu, gazın yana püskürdüğünü ya da kendi üzerine geleceğini düşünüp korktu. Ama hedefi tutturmuştu. Janov onu hemen bıraktı.

Ellerini yüzüne vururken ortalıkta sendeleyerek dolandı ve deliller gibi haykırdı. Bir sirk numarasında dans eden bir ayıya benziyordu; gözyaşları acıyla kasılmış yüzünden aşağı boğazın kenarlarını yelpaze gibi sallıyordu. Ellen karısının onun be-men ardında durduğunu gördü.

Silvia Janov'un bu sahneyi ne kadar zamandır izlemekte olduğunu söylemek zordu, ama artık yüzüne can gelmişti. Çimenlerde duran boş bir bira şişesini kıldardı, kocasına doğru gitti ve hiç tereddüt etmeden şişeyi kafasında kıldı.

Janov yere yıkıldı. Bilinci hâlâ yerindeydi, ama siper ettiği ellerinin ardından artık daha da garip çıkan haykırışları zayıf bir iniltiye dönüşmüştü.

Ellen dağınık saçları arasında oluşan koyu lekeye baktı. İçindeki doktor, Kesik yarasının en kısa zamanda dikilmesi gerek, dedi, ama savaşçının düşündüğü tek şey şuydu: Siktir el.

Silvia Janov inleyerek sağa sola yuvarlanan kocasının tepesinde dikildi. Kurk şişeyi hâlâ elinde tutuyor ve garip bir tatmin duygusuyla gülümsüyordu.

"Çabuk," dedi Ellen. "Bu şeyi yüzünden yıkamamız için sağa ihtiyacımız var."

"Ben yaparım," dedi kadın şişeyi çimenlere fırlatarak. "Sen git artık."

"Acil doktor çağırمام..."

"Git artık!"

"Pekala," Ellen omuz silkti.

"Bok çuvalına bir tane patlatmak iyi geldi."

Ellen, Silvia Janov'un gerçekten onunla mı yoksa kendi kendine mi konuştuğundan emin değildi.

"Neden ondan ayrılmıyorsunuz?"

Silvia Janov bu kez doğrudan ona baktı; tüm güvensizlik ve korku gözlerinden silinip gitmişti.

"Delirdin mi? Ben, Eddi'yi terk edeceğim ha? Asla! Onu seviyorum."

Bölüm 21

Jordan Oteli'nin resepsiyonisti Thomas Thieminger'in Ellen'e peşin ödeme yapması konusunda ısrar etmesinin iki nedeni vardı. Yüzüne belirgin bir şekilde yazılmış iki neden.

Birincisi, sabahın ikisiydi ve yanında eşyası yoktu. Gece bavalı -ya da en azından çantasız- oda isteyen kadınlar her otel görevlisine şüpheli görünmeliydiler.

Ama iki numaralı neden çok daha önemliydi. Ellen gerçekten de berbat görünüyordu. Yanağı şişmişti, ağzının kenarından kan sızıyordu ve blucini çimen lekeleri içindeydi. Deri ceketinin fermuarı da tişörtünün yırtık parçasını tamamen örtmeye yetecek kadar uzun değildi. Ayrıca biber gazı kokuyordu. Thieminger bankonun arkasında bir adım geriledi ve Ellen ilk kez kendi kokusu yüzünden bir erkeğin burnunu tuttuğuna tanık oldu. Gerçi bu kısa bir an içindi; hemen ardından yine nazik otel görevlisi oluvermişti, ama bu hareket yine de onu yaralamıştı.

Thieminger kısa sohbeti süresince olması gerektiği gibi dostça ve kibar davrandı. Hatta oda için form doldururken ona dezenfektan ve flaster bile getirdi.

Aslında onları getirmesi gerektiğinden de uzun sürmüştü. Kredi kartını Ellen'e geri verirken genç kadın onun ilk yardım çantasını getirmeye gittiği sırada kredi kartı kurumuyla kısa bir

görüşme yaptığını tahmin etti. Tanrı'ya şükür ki, arka tarafında fotoğrafı bulunduğu kartla ilgili bir sorun yoktu.

Thieminger onun kaza hikâyesine inanmış gibi görünüyordu, ama merhametli bakışlar başka şey söylüyordu.

Ellen, Thomas Thieminger'in gerçekte ne düşündüğünü anlamış gibiydi, ama gerçeğin yakınına bile gelememişti.

Otel görevlisi ona iyi geceler diledi. Ellen titreyen ellerinde bandaj malzemeleri olduğu halde hafifçe topallayarak asansöre doğru yürüdü.

Aslında bir otel odası ile psikiyatri kliniğindeki bir hasta odası arasında pek fazla bir fark yoktu. İkisinde de yatak, dolap, televizyon, sandalyeli bir masa ve bir de tuvalet vardı. Sonuncusu kliniklerde bazen olurdu, ama bir otele neredeyse her zaman olurdu; banyo küvetinin ya da duşun yanında. Ve duvarlarda resimler asılı olurdu. Klinikte özellikle çerçeveli (camsız) tabvim resimleri, burada, oteleyse Franz Marc'ın (camın ardında) kâğıda basılı eserleri.

Otel şık mobilyalarla -fiyatları nedeniyle de- Orman Kliniği'ndekinden daha fazla konfor sağlamaya çalışsa da Ellen o anda kendini bir konuktan çok yolcu gibi görüyordu.

Ama bunun nedeni odadan çok kendi ruhsal durumuydu. Geride kalan saatlerde olup bitenler açıkça ona fazla gelmişti. Kendini hâlâ altüst olmuş hissediyordu ve geriye dönüp baktığında verdiği tüm tepkilerin mantığının kontrolünde olduğu söylenemezdi.

Televizyon masasının altındaki minibardan küçük bir şişe diyet kola aldı -klinikten bir farkı daha; orada olsa olsa bir kasa maden suyu, daha çok koridora konmuş bidonda duran çay

olurdu- ve ceketinde sıklıkla taşıdığı blisterden bir tane hap çıkıp soğuk içeceklerle birlikte içti.

Bu, bazen ağır gelen klinik görevini dayanılır kılabilen, nispeten hafif bir sakinleştiriciydi. Bunu pek sık kullanmazdı; bu tür alışkanlıkların ne çabuk bağımlılığa dönüştüğünü çok iyi biliyordu. Bağımlılık sorunu olan doktorlar tıpkı anoreksik foto modeller ya da alkol sorunu olan inşaat işçileri kadar yaygındı. Ama bugün... bugün bu tür sakinleştirici hapların hoş görülmesi bir gündü.

Ellen uzun bir süre 204 numaralı odanın penceresinden dışardaki gecenin karanlığına baktı. Tekrar sakinleştiğinde so-yundu ve banyodaki aynanın önünde durdu.

Aynanın verdiği iyi haber yüzünün başlangıçta tahmin ettiğinden çok daha az zarar görmüş olmasıydı. Çenesindeki kan ağzının kenarındaki bir kesikten geliyordu, ama hemen iyileşmeye başlamış gibiydi. Yanaktaki şişlik ve kırmızılıklar da iyi bir soğutmayla çabucak indirilebilirdi. Küçük buzdolabındaki buz küpleriyle dolu bir havlu, biraz Thieminger'in dezenfektanı ve biraz da yara merhemi yüzünde küçük bir mucize gerçekleştirilebilirdi.

Kötü olan bedeninin geri kalanına olanlardı. Morlukların sayısı dikkate değerdi. Bunlardan birkaçı epey büyüktü. Şimdi göğsündeki Rorschach örneklerinin yanı sıra karnında da Janov'un tekme izleri oluşmuştu.

Ama görünür yaralardan çok daha şiddetli olanı, geride kalan saatlerde yaşadıklarının içinde oluşturduklarıydı. Korkuyordu. Saf, çıplak korkuydu hissettiği. Ve kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Chris neden şu anda bir telefon bile edemeyeceği bir adaya gitmişti ki? Onun sesini duymayı çok isterdi. En azından bunu.

Odaya girdiğinden beri ikinci konuşmalarında tualete n-
girmiş olan isimsiz kadını düşünmeden duramıyordu. Şimdi El-
len de ondan farklı değildi. Bir otel odasının küçük banyosunda
tüm bunlar, bir psikopat yüzünden artık dairesine gitmeye ce-
saret edemediği içindi. Bütün olanlardan sonra, hayır. Bedeni-
nin bir tek gün içinde ikinci kez çignenişini yaşamak zorunda
kaldıktan sonra, hayır.

Bu zırdeli herif onu kasıtlı olarak özellikle o eve yollamış
olmalıydı. Kırmızı posta kutusu herhalde onu gizlice gözetler-
ken gözüne çarpmıştı. Er ya da geç posta kutusunu hatırlaya-
cağından yola çıkarak anahtar evine bırakmıştı.

Seni uzun bir süredir izliyorum. Oldukça dikkatlisin, diyen
alaycı elektronik cep telefonu sesi anılarında yankılanırdı.

Belki de şu Janov'un nasıl bir herif olduğunu -ve hatta
Ellen'in kısa bir an Janov'un Kara Adam olduğuna inandığını-
öğrenmişti. Belki o hasta beyni, şiddet uygulayan bu herif ta-
rafından dövülürken güvenli bir uzaklıktan onu izlemenin eği-
lenceli olacağını düşünmüştü.

Yakınlarda olmalıydı. Ellen'in bundan şüphesi yoktu. Onun
gerçekten de posta kutusunu bulup içindeki mesajı aldığından
ancak böyle emin olabilirdi. Janov'un kutunun karanlığıyla Ellen'i
fark etmesi onun delice oyununun bir parçası olmalıydı. Evet,
hatta Janov'u arayıp ona anonim bir ipucu bile vermiş olabi-
lirdi. Bu kadar basitti.

Ellen geniş kapsamlı bir duş alıp kendini tedavi ettikten
sonra kartviziti masadan alıp yatağın üzerine koydu.

Kadını kaçırın adamın kartvizitle bir mesaj bırakmış olması
yine ihtimal dışıydı. Sigmund'a ait olması gereken kan lekele-
rinin dışında beyaz karttaki adresin üzerine Ellen'in ismi yazıl-

mıştı; anahtarlığın üzerindeki kargacık burgacık el yazısıyla ay-
rıydı bu. Kartın üzerindeki adresi okudu:
SAHAF A. ESCHENBERG

Açık saatler: Pt. - Cu. Saat 10:00-18:00

Altında adres ve telefon numarası yazıyordu. Ama son numara-
lar Sigmund'un kanından artık okunamaz hale gelmişti.

Oraya ne için gidecekti? Bu herif neden onu bir sahafa yol-
layordu? Yoksa de A. Eschenberg o muydu?

Bu konuda düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindi. Ay-
rıca gittikçe şiddetlenen baş ağrısı şakaklarında zonkluyordu.

Birkaç saat uykuya ve sıkı bir kahvaltıya ihtiyacı vardı. Tan-
rım, ne kadar uzun zamandır yemek yemiyordu? Fark etmezdi;
önce uyku, ardından beslenme ve öncelikle sert bir kahve. Sonra
kendini tekrar iyi hissedecekti.

Kartviziti yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Sa-
kinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı. Ama lambanın düğ-
mesine el atarken tereddüt etti. Bir yanı yine de ışığı biraz kıs-
masını söylüyordu.

Asla karanlık yok!

Pekâlâ. Işığı uyuyabileceği kadar kıstı, ama odadaki her şeyi
seçebileceği kadar aydınlıktı. Karanlık odaya sinmiş olan isimsiz
kadından en azından bu noktada kendini ayırıyordu.

Tekrar yatağa uzanıp gözlerini kapamak istediğinde otel
odalarındaki yastıkların üzerine bırakılan çikolatanın içi boş
kâğıdını fark etti. Hoş geldin tadı.

Yatağın yanındaki velür halının üzerinde duruyordu. Her-
halde oda görevlisi koz baştan çıkarıcı bu tada karşı koyamayıp
içindekini yemişti.

Yazık, diye düşündü Ellen çikolatanın yenmiş olduğuna hayranlanarak mor renkli kâğıda uzandı. Aynı anda yatağın altından uzanan bir el onu bileğinden yakaladı.

Ellen çabucak uyandı. Bir tek hareketle yataktan fırlarken bileğini tutan elden kendini kurtardı. Her şey öylesine ani olmuştu ki, korkudan bağırıp bağırmadığından bile emin değildi.

Yataktan yaklaşık bir metre uzaklıkta yere çömelmiş, ikinci bir elin ortaya çıkışını izlerken nabızı gümbürdeyerek atıyordu.

Ellen çabucak ayağa fırladı, silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulmak üzere çevresine bakındı. Varmak ya da fırlatmak için bir şeyler. Paniği sırasında gözüne çarpan tek şey masada duran Yeni Ahit oldu.

"Oradan dışarı çıkın!"

Tüm bedeniyle titriyordu. Daha bir dakika önce ölü gibi yorgundu. Şimdiyse zihni cam gibi berraktı.

Kitabı alıp gerektiğinde ortaya çıkacak olan kişiye fırlatmak üzere kaldırdı. Solukları sıkışmıştı ve düşünceleri kafasının içinde makineli tüfek hızıyla *bulamaz-bulamaz-bulamaz* şeklinde doluşırken şakakları zonkluyordu.

Yatağın altından çıkan ellerin ne kadar küçük olduklarını ancak o zaman fark etti. Hemen ardından sarı saçlarına birkaç toz yumağı yapışmış bir kız çocuğu önünde doğruldu.

"Sen ha?" Ellen kitabı tutan kolunu tekrar aşağı indirdi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Kız yanıt vermedi, bunun yerine sanki bundan sonra ne yapacağını düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana yatırdı. Sirtında dün ormandaki gibi rengârenk çiçekli yazlık elbise vardı. Ağzının kenarındaki kahverengi leke yataktaki çikolata parçasının nereye gittiğini açıklıyordu.

Ellen kitabı tekrar masaya geri koyup kızın önünde çömeldi. "Buraya nasıl geldin? Burada mı oturuyorsun?"

Resepsiyondaki adama da pek fazla benzemiyor. Yine bir yanıt alamadı. Küçük kız bunun yerine gözlerini bir an bile Ellen'den ayırmadan geriye doğru yatağa tırmandı.

"Hey, benden korkmana gerek yok. Beni çok korkuttun. Seni bana yine o adam mı gönderdi? Onun ve kadının nerede olduğunu biliyor musun?"

Kız yataktan sıçrayıp kapıya doğru koştu. Arkasını dönüp bir kez daha Ellen'e kaçamak bir bakış attı, anahtarın üzerinde durduğu kilidi çevirdi. Sonra çabucak koridorda kayboldu.

Ellen onun ardından koştu. Koridora çıktığında, küçük kızın üzerinde *MERDİVENLER / AÇIL ÇIKIŞ* yazan kapıdan içeri girdiğini son anda gördü.

Ellen kapıyı açıp yarı karanlık merdivenlere hücum etti ve küçük ayakların çıkardığı sesleri izleyerek basamakları indi. Üzerinde zemin kata gittiği yazan bir kapının önünden geçerken kızın hâlâ aşağıya koştuğunu şaşkınlıkla gördü.

Neden bodruma gidiyordu? Orada saklandığı bir tür gizli yer mi vardı? Eğer otelde yaşıyorsa bu olabildi. Ama bu fikir ona saçma göründü. Fahlenberg pek büyük bir yer değildi, ama burada birkaç otel vardı. Kızın ormanda yaşadığı fikrinden vazgeçmiş olan Ellen'e bu tesadüfler fazla görünmeye başlamıştı.

Ellen daha hızlı koşmaya başladı. Neredeyse basamaklardan aşağı yuvarlanıyordu; sonunda büyük bodrum dairesine ulaştı.

Küçük kız çıplak tavandan aşağı sarkan ampulün ışığında bir hayalet gibi görünüyordu. Salonun köşesinde bulunan kalorifer tesisatı ile kocaman bir çamaşır makinesinin arasında durmuştu; elleri arkasında, kocaman açılmış gözlerini Ellen'e çevirmişti.

"Korkman gerekmez," dedi Ellen. "Sadece seninde konuşmak istiyorum. Bu senin için uygun mu?"

Yine yanıt alamadı. Sadece kalorifer tesisatından hafif bir tıslama çıktı. Ellen çocuğun tepki vermeksizin olduğu yerde kalmasını bir onay olarak kabul etti.

"Burada olduğumu nereden bildin? Beni mi izledin?"

Küçük kız kıpırdamadan ona baktı.

"Dün ormanda benden ne istedin? Beni gönderdiğin adamı tanıyor muydun?"

Kız başını salladı. Zayıf, korkak bir baş sallamayıdı.

"O senin baban mı?"

Suskunluk. Sonra korkuyla başını salladı.

"Burada, otelden biri miydi?"

Yine birkaç saniye sessizlik oldu, ardından yine başı iki yana sallandı.

"Ama beni daha önceden tanıyordun, o yüzden mi odana gizlice girdin?"

Küçük kız bu kez çekingence başını salladı. Sonra arkasında duran ellerini öne doğru uzattı. Küçük kızın kanlı parmaklarını görünce Ellen'in adeta dili tutuldu. Bir elinde tahta rende, diğerekindeyse ucundan kan damlayan bir tornavida vardı.

"Tanrı aşkına, kendine bir şey..."

Ellen daha fazlasını söyleyemedi. Sonra olanlar onu korkudan felç edecek denli inanılmazdı.

Kız sarsılmaya başladı. Önce yüzü, ardından kolları ve tüm bedeni. Narin bedeni şiddetli kramplarla sarsılırken bir an için epilepsi krizi geçirir gibi göründü. Ama Ellen karşısındakinin kriz geçiren bir epilepsi hastası olmadığından emindi. Bu görünüşte gerçekten inanılmaz olan, küçük bedenden çıkan şif

liklerdi. Sanki bedeninin içinde bir ordu vardı ve ince deriyi yırmak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Küçük beden gittikçe daha fazla deforme oluyor, önce yukarı, sonra tekrar yanlara doğru şişiyordu; sanki bir kızın bedenini değil de, lastikten bir maskeydi; bemen... yırtılıveren.

Ellen kızın beden kılıfı içinden sümüksü bir sıvı içinde çıkıp lak bir kadın bedenini çıkınca haykırdı.

Hayalet aynı anda kayboldu. Kızdan geriye kalanlar, kadın bedeni, tornavida ve rende; hepsi yok olmuştu.

Ellen korkudan titreyerek bodrumun ortasında duruyordu. Tekrar kendine geldiğinde ilk berrak düşüncesi, Bunları gerçekten görmedim, oldu.

Doğru, bunlar hayaldti, dedi içindeki mantıklı Ellen. Bunun nedeni yaşadığın stres. Stres ve şu lanet olası hap.

"Hey, orada ne yapıyorsunuz?"

Ellen korkuyla geri döndü. Ardında görmeyi beklediği, bu arada artık alıştığı tavrıyla yine bir lüsid rüya gördüğünü açıklayacak olan Profesör Bormann'dı. Ama Thieminger bodrum kapısında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ellen bakışlarından ikisinin de aynı şeyi düşündüklerini anladı.

Aklımı mı yitiriyorum, yoksa bütün bunlar az önce oldu mu?

Bölüm 22

Olayları günışığında değerlendirmekle ilgili söylenmiş sözlerde kesinlikle bir doğruluk payı vardı. Ellen, Jordan Oteli'nin kahvaltı masasında oturmuş, açlığını iki omlet ve tostla dindirirken böyle hissediyordu en azından. Ardından resepsiyondan şifa ilaçlarıyla birlikte temin ettiği iki aspirini aldı. Hemen ardından baş ağrısı geçti.

İkinci kahve siparişi verdiği -Tanrım, bu kahve ne iyi gelmişti!- Thomas Thieminge'in kalorifer dairesine yaptığı gece ziyaretine değinmemesi Ellen'i şaşırtmıştı. Yıllar içinde en zor müşterileri bile baş etmeyi öğrenmenin getirdiği profesyonellikle sanki hiçbir şey olmamış gibi ona hizmet etti. Ama belki de sadece gece vardiyasından yorulmuştu ve içinden biraz sonra yapacağı paydosa seviniyordu. Ellen, *Benden-sonra-tufan* duyusunu, her şeyin çok fazla geldiği ve yatağında dinlenmekten başka hiçbir şeyi özlemediği kendi gece vardiyalarından çok iyi tanıyordu.

Saat ona doğru sahafa ulaştı, binanın tam önündeki boş yere park edip dikkatle binaya baktı. Eski bina süslü ön cephesiyle dışarıdan hiçbir şekilde korkutucu görünmüyordu. Büyük vitrinin ardında ışık yanıyordu. Bu Eschenberg gerçekten de *Kara Adam*'sa vitrinin yakınında durduğu ve yoldan geçenlerin görüş açısında kaldığı sürece ona bir şey yapamazdı.

Kendine olan güveninin dün geçekinden daha fazla olmasının nedeni belki yeni giysiler -otelin yakınındaki bir butikten alıyordular- belki de yaptığı sıkı kahvaltıydı.

Bu olayı artık zayıflatmak istiyordu ve içindeki bir şey ması gerekiyordu; ne de olsa isimsiz kadının ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Her şey Ellen'in kaçırılmayla ilgili polisin ikna edebileceği sağlam bir kanıt bulmasına bağlıydı.

Ve tüm bunları hayal etmediğim konusundaki beni de ikna edebilecek bir kanıt, diye düşündü arabadan inip sahaf dükkânının kapısını açarken.

Onu eski moda kapı çingirayının sesi ve sararmış kâğıtların kılıfı kokusu karşıladı. Duvar kitaplarla öylesine tıkıştırılmış ki, ağırlıkları rafları eğmişti.

Yine rafların önü de kitap yığınlarıyla doluydu. İki sehpanın üzerinde cep romanları, fotoğraf serileri ve düzyazı kitapları dağınık bir şekilde serilmişti. Üzerlerinde el yazılı kartonlar duruyordu:

EKSİK SAYILARDA İNDİRİM

Ama kartın üzerindeki el yazısı ne anahtarlığın ne de kartvizitin üzerindeki yazıyla uyuyordu. Düzgündü, kıvrımları eşitti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dükkânın arka tarafındaki odadan bir adam çıktı. Ellen'in hayal ettiği sahaftan oldukça gençti. Ellen nedense fitilli kadife pantolon giyen birini beklemişti, ama sahaf bunun yerine açık

gecek kumaştan bir pantolon giymişti. Sadece gevşek kol ağızlı kazağını uzun süredir giyiyor olmalıydı.

"Bay Eschenberg, ta kendisi." Ellen'e elini uzattı. "Siz Alexander Eschenberg, ta kendisi."

"Alexandere, ne yapabiliriz?"

Beden yapısı yemeğe olan düşkünlüğünü ortaya koysa da sahaf aynı zamanda nedense narin görünüyordu. Ama hiçbir şekilde tehdit eden bir yanı yoktu. Daha da komik, diye geçti Ellen'in kafasından ve gülümsemesine karşılık verdi.

"Şey, aslında burada ne aradığımı tam olarak bilmiyorum. Adım Ellen Roth, birinin size benim için bir şey bırakıp bırakmadığını soracaktım?"

"Bir kitap siparişi mi? Hmm. Bir bakalım o zaman."

Eschenberg sakın adımlarla dükkân tezgâhının arkasına gitti ve alışlıkla büyükbabasının zamanından kalma bir koleksiyon parçası olan eski yazar kasanın altından bir not defteri çıkardı.

Sayfaları karıştırırken gözlüğüyle dikkatle baktı.

"Adınız ne demiştiniz? Roth mu?"

"Evet, doğru, th diye yazılıyor."

"O zaman sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Hangi kitabı sipariş vermiştiniz?"

"Aslında hiçbirini. Yani şöyle..." Cüzdanını açıp kartviziti dışarı çıkardı ve kan lekesini başparmağıyla olabildiğince kapattı. "Kartvizitlerinizden birini aldım ve size gönderildim."

"Kartvizit mi? Ah, şimdi anlıyorum... o halde onu geri satın almak istiyorsunuz?"

"Geri satın almak mı?"

"Yani, kitabı. Arkadaşınıza onu satın alıp almamak konusunda kararsız olduğumu söylemiştim."

Ellen ona soru dolu bir ifadeyle baktı. "Açık söylemeliyim ki, hangi kitaptan söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Ah."

Eschenberg vitrine gidip sergi rafından bir kitap aldı. "İpe burada."

Hoşnut bir tavırla başını sallayarak Ellen'in yanına geri döndü ve kitabı masanın üzerine bıraktı. Bu, büyük bir masal kitabıydı. Kapağında, mavi arka planda rengârenk peleriniye fanfar²¹ üfleyen bir haberci vardı. Kitabın adı şöyleydi: *RENKİ MASAL HAZİNESİ*

Sahaf bir toz bezile neredeyse şefkatle cilt kapağının tozunu aldı. "İç sayfalardan biri çizilmiş olmasaydı bir koleksiyoncu bu güzel kopya için yirmi ya da otuz avro verebilirdi."

Ellen masaya yaklaştı. Bir masal kitabı. Deli herif bir masal kitabı için neden onu bir sahafa yollamıştı?

"Bu ne tür bir masal kitabı?"

"Yetmişli yılların başlarından kalma bir kopya." Kitabın Eschenberg'in hoşuna gittiği belliydi. "O zamanlar sadece az sayıda basılmıştı. Hatırladığım kadarıyla tek baskıydı. Özel olan, içinde sadece popüler masalların değil, ayrıca çok az bilinen masalların da olması. Ve çok güzel illüstrasyonlar. Bugünkü masal kitaplarıyla kıyaslanamaz bile; tabii artık masal kitabı okuyan çocuk kaldiysa. Günümüzde daha çok fantastiklere, Manga'ları ve bunun gibi şeylere ilgi var. Aslına bakarsanız masallar da aynı. Ama ne yazık ki..."

Arasına kâğıt konmuş bir sayfayı açtı. Üzeri karanlık resmi gördüğünde Ellen'in neredeyse kalbi duracaktı.

21 Bir tür üflemeli bakır çalgı. (ç. n.)

Genim Kardeşler karanlık orman yolunda büyükannesine giderken kaybolan kızla ilgili masalı ilk kez 1812 yılında yayımlanmıştı. Kırmızı başlığı yüzünden herkesin *Kırmızı Başlıklı Kız* dediği bu kızın adı bugüne dek bilinmiyordu.

Sahafın dükkânındaki masada duran kitaptaki kızın başında çoğu tasvirlerde olduğu gibi kırmızı bir başlık yerine, kıpkırmızı bir başörtüsü vardı, ama çevresindeki tablodan bu masal olduğu açıkça anlaşıyordu. Resimde orman kasvetli ve korkutucu, öyle ki ressamın sayfanın alt kenarlarına çizdiği renkli mantarlar ve böğürtlen çalılıkları hiçbir şeyi değiştirememişti. Korkunç olan, gerilediği sırada kolunda asılı olan kurabiye ve yarpap sepetini neredeyse döken çocuğun korku dolu bakışlarıydı. Ama daha da korkuncu, kırmızı başlıklı kızın önünde geçiyordu. Gözlerinden hile ve açlıkla birleşmiş ifadesiz bir kötülük yansıyor. Sanki kaba, kara tüylerinin her yanını gösterircesine doğrulup ayağa kalkacakmış gibiydi.

Ama Ellen'i şoke eden bu resimden yayılan tehdit değildi. Bu, ilk lüsid rüyasındaki korkunç köpeğe tıpatıp benzeyen kurttu. Sadece bir resim olduğu halde ondan da aynı kötücüllük yayılıyordu; aynı şekilde korkutucuydu. Gerçek gibiydi.

Bu dehşetli görünüşü taçlandıran, bir mum boyayla resmin üzerine çizilmiş olan işaret. Bir tek hareketle çizilen, bir daire içine alınmış beş köşeli bir yıldızdı; dikkatli bakıldığında titreyen ellerle çizilmiş olduğu belli oluyordu.

"Druid ayağı," dedi Eschenberg. "Daha çok pentagram olarak bilinir. Araştırdım. Kötü ruhları kovmak için bir işaret. Sayfaya zarar vermeden kopartılması olanaksız. Bu durumda herhalde zor alıcı bulacak." Ellen'e endişeyle baktı. "İyi değil misiniz? Çok solgunsunuz."

"İyiyim," diye mirıldandı Ellen, ki bu doğru değildi elbette. Kendine hüküm olmak için büyük bir savaş veriyordu. Bu ruhunu dehşete düşürmüştü.

"Bir bardak su ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Ama bana neden özellikle bu kitaba gönderdiğiniz söyleyebilir misiniz?"

"Şey, sizi bana bir tanıdığınızın gönderdiğini söylediniz."

"Ama bu kitabı nereden buldunuz?"

"Çok basit. Genç adam birkaç gün önce buraya geldi ve bana bu kitabı satmayı teklif etti. Paramın söz konusu olmadığını söyledi. Onu elinden çıkartmak istediğini ve atmaya koyduğumu düşündüm. Zaten aptalca olurdu. Böylece onu satın aldım. Elbette hayatımın alışverişi değildi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz, ama birilerinin bu kitabı eski kâğıtlara neceği düşüncesinden nedense hoşlanmadım."

Ellen açık duran sayfa yerine sahafa bakmaya çalıştı. "Ama onun benim tanıdığım biri olduğu fikrine nereden kapıldınız?"

Sahaf biraz çekingence sırtarak gözlük çerçevesine vurdu. "Biliyor musunuz, gözlerim iyi görmez, ama bu gözlük gerçekten iyi. Biraz önce para cüzdanınızı açtığınızda fotoğraftaki yüzü hemen tanıdım."

"Cüzdanımdaki fotoğrafı mı?"

"Evet."

Ellen telaşa ceketine el attı ve cüzdanını çıkarıp açtı. "Bu fotoğrafı mı diyorsunuz?"

Alexander Eschenberg başını salladı. "Kesinlikle o."

Adam patavatsızlığı için özür dilerken Ellen artık onu duymuyordu. Tüm duyuları dev bir soru işaretine dönüşmüş gibi görünen fotoğrafa odaklanmıştı. Sanki tek yanıt oradaydı.

Ama fotoğraftaki Chris sadece gülümsüyordu.

Bölüm 23

Chris!

Tanrı aşkına, Chris'in bununla ne ilgisi vardı?

Kara Adam'ın izi neden özellikle buraya yöneliyordu? Chris'in eski bir kitap sattığı sahafa? Bir masal kitabı.

Masal sever misin, küçük Ellen?

Neredeyse Kara Adam'ı yine ensesinde hissettiğini sandı. Şoluğu sanki yanagındaydı. Dilinin nemli gürültüsü, kulağının yanı başındaydı.

Bilmeceyi çöz. Sana öbür güne dek zaman veriyorum.

Bu bir masaldan alıntıya benzemiyor muydu? Bu tesadüf olamazdı. Bu kitabı bulmasını istemişti. Bu planının bir parçasıydı; onun için hazırladığı delice kovalamacanın bir başka iziydi. Ama ne için? Bu saçma oyunun amacı neydi?

Bilmeceyi çöz. Ben kimim?

Kim olduğunu bulması onun için neden bu kadar önemliydi? Yoksa onu taniyor muydu? Sonunda büyük bir sürpriz mi vardı? İzleri neden Chris'e yöneliyordu?

Yine hatırına gelmişti: Ormanda değiştirdiği sesinin kulağına tanıdık gelen tınısı.

Kafasının içinde yeni bir düşünce dolağı. Önce tüm gücüyle buna karşı çıktı ama diğerlerinin harekete geçmesiyle bu düşünce bir volkan gibi patladı.

Mark haklıydı, tamamen aklını oynatıyordu. Bir an bile olsa Chris'in Kara Adam olup olamayacağını düşünmek hastalıklı bir fikirdi.

O Chris'i seviyordu ve Chris de onu. Gözleri kapalı inancağı biri varsa, o da Chris'ti. Birlikte çok şey yaşamışlar, her zaman birbirlerine bağlı kalmışlardı. Birbirleri için kendilerini ateşe atmışlardı.

Ve şimdi hiç tanımadığı bir sahafın sözleri bu güveni yümaya yetecekti, öyle mi? Bu saçmalıktı!

Chris elbette onun tüm alışkanlıklarını biliyordu, onu nerede bulacağını ve cep telefonunu. Ve elbette posta kutusunun anahtarını fark ettirmeden birlikte yaşadıkları daireye bırakabiliyordu. Chris yine daha önce buradan, Eschenberg'ten aldığı kartviziti Janov'un posta kutusuna gizlice koyabiliyordu.

Gizemli manyağın yaptığı her şeyi yapabiliyordu.

Ama neden? Bütün bunların ne tür bir nedeni olabiliyordu?

Chris onu asla telefonda tehdit etmezdi. Onu ormanda gözetleyip işkence etmez ya da Sigmund'u öldürmezdi; kalan son sütün ona bıraktığı, bu yüzden çok sevdiği kahvaltı gevreğini yemekten vazgeçtiği kediye.

Ve o hiçbir zaman hastalarından birini klinikten kaçırmaz, ona şiddet uygulamaz, işkence etmezdi. Kendisine bir şey yapacağından korktuğu için daha kısa zaman önce göz kulak olmasını Ellen'e sıkı sıkıya tembihlediği bir hastaya.

Şüphesiz, Chris'in kimliği meçhul kişi olduğu yolundaki bu saçma varsayım için kanıtlar olabiliyordu: O, Ellen'in dışında kайдından haberi olan tek kişiydi. İsimsiz kadının formunu doldu-

ran Chris'ti; bölümün anahtarları onda vardı ve onu kimseye fark ettirmeden, kolaylıkla kaçırabilirdi.

Ama ondan şüphelenmek için uygun bir neden olsa bile, Chris şu anda dünyanın öbür ucundaydı. Onu havaalanına kendisi bırakmıştı.

Ellen silkindi. Böyle bir şeyi sadece düşünmek için ne kadar kaçık olması gerekirdi?

Beki de yüzde yüz emin olmadığın içindir? dedi içindeki her duygunun üzerindeymiş gibi görünen ve kanlı küçük kızın hayalinden bile rahatsız olmayan mantıklı bölüm. Gerçekten orada olduğunu biliyor musun? Henüz seni aramadı.

Sallanmamak için dükkân tezgâhına zorlukla tutunması gerekirdi. Kafasının içinde dehşetli bir karmaşa hüküm sürüyordu. Eschenberg ona bir şey söylemiş, ama o duymamıştı.

"Nasıl?"

"Bir doktor çağırayım mı, diye sordum," dedi Eschenberg son derece endişeli bir yüz ifadesiyle. "Her an yıkılacakmış gibi görünüyorsunuz."

"Söylesenize, size kitabı Chris'in... yani bu adamın getirdiğinden emin misiniz?"

Eschenberg son derece rahatsız olmuş biçimde resme baktı, sonra tereddüt edercesine başını salladı. "Evet, eminim. Birkaç gün önce buraya geldi ve bana bu kitabı getirdi. Sorabilir miyim, neden..."

"Bu kitapla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Şey, evet," sahaf omuzlarını silkti, "tam olarak anlamadığım bir imada bulundu. İyi ve kötü anılarla ilgili bir şey. Hatırladığım kadarıyla kendi kendine bir plan hakkında bir şeyler mıldandı. Birine bununla sürpriz yapmak istiyordu. Bütün bun-

ları anlamadım, soru sormayı da uygunsuz buldum. Ama ona elinde bu tür başka kitaplar olup olmadığını sordugumu biliyorum, o da bir sandık dolusu olduğunu söyledi. O zaman ona kartvizitimi verdim."

Birine sürpriz yapmak istediği bir plan mı?

Eschenberg'in yalan söylüyormuş gibi bir hali yoktu. Ve olanlarla herhangi bir ilişkisi varsa, o zaman olsa olsa sadece bu oyuna alet edilmişti. Diğer bütün her şey için fazla sadace görünüyordu; bunu ona en azından her zaman güvenebildiği sağduyusu söylüyordu.

Amma... diye ortaya çıktı içindeki ses. Sadece kuramsal olarak, bir kez de şöyle diyelim: ya şu iç sesin, masanı ve yatağını paylaştığın, sana her fırsatta kırmızı güller hediye eden ve evinde seninle birlikte bir gelecek planlayan kişiyle ilgili seni yitirdiysen? Ne olacak?

Saçma, diye kendine çıktı. Anlamaz, saçma!

Yine de içindeki diğer ses engel olamadığı, küçük bir güpbe tohumu yeşertmişti. Chris'in Kara Adam'ı bulduğu ya da onun kendisi olup olmadığı sorusu içini acımasızca kemiriyordu.

Emin olmak istiyorsan, diye önerdi öbür ses, sana yantı verebilecek yere git.

Ellen hiçbir kelime etmeden arkasını dönüp dükkânın kapısından çıkarken oldukça afallayan Eschenberg ardından selendi: "Bu kitabı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Sizde kalsın!"

Ellen arabasını şehir merkezindeki yer altı garajına park ettikten sonra doğrudan önünden geçerken gördüğü seyahat acentesine doğru yürüdü.

Ockermann World Travels ünlü bir turizm şirketinin birçok küçük şubesinden biriydi ve büyük alışveriş merkezinin yanındaydı. Çalışma masasının üzerindeki isim levhasından, orada acentanın herhalde tek çalışanı ve aynı zamanda yöneticisi olan Herbert Ockermann'ın oturduğu belliydi.

Ellen içeri girdiğinde kısa kesilmiş top sakalı ve beyaz saçlı adam bir çiftle konuşuyordu. Aksi yüzü çift yılın en güzel günleri için rezervasyon yapmak yerine sanki boşanmak için gün resit ediyormuş gibiydiler.

Ockermann özür dileyen bir gülümsemeye Ellen'e biraz sabretmesini rica etti ve tekrar iki müşterisine döndü.

"Bizim için neresi olursa fark etmez," diye homurdandı adam. "Önemli olan sahil, güneş bulunması ve ucuz olması."

"Ama ben görülecek yerler olsun istiyorum," diye lafa kaştı kadın. "Şöyle biraz kültürü olan bir yerler."

"Fiyatının ne olacağını hiç düşündün mü?"

Herbert Ockermann somurtkan müşterilerine karşı melek sabrı gösterirken Ellen üzerinde Avustralya turuyla -Bize sorun. Size kişisel tur düzenleyelim- ilgili bir reklamın bulunduğu ayaklı panonun yanında sabırsızlıkla bekledi. Sakin olmak için kendini zorlarken durup dinlenmeden bu yaptığının korkunç bir ihanet olup olmadığını soruyordu kendine. Chris'in geçmiş günlerle uzaktan yakından bir ilgisi olabileceği düşüncesi onu hâlâ ürpertiordu.

Çift on beş dakika sonra bir yığın katalogla küçük bürodan çıkığında Ellen bir ölçüde kendini kontrol altına almıştı. Bazen beklemenin de iyimser bir yanı olabiliyordu.

"Puff, insan bazılarını asla hoşnut edemiyor." Ockermann açığa rahatlamış görünüyordu, yine de bu yakınıma yersiz değildi. "Lütfen oturun. Nereye gitmek istiyordunuz?"

"Aslında hiçbir yere. Sadece alinden bir şey isteyecektim."
 "Emrinize amadeyim. Söyleyin."

"Avustralya'daki Hinchinbrook Adası'nda bulunan birine erişmek istiyorum."

"Hm. Hinchinbrook Adası... bu bana bir şey söylüyor. Orası ilgili kısa zaman önce bir reklam kampanyamız yok muydu? Orası Uygarlığın dışında tatil yapılabilen şu ada değil mi?"

"Tam orası."

"Biraz bekleyin, bakayım." Ayta fırlayıp duvardaki raflarda duran broşürleri karıştırdı. "Biliyor musunuz, bunu gerçekten de heyecanlı buluyorum. Bu, son derece alışılmadık bir diyet. Müşterilerimin çoğu biraz öncekiler gibi. Her şey ucuz olmalı, yeme içme de tabii fiyatın içinde; mutlaka Alman mutfağı olacak, odada da Alman televizyonu. Viyana şinitzeli ve mac, halbuki o zaman insan neden evde kalıp..." Ruf gözünden bir broşür çıktı. "Ah, evet, işte burada! Avustralya, Hinchinbrook Adası. Kapıdaki şu fotoğrafa bakın. Orası gerçekten de muhteşem olmalı."

Hoşnut bir tavırla tekrar masasının arkasına geçip oturdu, broşürün sayfalarını çevirdi ve sonunda aradığını buldu.

"İhtiyacımız olan tüm bilgiler burada. Aslında..." Bilgilerin bulunduğu sütuna vurdu. "Orada birine ulaşmak çok zor, hatta imkânsız. Telefon yok ve burada okuduğum kadarıyla cep telefonları boşuna. Çekmiyorlar. Ada zaten bu nedenle kesinlikle izolasyon isteyen kişiler tarafından çok tutuluyor." Kurnazca sırıttı. "Şey, bunu herhalde biliyorsunuz, yoksa bana gelmezdimiz."

"Öyle. Belki yine de bir olanak bulmanız..."

"Bir bağlantı kurmak gibi mi? Hm. Bir düşünelim. Şimdi gördüm, orada bir otel var. Hinchinbrook Island Wilderness Lodge adadaki tek otel. Eh, o halde zeki bilgisayarına sorayım." Kurnazı kendine doğru çekip sorgulamayı başlattı. "Evvett, bir te-

lefon numaraları var." Ellen'e gülümsedi. "Şimdi herhalde orayı arayıp sormamı istersiniz, doğru mu?"

"Elbette telefonun ücretini öderim."

"Hayır, onu demek istemedim. Telefon ücretlerini düşebiliriz, bunlar servise ait. Sadece bu saatte orada kimsenin telefona çıkmayacağını düşünüyorum. Orada şu anda sabahın birisi."

"Yine de deneyebilir misiniz? Aradığım adamın ismi Dr. Christopher Lorch."

"Elbette." Herbert Ockermann göz kırparak telefona uzandı, numarayı çevirdi ve hatta gerçekten de bir otel görevlisi çıktı. Ellen'in İngilizcesi Ockermann'ın konuşmalarını anlayacak kadar iyiydi; bu konuşmalar hattın öbür ucundaki kişi konuştuğu sürece kısmen sadece *hi-hi*'lerden oluşsa da. Yine de tam olarak bir şey anladığını söyleyemezdi.

Ockermann sonunda telefonu kapattı ve üzgün bir tavır takındı. "Bana orada bir Dr. Lorch olmadığını söylediler. Ama bunun bir anlamı olması gerekmez. Adayı ziyaret eden çoğu kişi erişilemeyecekleri yerlerde kamp kuruyor. Turistler ne de olsa birkaç gün erişilmez olmak için para ödüyorlar. Gerçi herkesin yanında çağrı cihazı var, ama bu aletle ancak haber gönderilebilir, alınmaz. Size sunabileceğim tek avuntu, Dr. Lorch'un acil durum sinyali yollamamış olduğu. Yani timsahlar tarafından yenmemiş."

Ellen'in yüzünü görünce bu uygunsuz şaka için hemen özür diledi ve telefon görüşmesinin ücretsiz olduğu konusunda bir kez daha ısrar etti.

Ellen dalgın bir ruh hali içinde yer altı otoparkına geri döndü. Kafası şimdi daha da fazla karışmıştı. Bir yanda Christen şüphelendiği için çektiği vicdan azabı vardı ve bu duygunun henüz

İkârsız bir tanımıydı. Aslında katıksız bir budala olduğuna kendine haykırmayı istiyordu. Ama öte yandan hâlâ içini kemiren şu güphe vardı. Bu, bir granit parçası üzerinde çalışan, sırt yüzeyi küçük bir delik oluşana dek zedeleyen, damlalarla sırtın kanıtlarını çürütmek için heimen bir karşı kanıt bulmadığı takdirde bu delik büyüyecekti.

Onu sevdiğini iddia eden bir insanın tüm bunları naad ya pabileceğini sordu yine kendine. Kendini kaçın hissediyordu, artık kime inanacağını bilmiyordu. Tüm hikâye baştan sona karmakarışık ve hiçbir şekilde anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Migreni tekrar sinyal vermeye başlamış, bereket de kötüyüydü. Yine de başka bir hâp almaktan çekindi.

Ellen üçüncü kata park etmiş olmalıydı ve her zaman olduğu gibi asansör servisi dişiydi. Bu nedemle merdivenlerden indi. Hâlâ düşüncelere dalmış bir halde yürürken hiç kimse olmadığını üçüncü kattan parka geldiğinde ardındaki ayak seslerini fark etti.

Bir an olduğu yerde durdu. Ayak sesleri de durmuştu. Ellen dikkat kesilerek çevresine bakındı ama kimseyi görmedi. Birkaç adım atınca ayak sesleri tekrar onu izledi ve beton duvarlarda yankılandılar. Sesin ardından ya da önünden gelip gelmediğini anlamak zordu.

Sonra park alanının diğer ucundan kendisine doğru koşan, kapüşonlu, siyah kazaklı adamı gördü.

Bölüm 24

Melodik isimli Nörolog Rodrigo Quiñan Quiroga 2005 yılında aynı adlı oyuncuya atfen *Halle Berry Nöronu* adında bir araştırma yazısı yayınlamıştı.

Bu araştırmaya göre bilinen kişileri, hayvanları ya da nesneleri her seferinde tanımaktan sorumlu olan belli bir beyin hücreleri vardı. Nöron bu adı, kadın oyuncunun bir resmi gösterildiğinde, deneklerde belli bir tepki oluşması sonucu almıştı. Bu diğinde bile tepki vermişti.

Bu tür bir nöron, adamın üzerine doğru koştuğunu gördüğünde Ellen'de de tepki verdi. Adam alına iyice çektiği kapüşonuyla yüzünü neredeyse gizlemiş olsa da nöron onun uzunluğunu, biçimini, giyimini tanıdı. Ellen'in nöronal ileti ağı saniyenin onda birinde duygu ve dürtülerinin çalışmasından sorumlu limbik sistemi aracılığıyla bir mesaj iletti.

Mesaj şöyleydi: KARA ADAM!

VE ELLEN'İN ZİHNİ ADAMIN DAVRANIŞINI KESİNLİKLE SALDIRI OLARAK YORUMLADI.

Ellen şimşek hızıyla geri dönerek merdivenlere doğru koştu. Basamakları hızla çıkarken onu izleyenin tam arkasında olduğunu duydu; solğunu, adımlarını. Çok hızlıydı, ama aradaki mesafeyi korumuştu. Merdiven çıkarken bacaklarında çalışan

kazalar, dâiz zeminde koşarken çalışanlardan farklıydı, ama komşuyu yine de arkasında koşan herifinkinden çok daha iyiydi.

O Chris değil, diyordu aklının bir tarafı. Diğer tarafıysa tabana kuvvet kaçmanın tam zamanı olduğunu ona açık ve net bir şekilde söylüyordu. Chris asla böyle bir kazak giymezdi, bele kapüşonlu hiç. Ve ardında koşan kişiden biraz daha kosa değili miydi? Bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi koşması gerekiyordu. Olabildiğince hızlı.

Giriş katındaki çığa bir merdiven daha kalmıştı. Ve geçrede Tanrı'nın bir kulu yoktu.

Yirmi basamak olarak hesapladı.

On beş.

On.

Ardındaki gittikçe arayı kapatıyordu.

Kahretsin, caddeye dek başaramayacağım!

Giriş katına erişti. Hâlâ çok yakındaydı. Çeketisini derisinden kayan elini hissetti.

Dışarıya çıkmaya yaklaşık kırk metre kalmıştı.

Fazla uzak!

Tek seçeneği vardı. Diğer iki dayanın neden olduğu tüm anıları yok sayarak tüm gücünü toplayıp otomatik kasanın yanındaki kadınlar tuvaletine koştu. Kapıyı çarpıp tüm gücüyle üzerine ahandı, bedeninden çıkan çatırtıyı duyarken kapıyı sürgüledi.

Güvendedi.

Ama aynı zamanda tuzığa düşmüştü.

"Merhaba, Ellen."

Boğuk ses, sırtında buz gibi bir ürpertiye yol açtı. Bu sesi tanıyordu! Evet, lanet olsun, onu tanıyordu! Ama nereden?

Chris'in sesine benzemiyordu. Ote yandan ses fazla boğuktu; gerçekten Chris'e ait olup olmadığını söylemek zordu.

"Benden ne istiyorsunuz? Dediklerinizi yaptım."

"Evet, yaptın."

Ellen onun yüzünü henüz hiç görmemiş olsa bile, yine de konuşurken sırtığına inanıyordu. Soğuk, delice bir sırıtma. Bu sırıtmayı Chris'in yüzünde hayal etti, ki bunu gerçekten de görmüştü!

"Chris? Lanet olsun, sen misin?"

"Bilmeceyi çöz, o zaman bilirsin. Yoksa... cesaretin varsa şimdi kapıyı aç."

Ellen korkuyla titredti. Sürgüye el attı, sonra tekrar geri çekti. Bu delinin ormanda ona yaptıkları tüm cesaretini kırması. Kapıyı açtığında bu psikopat en kötü ihtimalle onu kabine sokup dövecekti.

"Neden ben?" Ellen öfke ve umutsuzlukla kapıya vurdu. "Siz ne yaptım?"

"Düşün, bebeğim." Fısıltı biçiminde bir kıkırdama. "Bir sonraki bilmeceye daha dikkatli dinlemelisin."

"Neden bana artık kim olduğunu söylemiyorsun, seni lanet olası kaçık?"

"Yo yo yo, bu hiç de nazik değil. Ama şimdi en azından birbirimize *sen* diyoruz. O halde iyi dinle. Zaman geçiyor. Bunu unutma. Senin ve onun..."

Son kelimeler Ellen'in kapı aralığından duyamayacağı kadar alçaktı. Bu, uzaklaştığı anlamına mı geliyordu? Dizlerinin üzerine çöktü ve kapının altındaki aralıktan baktı. Hayır, hâlâ orada duruyordu. Ayakkabılarını tanımasa bile, neon ışığının beton zemine düşürdüğü gölgesini görebiliyordu.

Sonra bunu kapağı indirilen bir yumruk izledi. Ellen kuyudan haykırdı:

Yardıma ihtiyacı vardı, hem de çabuk. Kontrol plak kapağı adamın darbelerine uzun süre dayanamazdı. Tek başına bu herifle olan tiber gazını Edgar Janov'da kullanmıştı.

Ellen çantasından cep telefonunu çıkardı. Şarjı neredeyse bitmek üzereydi.

Gümm.

Kapıya yeni bir darbe daha indi ve yumruğu tahtaları parçalayınca Ellen yine geri sıçradı. Şarjın bir görüşmeye yetmesini umdu; hayır, bunun için dua etti.

Gümm. Gümm. Gümm.

"Çık artık dışarı!"

Mark ikinci çalışta açtı. "Evet?"

"Mark? Ben, Ellen. Şehir merkezindeki yer altı garajındayım. O, kapının önünde. Bu deli kapının önünde duruyor! Lütfen, bana yardım et!"

"Olduğun yerde kal!" diye bağırды Mark ahizeden. "Ben hemen..."

Şarj bitmişti.

On iki dakika ve kapıya indirilen sayısız yumruklardan sonra Mark nihayet gelmişti. Onun, "Ellen, benim. Kapıyı aç!" dediğini duyduğunda boynuna atlamayı istedi.

Kapıyı açtı ve Mark'la birlikte asık yüzlü bir kadın gördü. Kapüşonlu herif kaybolmuştu.

"Gel."

Mark onu yavaşça kollarına aldı. Bu arada çürüğüne dokununca Ellen, "Ah," diyerek sıçradı.

Mark endişeyle ona baktı. "Sanırım bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi."

"Evet. Görüldüğü gibi, tek başıma altından kalkamıyorum." Kadın onları iterek tuvalete girdi, Ellen'e, "Ne saygıszlıkları!" diyerek ardından kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi.

Mark hâlâ çevresine bakınmakta olan Ellen'i kendi arabasına götürdü. Sürekli Kara Adam tarafından gözetlendiği duyusundan kurtulamıyordu.

Bölüm 25

"Puff!" Mark koltuğunda geriye yaslandı. "Bu oldukça çılgın bir hikâye."

"Kime söylüyorsun." Ellen göğüs geçirdi. "Hastalarımın birine benzedim ya da Bir David Lynch filminin ana karakterine."

Mark'ın oturma odasındaki kanepenin üzerinde asılı duvaran çerçeveli *Mulholland Drive* afişini gösterdi. Afişte bir şeyden korkmuş gibi odanın tavanına bakan Naomi Watts ve Laura Harring görünüyordu.

"Eh, kedi olayı daha çok Stephan King'i çağırıştırıyor."

Bunu der demez Ellen'in gözlerine yaşlar hücum etti. Ağlamak istemiyordu. İnsan ağladığında zayıf ve kırılgan oluyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Sigmund'un cansız bedeni, neredeyse kopmuş kafası ve taş döşemelerdeki kara kan lekesi aklına geldi ve kendine hâkim olamadı. Gözlerini sınıksız kapayıp hıçkırığını bastırırken Mark'ın elinin tereddütle omzuna dokunduğunu hissetti.

"Birazdan düzelirim," dedi zorlukla ve koluyla yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bütün bunlar benim için çok fazla."

Mark elini çekerek başını salladı. "Bu herifin kim olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Önce senden şüphelendim... Lütfen beni yanlış anlama, başlangıçta her şey seni işaret et-

tiği için biliyeydi, içinde bir taraf buna hiç inanmamış olsa da, Gerçekten üzgünüm."

"Tamam, unut artık." Ellen salladı, ama ondan yüphelendiği için alınmış gibiydi.

"Mark, gerçekten, buna ne kadar üzüldüğümü bilmeni istiyorum."

"Evet, bunu biliyorum. Bu sadece... şey... kızılığımı hissettim. Ama bana biraz önce anlattıklarından sonra, seni anlayabiliyordum. Daha uygun olamazmış; ormanda bulunmam, darıncı sığımın olması. Eh, tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de fazla gergin olduğunu söyleyip paranoyak olduğumu iddia ettim."

Ellen dalgın bir ifadeyle ona baktı, sonra Mark'ın onu yet altı garajından aldığından beri içini kemiren soruyu sormaya cesaret etti. "Peki şimdi nasıl? Bütün bunları hâlâ gergin bir zihnin hayal ürünleri olarak mı görüyorsun?"

Mark başını iki yana sallayarak onun yukarı sıvanmış göynün açıkta bıraktığı kollarında başarısız dövmeler gibi görünen mavi çürükleri işaret etti. "Elbette değil. Bu görünür kanıtlar olmasa da bütün bunların strese bağlı illüzyonlarla ilgili olduğunu iddia etmeye kalkmam. Yani bu yüzden endişelenme. Sana inanıyorum ve benden şüphelendiğin için seni kinamiyorum."

"Hatta Chris'ten bile şüphelenecek kadar ileri gittim," diye göğüs geçirdi Ellen. "Hem de ondan! O, Tanrım, Mark. Aklımı yitireceğimi hissediyorum."

"O herifin sende ulaşmak istediği şey de tam olarak bu gibi görünüyor." Mark ikisi için de kahve koydu. Bürosundaki pahalı kahve makinesiyle kıyaslandığında mutfakındaki alet ucuz bir ürün gibi görünüyordu. "Bütün bunlar bana göre biraz itikam

hareketi gibi geliyor. Hatta belki bu kadın da için içinde olabilir Adeta suç ortağı."

"Bunu ben de düşündüm," diye fikrini belirtti Ellen; dalgın bir tavırla fincanına dokundu. "Ama böyleyse, şimdiye dek kaçırışığım en iyi hasta numarası yapan kişi. Korkusu öylesine gerçekti ki... Bütün bunların sadece bir oyun olduğuna nedense inanmıyorum."

"Tamam. Diyelim ki oyun değildi ve kadın gerçekten de şu Kona Adam tarafından kaçırıldı. Bunun seninle ne ilgisi var? Seni sorumluluk duygundan yakalayıp uzun vadede aklıktan öldürmek ve gittikçe delirdiğini mi görmek istediğini düşünüyorsun?"

Ellen kahvesinden bir yudum alıp başını salladı. "Evet, bunun nedenini anlamasam da."

"İtikam belki?"

"Olabilir."

"Tamam, herif tamamen kaçığın teki de olabilir. Olasılıkla, inşa ettiği deliliğin temeline seni oturtan eski bir hasta. Her güdünün içyüzünü anlamak mümkün değildir; hele ruh hastası birinin güdülerini de hiç. Onu bulmak yerine analiz etmek isterken belki de hata yapıyoruz."

"Ama nasıl bulacağız, Mark? O her kimse, sanki attığım her adımı gözetliyor. Ve bu kadın gerçekten de elinde bir rehineyse, onun maskesini düşürmeye çalıştığımı anladığı anda ona acı çektirecektir. Lanet olsun, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Mark düşünceli bir tavırla başını kaşıdı. Sonra ayağa kalktı ve hemen ardından bir paket sigara ve hap kutusuyla geri döndü. Hapları masaya, Ellen'in önüne koyup bir sigara yaktı. "Bunlardan bir tane al ve birkaç saat uyumaya çalış. Hemen işe geri dönmem gerek. Daha sonra ne yapacağımızı tekrar düşünelim."

hatırlatmıştı. Bu durum orada bulunanları güldürmüştü; özellikle Chris kıkırmızı kesilip utanç bir tavırla gülümseyince.

Bu Noel akşamı nedense çok özeldi. Hasta, hastahukası ya da doktor, kim olursa olsun, herkes kendini birkaç saatliğine büyük bir aile gibi hissetmişti.

Tabii birkaç istisna da vardı: Bu kutlamanın neden olabileceği duygusal baskılardan rahatsız olan hastalar; Bayramları kışfadan çatlak akrabalarıyla ilgili bir şey duymak istemeyen ya da kınları olduğu için. Bu hastalara fazladan hap verilmiş ve erkenden yatağa yollandımlardı.

Daha sonra üst bölümden Mark da onlara katılmıştı. Dieter, Chris, Rea, Bryan Adams ve Red Hot Chili Peppers'in CD'lerinden rastgele parçalar çalarken alkolsüz punch içip sohbet etmişler ve oyun oynamışlardı...

Bu çok özel akşamın üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti ve sadece bir kez yaşanan bir deneyim olarak kalmıştı. Bir kez olmasının nedeni, Lutz ve Dieter'in aynı yılın mart ayında çatıkları Türkiye seyahatinde direksiyonda uyuyan bir otobüs şoförü yüzünden hayatlarını kaybetmiş olmalarıydı.

Bu Noel kutlamanının bir yerinde şu anda Ellen'in önünde duran bir fotoğraf çekilmişti. Lutz'un yanında fotoğraf makinesi olduğunu ve bu fotoğrafı onun çektiğini hatırlıyordu. Ellen, Chris ve Mark'ın ortasında; kollarını ikisinin omzuna atmış ve Mark onun yanına bir öpücük konduruyordu. Bu öpücük artık hatırlamıyordu, ama önemli olan bu değildi.

Önemli olan, bu büyütülmüş fotoğrafın Mark'ın kitap rafındaki bir albümün ilk sayfasında duruyor olmasıydı. Kapağında ve sırtında Edding Marka flomasterle

ELLEN

yazılı olan albümün. Tekrar tanıdığı el yazısıyla. Anlatırların üzerindeki yazının aynısıydı bu.

Oyun şimdi başlıyor

Ellen bedeninin bir saniyeden diğerine kadar buz kestiğini sandı.

Bu fotoğrafta Mark'la yanında olması gereken Chris, ancak duruşundan ve her kişi giymekten hoşlandığı Norveç kazağından belli oluyordu. Biri resimdeki yüzünü tanımayacak hale gelinceye dek karalamıştı.

Hayır, biri değil. Bu Mark'ın kendisi olmalıydı; kendini kanıtlamazdı.

İnanmayan gözlerle sayfaları çevirmeye devam etti ve her yeni sayfada kalbi daha da şiddetli çarpmaya başladı. Bu albümdeki resimlerin hepsi ona aitti.

Ellen bölümde. Ellen Konstanz'da iş gezisindeyken Imperia beykelinin önünde. Ellen Leipzig'deki eğitim gezisinde vesaire.

Birçok resmi tanıyordu, hatta çekildiği anları bile hatırlıyordu. Ama tanımadığı resimler de vardı. Onun -görünüşe bakılırsa gizlice çekilmiş- fotoğrafları.

Ellen Tuna nehri boyunca koşarken, bir çalıhın dalları arasından çekilmişti. Ellen Orman Kliniği'nin yakınında bulunan suni gölde güneşlenirken. Ellen öğle tatili sırasında klinik parkındaki bir bankta kitap okurken. Ellen...

Hayır! Bu olamaz!

Ellen tişörtünü giyerken, lojmandaki dairesinin yatak odası penceresinden çekilmişti.

Albümü şiddetle kaparken tabanca patlamasına benzer bir ses çıktı. İçinde şaşkınlık, utanç ve özellikle öfke duyguları kabardı.

"Sesi lanet olası röntgenci, şimdi artık her şeyi anlıyorum! Ofke ve heyecandan titreyerek koridora koştu ve ceketini kaptı. Buradan çıkmalıydı! Olabildiğince çabuk gitmeliydi.

Şimdi nihayet bir kanıtı vardı. Bu albüm Mark'ın eylemlerinin nedenini açıkça ortaya koyuyordu; ya da belki Kara Adam'ın eylemlerini demeliydi. Ellen onun Mark olduğundan artık emindi. Şimdi bu kanıtla polise gittiği takdirde şu Krüger artık ona inanmak zorunda kalacaktı. Meslektışı Wegert'i -le-gimdenkinden fazla pusluk görmüş olan polisi- aradığında Mark'ın artık gülecek hali kalmayacaktı. Bu kadar açıktı.

Elini kapı koluna attığı sırada albümü Mark'ın evinden almanın bir hata olduğu aklına geldi. Hayır, polisin onu burada bulması daha iyiydi. Bu daha açıktı. Ne de olsa içinde Mark'ın adı yazmıyordu.

Rafa yürüdü, albümü ait olduğu bölüme koydu ve tekrar sokak kapısına gitti. Orada, portmantonun yanında duran tele-sekreterin yanıp sönen ışığı dikkatini çekti.

Ellen kasetin düğmesine bastı. Bu belki bir içgüdüydü, belki bir önsezi, olasılıkla klasik kadın içgüdüydü ama bunu yaptı.

Mekanik sesin söylediğine göre yeni bir mesaj vardı ve tarih ve saatini bildirdikten sonra bir erkek sesi duyuldu.

"Merhaba, benim." Ellen adamın sesini tanıır tanımaz sanki biri yeniden sırtına binmiş gibi korkuyla suçladı. "Şu Ellen'le ilgili her şeyi hazırladım. Beni ara, başlayalım!"

İki! diye geçti Ellen'in aklından. Ne aptalım, elbette, iki kipler!

O anda evin önünde bir araba sesi duydu. Sokak kapısının dalgali camından Mark'ın Volvo'sunun siyah silüetini gördü.

Bölüm 26

Bir insanın beyni yüz trilyon sinapsın birbiriyle iletişim halinde olduğu yaklaşık yüz milyar sinir hücresinden oluşur. Bu arada her düşünce kafamızda kelimelere dönüşmeden önce inanılmaz bir hızla oluşur.

Mark, Volvo'sunun sürücü kapısını kapamadan Ellen'le karşılaşmıştı. Ya evin içinde kalıp onunla sürdürdüğü bu ölümcül oyunun ne anlama geldiğini ona itiraf ettirecek ve isimsiz kadının yerini öğrenecekti ya da ona görünmeden evden çıkıp gidecekti.

Mark'ın suç ortağını ortaya çıkartabilmenin tek yolu ikinci alternatifi seçmekti. O zaman Mark suç ortağının adını gizleyemez ve o da polisi arayabilirdi. Kaçırılan kadının hayatına riske atmak istemiyorsa, bunu daha önce yapamazdı.

Artık onun çakıl taşları üzerinde eve yönelen adımlarını duyabiliyordu; Ellen çabucak oturma odasından geçerek veranda kapısını açtı. Ardından Mark'ın anahtarının kilitte dönen sesini duydu. Zor itilen teras kapısını açıp ardından kapamak Ellen'e iki değerli saniyeye mal oldu. Üç katlı evin bahçesi oldukça büyüktü. Caddeye çıkamadan Mark onu burada gördü.

Olabildiğince çabuk bir çalıışın ardına saklandı. Sonra ne-ler olacağını beklemeye başladı.

Önce hiçbir şey olmadı. Yatay vuran güneş ışığı camlara giremiyordu. Sonra veranda kapısı açıldı. Mark dışarı çıktı. Çıkar geri döndü. Ellen'e sonsuzluk gibi gelen bir ya da iki sarıya boyunca ardında çömelmiş olduğu çalıya doğru baktı.

Lanet olsun, beni görebilir! Ben onu görebiliyordum, o da beni görüyor olmalı!

Mark birkaç adım ona doğru yaklaşıp durdu. Eşik, rüzgârın caddeden bahçeye savurmuş olduğu bir parça tozunu yerden aldı, kasaca inceledi ve tekrar çimentilere attı. Nihayet dairesine geri döndü.

Yine ona sonsuzluk gibi gelen kısa bir süre sonra Ellen, Mark'ın Volvo'yu çalıştırdığını duydu. Ellen bahçenin içinden koşarak caddeneye çıktı.

Büyük olasılıkla şimdi onu aramaya çıkacaktı. Belki suç ortağı arkadaşını yardıma çağıracaktı. Onu izlemeliydi. Ama nasıl? Mazda'sı hâlâ yer altı garajında duruyordu.

O anda yoldan alçak ve küçük bir arabanın geldiğini gördü. Görünüşüne bakılırsa eskiden Opel Corsa olsa gerek: müziğin sesi sonuna dek açıktı. Ellen uzun süre düşünmek yerine kollarını sallayarak kendini yola attı. Araba frenlerini örtünerek durdu.

Sürücü aşağı indirdiği pencereden, "Söylesene, aklını mı kaçırdın, bunak!" diye haykırdı. Sarıya boyanmış saçlarını bolca jileleyerek horoz ibiği gibi tepesine dikmişti.

"Lütfen, beni de al." Ellen gözlerini kırıştırarak yalvarcasına bir tavır takındı ve arabanın hareket etmesine esgeli olmak için iki elini kaputun üzerine koydu.

"Sıçarım böyle işel! Şimdi çek şu yüzgeçlerini arabandan. Cilamı çiziyorsun."

"Parasını öderim!"
Sürücü hemen müziğin sesini kısıtı.

"Ne kadar?"

"Elli."

"Yüz."

Mark'ın Volvo'su yolun sonuna erişmişti ve köşeyi döndü.

Para kestirme yola giden yöndü.

"Tamam, yüz."

"Şimdi!"

Ellen yan kapıyı açıp arabanın içine atladı. Para cüzdanında yüz on avro daha vardı. Banknotu adamın kucağına attı. "Şimdi şu Siyah Volvo'yu izle. Ama çaktırmadan!"

Adam sırttı.

"Elbette."

Sonra baslar tavanı titretene kadar volümü açarak gaza bastı.

Bölüm 27

Haykıran sarı bir külüstürden daha iyi kamuflaj olamazdı. Yolda giderken Ellen'e adının Holger olduğunu söyleyen arabanın kaba-
dayı sahibi yan koltuğun ön paneline üzerinde KEMERİ BAĞLA,
DEVRİL, ÇENENİ KAPA! yazan bir çıkartma yapıştırmıştı.

İkinci çıkartmadaki -VAS/YETNAME FORMU TORPİDO GÖ-
ZÜNDE- yazısı arabayı sürüş tarzıyla iyi uyuyordu.

Holger zaman zaman arabaların öylesine dibine giriyordu
ki ön taraftaki ani fren yaptığında Ellen sonunun bu plastik ve
teneke yağında geleceğini düşünüyordu. Yine de Holger, Mark'ın
Volvo'suyla arasında belirli bir mesafe bırakıyordu; onu gözden
kaçırmayacak kadar.

Birkaç dakika sonra Ellen, Mark'ın nereye gittiğini anlamıştı.
Onu orada bulabileceğini tahmin ettiği için Orman Kliniği'ne
gidiyordu.

Kliniğin park yerine gelmeden kısa bir süre önce Ellen,
Holger'den durmasını rica etti; bunu yaparken radyonun yük-
sek sesini bastırmak için bağırması gerekmişti. Holger sağa ya-
naşarak sertçe fren yapınca emniyet kemeri çürüklerine acıyla
baskı yaptı.

"Seninki boynuzluyor mu yoksa?" diye sordu Holger. Ellen
yanıt vermek yerine ağrıyan bedenini dar koltuktan zorlukla

kaldırmaya çalışırken ekledi: "Ah, lanet iç, bana ne. Sana bu şans. Papet için de sağol."

Sonra şaklanarak hareket etti; sarı hurda tekno basları eşliğinde göden kayboldu. Ellen zonklayan şakaklarını ovarken trafik görüntüsünü neredeyse hoş bir sessizlik gibi hissetti.

Mark ziyaretçilere ayrılmış park yerinde durmuştu. Ellen güvenli bir uzaklıktan onun arabadan indiğini gördü. Onda doğru gelenin kim olduğunu anladığında bedenindeki tüm tüyler havaya dikildi.

Anlaşılan herifin kapüşonlu kazaklara zaafı vardı. Batman tiptörünü üzerinde beyaz baskıyla NEW ZEALAND ALL BLACKS yazan bir başkasıyla değiştirmişti.

Ellen yürünü ilk kez görebiliyordu. Bulunduğu uzaklıktan tam seçemese de -Tanrım, gururu bir kenara bırakıp sonunda bir gözlüğe ya da en azından kontakt lens ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydi-, görünümü ilk anda ona pek de tehlikeli gelmemişti. Tam tersi, herif neredeyse gözüne iyi biri gibi girecekti. Kuzu postunda kart.

Kolunun altında önce dosya sandığı bir şey taşıdığını gördü, ama eyyah Mark'a uzatınca Ellen dizüstü bilgisayarın hemen tanıdı.

Onun dizüstü bilgisayarındı; bürosundaki!

Ne kadar miyop olursa olsun, fark etmezdi, bu onun dizüstü bilgisayarıydı, buna şüphe yoktu. Kapağındaki iki kocaman çıkartma açıkça görünüyordu: Bir Smiley ve yanında, tıpkı sürücü kursunda araba kullananların camlarında yapışık olan türden, üzerinde ACEMI yazılı bir uyarı üçgeni. Chris'in tipik bir şakanı.

Mark başını salladı, dizüstü bilgisayarını arabasına koydu ve sonra ikisi birlikte klinik binasına doğru yürüdüler. Ellen olan güvenli bir uzaklıktan izledi.

Niyetleri neydi?

Adamlar Ellen'i fark etmeyecek kadar kıyıp sehbene dalıyordu. Kuru Adam bu arada kollarını sanki koca bir odnesiye yönetiyormuş gibi sallayıp duruyordu. Evet, epey havlıyordu. Ellen ansızın çakılmış gibi olduğu yerde durdu. Memes ya nbaşında bir şey duymuştu. Çağışım yapan bir görüntü.

Ansızın isimsiz kadının nerede olduğunu anladı.

Aslında Orman Kliniği'nin yer altı tüneli ağı korkunç bir so-nucuydu.

1962'deki Küba krizi sırasında üçüncü bir dünya savaşının eşğine gelindiğinde ola bir atom bombası korkusu Almanya'da sızış sığınagın inşa edilmesine yok açmıştı. Orman Kliniği'nin ağı benzer yapısı da bunlardan biriydi.

Bir felaket meydana gelseydi, dört yüz kişiden fazla insan tünellere kaçacaktı. Ağır çelik kapılar kapanacak ve park arazisinin zemininden çıkan hava şaftları sunsıki sürgünecekti.

Bir yıl sonra politikacı Egon Bahr'ın yakınlaşma yoluyla dönüştür olarak tanımladığı hafif bir siyasal gevşeme oluşunca, tüneller yine farklı amaçlarla kullanılmaya başlanmış ve o zamana dek toprak üstünden sağlanan destekler yer altına indirilmişti. Dört elektronik ray, iklim merkezi ile binalar arasında yemek, çarşaf gibi şeyleri ve bölümlerin diğer ihtiyaçlarını naklediyordu.

Raylardan her biri bir ya da iki madeni askıyla donatılmıştı. Bu elektronik raylar daha kullanışlıydı ve o zamana dek kullanılan kargo bölümü indirilebilir diğer iki kamyondan daha az bakım gerektiriyordu. Ayrıca raylar daha sessizdi ve daha az göze çarparıyordu, ki sadece yüklerin nakledilmesi için kullanılmıyorlardı. Ara sıra bir hasta öldüğünde morg olarak kullanılıyor, ağır akıl hastaları başka bölümlere ya da terapi odalarına

bu yoldan götürülüyorlardı. Ama bu uygulama parkta olduğu fazla huzursuzluk yaratmıştı. Çünkü bir havalandırma shaftının yanından geçtiklerinde tünel sayesinde hastaların baykırıları parkta duyulabiliyordu.

Ellen'in şimdi durduğu yer bu havalandırma shaftlarından biriydi. Kara Adam ve isimsiz kadınla telefonda konuşurken arka planda duyduğu metalik gıcırtıyı tekrar tanımıştı.

Ellen shaftın iki çablığını arasında yerden çıkmış olan ve paslanmaz çelikten yapılmış kafesli köpek kulübesine benzer yeni ucuna baktı.

Kaçırılmış olan kadın orada, aşağıda olmalydı. Ama nerede? Tünelin gerçek bir labirent gibiydi, ki hastane arazisinin büyüklüğüne bakıldığında buna da şaşmamak gerekirdi, ama genel hizmet binasından geçerek oraya birini saklayabilmek fazla huzursuzluk çıkartırdı. En azından günlerce sürdürülemezdi.

Ellen yine de bir olanak olup olmayacağını düşündü. Bakırları çimenliğe, birkaç bankın ortasında duran heykelle gitti. Bu, kollarını iki yana açarak çevresine çocukları toplamış olan bir yetişkinin heykeliydi. Nasyonal sosyalizm kurbanı olan -yetişkin ve çocuk- yüz bin engelli anısına yapılmış bir anıttı. Sadece bu klinikte altı yüz kişi zorla kusurlaştırılmış ya da ignelerle öldürülmüştü.

Aslında bu suçların işlendiği bina uzun süre önce yıkılmıştı, ama Ellen'in bildiği kadarıyla bodrumu hâlâ duruyordu. Onu yıkmak herhalde epey masraflıydı. Ve hâlâ bir tünel girişi vardı ve bunu kapatan demir ayaklı bir tabeladan başka bir engel yoktu. Üzerinde **DİKKAT ÇÖKME TEHLİKESİ! GİRMEK YASAKTIR!** yazıyordu.

Arındaysa ideal bir gizlenme yeri vardı.

Mark ve suç ortağı lojmanlara doğru yöneldiler. Birazdan Ellen'in dairesinde olmadığını anlayacaklardı. Herhalde daha sonra da onu aramaya devam edeceklerdi. Belki de arabasının durduğu park yerine giderlerdi.

Fark etmezdi, tahmininde yanılıp yanılmadığından emin olmak için ona yeterli zaman kalıyordu. Eğer kadın gerçekten de bodrumda tutuluyorsa, nihayet polise haber verebilecekti.

Gerginlik, rahatlama ve biraz da zaferden oluşan bir duyguyu havalandırma shaftının kapagını kaldırdı.

O anda birisi onu omzundan yakaladı.

Bölüm 28

Genellikle *delirmek* olarak adlandırılan duruma giden yol hiç de uzak değildir. Bazen birkaç beyin hücresi arasındaki küçük bir değişim sorunu buna yeter ve bu olur.

Florian Jehl ilk şizofren dürtüleri on yedi yaşında yaşamaya başlamıştı. Huzursuz ve asabi olmuş, anne ve babasının kendisini zehirlemek istedikleri düşüncesi onda saplantı halini almıştı. Bunu ona önceleri ara sıra duyduğu, sonra gittikçe ısrarcı olan ve sonunda onunla sürekli konuşan, kafasının içindeki sesler söylemişti.

Başlangıçta ilaçlarla bu bulguların üstesinden gelinmişti ve Florian'ın berrak düşünme yetisi geri dönmüştü. Ama dürtüler tekrar tekrar başlamış, sonunda kendisine kronik şizofren olarak teşhis konmuştu.

Böylece onun için klasik bir psikiyatrik kariyer başlamıştı: Hastaneye yatış, yeni ilaç dozları, iyileşme, taburcu edilme, köntleşme, tekrar hastaneye yatış... bir kısır döngü.

Florian başlangıçta seslere güvenmemişti. Bildiği kadarıyla sesler evde, yatağının yanındaki rafta duran pelüş sümüksükböcekten geliyordu. Bir zaman sonra bu sümüksükböceğin kendi tarafında olduğunu anlamıştı. Ne de olsa ailesinden gelecek olan tehlikelerle –özellikle oğlunu sonsuza dek susturmak üzere gizli servisten elde ettiği zehirle yaptığı yemekleri yemesi için ısrar

eden annesiyle- ilgili onu uyarıyordu. Ve Florian bilyece yeni dostuna bağlanmıştı.

O zamandan beri hastalığındaki değişikliğin tek göstergesi, sümüksüboğuk dostlarından birini yanında taşıyıp taşımadığıydı.

Ellen'e doğru tuttuğu, kolundaki sümüksüboğukun kahverengi bir evi, bej renkli kasa bir peluş boynu ve kocaman gliserliyle genişçe sırtan bir yüzü vardı.

Florian'ın gözleri de kocaman açılmıştı. Ellen dokunuyorsa sanki elektrik çarpmış gibi sıçradı. Haykırarak geri çekilince neredeyse düşecekti.

"Me-merhaba, Florian, beni çok korkuttun."

"Merhaba, Dr. Roth. Özgünüm, bunu istememiştin. Gerçekten de siz misiniz? Bazen ayırt etmekte zorlanıyorum da."

"Tamam, önemi yok. Soruna yanıt olarak. Evet, gerçekten benim."

Florian, Ellen'in elindeki ızgaraya ilgiyle bakıyordu. Onu çıkarmak kolay olmuştu, sadece dört ince alüminyum şerit bükmesi yetmişti.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Ellen ızgarayı açık şaftan yanına bıraktı.

"Ben... şey, sadece buralara çabucak bir göz atıyordum. Senin bölüme geri dönmen gerekmiyor mu?"

Florian'ın yüzü karardı. "Hayır, şimdi olmaz. Aslında size de ayracak zamanın yok. Önce onunla," sümüksüboğukun yukarı kaldırdı, "ciddi bir şey konuşmam gerek. Sürekli saçmalıklar anlatıp duruyor ve o zaman çok kızıyorum."

Ellen gerginliğini gizlemek zorundaydı. Şimdi onunla ılaşacak zamanı yoktu. Yine de Florian'ı geri göndermek bir işe yaramayacaktı. Bu onu daha da meraklandıracaktı. Orman

kuşu'nun çekirdek hastalarından biriydi ve Ellen onunla doğrudan meraklı olduğunu bilecek kadar fazla şey yapmıştı.

"Evet, o halde ikiniz konuşurken sizi rahatsız etmek istemem. Bunun için kendinize sakin bir yer bulmalısınız. Hasta kalbesinin bahçesi sence nasıl?"

"Ah, iyi fikir. Konuşmanın hep yararı olur."

"Eh, o zaman başarılar."

"Siz de, Doktor Hanım." Gülümsemesine karşılık verdi ve sümüksüboğuk eşliğinde oradan uzaklaştı. Ellen onun oyuncak sümüksüboğuküne, "O son derece akli başında biri," diye açıkladığını duydu. "Ama artık bana mankafa deyip durma!"

Ellen o uzaklaşana dek bekledi. Sonra kimsenin gelmediğinden emin olunca usulca şaftan içeri kayd.

Merdiren yaklaşık dört metre derine devam ediyordu. Ellen sağa indiğinde çevresine bakınıp bekledi. Kafasının içinde şimşek çakar gibi bir anı belirdi.

Bu tünel sisteminde daha önce de bulunmuştu. Orman Kliniği'nde çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra bölgeyle ilgili bir tanıtımda yer almıştı. Bu dört yıl önceydi ve heykelin bulunduğu yerin altındaki bodruma giden yan tünelleri hatırlamak bir kenara, aşağısının nasıl göründüğünü bile unuttuğu. Ama ilk lüsid rüyasında gördüğü tünelin nasıl olduğunu şimdi hatırlıyordu. Uzun geçitleri, ızgaralı neon boruları, rüyasında çıktığı büyük odayı hatırlamıştı; burası aslında ihtiyaçların sağlandığı rayların dönüş yaptığı odaydı.

Profesör Bormann'ın yanı başında belirlir ona başka bir kâbusun başlangıcı olduğunu açıklamasını bekleyecekti neredeyse.

Kara bir köpeğin -Kurt, o kötü kurtul- onu kovalayacağı bir başka kâbus daha.

Saçma, diye kestirip attı. Bu gerçek ve zımdı nedensiz kullar için gerçekten zamanın yok.

Ameliyathane binasının altındaki terk edilmiş tünelde ilerlerken bir konteynerde temizlik maddesi, plastik eldiven ve tırlayınca kendini biraz daha iyi hissedebildi. Bıçağın ucundaki plastik koruyucuyu çıkardı ve dikkatle ceketinin cebine koydu.

Emin olmak iyidir.

Sonra iki cerrah bıçağı daha aldı ve ilkinin yanına koydu. Ve bütün iyi şeyler üç tane idi.

Biraz sonra anıt heykelin altındaki bodruma giden geçi ulaştı. İlerledikçe karanıktıyordu ve nemleniyordu. Ayrıca elektrik ve küflü bir şeyler kokuyordu. Tozlu, bir dezemlektan maddesi artığı gibi; herhalde linoldi.

Ellen doktor önlüğü giymiş olmayı diledi. Göğüs cebinde ona elektrik düğmesini bulmada kolaylık sağlayacak bir kalem fener vardı. Burada hâlâ elektrik olmalıydı, ne de olsa acil çığışa giden tozlu işaretlerde ışık yanıyordu.

Geçit, birçok yerinde dökülen cılasıyla kara, patlamış bir yara gibi görünen pas lekeli içindeki çelik bir kapıda son buluyordu. Ellen üzeri sayısız kabarcıkla dolu soğuk yüzeyi yokladı ve sonunda kapı kolunu buldu. Öyle paslıydı ki, önce kolu aşağı indiremedi. Sonra nihayet bir gıcırta duyuldu ve kol aşağı indi.

Kapı eski terapi bodrumuna doğru tiz bir gıcırta bir patı açıldı, ama geçmesi için yeterliydi. Ellen tereddüt etti. Bu kapının ardında onu ne bekliyordu?

Tüm cesaretini topladı ve buradan koşarak kaçma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Bir zamanlar oraya getirilmiş olan hastaların tersine, onun hâlâ geriye dönme olanacağı vardı. Ya bu bir tuzak!

Arazinin bir yerlerinde dolaşan Mark's ve siyahı kaplı olan ka-
nallı tuhaf suç ortağını düşündü. Acaba buralarda pusuya yat-
mış üçüncü bir kişi daha var mıydı?

Kaç. Kaç git! Hâlâ buradan kaçabilirsin!

Solukları sıklaşıp şiddetlendi; kısmen keskin izli kokusundan, ama daha çok korkudan. Yine de yürümeye devam etti. Olası hedefe bu kadar yaklaşmışken geri dönmezdi. Birçok şey buna bağlıydı.

Kapıyı aralarken bütün kasları gerilmişti.

Bodrum odasında onu çıplaklık ve boşluk karşıladı. Ellen bir köşede bir koltuğun hatlarını seçebildi. Bir elektrik düğmesi bulmak üzere duvarı yokladı ve bir tane buldu. Önce bir şey olmadı, sonra tavandan bir vızıldama duyuldu ve altı neon bodrumdan iki tanesi canlandı. Sadece biri doğru dürist yanıyordu. Diğerleri deli gibi titremeye başladı ve odayı şiddetli bir stroboskop firtinasına boğdu.

Bir zamanlar terapi için bekleme salonu olan odaya dört kapı açılıyordu. Kapılardan birinin üzerindeki yazıdan geriye sadece

ME DIV NL R

kalmıştı. Kapı kolları çıkarılmış ve kilit lehimlenerek kapatılmıştı.

Bu kapılardan birinin ardında olmalı, diye düşündü Ellen, ama, Hey, diye seslenmeyi beceremedi.

Küf kokusu onu korkutuyordu. Üstelik tünelin içinde çok daha kötüleşmiş benzeyen baş ağrıları da cabasıydı. Bu berbat migrenin hiç sonu gelmeyecek miydi?

Ama şimdi, hedefe bu kadar yakinken bu bodrum odasında korkusuna ya da baş ağrısına teslim olmayacaktı.

21 Dönemli aralıklarla kısa süreli kuvvetli sık suyun bir akış (s. 8.)

Eğer kadın gerçekten buradaysa ve Ellen onun kurtarmayı başarabilirse, her şey iyi bir sonla bitecekti. Bu, ona cesaret veren bir düşünceydi.

Evet, belki de dayanabilmeydi.

Ellen merdivenlere gidem eski geçidin yanındaki kapıda karar kıldı.

Yüzüne soğuk, çürük tahta ve klor kokusu çarptı. Işığı yakığında yine kendini fayans döşeli bir odada buldu. Karolar bir zamanlar beyaz olmalıydı, şimdiyse ruhsuz ve griydiler. Ek yerleri boyunca siyah küf birikmişti ve bazı yerlerde uzun saplı, kahverengi mantarlar türemişti. Odanın ortasındaki lağım borusundan farelerin ciyaklamaları duyuluyordu.

Ellen son günlerde burada bir insanın bulunmuş olabileceğine dair herhangi bir ipucunun izlerini aradı.

Karşı duvardaki paslı bir destekte delikli birçok lastik hortum asılıydı. Dikdörtgen bir sandığın üzerinde çeşitli metal aksamalar duruyordu. Hortum başlıkları. Hortumların yanında tabuta benzer dört tane banyo küveti sıralanmıştı. Hepsinin üzerinde metal çengellerle bağlanabilen, tahtadan ağır kapaklar kapalıydı. Levhaların ön bölümlerinde oval açıklıklar vardı; bir yetişkinin yüzü ya da bir çocuğun kafası için yeterince büyüktü.

Karanlık Ortaçağ'dan kalma hidroterapi, diye düşündü Ellen. Ruh hastalığına karşı buzlu su. Üzerine kapak kapa, hayırmaya bırak, bekle.

Nefretle arkasını döndü. Kadın burada değildi. Ellen titrek ışıklı bekleme salonuna geri döndü. Adımlarının hafif gürültüsü arızalı neonların neredeyse duyulmayan pır pır seslerine eşlik ediyordu. Ellen ter içinde kalmış elleriyle ikinci kapıyı açtı ve gözlerine inanmadı.

Operasyon masasının ışıkları Ellen'in karşısına neredeyse dünya dağ bir ışıltıyla çıktı. Aleve benzer parlaklık, gözleriyle birlikte migren acısı içinde kıvranan beynini adeta kavurdu. Ellen gözleri kamaşmış bir durumda odanın ortasındaki çelik masaya baktı. Arkaında eski püskü elektrikli aletler sıralanmıştı.

Masanın altında iki kova duruyordu; yanındaki rafta da birçok malzeme. Özellikle sağlam bir yatağın iki tarafından yere serken deri kayışlar bu odanın bir zamanlar ne için kullanıldığını şüphe bırakmıyordu.

Bir inilti Ellen'i korkuyla sıçrattı. Odanın sol köşesinden geliyordu. Ellen rafların ardından gelen gürültüye doğru ilerledi. Tiz bir kaç rafın üzerinde içindeki sıvıların on yıllardır buharlaşmış olması gereken şişeler, toz kavanozları ve üzerindeki yazıların uzun zaman önce sararmış olan kutular duruyordu.

Ve sonra Ellen isimsiz kadını gördü. Kadın ona baktı ve korkuyla duvara dayandı.

Burası şimdiye dek ayak basmış olduğu en korkutucu yerlerden bir olmasaydı, Ellen küçük bir zafer çığlığı atabilirdi. Kadını bulmuştu. Nihayet!

Artık zaman kaybetmemeleri gerekiyordu. Ellen, Mark'ın ve Kara Adam'ın gerçekten nereye gittiklerini bilmiyordu. Lojmanda ya da park yerinde onu arıyor olabilirlerdi, ama buraya gelmek üzere çoktan yola çıkmış da olabilirlerdi.

Ellen dikkatle kadına yaklaştı ve gördüğü şeyi zorlukla anlayabildi. Görüntüsü korkunçtu. Hastası kocaman açılmış gözlerle raf ile duvar arasında, köşeye sıkışmıştı. Yüzü mavi çürükler içindeydi ve şişmişti; ağzının çevresinde kanlar kabuk bağlamıştı. Sağları darmadağın ve birçok yerinden kopmuştu. Kafa derisinde bir tür döküntü göze çarpıyordu ve deri, beyaz kepeklerle dolmuştu.

İsimsiz kadın bağı ellerini kaldırırken şiddetle titredi. Ellen ellerinin üzerinde yaralar olduğunu gördü.

Tanrı aşkına, bu domuzlar sana ne yaptılar?

"Korkma," diye fısıldadı Ellen. "Artık seni buldum. Her şey düzelecek."

Bir zamanlar güzel bir kadın olan zayıflamış yaratığa doğru yürüdü. Her tür hızlı hareketten sakınarak yanına doğru arada zorlukla soluk alıyordu. Kadından yayılan ter, adrenalin ve dışkı kokusu dayanılmazdı.

Ellen kadının bilekleri kabloyla bağlanmış olan incecik koluna dikkatle dokundu.

"Şimdi seni çözeceğim, tamam mı?"

Kadın kocaman bir sırtıyla ona baktı. Ama bu rahatlamış bir sırtış, bir sevinç değildi; gözlerinde boş bir delilik parlıyordu. Cehennemin içinden geçerken aklını yitirdi.

Ellen ceketinin cebine el atıp cerrah bıçaklarından birini alırken titriyordu. Kadın bıçağın ucunu görünce tiz bir sesle ciyaklayarak bağı ellerini yüzüne kapadı.

Ellen, "Korkma," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Bunu sadece ipleri kesmek için kullanacağım."

Kadının kolunu hafifçe okşadı ve onu dikkatle kendine doğru çekti. Sonra bıçağı kablonun üzerine koydu. Kadın gözlerini yuvarladı ve garip sesler çıkardı. Ellen'in anlayamadığı, kırdamaya benzer boğuk sesler.

"Sakin ol. Ben sadece..."

Yine kıkırdama, ama bu kez daha yüksekti ve Ellen bir kelimesini anlayabildi.

"Arkanda!"

Beri tutan el Ellen'in soluk almasına zaman bırakmadan yüzünün üzerine kapandı. Tam tersine korkudan soluğunu içeri çekmişti, bu arada beze epeyce sürülmüş eteri de.

Başının arkası bir baldıra çarptı. Saldırgan öylesine güç uyguluyordu ki, burnunu kıracağını sandı.

Eter etkisini çabucak göstermişti. Ellen'in nabızı hızlanmaya başladı. Onu tutan elden kurtulmaya çalıştı. Paniği eterin etkisini daha da güçlendirmiş ve ona beklenmedik bir güç vermişti. Başını yana attı, ağzındaki mendili çekti ve saldırıya cerrah bıçağıyla yaralamayı başardı.

Adam bir an onu serbest bıraktı. Sesini duyabiliyordu; sanki o da ağzına bir bez kapamıştı.

Ellen sersemlemiş bir halde öne doğru düştü, başını ne edeyse isimsiz kadının yanındaki rafa vuruyordu. Eli çamurlu bir şeye değdi. Tutunarak doğruldu, ama bacaklarının üzerinde duruyor muydu yoksa havada süzülüyor muydu emin değildi.

Her şey bir anda ağırlığını kaybetmişçesine hafiflemişti. Çevresindeki oda biçimini tamamen kaybetmiş gibiydi. Ana hatlar süzülüyor, deforme oluyordu. Renkler ansızın parlamıştı ve gerçek dışı görünüyordular.

Karşısında siyah bir gölge gördü; tıpkı dalgalı bir su yüzeyinin altında genişleyip daralıyor gibiydi. Gölge omuzlarından tuttu ve onu dans eden yıldızlarla dolu bir denizin içine itti.

Yıldızlar ansızın değişip yumuşak bir rüzgârla ağaçlardan kopan yapraklara dönüştüler. Havanın içinde dans ederek orman zeminine düştüler.

Bölüm 29

Kız yosunlu bir taş üzerinde oturmuş, ona gülümsüyordu. Kocaman çiçekli yazlık elbisesi yaprakların ışıltısıyla adeta yarış eder gibiydi. Ansızın elbise gözüne hiç de demode görünmedi. Tam tersi, Ellen kendi elbisesinin de böyle renkli olmasını istedi. Ama onunki turkuaz renkli kumaştan yapılmış, terlediğinde rahatsız biçimde kaşındıran bir elbiseydi ve orman dışındaki çayırıktan biraz daha serin olsa da şiddetle terliyordu.

"Kendine güvenmiyorsun," dedi renkli elbiseli kız.

"Hayır, elbette kendime güveniyorum."

"Hayır, güvenmiyorsun. Ve biliyor musun neden?"

"Neden?"

Kız parmağıyla onu gösterdi. "Çünkü çok korkaksın. Hep korkaktın."

Sözleri Ellen'in kafasının içinde yankılandı.

Çok korkak. Çok korkak. Çok korkak!

Anı kovanından geliyora benzeyen bir vızıldama.

Ellen gözlerini açtı. Parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Yüzünün hemen üzerindeki bir dairede eriyen beş güneşten çıkıyormuş gibiydiler.

Haye, güneş değil bunlar lamba. Bir lambanın ışıkları. Bu operasyon lambası!

Nerede bulunduğunu ve neler olduğunu ansızın anladı. Rafasındaki sersemlik ve ağzındaki hissiyet eterin sonucuydu. Kağırsı dayanılmaz hale gelmişti. Sanki çatlayacaktı bağı.

Ellen'in zihninin berraklaştığı her an mide bulantısı gittikçe arttı.

Kusmak zorunda kalsam, sırt üstü yatmamalıyım, diye düşünerek doğrulmaya çalıştı.

Ama ne kusabildi ne de hareket edebildi. Kolları ve bacakları kayışla masanın zeminine bağlanmıştı, yine göğüsünün altından, kaburgaları üzerinden geçen kalın bir kemer vardı. Yakalandım! Ah Tanrım, onun eline düştüm!

Başını olabildiğince kaldırdı. Sadece bir metre ötesinde üstü çıplak bir adam bir döner taburede oturuyordu. Yüzünde sadece gözlerini ve ağzını açıkta bırakan bir kar maskesi vardı. Ellen'in bir kez gördüğü gibi, Balaklava²⁶ türünden bir şeydi. Siyah sütereti Ellen'in çıplak bacaklarının yanında, parlak çelik zeminin üzerinde duruyordu.

Önce onu sanki fark etmemiş gibiydi. Kendini sol omzundaki kesik yarasını dikmeye fazlasıyla vermişti. Bu arada tamamen kontrollü bir hali vardı. İğneli eli yaranın yanındaki deriye batıp ipliği çekerken bir kez bile titrememişti. Bunu yapıp biçimi profesyonel olmaktan başka her şeydi. Sanki yama yapmış gibi iki deri parçasını çabucak birbirine dikeyordu.

Sonra Ellen'in uyandığını fark etti. Ona kısa bir bakiş attı. Ellen kaşlarından akan teri görebiliyordu.

En azından canın acıyor, göt herifi diye düşündü, sonra içini deki duygusuz, mantıklı taraf konuştu: Gözlerini görüyor musun? Su kaşları? Ona iyice bak. Bu Mark değil, Chris de değil!

Ama korkusu bu tespit nedeniyle kendini rahatlamış hissedemeyecek kadar büyüktü. Bu bilgi şimdi ne işine yarayacaktı ki? Kim olduğu fark etmezdi, onun elindeydi. Bu kaçık artık ona istediğini yapabiliyordu. Zorlukla kimliyordu ve kendini savunmayı aklından bile geçiremezdi. Kayışlar onu acımasızca engelliyordu.

Korku ve panik, içinde köpürerek çaresiz bir öfkeye dönüştü. "Göz beni!"

Adam başını hafifçe yana eğip ona bilim adamının tuzağına düşen bir böcekmiş gibi baktı. Sonra ilgisizce arkasını döndü ve yarasını dikmeye devam etti.

Ellen başını tekrar soguk çelik zemine koydu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve acınacak biçimde üşüyordu. Şakaklarındaki her zonklamada sanki biri çekiçle kafasına vuruyordu.

Başını yeniden kaldırdığında hâlâ rafın yanında, yerde çömelmiş durmakta olan isimsiz kadını gördü. Ağzı taze kana bulanmıştı ve Ellen elinin üstündeki yaraların artık neden kaynaklandığını anlamıştı. İnce derisini sürekli ısırıp duruyordu.

Ellen 9. bölümde geçirdiği zaman boyunca kendini yaralayan insanlarla –özellikle kadınlarla– birçok kez uğraşmıştı. Kendilerini başarısız bulan ya da kötü olaylarda kendilerini suçlayan kişilerdeki birkaç kötü yarayı tedavi etmesi gerekmişti. Çocuk düşürmenin kefareti ödemeğe üzere kızgın ocağa basılan avuç içleri. Çirkin olduğu için kocası başka kadına giden bir kadının beton duvara sürüttüğü yanakları.

Diğerleri gerçeğin yüzünü kaybetmemek için kendilerini yaralıyorlardı; kalçalarına iğne batırarak ya da kollarını tıraş bıça-

26 Türkçe kökenli olanak kabul edilen, adını Karım'ın Balaklava kentinden alan bir tür tar mensesi (ç. n.)

öyle keserek balişimasyonlarına karşı savaşıyorlardı. Acı, en acı hissedilen, şimdi ve burada bulunuyor demekti.

Ellen bu kadının bundan haberi olup olmadığını bilmiyordu, diğini. Ama tahminine göre ikincisi olabiliyordu. Özellikle isimiz kadının bu arada söylediği şarkı yüzünden:

Kim korkar Kara Adam'dan?

Adam ansızın ayağa kalktı, iğneyi bir kenara koydu, kazağını masanın üzerinden alıp üstüne geçirdi. Sonra Ellen'e yaklaştı. Alınını yakalayarak başını zemine bastırdı. Sonra onu bir deri kayışla bağladı.

Ellen'in ona karşı kıyması imkânsızdı. Çaresizce bağlayan gözlerini döndürerek adamın niyetinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Şimdi neler olacağını elbette biliyordu, ama aklı bu düşünceye tüm gücüyle direniyordu.

Adam yanına yaklaştığında, "Lütfen yapma!" diye yalvardı.

Hareketleri tamamen gevşek, neredeyse ilgisizdi. Ellen kendisine, *Lütfen, lütfen yapma*, diye yalvarırken bir tek kelime etmese de sakın hareketleriyle sanki şunu demek ister gibiydi: *Eh, şimdi bu sınavı geçmelisin.*

Isırma çubuğunu tutan eli ağzına yaklaşıp, dişlerini ve dudaklarını elinden geldigince sınıksız kapadı. Başını yana çevirmeye çalıştı, ama ne kadar uğraşsa uğraşsın, kayışlar tüm çabalarını engelliyordu.

Adam kötü kokulu lastik parçasını dudaklarına bastırdı ve diğer eliyle yüzünü yakaladı. Parmakları muazzam bir güçle Ellen'in çiğneme kaslarına bastırdı. Duyduğu acı öylesine şiddetliydi ki, ağzı neredeyse kendiliğinden açıldı. Lastik çubuk dişlerinin arasına sokulduğunda öğürdü; korkunç bir an yine de

kusup bu şekilde boğulacağından korktu ve gözlerinin önünde beyaz lekeler dans edene dek şiddetle burnundan soluk aldı.

Yapma! Çabuk ve derin soluk alıp veriyorsun!

Şimdi yüzüne çenesini yukarı doğru bağlayacak olan ikinci bir kayış daha takıyordu. Düşünceler delicesine bir hızla kafasının içinde birbirini kovaladı.

Hayır, bunu yapmayacak. Bunu gerçekten yapmayacak. Sadece beni korkutmak istiyor. Sadece beni korkutacak.

Adam jeli şakaklarına sürerken bunu yine de yapacağını biliyordu. Ve başının sadece birkaç santim arkasındaki vinlama arttı; bu gürültünün arı kovunu yerine bir transformatörden kaynaklandığını böylece öğrenmiş oldu.

Şakaklarına soğuk elektrotların yapıştığını hissetti. Şimdiye dek binlerce depresifin ve şizofrenin damarlarındaki kanı dondurmış olan bir duyuydu.

Bu şekilde terapi fikrini İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra domuzların kesilmeden önce elektrik akımıyla bayıltıldığını gözlemleyen iki İtalyan bulmuştu. Tıp adamları suni kasılmaların oluştuğu tepkinin ruh hastalarında tedavi edici etkisi olup olmayacağını düşünmüşlerdi. Ne de olsa bu tür bir etki epilepsi nöbetlerine de yüklenebilirdi. Etkili bir tedavi yöntemi keşfetmiş olduklarından emin olarak bunu önce köpeklerde denemişlerdi, bu yöntem daha sonra da bir mahkûm üzerinde denenmişti. Ruhsal olarak tamamen sağlıklı bir mahkûm üzerinde.

Ama bu arada insanlar ile hayvanlar arasında önemli bir fark olduğunu atmışlardı: Hayvanın tersine, elektrotlar şakaklarına sıkıştırıldığında, insan kendisini neyin beklediğini biliyordu. Birazdan neler olacağını bilincindeydi; ve bundan duyulan korkunun tarifi yoktu.

Ellen de bu tarifi olanaklız koevidan felç olmuş gibiydi. Kara Adam'ın elektrotları üzerinden alması için her şeyi evet. Adam ona günümüzde doktorların yaptığı gibi ne ağrı kesici ne de narhoz verecekti.

Kara Adam her iki şakağındaki elektrotları bir kez daha kasaca kontrol etti, sonra Ellen'in arkasına geçip şalteri indirdi. Ekşimsi bir koku eşliğinde iğrenç bir çatırtı duyuldu. Ancak bir ya da iki saniye süren elektrik akımı boyunca

Ellen'in kafasının içinde bir süpernova patladı.

Ellen ikiye bölündüğünü sandı, yanmakta olan bir evrenin alev denizinde eriyen bir bölüm, elektrik uyarısıyla beyinde gelen kaslarının şahlanmaya çalıştığı, fiziksel olan ikinci bir bölüm.

Bu elektrik akımı bedeninde sürdüğü takdirde bu işkenze ölümcül bir şekilde sonlanabilirdi. Yine de beyni sadece dürtüleri terk etmişti.

Bu, cehennemde yolculuk gibiydi. Ellen acıyı algılamasa da zihnindeki düşünce patlamaları bedensel acıdan bin kat betendi.

Ve sonunda hittiğinde, geriye sadece buz gibi bir boşluk kaldı.

Kaslarının zonklayıp titrediğini, bedenindeki kemerlerin çözüldüğünü hissetti. Masadan kaldırılıp bir yere taşındı, ama tüm bu akışı zihinsel olarak kavramayı başaramadı.

Bomboş kafasının içinde sadece bir tek berrak düşünce kasa bir an dikkatini çekti: *Şimdi beni öldürecek.*

Bölüm 30

Kafasının içindeki boşluk siyah değildi. Daha çok ayna gibi dümdüz, buz tutmuş bir gölün yüzeyine benzer soluklukta, buz mavimsiydi. Ve hepsinin üzerinde sanki biri uzaklarda bir harpın kırağına vurmuş gibi hafif bir titreşim süzülüyordu.

Ellen'in aklını başına getiren soğuk oldu. Görüş yeteneği -bir görüntüyü adım adım netleştiren kamera gibi- gittikçe daha berraklaşırken, bu soğukluğun sadece irite olmuş sinir ağının bir sonucu olmadığını hissetti.

Bu soğuk gerçekti.

Bu soğuk ıslaktı.

Bu soğuk...

Su!

Ellen kendini küf kokulu hidroterapi odasındaki dört küvetten birinin içinde buldu. İğrenç kokan bir şey vardı. Bu kokunun kendisinden geldiğini dehşetle fark etti. Elektrik akımı sırasında tüm kasları üzerindeki kontrolünü kaybetmişti, buna büzücü kasları da dâhildi.

Ama daha da kötüsü, Ellen kendini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için kaslarına henüz çok az hâkimken küvetin buz gibi soğuk suyla doluyor olmasıydı. Çaresizce kıpırdanarak küvetin kenarına tutunmaya çalıştı, ama ne kolları doğru yöne hareket edebildi ne de küvete vuran elinin parmaklarını

tutunabilmek için kavrılabildi. Bacaklarıyla tepinerek en azından bedeninin üst bölümünü sudan yukarı kaldırebildi. Birkaç dakika içinde buz gibi suda boğulacağı paniği ona beklenmedik bir güç sağladı. Topuklarını küvetin kenarlarına bastırdı, -ona hâlâ tam itaat etmek istemeyen- ellerinin de yardımıyla titreyeselen suda bir parça yukarı itti.

Ve sonra ağır tahta kapak küvetin üzerine kapanınca karanlığın içine daldı.

Ellen haykırdı; kapağa vururken dört bir yanında bulunan sürgünün yuvalarına girip kapandığını duydu.

Soğuk kasları ve sinirleri üzerinde tekrar kontrolünü kazanmasını sağlamıştı, ama aynı zamanda bedeninin gittikçe uyuştüğünü hissediyordu. Su buz gibiydi ve bu küvetten hemen dışarı çıkmadığı takdirde hareket mekanizması çabucak uyuşacaktı. Kendini yukarı çekti, yüzünü kapak aralığına bastırdı ve Kara Adam'ın hidroterapi odasının kapısında durduğunu gördü.

"Lütfen beni dışarı çıkar," diye yalıyordu hâlâ akmakta olan suyun şapırtısının arasından.

Maskeli adam ağır çekimdeki gibi başını iki yana salladı.

"Düşün," dedi boğuk bir sesle. Sonra kapıyı ardından kapadı.

Ellen bağırdı, haykırdı, dişe battı ve kapağı yumruklamaya devam etti. Ama kapak darbelerine dayanıklıydı. Tekrar yüzeye çıktı, yüzünü soluk soluğa açıklığa bastırdı ve yeniden haykırdı.

Kapı kapalı kaldı; oda da karanlık ve boştu. Onu duyacak kimse yoktu. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Bu arada su küvetin kenarıyla kapak arasındaki aralıktan fışkırmaya başlamıştı. Ellen'in buz gibi suyu akıtmak üzere yeniden dalmak için hava alabileceği birkaç saniyeden fazla zamanı kalmamıştı.

Birazdan hangisini daha iyi yaptığını göreceksin: solukunu tutabilemeyi mi yoksa kendini aralığa doğru kaldırmayı mı?

Bir süre daha dayanabilmeyi, ağzını ve burnunu aralığa dayayıp soluk almayı ve haykırmayı sadece yaşadığı paniğe ve adrenaline borçluydu.

Bir süre sonra bağarmaktan vazgeçti ve sadece soluklarını kontrol etmesi gerektiği düşüncesini kabul etmeye çalıştı, çünkü artık devam edemeyecekti. Direncini gittikçe yitirirken gücü onu terk etti.

Sonra bir daha yüzeye çıkmadı.

Karanlık.

Sessizlik.

Şraak!

Yanağında bir yanma hissetti. Biri adını çağırıyordu.

Şraak!

Bir tokat daha.

Islak fayansların üzerinde yatıyordu. İnce iç çamaşırları teline yapışmıştı. Acımasızca soğuktu.

İlk gördüğü, küvetin yanındaki tahta kapak oldu. Sonra üzerine eğilmiş olan Mark'ı gördü. Ardında Kara Adam duruyordu. Maskesini çıkartmıştı.

Ellen ayağa fırlayarak Mark'ın yüzüne vurdu. Uyuşuk kaslarının izin verdiği ölçüde bir hızla odanın köşesinde duran kalorifer kazanının yanına kaçtı.

"Defolun!"

Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar. Bir kaçış olanaksızdı. İkiisi kapıyı bloke etmişlerdi.

"Ellen, Tanrı aşkına, ne oldu?"

tutunabilmek için kıvrılabildi. Bacaklarıyla tepinerek en azından bedeninin üst bölümünü sudan yukarı kaldırabilirdi. Birkac da bir güc sağladı. Topuklarını küvetin kenarlarına bastırarak hâlâ tam itaat etmek istemeyen- ellerinin de yardımıyla titreye selen suda bir parça yukarı itti.

Ve sonra ağır tahta kapak küvetin üzerine kapanınca karanlığın içine daldı.

Ellen haykırdı; kapağı vururken dört bir yanında bulanan sürgünün yuvalarına girip kapandığını duydu.

Soğuk, kasları ve sinirleri üzerinde tekrar kontrolünü kazanmasını sağlamıştı, ama aynı zamanda bedeninin gittikçe uyuştüğünü hissediyordu. Su buz gibiydi ve bu küvetten hemen dışarı çıkmadığı takdirde hareket mekanizması çabucak sıyıcaktı. Kendini yukarı çekti, yüzünü kapak aralığına bastırarak ve Kara Adam'ın hidroterapi odasının kapısında durduğunu gördü.

"Lütfen beni dışarı çıkar," diye yalvardı hâlâ akmakta olan suyun şapırtısının arasından.

Maskeli adam ağır çekimdeki gibi başını iki yana salladı.

"Düşün," dedi boğuk bir sesle. Sonra kapağı ardından kapadı.

Ellen bağırdı, haykırdı, dibe battı ve kapağı yumruklamaya devam etti. Ama kapak darbelerine dayanıklıydı. Tekrar yüzeye çıktı, yüzünü soluk soluğa açıklığa bastırarak ve yeniden haykırdı.

Kapı kapalı kaldı; oda da karanlık ve boştu. Onu duyacak kimse yoktu. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Bu arada su küvetin kenarıyla kapak arasındaki aralıktan fişkırmaya başlamıştı. Ellen'in buz gibi suyu akıtmak üzere yenden dalmak için hava alabileceği birkaç saniyeden fazla zamanı kalmamıştı.

Birazdan hangisini daha iyi yaptığını göreceksin: solukunu tutabiliyor muydu yoksa kendini aralığa doğru kaldırabiliyor muydu?

Bir süre daha dayanabilmeyi, ağzını ve burnunu aralığa dayayıp soluk almayı ve haykırmayı sadece yaşadığı paniğe ve adrenalinine borçluydu.

Bir süre sonra bağırmağın vazgeçti ve sadece soluklanmaya kontrol etmesi gerektiği düşüncesini kabul etmeye çalıştı, çünkü artık devam edemeyecekti. Direncini gittikçe yitirirken gücü onu terk etti.

Sonra bir daha yüzeye çıkmadı.

Karanlık.

Sessizlik.

Şraak!

Yanığında bir yanma hissetti. Biri adını çağırıyordu.

Şraak!

Bir tokat daha.

Islak fayansların üzerinde yatıyordu. İnce iç çamaşırları teline yapışmıştı. Acımasızca soğuktu.

İlk gördüğü, küvetin yanındaki tahta kapak oldu. Sonra üzerine eğilmiş olan Mark'ı gördü. Ardında Kara Adam duruyordu. Maskesini çıkartmıştı.

Ellen ayağa fırlayarak Mark'ın yüzüne vurdu. Uyuşuk kaslarının izin verdiği ölçüde bir hızla odanın köşesinde duran kalorifer kazanının yanına kaçtı.

"Defolun!"

Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar. Bir kaçış olanaksızdı. İkisi kapıyı bloke etmişlerdi.

"Ellen, Tanrı aşkına, ne oldu?"

Mark kızarmış yanağını tutuyordu.

"Böyle ikizcilik yapmak, onun bana neler yaptığını çok iyi biliyorsun!"

Gösterdiği Kara Adam yatıştırmak istercesine ellerini hayaya kalırdı. Şaşırmış rolünü gerçekten de ustalıkla oynuyor, diye düşündü Ellen.

"Ben mi? Biz ne yaptık ki?"

Mark ona bir bakış atınca sustu. Sonra Ellen'e baktı. Bakışlarında çok iyi tanıdığı o ifade vardı. Sağı solu belli olmayan insanlarda gördüğü türden bir ifade. Yeterince insanda tanık olduğu türden.

"Ellen, bana ne olduğunu anlat."

Yapmacık endişesi neredeyse gülünçtü. Yoksa öyle değil miydi? Ah Tanrım, tüm olanlardan sonra, gerçek ile yalan arasındaki farkı görmekte artık zorlanıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Neden bana işkence edip beni delirtmeye çalışıyorsunuz? Neden?"

"Ellen, o herif burada mıydı? Bunu o mu yaptı?"

"Bunu ona kendin sor. Yanında duruyor."

Yine şu şaşkınlık ifadesi. "O mu?"

"Beni aptal yerine koymaya bir son ver, Mark! O olmadığına beni inandırmaya çalışırken en azından kapüşonlu kazaklarını değiştirebilirdi."

"Biri bana burada neler döndüğünü söyleyebilir mi?" diye sordu siyah kazaklı adam.

"Ellen, bu Volker Nowak." Mark Kara Adam'ı gösterdi. "Benim arkadaşım. O..."

"Üstünü çıkartсын," diye haykırdı Ellen. "İkiniz de soyunun! Sırtlarınızı görmek istiyorum."

Mark'ın, adının Volker olduğunu iddia ettiği Kara Adam güvensiz bakışlarını tenis maçı izliyormuş gibi ikini arasında gezdirir. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Volker huzursuz bir hareketle ellerini saçlarında dolayınca.

"Kahretsin! Şimdi ne olacak?"

"Volker, çeneni kapat ve yap, tamam mı?" diye tısladı Mark.

"Eh, Pekâlâ. Ama bana göre Chippendales'lar²⁷ için bu yeterli olmaz." Üzerinde NEW ZEALAND ALL BLACKS yazan siyah kazaklarını ve altındaki tişörtü çıkardı.

Yine gömleğinin altına bir şey giymemiş olan Mark da çıplak üst bedeniyle önünde durdu. Kendi eksenini çevresinde dönerek her iki tarafını da ona gösterdi, sonra arkadaşı da aynı şeyi yaptı. Ne Mark'ın ne de şu Volker'in omzunda yeni dikilmiş bir yara vardı.

²⁷ Amerika'nın ünlü erkek erotik dans grubu. (ç. n.)

Bölüm 31

Bir fincan sıcak et suyu ona hiçbir zaman bu denli lezzetli gelmemişti. Ellen mümkün olduğunca kaçındığı lezzet artırıcılara ve yapay aromalara şu an kucak açabiliyordu. Yeter ki sıvı ve tuz olsun.

Hâlâ soğuktan titreyerek uzattığı bacaklarıyla Mark'ın kanepeinde oturuyordu. Onun eşofmanlarından birini giymişti -birkaç numara büyüktü, ama rahattı- ve siyah beyaz inek deseni desenli yün bir battaniyeye sarınmıştı.

Baz kesmiş ellerini ısıttığı sıcak fincandan küçük yudumlar alırken Mark'a neler olduğunu anlattı.

"Aşlana bakarsan hayatını şu bizim sümüklüböcekli dostumuza borçlusun. Florian seninle nerede karşılaştığını bana söylemeseydi, belki hâlâ seni arıyor olacaktık. Havalandırma şaftlarının olduğu yere gidip tünellere baktık. Volker orada senin çağlıklarını duydu ve aklıma eski terapi odaları geldi. Tanrım, Ellen, ucu ucuna yetiştik."

"Kime söylüyorsun," diye göğüs geçirdi Ellen, bu arada boğazında bir yumru hissetti. İkisi birkaç dakika geç gelselerdi ya da hiç gelmeselerdi, su yutmanın nasıl hissettirdiğini bir ke-religine denemiş olacaktı. "O herifi ve kadını buldunuz mu?"

Mark başını iki yana salladı. ERT™ odası boştu. Sadece masanın üzerinde... şey; o zaman ne olduğunu anlamam.

Ellen yüzünü sıcak bastığını hissetti. Gerçi bunun için bir neden yoktu -elektrik akımı yüzünden beyin fonksiyonları kaçıran herkes barsakları üzerindeki kontrolünü elbette yitirirdi, ama yine de utanmıştı.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Adam kaçtı ve ben yine başa döndüm."

"Döndük," diye vurguladı Mark. "Tabii yardımımızı kabul edip artık benim Kara Adam olmadığımıza inanırsan."

"Ben de öyle," diye ekledi Volker Nowak ve kahvesine iki kaşık şeker aldı. "Yoksa kanıtlamak için her seferinde götümlü mü çıkartmak zorundayım?"

Ellen gözlerini yuvarlayarak Mark'a baktı. "Onun bu işle ne ilgisi var?"

"O, derken beni kastediyorsan, şey, pekili dizüstü bilgisayarının şifresini kurdum."

"Ne yaptın?"

"Bunu ondan ben istedim," diye yatıştırırcasına araya girdi Mark. "Böyle yaparak özel hayatına girdiysem üzgünüm, ama oldukça bitkindin ve seni uyandırmak istemedim. Kliniğe geri dönerken kadının anahtar ipucu olabileceğiyle ilgili sözün kafama takıldı. O zaman aklıma hasta raporların geldi; bir meslektaşın ancak rüyasında görebileceği şu ayrıntılı raporlar. Ve tahminlerimde yanılmamıştım; kadınıla ilgili hiçbir bilgi olmadığından onun kişisel tanımını olabildiğince ayrıntılı yazmıştım." Derin bir soluk aldı. "Böylece raporuna dayanarak bir robot resim yapma fikrine kapıldım. Volker sadece iyi bir ga-

retçi değil, aynı zamanda iyi bir araştırmacıdır ve tüm bilgisayarı işlerinden de iyi anlar."

Volker şaka yollu bir poz verdikten sonra kibarcı eğilerek sitti.

"Ve hafif manik eğilimleri var, diye düşündü Ellen, ama bu işbisi kendine sakladı.

"Veri koruyucunu bozduğumu biliyorum, ama hey, bu iyi bir amaç içindi. Ayrıca, alfasayısal bir şifre kullanmaya alışmadım. Sigmund'u bulmam yarım dakikamı bile almazdı. Bu kendine hacker olarak gören herkese bir hakaretti."

Ellen göğüs geçirdi. "Tamam, bir dahaki sefere siz hackerlerin hayal kırıklığına uğratmamaya çalışırım. En azından işe yarayan bir şeyler bulabildin mi?"

Volker zafer dolu bir yüz ifadesiyle koltuğunun yanında duran sırt çantasını açtı ve masanın üzerine büyük formatlı bir fotoğraf koydu.

"Voilà."

Ellen resmi alıp inceledi. Bütün robot resimler gibi bu portre de doğal değildi, ama isimsiz kadınla belli bir benzerliği olduğu yabana atılmıyordu. Yüzünün ona sıkıntı veren ifadesi bile bunu doğruluyordu.

"Fena değil," derken sesinin soğukkanlı ve objektif çıkmasına çabaladı. Acıma duygusunun onu yönlendirmesine izin vermemeliydi; şimdi, profesyonel gözlem yeteneğini devreye sokması gerekiyordu. "Yalnız yüzü biraz daha şişti, gözleri biraz daha büyük ve ağız daha ince. Yanak kemikleri biraz genişçe... ve..."

"Bir saniye!" Volker sırt çantasını yeniden karıştırıp bir Notebook çıkardı. "Bana on dakika ve bir telefon soketi verin, resmi daha uygun hale getireyim. DSL girişin var değil mi, Doktor Bey?"

Volker şimdi en iyi anladığı şeyi yapıyordu. Resmi Ellen'in ve rilerine göre değiştirdi, gizemli kadının yanaklarını biraz geniş letti, yüzüne biraz daha dolgunluk verdi ve gözlerinin biraz geniş değiştirdi. Ellen ona doğru talemaları verirken bodrumda olanları tekrar hatırlamanın verdiği korkuyla da savaşması gereki.

Kadının yüzünü Volker'e tanımlarken onun çevresindeki her şeyi, operasyon lambasını, çelik masayı, kayışları, transformatoru karartmaya çalıştı. İsimsiz kadınıla karşılaştıktan hemen sonra olanları düşünmemek için son kalan gücünü kullandı, bu çaba ona aynı zamanda doğru karımaşasını yoluna koyabileceği uygun bir mesafe de oluşturmıştı.

"Evet, bu o," dedi Ellen sonunda. "Bütün bu yara ve şişle rin yüzünde olmadığını düşünürsek, böyle görünmesi gerekir."

"Uzun zaman önce kendini alkolle vurmuş gibi görünüyor," dedi Mark. "Senin tanımadığın süngersi konjonktif doku ve bu run üzerindeki patlamış kalcal damarlar buna bir işaret olabilir."

"Ben de öyle görüyorum," diye ona katıldı Ellen. "Bakan-sız durumu ve yapış yapış giysileri bana göre sosyal olarak kötü bir çevreden geldiğini gösteriyor. Büyük olasılıkla işsizdir, hatta doğru dürüst bir evi bile yoktur. Bu da onu aramayı güçleştirir."

Mark dalgın bir tavarla kadının resmine baktı. "Fotoğrafını bizim sosyal görevlilere dağıtabiliriz. Belki iş arkadaşlarından biri ya da bir sokak görevlisi²⁹ onu tanıyabilir."

"Deneyebiliriz, ama bunun için fazla zamanımız kalmadı. Bu kaçıran bana verdiği süre yarın öğlen sona eriyor. Sonra onu öldürecek."

"O halde yine de polise gidelim."

"Bunu unutabilirsin. Yasaları koruyanlara olan ihtiyacımı fazlasıyla karşıladım. Elimizde bir isim olmadığı ve ortaya sa-

29 Almanya'da sokaklarda yaşayan sorumlu kişilerle ilgilenen sosyal görevliler (s. 8.)

dece herhangi bir psikopatın herhangi bir kadını öldürmek is-tediği iddiasını koyduğumuz sürece kışkırmı kaldırmayacaklar-
dır. Bunu bana yeterince açık anlattılar."

"Peki ama senin haline ne demeli? Benzetmemi başla ama, yürüyen çürük gibisin. Onlara kaçıkla karşılaştıktan sonra ka-lan mavi çürüklerini gösterdiğin takdirde..."

"Mark, hey, düşün biraz! Bu yaraları teorik olarak ben ken-dim de yapmış olabilirim." İsimsiz kadının resmi anılarında yım-pık gibi çıktı. Ağzındaki eli, yaralı etine girmiş ve orayı par-parlayan kanlı dişleri. Ellen ürperdi. "Bu ilk kez gerçekleşen bir olay olmazdı."

Mark ona şaşkınlıkla baktı. "Bunda ciddi olamazsın, yoksa?"

"Tibette değil, ama kendimi bir kez daha kafayı sıyırmış psikyatrist gibi göstermek istemiyorum." Bu düşünce, homur-dummasına neden oldu. "Ama daha da önemli olan, tamamen başka bir şey. Diyelim ki, polis bana inandı ve yine diyelim ki soruşturma başlatıldı, bu kez herifin bundan haberi olacak. O zaman kadına ne yapacağını sanıyorsun?"

"Kahretsin, evet. Bu risk gerçekten de yüksek. Bu yüzden yine Volker'in önerisine geri dönmek zorundayız."

"Peki neymiş bu öneri?"

"Onu başka bir yoldan bulacağız." Volker bilgisayarını gös-terdi. "Sizin sorunuzuz sadece nasıl görüldüğünü bildiğiniz bir kadını arıyor olmanız. Tamam, belki gerçekten de evsiz ve al-kolik, ama bu da gerçekten yardımcı olacak bir şey değil. Hele özellikle çabucak bulunması gerektiğinde hiç. Ellen'in ifade-sine göre söz konusu olan büyük olasılıkla bir Alman. Öyle mi?"

"Evet," diye başını salladı Ellen, "en azından öyle olduğuna inanıyorum. Tipik Kara Orman aksanıyla konuşuyordu."

"Ve her uslu vatandaşın sahip olması gereken şey nedir?"

"Hadi, bizi fazla heyecanlandırma." Mark parmaklarıyla masanın üzerinde sabırsızlıkla trampet çaldı. "Bana açıkladığını."

"Pekâlâ. Yasalara saygılı her vatandaş bir çeşit kimlik kartı sahibidir. Pasaport, ehliyet, nüfus kimliği vesaire. Bu belgeler bir merkez daireden oluşturulurlar. Federal matbaada. Her belge bir dağın adı ve adresi plastik bir kart üzerine kaydedilir ve resmi bir belge hazırlanır. Bu nedenle bu veriler oradaki elektronik ortamda oluşturulmuştur."

Ellen kağıtlarını kaldırdı. "Ve sen de bu verilere nasıl eriştiğini biliyorsun, öyle mi?"

"Sorum şu. Federal matbaa kişilerin verilerini depolayamıyor çünkü veri koruma yasası bunu yasaklıyor," dedi Volker ama sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Aslında bu, verileri matbaaya gönderen ve kimlik oluştuktan sonra belgeleri saklayan nüfus müdürlükleri için geçerli değil."

"Yani Almanya'daki tüm nüfus müdürlüklerinin veri erişimini hacklemek mi istiyorsun? Özgür dilerim ama bunun bir mantığı yok. Bunu başarsan bile, bu kadını sadece robot nesniyle nasıl bulacaksın?"

Volker kahvesini bitirdi ve bir tane daha koydu. "İlk sorunun yanıtı: bu sanıldığı kadar zor değil. Biz Almanlar kuralları düşünürüz. Bu benzer şekilde yazılımlar ve aktarım sistemleri için de geçerli. Sadece federal matbaanın veri nehrinde yüzmek gerek ve hoop," parmaklarını şıklatı, "departmanın sunucularına giriliverilir. Fotoğraf konusuna gelince, bana birkaç dakika zaman verin, size göstereyim."

Mark biraz sonra Ellen'e bir fincan daha tavuk suyu vermek üzere mutfaktan geri döndüğünde Volker hoşnut bir ifadeyle dizüstü bilgisayarının üzerinden baktı.

"Ereket!" Kollarını yukarı kaldırdı. Geçen dakikalar boyunca boylenmiş gibi klavyelerine vurup durmuştu, şimdi de parmaklarını çılatıyordu. "Bayanlar, baylar, Hannibal Lecter nasıl demiydi: Siz hazırsanız ben de hazırım."

Ellen ve Mark onun arkasına geçerek ekrana baktılar.

"İnsanın her saat çevrimiçi olan dostları olması daima iyidir. Özellikle hızlı bilgi edinme çağında." Volker siyah ekranın arka planında hareket eden sayı dizisini gösterdi. "Şimdi yapacağımız, elbette yasal olmaktan başka her şey. Ama endişelenmeyin, araştırmamızı Malezya'daki bir sunucu üzerinden yapacağım, o da..."

"Senin için hangisi doğruysa onu yap," diye sözünü kesti Mark. "Yeter ki on dakika içinde üç harfli bir organizasyon kağıdında bitmesin."

"Mantıklı." Volker bir komut verdi ve ardından bir yazı göründü: YÜZ TARAYICI 3.01 BAŞLADI

Yüzeyi iki eşit parçaya bölünmüş olan bir program açıldı. Sol tarafta robot resim görünüyordu, üzerinde ARAMA SÜRECİ yazan sağdaki pencereye sayılar ve harfler hızla birbirini izliyordu.

"Vaay," dedi Mark ve monitöre biraz daha yaklaştı.

"Evet, yeni versiyon gerçekten hızlı," diye onayladı Volker.

Ellen'e göre bir çocuktan farkları yoktu. Dünyanın en hızlı oyuncaklarını keşfetmiş iki çocuk gibi.

"Bu ne tür bir program?" diye sordu.

"Bununla resimler eşleştirebiliyor. Aranan kadının yüz biçimini databanktaki fotoğraflarla eşleştiriyor ve yüz geometrisinde uygunluk arıyor. Bu arada ayrıntıları farklı yönden ele almak konusunda öyle zeki ki, en iyi gözlemciyi bile çileden çıkartabilir. Örneğin bir gözlük, saç modeli, yaşa bağlı görüntü-

ler ve bizim vakamızda rol oynamayan sakal gibi şeyler. Tam yolunda giderse kadının kim olduğunu, en son hangi adrese başvurdu yaptığını hemen öğrenmemiz gerek."

"Bu program gerçekten de çalışıyor mu?"

Volker, Ellen'e hoşgörüsüyle baktı. "Çalışmasa, Amerikalılar biyometrik verilere göre yaptıkları pasaport kontrollerini hatta biyometrik dolaba kaldıracaklar; en azından yüz tanımlamasında, mayla pasaportlarındaki resimlerle eşleştiren kontrol mekanizmalarından birinin test versiyonuydu. Başta hata oranları çok yüksekti, ama zaman içinde tamamen güvenilir bir hale geldi."

"Başta mı? Peki şimdi bu program ne?"

Volker öksürdü. "Şey, bir arkadaşım bunu biraz modifiye etti."

"Ne için?"

"Öhöm, tamam." Volker çabucak Mark'la bakıyordu ve sonra Ellen'e bakmadan tekrar monitörüne döndü. "Şey, yani şöyleydi. Biri kız arkadaşının herifin birinin sitesine çıplak fotoğraf vererek cep harçlığını yükselttiğini söylemiş. O da programını onun pasaport fotoğrafıyla yemleyerek webde arama yapmış."

"Kızı bulmuş mu?"

Volker yine öksürdü. "Epey uzun sürmüş, ama şimdi tekrar hackleyecek kadar zamanı var, diyelim."

Volker programla ilgilenmeye devam ederken Ellen, Mark'ın mutfakına giderek kendine üçüncü bir fincan *Klasik Tavuksuyu* koydu.

Sonra tezgâhın kenarına dayanarak fincanının üzerinden bakıyordu. Mark Ellen'i izlerken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Nasıl?"

Ellen bitkinlikte göğüs geçirdi. "İki kez dövdürmüş, elektrik vermiş ve soğuk suda neredeyse boğulmaya terk edilmiş bir kadın gibi. Ayrıca başım ağrıyor, biraz kendime acıyorum ve başaramadığımı hissediyorum. Ama bunun dışında iyiyim."

"Şu suşi restoranındaki konuşmamızda sana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Kendimi biraz fazla kaptırdığım, bunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

Fincan kendisi ile Mark'ın arasında, tezgâhın üzerine bırakıldı. "Senin fikrine göre ne yapmalıyım? Pes mi edeyim? Kadını kaderine terk edip o herifin beni unutmamasını mı umayım?"

"Elbette hayır. Ama tek başına savaşıma bir son vermem. Kanımca o herif -her kimse- senin işini bitirmek için işe nereden başlayacağını çok iyi biliyor. Bu yüzden bana güvenmen çok önemli."

Ellen tekrar pencereden dışarı baktı. Şimdi onun gözlerine bakamıyordu. "Çok... şaşkınım, Mark. Bunu kabullenmek benim için zor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken hâlâ titrediğini hissetti. "Şimdiye dek her şeyi kendi gücümle hallettim, ama şimdi farklı. Haklısın, sen ve çılgın arkadaşın olmadan başaramayacağım."

"Ah, Volker'i düşünme. Soyтары gibi davranıyor ama iyi biridir. Bana gelince, bana her zaman güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Yanağını bir şey gıdıkladı, Ellen bir gözyaşının aşağı süzülmediğini fark etti. "Tam da bu yüzden utaniyorum, Mark. Histerik bir tavuk gibi davrandım."

Pencereyi gösterdi. "O herifin sen olduğunu düşündüğüm için şuradaki çalılıkların arkasında saklandım. Şimdi bütün bunlar bana paranoyanın lanet olası izleri gibi geliyor."

"Ama bunun için nedenlerin vardı."

Ciddi bir tavırla güldü. "Elbette vardı. Tıpkı Christen'in helenmek için nedenlerim olduğu gibi. Özellikle de Christen."

"Şimdi bunu bu kadar trajik bir şeymiş gibi ele almasa. Onu ihtiyacın olduğunda yanında olmadığı için bunu yine de bir tür bilinçaltı öfke olarak yorumlayalım."

"Peki ya böyle olmasaydı? Ya gerçekten de aklımı yitirdiysem?"

Mark kararlılıkla başını iki yana salladı. "Bu o kadar çabuk olmaz, bunu sen de biliyorsun. Belli işaretler vardır ve bunlardan hiçbirini sende göremedim. En azından artık normal olduğuna beni ikna edecek hiçbir şey."

Pencerenin önünde iki serçe bir şerzlongun yanına dökmüş olan ekmek kırıntıları için itişiyorlardı. Ellen kendisinden başka kimsenin görmediği isimsiz kadın ortadan kaybolduktan bu yana kafasını meşgul eden şeyi anlatmadan önce kısa bir süre onları izledi. "Stajım sırasında bölüm doktoru bir kadını çalışmıştım. Neredeyse yirmi yıldır psikiyatride çalışıyordu. Bir gün benden rica ettiği bir şeyi ona götürmek üzere bünsuna gitmek istedim; bir dosyaydı sanırım. Kapıyı içeriden kilitleti buldum. Önce kısa süreliğine bir yere gittiğini sandım, küçük kızlara bakmak ya da acil bir durum için, ama sonra içlerinden sesini duydum."

"Ne yapıyordu?"

"Ağlıyordu. Sadece ağlıyordu. Birkaç hastabakıcı kapıyı kıldı ve onu bir köşede otururken bulduk. Artık hiçbir şeye tepki vermiyor, sadece ağlıyordu. Onunla ilgili son duyduğum şey, şimdi tedavi altında olduğu ve o günden sonra hiç konuşmadığıydı."

"Buradan nereye varmak istiyorsun?"

"Onda da hiçbir işaret yoktu, Mark. Tıpkı benden önce dokuzuncu bölümde çalışan doktor gibi."

Dalgin bir tavırla bir tuzluğu eline almış olan Mark - elinde hep bir şey olması gerekirdi- onu yerine geri koydu. "Dr. Kreutner depresifti."

"Ah, evet, o halde neden hiç kimse bir şey anlamadı? Onunla ilgili kim ne anlatırsa anlatsın, fark etmez, hiç kimse onda bir şey fark etmemişti. Bu arada tüm gün bölümdeydi. Hastalarıyla ve personelle konuştu, evde çimleri biçti ve komşularıyla sohbet etti. Bu doğru, değil mi? Sen onu tanyordun."

"Evet, ama..."

"Hiç kimse bir işaret fark etmedi. Evinin toparlayıp dışarıdan birkaç saat sonra bornozuyla yatağa uzandı ve kendini başından vurdu. İşaretler neredeydi?"

Mark göğüs geçirerek omuzlarını silkti. "Pekâlâ, tamam, hiç işaret yoktu. En azından görünürde. Ama bu bir istisnaydı. İnsan hiçbir zaman birinin neden böyle bir şey yaptığını ya da anormal davrandığını tam olarak bilemez. Ama olayların büyük bir bölümünde ön işaretler vardır ve mesleğimizin bunu çok iyi bilmesi gerek, öyle değil mi?"

Elbette haklıydı, ama yine de şüphe içini kemiriyordu. İnsanın kendine bile güvenememesi kötü bir duyguydu.

"Ayrıca seninle ilgili endişem yok," diye ekledi Mark. "Evinin derleyip toparladığında intiharı düşünemeyecek kadar yorgun olacaksın."

Kısa bir an ortama sessizlik hâkim oldu, sonra Ellen, Mark'a baktı. Genç adam bahçeye bakıyormuş gibi yapıyordu, ama onun bakışlarını hissetmişti.

"Her şey için bir yanıtın var, değil mi?"

Mark alt dudaklarını ısırıp başını salladı. Ağzının kenarları çekişti. Onun bu espirisine Ellen'in de duyarsız kalması zordu. Gözlerinde o kurnaz ifadeyi görünce yüksek sesle gülmekten başka

280 • WOLF DORN
bir şey yapmadı. Kahkaha öylece içinden çıkıverdi ve Mark da kendini tutamayarak, onun kahkahasına katıldı.

Gülmek iyi gelmişti. Ellen'in acil ihtiyaç duyduğu, onu bu gürleştiren bir duyguydu. Volker oturma odasından seslenince, bir şey kaçırıp kaçırmadığını sordu, ama onu dikkate almadı. Gözlemlerinden yaşlar gelene dek güldüler ve Ellen az kalon yarım fincan tavuk suyunu deviriyordu.

"Ah, Mark, seni budala, ben sana burada içimi döküyorum, sen benimle alay edyorsun."

"Asla. Ben sadece kaşların arasındaki şu iki çizgiyi arttırmak istemiyorum."

Ellen gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Şimdi iyi misin?"

"Evet."

"Harika."

"Mark?"

"Ne var?"

"İkiniz bana yardım etmek istediğiniz için çok mutluym. Bunu yalnız başaramam. Daha önceki, şu elektroşok... Bu şimdiki de yaşadığım en iğrenç duyguydu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Mark alçak sesle.

"Ernest Hemingway'in depresyonunu elektrokonvülsif terapiyle tedavi ettirdiğini biliyor muydun?"

Mark başını salladı. "Evet, bunu duymuştum."

"Daha sonra yazmaya odaklanamadığından şikâyet etmişti. İntiharının gerçek nedeninin bu olduğuna dair dedikodular var."

"Bir gözümün üzerinde olması için bir neden daha."

Bu ima Ellen'in Mark'ın bakışlarında da gördüğü gibi, şakanın bir parçasıydı. Onun için gerçekten endişeleniyordu, her halde en az kendisi kadar.

"Bu pis herifin tehdidini gerçekleştireceğine inanıyor musun?"

"Birlikte olduğumuz sürece hayır. Onu birlikte bulacağız."

Ellen göğüs geçirdi. "Onun kim olabileceğine dair bir fikrim olmaydı... Bu arada onu taniyor olmalıyım. Pratikte yakın çevremden herkes olabilir. Nerede koymaya gittiğimi, nerede oturduğumu, cep telefonumu ve Sigmund'u ne çok sevdiğimi biliyor. Ama öncelikle kontrolü kaybetmenin benim için ne denli kötü olduğunu da. Bütün bu işkencelerin nedeni bu. Gözleri önünde küçük bir çocuk gibi altıma yaptığımı görmek ona delice bir mutluluk vermiş olmalı."

Mark bir sigara yakarak mutfak penceresini araladı. Dumanı aralıktan üfledikten sonra tekrar Ellen'e baktı.

"Mutlaka tanıdık çevrenden biri olması gerekmez. Ya henüz bilmediğimiz herhangi bir nedenle seni seçmişse? Seni bir süre izlemiş olmalı, sonra hasta kadın sana geldiğinde oyununa başlayacak fırsat buldu."

"Ama neden ben? Benimle neyin bağlantısını kuruyor?"

"Belki eski bir hastadır?"

"Sanmıyorum. İsimleri aklımda tutma konusunda asla ödül kazanmayabilirim, ama yüzleri asla unutmam. Kar maskesinin ardındaki o gözleri tekrar tanıdım."

"Bir meslektaşın olabileceğini düşünüyorsun, doğru mu?"

"Şey, evet." Ellen çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "Tam olarak değil. Ama bu anlamda dostum yoktur."

Mark hafifçe omzunu itti. "Hayır. Ben varım."

Ellen ona zayıf bir gülümsemeyle teşekkür etti. "Ne demek istediğimi anladın. Bu korkunç, değil mi? Hep işime odaklandım. Arkadaşlarımdan çoğu yatılı okul dönemindeydi, ama üniversiteye başladıktan sonra onlarla artık bir bağlantım kalmadı. Anlaşılan, daha sonrasında oldukça yüzesel biri olmuşum."

Mark evyeye gidip izmariti suyun altında söndürdü ve çöp kutusuna attı.

"İşkâlik olabilirsin, ama seni yüzeysel olarak adlandıramam."

Ellen güldü. "Ağzının kenarında bir şey var."

"Yaa?"

"İvet, duyguların yumuşamış, o damlıyor."

"Tam isabet!"

Volker parmaklarını çıkırttı.

Ellen ve Mark onun yanındaki kanepeye çökerek merakla monitöre baktılar.

"Program bir veri buldu," diye açıkladı Volker. "Bir bakalen."

GÖSTER'e tıkladı ve robot resmin yanında bir fotoğraf göründü.

"Bu... olmaz," diyebilirdi Mark.

Volker de oldukça afillanmış bir yüz ifadesiyle fotoğrafa baktı.

"Hey, bunun için yapabileceğim bir şey yok! Filewalker yazılımının son derece güvenli olduğu konusunda bana garanti vermişti."

Ellen başını iki yama sallayarak şimdi deri koltuğa çökmüş gibi görünen Volker'e baktı.

"Yaa? Belki de eski kız arkadaşını arayıp ondan özür dilemeli."

Bölüm 32

"Şimdi ne olacak?"

Ellen isimsiz hastayla hiçbir ortak noktası bulunmayan, yaklaşık on yaşlarındaki uzun, koyu renk saçlı ve neşeli bakışlı kocun resmine baktı.

Kız ona nedense hem çok tanıdık hem de son derece yabancı gelmişti.

Çünkü fotoğrafta çocuk kimliklerindeki binlerce çocuktan birine benziyor.

Deklanşöre basarken küçük müşterisinden gülümsemesini istemememiş olan, duygusuz bir fotoğrafçının mavi arka planında çekilmiş tipik bir pasaport resmiydi.

"Buna yapacağım bir açıklama gerçekten yok," diye özür diledi Volker. "Bu yazılım şimdiye dek hep kusursuz çalıştı, hem Filewalker'ın eski kız arkadaşında hem de... ama şimdi bunun konumuzla bir ilgisi yok. Demek istediğim, program kişinin yüzünü dikkate almadan kesin olarak sadece yüz geometrisine yöneliyor. Yani, bu fotoğrafı bulup çıkardıysa, o zaman bir nedeni vardır. Bu, ya kadının tıpatıp kendisine benzeyen kızıdır, ya da..." fotoğrafı birlikte verilen tarihleri okudu, "ya da kadının kendisidir. Bir çocuk fotoğrafında! Tarihe baksanıza. Evet, bu onun çocukluk fotoğrafı olsa gerek. Ellen, daha önce kadının kaç yaşında olduğunu söylemişti?"

"Yaklaşık oruz."

"İşte burada." Volker tarih dizisini gösterdi. "Lara Baumann, 26 Kasım 1979'da Freudstadt'da doğmuş. Burası Kara Orman'da değil mi?"

"Tesadüfün bu kadarı olamaz," dedi şaşkınlıkla Ellen.

"Tesadüf mü? Onun Kara Orman aksanıyla konuştuğunu sen söyledin. Demek ki program yine de yanılmamış."

"Onu demek istemedim. İlk kez onunla aramda bir bağ oluşurabileceğimizi bir ortak nokta çıktı."

İki adam ona soru sorarcasına baktı.

"Sadece bir fikir." Ellen omuzlarını salladı. "Ama ben de aynı günde ve aynı yerde doğdum."

"Elbette!" Mark elinin içiyle alnına vurdu. "Tarih bu yüzden bana tanıdık geldi. Üzgünüm, Ellen, doğum günleri en zayıf noktadır."

Ellen, Lara Baumann'ın fotoğrafını gösterdi. "Başka bilgi var mı? Kimlik, ehliyet ya da başka bir şey?"

"Şimdi elimde bir isim olduğuna göre, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek artık zor olmaz." Volker ona genişçe sırıttı. "Hatta yasal yolla, ki bu da biraz özgül. Biraz uzun sürebilir."

Ellen eğlenircesine başını iki yana salladı. Şu Volker bir yüz karasıydı ve narsistçe eğilimlerini pek uygun bulmasa da ondan bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı. Ama şimdi hissettiği rahatlıkla herhalde ona yardım eden herkesten hoşlanabilirdi.

Ufukta nihayet bir ışık belirmişti.

Nihayet ellerinde bir isim vardı.

Onun için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

"Bilgisayar manyağımız iş başındayken banyonu kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye Mark'a sordu. "Artık üzerimdeki bu hedrum kokusundan kurtulmak istiyorum."

"Tabii. Bir saniye."

Mark yatak odasına gidip temiz havlularla geri döndü. Bu arada etkileyici biçimde ilgili görünüyordu. Tıpkı anaç tavuk gibi, diye düşünerek gülmek için kendini zor tuttu Ellen.

"Çamaşır kurutucu da bu arada durmuş olmalı. Eyyalarımı banyo kapısının önüne koyarım. İkinizin de işi bittiğinde yemek için bir şeyler organize edeceğim."

Volker klavyeye tıklarken, "Benimki sardalyeli ve zeytinli olsun," diye mırıldandı. "Ton balığı da olur."

"Pekâlâ," dedi Ellen. "O zaman pizza."

Bölüm 33

terro küvetinin görüntüsü Ellen'in altında terlerin birikmesine neden oldu. Bir an için yanıldığını sandı, ama hayır, gerçekten de tüm bedeni titriyordu.

Ama bu kez nedeni soğuk değildi. Mark'ın banyosu pek büyük sayılmazdı ve en yüksek dereceye ayarlı kalorifer keyifli bir sıcaklık veriyordu.

Evet, havluları ve temiz çamaşırları klozet kapağının üzerine koyarken titriyor ve bunu kontrol altına alamıyordu.

Bunun için bir neden olmadığını, güvende olduğunu bilincine ne kadar söylese de.

Janet Leigh, biyografisinde, düşün altındaki cinayet kurbanını oynadığı Hitchcock'un *Sapık* filminin çekimlerinden sonra uzun yıllar duşa girmeye cesaret edemediğini, bunun yerine küveti tercih ettiğini yazmıştı. Kitap, filmin gösteriminden yaklaşık otuz yıl sonra piyasaya çıktığı için Ellen okurken kadının bunu reklam amaçlı iddia etmediğinden emin olmuştu.

İnsan sadece bu tür bir sahneyi oynadıktan sonra bile travm geçirebiliyorsa, birkaç saat önce gerçekten de terapi küvetlerinden birinde boğulmak üzere olan birinin sıradan bir banyo küveti gördüğünde titremesi elbette normaldi.

Burası eski bir hidroterapi odası olmayıp, küvetinin önünde palmiyeli bir kıyı fotoğrafı bulunan küçük, sevinçli bir banyo olsa bile.

Çevrede metal çengelli ve yüz yeri olan ağır tahtadan kumle tehdit eden panik duygusuyla savaşıyor ve bu travmaya ardında uzun vadeli zararlar bırakacağı bir fırsat vermek istemiyordu.

Bu nedenle önündeki şeye odaklandı: Bu bir küvet. Burada Mark'ın banyosu. Bu onun banyo yağı, onu havlusu... Bu kilitli kapı.

Burada hiç kimse bana bir şey yapamaz. Kara Adam bile. Ama küvette su dolarken yine de kulaklarını tıkaması gerekir.

Yalnızlık.

Yolun devam eden bir parçası onu ormandaki soğuk geceye götürüyor. Bir yerlerde bir haykış ötüyor. Sesinin yankısı onu korkutuyor.

Çıplak ayaklarının altındaki dal parçalarının çatırtısını duyuyor, aralarında birkaç çakıl taşı da görebiliyor, ama ne ağacı ne taşları ne de tabanlarına batan çam pürlerini hissediyor.

Bormann nerede? Bunun sadece bir rüya olduğunu bana açıklaması gerekmiyor mu?

Ona seslenmek istiyor, ama bu olanaksız. Tek yapabildiği boğuk bir ses çıkarmak ve yüzünü yokladığında ağzının olduğunu kuruyla fark ediyor. Dudaklarının olması gereken yerde sadece dişleri ve diliyle hissedebildiği dümdüz, gergin deri var.

Rüya, bu bir rüya! diye hafızasına sesleniyor, ama korkusu sürüyor.

Dehşetle çevresine bakıyor. Neden burada, neden bu karanlık, soğuk ormanda?

Teşesindeki yıldızlı gökyüzünde Ay'ın ince hilali görünüyor. Üstümü ağız hafifçe bir açıklığın üzerine düşüyor. Bir evin, ormandaki çam ağaçlarının karanlık tepelerinin, birçok ahırın silüeti gece mavisi gökyüzüyle birleşiyor.

Meşaleli adamı henüz uzaktayken gördü. Diğer eli bir ip parçasını simsi sıkı tutmuş. Alevin ışığında yıllar önce avlunun inşaatında kullanılmış olan taşların kirli grilligini görüyor.

Ona doğru ilerledikçe adam dönüp bakıyor. Yüzü is içinde, yağlı ve kırışık; dehşetle kasılmış. Onun umutsuzluğunu, çaresizliğini ve bu çaresizliğin onda yarattığı öfkeyi görüyor.

Adamın ardında küçük yumruklar pencereye vuruyor. Camı kırılmayacak kadar güçsüzler. Bir erkek çocuğu yüzünü cama dayamış. Onun ağladığını duyuyor ve meşaleli adamın ağladığını da. Gözyaşları ıslı yüzünde beyaz çizgiler oluşturuyor.

"Gerçek her zaman görüldüğü gibi değildir," diyor meşaleli adam, sonra ardındaki pencereden alevler yükselmeye başlıyor.

Çocuk çığlık çığlığa haykırıyor ve onunla birlikte bir başkası daha. Meşalenin odanın duvarına vurmuş olan uzun gölgesinde asılmış bir kadının sallandığını görüyor. Kısa bir an pencerede bir kız çocuğu başı beliriyor. Saçları insandan yapılmış bir mumun fitili gibi alev alev yanıyor. Kız acıdan haykırıyor, elleriyle alev almış başına vuruyor ve tekrar kayboluyor.

Çocuklara yardım etmek için koşmak istiyor, ama biri onu alıyıyor. Bu, ansızın önünde beliren ve onu kollarına alan renkli yazlık elbiseli kız.

"Biraz önce olanlar artık değiştirilemez," diyor kız ve ona hüzünle bakıyor. "Bu ne kadar istenirse istensin."

Şimdi meşaleli adam da yanlarına geldi.

"İnsan aklını yitirince böyle oluyor," diye hiçkırıyor. "Böyle olum istemiyor, ama yine de oluyor."

Onun meşaleyi tutan koluna bakınca etindeki kanlı sırt-
ları görüyor. Karısı ölümüne karşı direnmiş. Kendisinin ve çocuk-
larının ölümüne.

Renkli elbiseli küçük kızın onu tutuş şeklinde insanüstü bir
güç var. Demirden bir bilezik gibi.

Adamın meşaleyi onun bedenine doğru tutuşunu hareket
edemeden izlemek zorunda kalıyor. Alevler yanmaya başlayana
dek ona doğru uzanıyor.

Alevlerden oluşan bir ateş bulutunun içinde duruyor, ayn
bekliyor, hareket edemiyor, kapanmış ağızyla haykıramıyor...
"Ellen!"

"Direnme!" diye haykırıyor adam alevlerin arasından. "Toku
kara köpek seni almaya geldi!"

Meşaleyi yukarı kaldırıyor ve...

"Ellen!"

Ayağa fırladı, suya baktı, kısa bir an paniğe kapıldı, sonra
Mark'ın banyosunda olduğunu gördü.

Sakin ol, sadece rüyayı gördün.

Küvetin kenarına tutunarak birçok kez derin soluk alıp
verdi. Sonra ağız hâli kapalıymış gibi yüzünü yıkadı. Akısını
kanıtlamak üzere bir parmağını ısardı, ağzına sabun tadı geldi
ve sinirle kıkırdadı. Ne çılgın bir rüyaydı.

Banyo kapısı tekrar çaldı. Ellen korkuyla sıçrayınca su kü-
vetin kenarından dışarı taşı.

"Ellen? Her şey yolunda mı?"

Bu Mark'tı.

Başını geriye yasladı, tekrar derin soluk aldı. "Evet, iyiyim.
Sadece uykuya dalmışım."

"Acele et, pizzan soğuyacak. Ayrıca çok ilginç bir şey bulduk."

Bölüm 34

Ellen ancak yemek yerken ne kadar acıkmış olduğunu fark etti.
Koca bir atı yiyebilirdi. Tamam, belki atı değil, ama en azından
A Dong - Running Sushi'nin menüsündeki tüm lezzetli şeyleri
sırsızca, art arda yiyebilirdi. Bayan Li, Yiyebildiğiniz Her Şey
lezzetini herhalde bir daha asmazdı.

Mark onun Pizza Spesyal'ini rekor sürede ağzına tıkıştı
çöğünerek izledi ve kendi pizzasından ona bir parça daha verdi.
Ellen normalde salamdan hoşlanmasa da bunu reddetmedi.

Artık tıka basa doymuştu ve bu arada ev sahibinin ona fazla
büyük gelen eşofmanlarından kurtulup giysilerini giydiği için
kendini fazlaca iyi hissediyordu.

Tatlıya giriştikleri sırada -çikolata soslu çörek ve taze kahve-
Volker onlara yaptığı araştırma sonucunda bulduklarını gösterdi.

"Bu tıpkı X Files'teki³⁰ hikâyelerden birine benziyor. Her şey
1989 yılında Kara Orman, Alpirsbach'taki bir ormanlık alanda
meydana gelmiş. İşte, kendiniz bakın."

Ellen'e bir gazete makalesinin çıktısını uzattı. Makalenin
yanındaki fotoğrafta bir kız çocuğu gülüyordu. Tramvay gazete
fotoğrafına karşın gülüşünden Ellen'in irkileceği kadar canlı-
lık fırlıyordu.

³⁰ Osmode CNBC'e'de oynayan, doğanmış olaylarla ilgili belgi dizi. (ç. n.)

Kısa bir an, bu gülen kızla bedensel olarak yüz yüze gelmek için içinde garip bir istek hissetti.

Ellen sanki parmaklarını yakmış gibi fotoğrafı elinden düşürdü. Ansızın başına bir ağrı saplandı; tipki kor gibi kızarmış uzun bir iğne kafatasından beynine sokulmuş gibi. Aynı anda korkunç bir şekilde midesi bulandı.

Ayağa fırladı ve odanın döndüğünü sandı. Çevresindeki tüm renkler parlak ve göz kamaştırıcıydı. Gözlerini kapadı ve tuvalete yetişemeyip halının üzerine kusmaktan korktu.

Ama acı, baş dönmesi ve mide bulantısı tipki başladığı gibi ansızın kesildi.

"Ellen?" Mark endişeyle ona baktı. "Ne oluyor?"

Ellen derin soluk alıp burundan verdi. "İyiyim. Şu ane olası migrenim."

Şakaklarını ovdu. Baş ağrısı da ansızın kesilmişti. Göğüs geçirerek kanepeye çöktü ve masanın üzerindeki resmi yeniden eline aldı. Elleri hafifçe titriyordu.

Fotoğraf bir atlı karıncanın önünde çekilmişti. Arka planda atların ve itfaiye arabalarının üzerine binmiş çocuklar biraz şu görünüyordu. Biri de kocaman bir kurbaganın üzerine binmişti.

Garip, sanki bunların hepsini...

Daha önce görmüş müydüm?

Evet, ama bu imkânsız.

Ansızın kızın başına çok, çok kötü bir şeyin geldiğini bildiğini sandı; bunu sadece sezmeyip, gerçekten bildiğini. Şimdiki seçgi, isimsiz kadınla ilk karşılaşmasında hissettiğiyle aynıydı. Sanki neredeyse yabancı bir kişinin Déjà-vu olayını paylaşıyor.

Çörekli tabağını kenara itti. Biraz öncesine dek canı deli gibi tatlı bir şeyler çektiği halde şimdi sadece görüntüsü bile midesini bulandırıyor. Sonra okumaya başladı. Manşet şöyleydi: **DOKUZ YAŞINDAKİ KIZ İZ BIRAKMADAN KAYBOLDU**. Yanında da bir fotoğraf vardı. Altında:

ARAMA DEVAM EDİYOR

yaziyordu.

Muhabirimiz Arno Maifeld bildiriyor.

Alpirsbach. Zararsız bir çocuk oyunu olarak başlayan olay 30 bir gerçeğe dönüştü. Freudenstadt polisi ve Loßburg, Alpirsbach ve Betzweiler kasabalarından birçok gönüllü dün öğleden sonradan bu yana dokuz yaşındaki Lara Baumann'ı arıyor.

Küçük kız eski Sallinger çiftliğinin kalıntıları arasında oynarken ansızın ortadan yok oldu. Küçük Lara, kuzeni Nicole'le birlikte ormandaki açıklığın doğu kıyısında bulunan harabeleri dolayırken 15.45'e doğru bir bodruma girdi. Bu arada bodrumun kapısı üzerine kapanmış olmalı. İki kız ağır kapıyı kendi güçleriyle açamayınca Nicole yardım getirmek için köye geri koştu. Babası yaklaşık yarım saat sonra olay yerine geldiğinde bodrum boştu. Küçük kız o zamandan beri yoğun çabalarla aranıyor.

Sorumlu baş komiser Gustav Breuninger şimdiye dek işe yarar bir ipucu bulamadıklarını söylüyor. Lara'nın belki yine de kendi kendine bodrumdan çıktığı, şok ve şaşkınlıktan ormanda yolunu kaybetmiş olabileceği tahmin ediliyor.

Bodrum odasında kan izleri bulunduğundan, Breuninger yine de bir suç işlenmiş olabileceği ihtimalini yok saymıyor. Baş komiser kanın gerçekten kıza mı yoksa orada kapalı kalmış olan bir hayvana mı ait olup olmadığını henüz bilmediğini açıklarken

"Şey," diyerek öksürdü. "Volker'in Filewalker dediği karakter dostu Tobias Schubert'i biliyorsun, öhöm, onun ismindeki çıplak fotoğrafı eski kız arkadaşım... benim kız kardeşim."

Bölüm 36

Belki heyecandı ya da belki yolda derin bir uyku çektiği için, ama Ellen o gece gözünü kırpmadı.

Yarım saat odasında kaplan gibi aşağı yukarı dolandı. Lara Kaufmann'ın fotoğrafı ve kötü bir şeye bulaştıklarıyla ilgili şu sorgu ona rahat vermiyordu. Eski sorgu müfettişi ne biliyordu; ve neden bu konuda konuşmayı şiddetle reddediyordu?

Kötünün geri dönmesiyle ilgili söylediklerine gelince, sanki berbat bir korku romanından alınmış gibiydiler. Yine de bundan çok eminmiş gibi görünüyordu. Bu, huysuz tavrıyla gizleyemediği, korku dolu bakışından anlaşılıyordu. Ama neyi örtbas etmeye çalışıyordu? O zaman neler olmuştu?

Ellen kendini yatağın üzerine attı ve oyalanmak için televizyonu açtı. Acil olarak sakinleşmesi ve biraz uyuması gerekti. Ama yarım saat sonra hâlâ uyanıktı. Üstelik hiç televizyon izlememesinin iyi nedenleri olduğunu tespit etmişti. Örneğin on beş dakika boyunca ekranda sarkaç gibi sallanan dev göğüsler, hemen ücretli bir numaranın aranmasını talep eden dominant kadınlar ya da -alternatif olarak- saf ökülüz safrasından yapılmış süper hijyenik sabunla her lekeyi nasıl çıkarabileceklerini seyircilerine aptalca sırtarak anlatan ev kadınları ya da erkekler gibi nedenler.

Zaman zaman bir filmin fragmanı göründü. Gregory Peck'e Freudçu teorilerin kurbanı olan bir psikiyatrist oynadığı bir Hitchcock filmiydi.

Bu ona çok fazla gelmişti. Televizyonu kapattı, uzaktan kumandayı yatağa fırlattı ve bir duş almaya karar verdi.

Sıcak su iyi gelmişti. Ellen kendine biraz zaman ayırdı. Ama Lara Baumann kafasından çıkmıyordu. Atık karıncanın ölümleri, gülün kızın yüzü.

O beni almaya geldiğinde beni ondan korumalısın!

Ellen nihayet saat yedi buçukta kahvaltıda Mark'la buluştuğunda, kendini işkenceden çıkmış gibi hissediyordu. Sabaha karşı migreni geri dönmüştü; yavaş ve gizlice sokularak. Ve şimdi kafasının içinde vahşileşen bir kaplan gibi kuduruyordu. Üstüne üstlük gözlerinin kenarında dans eden beyaz noktalar oluşmaya başlamıştı. Bir haleye benzeyen bu ilk işaretler en geç birkaç saat içinde, karartılmış, ses geçirmez bir odada serin bir yatağa yatması gerektiğini haber veriyordu.

Kahvaltı masasında bir kahveyle onu bekleyen Mark, "Külübe hoş geldin," diyerek onu selamladı. "Sen de tipki benim gibi zinde görünüyorsun."

"Teşekkürler, tekrar teşekkürler. Sen de mi uyumadın?"

"Bir dakika bile. Bu kızın başına ne gelmiş olabileceği sürekli kafamı kurcalayıp durdu. Ben de dün gece danışmadaki nazik hanıma telefon ettim. Benim için bulabildiği tek Lara Baumann, Wuppertal'de yaşıyor, seksen üç yaşında ve sahne hın ikisinde yataktan kaldırıldığına hiç de sevinmedi. Ama..."

Mark masaya abandı ve ona doğru yaklaştı. Kahve ve siğara kokuyordu ve anlaşılan, tıraş takımlarını yanına almayı unutmuştu.

"Bu sabah," diye fısıldadı, "otel personeline soruşturdum. Bulana çıkan herkese Lara Baumann'ı sordum."

"Ve..."

"Hiçbir şey. İki oda görevlisi kız Lara hakkında bir şey bulmak için fazla gençti. Ama otel sahibi kadından şüphelendim. Bana bu adı hiç duymadığını açıklarken yalanın tipik sözsüz işaretleri gözümü çarptı. Bilirsin, sağa aşağı doğru bakış, dudakların yalama, abartılı ifade biçimi gibi şeyler. Biraz üzerine gitmek istediğimde çekip gitti."

"Tanrım, tıpkı şu Drakula filmlerindeki gibi," diye iç geçirdi Ellen şakaklarına masaj yaparken. "Köy sakinleri orada kırkuncu bir şeyler gizlediği için tam arkalarında yükselen şayya inkâr ederler."

Drakula değil, ama bir canavar. Tüylü bir canavar...

"Hadi ama, tamam." Ellen eliyle reddeder gibi bir hareket yaparak kahve koydu.

Mark şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim?"

"Şu canavar, diyorum. Bugün henüz şaka kaldıracak durumda değilim."

"Ben canavarla ilgili bir şey söylemedim."

"Ah!" Ellen ansızın durdu. "O zaman... herhalde hayal ettim. Başım beni öldürecek."

İçinde ciger salamlı bir sandviç ekmeginin artığı bulunan tabağı alıp yan masaya koydu. Migreni yüzünden koku duyuları her zamankinden daha hassastı ve sadece yemek düşüncesi bile midresinin bulanmasına yetiyordu.

"Torpido gözünde baş ağrısı haplarım var, eğer istersen; iyi olursun." Mark güldü.

Ellen kahvesinden bir yudum alarak başını iki yana salladı. "Bana nasıl devam edeceğimizi söylersen daha iyi. Lütfen min sonuna geldim."

"Öğlene dek neredeyse dört buçuk saatimiz var," dedi Mark. "Çevreyi gözden geçirmek ve biri bize Lara Baumann hakkında bir şey anlatana dek bu güzel semte olan her yağlı sakine ısrar etmek için. Belki bu yolla onun gömü bulunduğu yer ve şu manyağın kimliği hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

"Yine de onları bulmaya zaman yetmeyecek," dedi Ellen. "Lara ve şu herif Fahlenberg'in çevresinde bir yerde de olabilir."

Yine sanki Kara Adam kulağına fısıldar gibi oldu. "Pekala, ben kimim? Öbür güne dek sana zaman vermek istiyorum. Öyle saatlerinde bilmek zorundasın. Yoksa, kötü kurt seni almaya gelir. O zaman ikimizi de öldürürüm, seni ve şu ürkek kaçı."

Sanki sesi tapkı bir sünger gibi sıkıp kafasından sıkmak o tercesine avuçlarını şakaklarına doğru bastırdı.

"Hey," dedi Mark ve endişeli bakışlarıyla omzuna dokunarak. "O kadar kötü mü?"

Ellen sadece başını sallayabildi ve kendini onun temasından kurtardı. Şu anda hiçbir duyusunun etkisi filtrelerinden geçmiyormuş gibi son derece hassaslaşmıştı. Kokular ve temaslar kederlerini tuhaf bir şekilde güçlenmiş hissettiriyorlardı. İnsan bilinç genişletici ilaçların etkisi altındayken böyle olmalı, diye düşündü.

İçinin derinliklerinde Ellen in the Sky with Diamonds³², di-yen alaylı bir ses yükseldi, ama hemen ardından içindeki savaşı Ellen'in sesi devreye girdi. Kendine hâkim ol, diye emretti. So-dece bir kez daha. Çok yakında her şey bitecek, öyle ya da böyle.

32 The Beatles'in, *Lucy in the Sky with Diamonds* adlı, uyuşturucuyla ilüminasyonlu şarkısı. (ç. n.)

Öyle ya da böyle, bunda kesinlikle haklıydı. Lara Baumann'ın kendisine ya da en azından nerede olduklarına dair bir ipucu bulamadıkları takdirde, Kara Adam söylediğini gerçekleştirecek onu öldürecek. Ellen bundan bir an bile şüphe etmemişti. Tıpkı daha sonra kendi peşine düşeceğinden şüphe etmediği gibi. Psikopatlar planlarına saplantılı biçimde sadık kalırlardı; bu plan ne denli akıl dışı olursa olsun.

Birkaç kez derin soluk alınca başındaki baskı ve uğultu az da olsa hafifledi.

"Elektroşok yüzünden olmalı," diye iç geçirdi. "Uzun zamandır böyle migren ağrım olmamıştı. Hiç bu kadar kötü olduğumu hatırlamıyorum."

"Biraz daha dayanabilecek misin?" diye sordu Mark. "Şu Lara'ya ne olduğunu öğrenir öğrenmez Fahlenberg polisini harekete geçirebiliriz. O zaman olayla ilgilenmek zorunda kalırlar. Ve ben yanında olduğum sürece o sapık sana bir şey yapamaz. Ama şimdi değerli zamanımızı harcamayalım."

Ellen bundan gerçekten emin olmasa da, "Üstesinden gelirim," dedi. Ama içindeki savaşı ısrarlıydı. *Verdiğin sözü düşün!* "Pekala, nasıl devam edeceğiz?"

"Rahibin evi başlangıç için iyi bir yer olabilir," diye önerdi Mark. "Orada bir doğum kaydı vardır. Rahip yaşlıysa haberi olması gerekir. Yoksa bize yalan söylediği takdirde günah işlemiş olur, değil mi?"

Bir günah, günah, günah...

Ellen yine elleriyle başını bastırdı. Ona neler oluyordu? Yoksa sesler mi iştiriyordu? Pekala olabilirdi; bunun için mutlaka şizofren olmak gerekmezdi. İşkencenin ve migreninin neden olduğu şu anki gerginliği ortaya bu tür sonuçlar çıkarabilirdi. Bunun için daha uygun bir zamanı bulamazdı doğrusu.

"İyi fikir," dedi. "Özellikle rahip."

"Gerçekten başarabilecek misin? Pek fazla... şey, zinde gürünmüyorsun da."

"Herhalde hap önerini kabul etmek zorunda kalacağım," diye iç geçirdi Ellen. "Şimdi yürü, zaman geçiyor."

Rahibin ofisini kapalı buldular. Yapıca, nazik bir hanım, rahip bin haftanın başında çok önemli bir aile kutlamasına gittiğini ve hafta sonundan önce dönmeyeceğini açıkladı.

Ama Mark, Lara Baumann'ın sorduğu zaman nezaketi hemen yok oldu. Haç çıkaran yaşlı kadın ardından şeytan kovalıyormuş gibi yürütecisiyle birlikte hızla yanlarından uzaklaştı.

"Sonunda gerçekten de vampire dönüşecek," dedi Mark çaresiz bir alayla.

Arabanın yan koltuğuna çöken Ellen, Volvo'nun torpido gözündeki haplardan üçüncüsünü yuttuktan sonra ona soru sorar gibi baktı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Önce benzin alalım. Yakıt olmadan hiçbir yere gidemeyiz."

Mark depoyu doldururken Ellen baş ağrısını daha da kötüleştirmek için olabildiğince hareketsiz oturuyordu. Hapları karşın ağrı, yumuşak beyin dokusunda on balyozla davul solo çalıyormuş gibi artmıştı.

Bakışları tamirhanenin yanından duran iki gaz tankının üzerinde dolaştı. Burada benzin istasyonlarındaki küçük süpermarketlere benzer market yerine Ellen'e garip biçimde tanıdık ve aynı zamanda korkutucu gelen gerçek bir benzin istasyonu ofisi vardı. Bakışlarını kaçırarak şakaklarına iğne gibi batan bu biçim

benzin istasyonu oluşturduğu etkiyi bir kenara itti. Ellen önce ARAL²³ amblemine, sonra Mark'a, sonra tekrar ARAL amblemine baktı.

Garip.

Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sanki beyaz harfler mavi plastik üzerinde sabit durmuyorlar, bunun yerine boşlukta süzülüyorlardı. Haflere baktıkça hareket ettiklerine daha çok inanmaya başladı.

"Şu lanet olası migren. Beni bitiriyor. Artık net düşünemiyorum. Ben..."

Şimdi yazı değişmiş ve ARAL yazısı RAAL olmuştu.

Saçma. Ben...

Evet, seni küçük şey, sen nesin? diye sordu kafasının içinde bir kadın sesi; diğerine benzemiyordu. Daha gençti.

Ah, Tanrım, bana neler oluyor?

Benzin istasyonunun tabelası şimdi ARLA biçimini almıştı. Midesi kasıldı, göz kenarlarındaki beyaz benekler şimdi güneş ışığındaki sivrisinek kanadına benzer göz kırpan lekelerle dönüşmüşlerdi.

Evet, bunlar küçük, parlak, beyaz sivrisinekler.

Vınn, vınn, vınn, sivrisinekler sokun, diye şarkı söylüyordu kafasının içindeki ses. Ee, küçük şey, sen bir korkak mısın, değil misin?

Ve Ellen aslında uzun zaman önce görmesi gerekeni gördü; bu benzinci tabelasında onu gerçekten rahatsız eden şeyi. Harfler şimdi yine doğru sırayla duruyorlardı; mavi arka plan üzerinde ARAL, ama tersten okunduklarında ortaya LARA çıkıyordu.

Ellen öğürdü. Yan kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı, bir tuvalet arayarak etrafına bakındı, bulamayınca tanklarından biri-

²³ Almanya'da bir benzin istasyonu markası. (ç. n.)

nin yanına kustu. Bu arada başı sanki ansızın bir sentetikliğe içine sokulmuş gibi dönüyordu.

Mark koşarak geldi ve öne doğru düşmeden onu tuttu. Elini yola çıkmadan önce midesinde bulunan sütü ve dört gelen iki fincan kahveyi ve üç baş ağrısı hapını kasıtlarla sarımsak kahverengi bir sıvı halinde beton zemine çıkardı.

Epey iyi bir içerik, tatlım.

Ellen tüm gövdesi ona soluk aldırılmayacak biçimde sarıltıya maya devam ederken kafatasının her an parçalanmak üzere olduğuna sandı. Sonra, nihayet midesi sakinleşti.

Kasılmalar sona erdiğinde Ellen doğruldu ve susması gibi taze havayı ciğerlerine çekti. Gurtlağı ve yutağı yanıyordu, her yer gözlerinin önünü tül gibi örten gözyaşlarından sanki gerçek dışı gibi görünüyordu. Neredeyse bir rüyadaymış gibiydi.

Mark'ın yerine profesör Bormann'ın belirsiz hayalini gördüğünde pek şaşırmadı. Bormann susmasını işaret eder gibi bir parmağını ağzına koymuştu. Sonra hayali yeniden biçimlendi ve Ellen gözyaşlarını silince onun yerini tekrar yanında durmuş, dikkatle onu omuzlarından tutmakta olan Mark aldı.

Ellen istasyon ofisinden koşarak gelen bir kadın gördü. Yağlı bir adam onu izledi. Koltuk değnekleriyle yürüyordu ve **MOTORLU ARAÇ- TALBACH TAMİRHANESİ** tabelası önünde durdu.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kadın ve ellerini yüzüne vurdu. Ellen ve Mark'ın yaşlarında olmalıydı. Sarı saçlarını atkayarak yapmıştı ve mavi ış tulumu içinde biraz çocuk gibi görünüyordu. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır, hayır." Mark'ın yanı başındaki sesi sanki megafondan konuşuyormuş gibi korkunç biçimde yüksekti. "Ben doktorum."

"Eh, iyi o zaman."

Kadın... bu yüz...

Ellen'in ağzından bir inleme çıktı. Göğsünün üzerine garip bir ağrı yayıldı. Sanki içinde bir şey parçalanıyordu. Tıpkı yeni bir volkan patlamasından fırlamış soğuk bir lav gibi.

Ofisten gelen kadın alnını kırıştırarak onlara doğru baktı, sonra gülümsedi. "Yoksa kutlamam mı gerek?"

"Ah, hayır." Yine Mark'ın megafon sesi. Ellen, Mark'ın elinin onu sertçe omuzlarından tuttuğunu hissetti. Mark onu arabaya götürdü. "Hamile değil. Üzgünüm, sizi telaşlandırdık."

"Ah, önemli değil." Kadın şimdi yanlarına yaklaşmıştı. Sesi Ellen'in kafasındaki ağrının içinde deforme olmuş gibi yankılanıyordu. "Önemli olan, eşinize ciddi bir şey olmaması. Ben hamileliğim sırasında olmayacak yerlerde..."

Cümlesini yarıda kesti ve yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde durdu. Ellen de ona bakakalmıştı. Şimdi kadının yüzünü belgin ve net biçimde görüyordu. Yağlı tulumu içinde Ellen'den on adım bile uzakta değildi.

Seni tanıyorum, diyordu bakışları. Evet, seni tanıyorum.

"Hayır," diye zorlukla soludu Ellen. Çevresindeki dünya yine parlak renklere büründü. Mavi tulumlu kadın, koltuk değnekli adam... içindeki gerçekliğe bir yol bulmuş olan korkunç bir rüyayın şekilleri gibiydi.

Yoksa bu hiçbir şekilde gerçeklik değil miydi? Bu bedenler ve Mark'ın omzundaki eli sadece hayal miydi?

Benzin istasyonu ofisinin yanındaki park alanından bir gölge süründü, gittikçe büyüdü, büyüdü. Önce kapkara, dev bir köpeğin gölgesine benzedi, sonra park yerinde duran paslı, eski bir VW minibüsün biçimini aldı.

"Hayır, hayır, lütfen!" Bu beni izleyen aynı minibüs. Birinin, başına gelen korkunç bir şeyden sonra içinde oturduğu minibüs!

"Hey, Ellen ne oluyor?" Ses Mark'a ait gibiydi, ama omuzlarındaki eller... bu eller?

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" Yine Mark. Yoksa hiç orada değil miydi?

Ve şu kadın... ona nasıl da bakıyordu!

SENİ TANIYORUM!

Omuzlarındaki eller onu daha sıkı tuttu. Ellen haykırdı. Her rinden kaydı. Kendi eksenini çevresinde döndü ve öne doğru eğilmiş, göğsünü tutarak soluyan Mark'ı gördü.

"Ellen... sana neler oluyor?"

Bormann yanında duruyordu.

Artık zaman yitirmeyin, canım, diye uyardı yukarı kalkmayı parmağıyla. Yapılması gerekeni şimdi yapın. Şimdi!

Ellen koştu, kadına çarparak onu yere devirdi ve sırtını Volvo'ya atladı.

Buradan gitmem gerek!

Kapıyı kapattı, motoru çalıştırdı ve lastikleri öttürerek arabayı benzin istasyonunun çıkışına sürdü. Bu arada çamurlukları girişteki kenarlara sürüttü; plastik çatırtısı duyuldu.

Ellen yeniden gaz verdi ve caddenin boyu boyunca hızla ilerledi. Motorun uğultusu arasında bir hıçkırık duyuldu. Küçük kız çiçek desenli demode yazlık elbisesi içinde yan koltukta oturuyordu.

"Yapma," diye ağlıyordu. "Lütfen! Korkak olmadığına şimdi de inanıyorum."

"Hayır," dedi Ellen, artık kızın ansızın çukurmesine hiçbir şekilde şaşırıyordu. Olaylar basitçe oluşuyordu. Bu, basit gerçeklikti. Hatta belki de tek gerçek.

"Ancak bunu yaptığımda bana inanacaksınız. Biliyor musun, sanırım burada neler olduğunu giderek daha iyi anlamaya başlıyorum. Her şeyi henüz tam olarak anlamıyorum, ama yine de büyük bir bölümünü anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye haykırdı kız. "Bunu yaparsan öleceksin! Sonra bir daha var olmayacaksın!"

"Bu riske girmem gerek." Ellen gaz pedalına şiddetle bastı, neredeyse virajı alamayacaktı.

Kız zorlukla kapı koluna tutunarak ağlamaya devam etti.

"Beni bekliyor. Harabelerde, doğru mu?"

Kız henüz başını sallamadan o çoktan orman yoluna sapmıştı bile.

Mark evyeye gidip kumartisi suyun altında stüdyo ve çiy kurusuna attı.

"İşlik olabilirsiniz, ama seni yüneysel olarak adlandırıyor."
Ellen güldü. "Ağzının kenarında bir şey var."
"Yazı"

"Evet, duyguların yumuşamış, o damlıyor."
"İşim isabeti"

Volker parmaklarını şaklattı.

Ellen ve Mark onun yanındaki kanepeye çökerek merula monitöre baktılar.

"Program bir şey buldu," diye açıkladı Volker. "Bir bakışın."
GÖSTER'e tıkladı ve robot resmin yanında bir fotoğrafı gösterdi.

"Bu... nılamaz," diyebildi Mark.

Volker de oldukça şafaklanmış bir yüz ifadesiyle fotoğrafı baktı.

"Hey, bunun için yapabileceğim bir şey yok! Filewalker'ın zihninin son derece güvenli olduğu konusunda İsa'nın garantisi vermişti."

Ellen başını iki yana sallayarak şimdiki deri koltuğa (şimdi gibi görünen Volker'e baktı).

"Ya? Belki de eski kız arkadaşını arayıp ondan özer dilemek."

Bölüm 32

"İşim ne olacak?"

Ellen isimsiz hastayla hiçbir ortak noktası bulunmayan, yakışık on yaşlarındaki uzun, koyu renk saçlı ve neşeli bakışlı insan resmine baktı.

Kız ona nedense hem çok tanıdık hem de son derece yabancı geliyordu.

Çünkü fotoğrafta çocuk kimliklerindeki binlerce çocuktan birine benziyor.

Deklanjöre basarken küçük müsterisinden gülümsemesini istememiş olan, duygusuz bir fotoğrafının mavi arka planında çekilmiş tipik bir pasaport resmiydi.

"Buna yapacağım bir açıklama gerçekten yok," diye üzür diledi Volker. "Bu yazılım şimdiki dek hep kusursuz çalışıyor, hem Filewalker'ın eski kız arkadaşında hem de... ama şimdi bunun konumuzla bir ilgisi yok. Demek istediğim, program kişinin yazını dikkate almadan kesin olarak sadece yüz geometrisine yöneliyor. Yani, bu fotoğrafı bulup çıkardysa, o zaman bir nedeni vardır. Bu, ya kadının tıpatıp kendisine benzeyen kızdır, ya da..." fotoğrafla birlikte verilen tarihleri okudu, "ya da kadının kendisidir. Bir çocuk fotoğrafında! Tarih baksanıza. Evet, bu onun çocukluk fotoğrafı olsa gerek. Ellen, daha önce kadının kaç yaşında olduğunu söylemiştin?"

"Yaklaşık onuz."

"İşte burada." Volker tarih dizisini gösterdi. "Lara Baumann 26 Kasım 1979'da Freudenstadt'da doğmuş. Burası Kara Orman'da değil mi?"

"Tesadüfün bu kadarı olamaz," dedi şaşkınlıkla Ellen.

"Tesadüf mü? Oun Kara Orman akıncıyla konuştuğunu ben söyledim. Demek ki program yine de yapılmamış."

"Onu demek istemedim. İlk kez onunla aramızda bir bağ oluştu."

İki adam ona soru sorarcesasına baktı.

"Sadece bir fikir" Ellen omuzlarını salladı. "Ama ben de aynı günde ve aynı yerde doğdum."

"Elbette!" Mark elinin içiyle alnuna vurdu. "Tarih bir yıla den bana tanıdık geldi. Üzgünüm. Ellen, doğum günün mü bugün noktamdır."

Ellen, Lara Baumann'ın fotoğrafını gösterdi. "Başka bilgi var mı? Kimlik, ehliyet ya da başka bir şey?"

"Şimdi elimde bir isim olduğuna göre, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek artık zor olmaz." Volker ona güvene sordu. "Hatta yasal yolla, ki bu da biraz üzgücü. Biraz uzun sürebilir."

Ellen eğlenircesine başını iki yana salladı. Şu Volker bir yıla karıştı ve narsistce eğilimlerini pek uygun bulmasa da onun bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı. Ama şimdi hissettiği rahatsızlık herhalde ona yardım eden herkesten hoşlanılabildi.

Ufukta nihayet bir ışık belirmişti.

Nihayet ellerinde bir isim vardı.

Onun için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

"Bilgiyar manyağınız içi hoşendayken bunyonu idlaanma-
men her sakıncası var mı?" diye Mark'a sordu. "Artık üzerindeki
bu bodrum kokusundan kurtulmak istiyorum."

"Tabii. Bir saniye."

Mark yatak odasına gidip temiz havluları geri döndü. Bu
arada etkileyici biçimde ilgili görünüyordu. Tıpkı anaç tavuk
gibi, diye düşünerek gülmek için kendini zor tuttu Ellen.

"Çamaşır kurutucu da bu arada durmuş olmalı. Eğilimleri
herşey kapısının önüne koyarım. İkiziniz de iyi hıttığında yemek
için bir şeyler organize edeceğim."

Volker klavyeye tıklarken, "Benimki sardalyeli ve zeytinli ol-
sun," diye mırıldandı. "Ton balığı da olur."

"Pekili," dedi Ellen. "O zaman pizza."

Bölüm 33

Banyo küvetinin görüntüsü Ellen'in alnında terlerin birikmesine neden oldu. Bir an için yanıldığını sandı, ama hayır, gerçekten de tüm bedeni titriyordu.

Ama bu kez nedeni soğuk değildi. Mark'ın banyosu pek büyük değildi ve en yüksek dereceye ayarlı kalorifer keyifli bir ısıklık veriyordu.

Evet, havluları ve temiz çamaşırları klozet kapasının üzerine koyarken titriyor ve bunu kontrol altına alamıyordu.

Bunun için bir neden olmadığını, güvende olduğunu bilmesine ne kadar söylese de.

Janet Leigh, biyografisinde, düşün altındaki cinayet kurbanı oynadığı Hitchcock'un *Sapık* filminin çekimlerinden sonra uzun yıllar duşa girmeye cesaret edemediğini, bunun yerine küveti tercih ettiğini yazmıştı. Kitap, filmin gösteriminden yaklaşık otuz yıl sonra piyasaya çıktığı için Ellen okurken kadının bunu reklam amaçlı iddia etmediğinden emin olmuştu.

İnsan sadece bu tür bir sahneyi oynadıktan sonra bile travma geçirebiliyorsa, birkaç saat önce gerçekten de terapi küvetlerinden birinde boğulmak üzere olan birinin sıradan bir banyo küveti gördüğünde titremesi elbette normaldi.

Burası eski bir habotterapi odası olmayıp, kışın ısıtılmasında palmiyeli bir köy fotoğrafı bulunan küçük bir banyo olsa bile.

Çevrede metal çengelli ve yüz yeri olan ağır tabakalar
paşa benzer bir şey görünmese de.

Tüm bunlarla, travma hemiz tazyiken sanki aloguna k
mekle tehdit eden panik duygusuyla savrupmaya çalıpsınla
by travmaya arında uzun vadeli zararlar bırakarak
vermek istemiyordu.

Bu nedenle önündeki şeye odaklandı. Bu bir kıyafet değil. Mark'ın havyası. Bu onun havya yağı, ona heves... Bu...
İli kapı

Burada hiç kimse bana bir şey yapamaz. Kana Adem ki
Ama kuvete su dolarken yine de kulaklarını tıkamış gör-
müştüm.

Yalnızlık

Yolun devam eden bir parçası onu ormandaki kaplı p
ceye götürüyor. Bir yerlerde bir haykış duyuluyor. Sesim yoku
onu korkutuyor.

Çıplak ayaklarının altındaki dal parçalarının çatırdatıyor, aralarında birkaç çakıl taşını da görebiliyor, ama ne işe ne taşları ne de tobanlarına batan cam pürlerini hissediyor.

Bormann nerede? Bunun sadece bir rüya olduğunu bile açıklamaları gerekiyor mu?

Ona seslenmek istiyor, ama bu olanaksız. Tek yapabileceği boğuk bir ses çıkarmak ve yüzünü yokladığında ağzının dışını korkuyla fark ediyor. Dudaklarının olması gerekir, yoksa sadece dişleri ve diliyle hissedebildiği dardır, gergin deri var.

Rüya, bu bir rüya! diye hafızasına sesleniyor, ama kurtu sürüyor

Dehşetle çevresine bakınıyor. Neden burada, neden bu
ranlık, sıcak ormanda?

Tepesindeki ağaçların gölgeli sinesine ayın ince hilali görünmüyor.
Günümüz ışığı hafifçe bir açığından üzerine düşüyor. Bir rüz, arda-
daki çam ağaçlarının karınlık tepelerinin, birkaç ahır silahtı-
nı ve marifet gökyüzüyle birleştiriyor.

Mezaleli adlarını her yerde duyuyoruz. Diğer eli bir
parşamanı semsaki tutmuş. Alevin ışığında yıllar önce anlatılan in
şinde kullanılmış olan taşların kirliliğini görüyor.

Ona doğru ilerledikçe adam dönüp bakıyor. Yüzü a. içinde
kızgın ve kırışık; dehşetle kasılmış. Onun umutsuzluğunu, çaresiz
ve bu çaresizliğin onda yarattığı öfkeyi görüyoruz.

Adamın arısında küçük yumruklar pencereye vuruyor. Cam kırılmayacak kadar güçlüdür. Bir erkek gövdesi yüzünü cama vurmuş. Onun ağladığını duyuyor ve meşaleli adamın ağladığını duymuyor. Göz yaşları ile yüzünde beyaz çizgiler oluşturunca.

"Gerçek her zaman görünümlüğü gibi değildir," diyor meşhur adam, sonra ardındaki pencereden alevler yükselmeye başlar.

Çocuk çukula eğliğe haykırıyor ve onusla birlikte bir bu
daha. Məpələnin odanın duvarına vurmuş olan uzun gölgə
asılmış bir kadının sallandığını görüyor. Kıza bir an pen
bir kız çocuğu haqqı həlliriyor. Saqları insanları yəpəmiş b
mun fitill kimi alev alev yanıyır. Kız acıdan haykırıyor, e
alev almış başına vuruyor və təkrar kayboluyor.

Çocuklara yardım etmek için kozmak istiyor, ama akıyıyor. Bu, ansızın önünde beliren ve onu kolları renkli yazık elbisesi kız.

"Biraz önce olanlar artık değiştirilemez," diyor kızıyla hakıyor "Bu ne kadar istenirse istensin."

Simdi meseleli adam da yanlarına geldi.

"İnsan aklını yitirince böyle oluyor," diye hakkını
alın latemiyor, ama yine de oluyor."

Onun mezaletçi tutan koluna batınca etindeki kanda izleri görüyor. Karısı dilüne karşı direnmis. Kendisinin ve evin için ölümüne.

Bekli ebbi küçük kızın onu tutuş pektinde manüvâ bulmuş var Demirden bir bilezik gibi.

Adamın mezaletçi onun bedenine doğru tutuşuna karıştı edemeden izlemek zorunda kalıyor. Alevler yanmaya başlıyor, dek ona doğru uzanıyor.

Alevlerden oluşan bir alev bulutunun içinde duruyor, alev bekliyor, hareket edemiyor, kapıya girmiş ağızyla haykırmıyor. "Ellen!"

"Diretme!" diye haykırıyor alev alevlerin arasında. "Tutku kuru köpek seni almaya gelir!"

Mezaletçi yukarı kıldırıyor ve...

"Ellen!"

Ayağa fırladı, suya bağıttı, kusa bir an panisiye kapıldı, sonra Mark'ın banyosunda olduğunu gördü.

Sakin ol, sadece rüya gördün.

Küvetin kenarına tutunarak birçok kez derin soluk aldı. Sonra ağzı hâlâ kapalıymış gibi yüzünü yıkadı. Akını kanıtlamak üzere bir parmağını ısırıp, ağzına sabun tadı geldi ve sinirle kıldırıldı. Ne çığır bir rüyaydı.

Banyo kapısı tekrar çaldı. Ellen korkuyla suçrayınca su küvetin kenarından dışarı taşıtı.

"Ellen! Her şey yolunda mı?"

Bu Mark'ın.

Başını geriye yasladı, tekrar derin soluk aldı. "Evet, hiçbir. Sadece uykuyla dalmışım."

"Acile et, pizzan soğuyacak. Ayrıca çok ilginç bir şey bildik."

Bölüm 34

Ellen ancak yemek yerken ne kadar açılmış olduğunu fark etti. Koca bir atı yiyeblirdi. Tamam, belki atı değil, ama en azından A Dong - Running Sushi'nin menüsündeki tüm lezzetli şeyleri sömsüzcü, art arda yiyeblirdi. Bayan Li, Yiyeblidğiniz Her Şey levasını herhalde bir daha asmadı.

Mark onun Pizza Spreyofini rekor sürde ağzına tıkırmış, eglencek izledi ve kendi pizzasından ona bir parça daha verdi. Ellen normalde salamdan hoşlanmasa da bunu reddetmedi.

Ardık tika basa doymuştu ve bu arada ev sahibinin ona fazla büyük gelen ezoformanlarından kurtulup gıyilerini giydi için kendini fazlaca iyi hissediyordu.

Tatlıya girişikleri sırada -çikolata soslu çörek ve taze kahve- Vukler onlara yaptığı araştırma sonucunda bulduklarını gösterdi.

"Bu tipki X Files'teki¹⁰ hikâyelerden birine benziyor. Her şey 1989 yılında Kara Orman, Alpriansh'taki bir ormanlık alanda meydana gelmiş. İşte, kendiniz bakın."

Ellen'e bir gazete makalesinin çıktısını uzattı. Makalenin yanındaki fotoğrafta bir kız çocuğu gülüyordu. Tramvay gazetesine karşına karşına gülüşünden Ellen'in okuleceği kadar canlılık fışkırtıyordu.

10: "Ellen'in CMC" adlı bir romanın, dışkıları ağızla ilgili bir bölümü.

Kısa bir an, bu gülen kızla bedensel olarak yüz yüze gelmek için içinde garip bir istek hissetti.

Ellen sanki parmaklarını yakmış gibi fotoğrafı elinden düşürdü. Ansızın başına bir ağrı saplandı; tıpkı kor gibi kızarmış uzun bir iğne kafatasından beynine sokulmuş gibi. Aynı anda korkunç bir şekilde midesi bulandı.

Ayağa fırladı ve odanın döndüğünü sandı. Çevresindeki tüm renkler parlak ve göz kamaştırıcıydı. Gözlerini kapadı ve huzurete yetiştiremeyip halının üzerine kustumaktan korktu.

Ama acı, baş dönmesi ve mide bulantısı tıpkı başladığı gibi ansızın kesildi.

"Ellen?" Mark endişeyle ona baktı. "Ne oluyor?"

Ellen derin soluk alıp burnundan verdi. "İyiyim. Şu ane olası migrenim."

Şakaklarını ovdu. Baş ağrısı da ansızın kesilmişti. Göğüs girerek kanepeye çöktü ve masanın üzerindeki resmi yeniden eline aldı. Elleri hafifçe titriyordu.

Fotoğraf bir atlı karıncanın önünde çekilmişti. Arka planda atların ve itfalye arabalarının üzerine binmiş çocuklar biraz flu görünüyordu. Biri de kocaman bir kurbaganın üzerine binmişti.

Garip, sanki bunların hepsini...

Daha önce görmüş müydüm?

Evet, ama bu imkânsız.

Ansızın kızın başına çok, çok kötü bir şeyin geldiğini bildiğini sandı; bunu sadece sezmeyip, gerçekten bildiğini. Şimdiki sezgi, isimsiz kadınla ilk karşılaşmasında hissettiğiyle aynıydı. Sanki neredeyse yabancı bir kişinin Déjà-vu olayını paylaştığını.

Çörekli tabağını kenara itti. Biraz öncesine dek canı deli gibi tatlı bir şeyler çektiği halde şimdi sadece görüntüsü bile midesini bulandırıyordu. Sonra okumaya başladı. Manşet şöyleydi: **DOKUZ YAŞINDAKİ KIZ İZ BIRAKMADAN KAYBOLDU**. Yanında da bir fotoğraf vardı. Altında:

ARAMA DEVAM EDİYOR

yazıyordu.

Muhabirimiz Arno Maifeld bildiriyor.

Alpirsbach. Zararsız bir çocuk oyunu olarak başlayan olay acı bir gerçeğe dönüştü. Freudenstadt polisi ve Loßburg, Alpirsbach ve Betzweiler kasabalarından birçok gönüllü dün öğleden sonradan bu yana dokuz yaşındaki Lara Baumann'ı arıyor.

Küçük kız eski Sallinger çiftliğinin kalıntıları arasında oynarken ansızın ortadan yok oldu. Küçük Lara, kuzeni Nicole'le birlikte ormandaki açıklığın doğu kıyısında bulunan harabeleri dolarken 15.45'e doğru bir bodruma girdi. Bu arada bodrumun kapısı üzerine kapanmış olmalı. İki kız ağır kapıyı kendi güçleriyle açamayınca Nicole yardım getirmek için köye geri koştu. Babası yaklaşık yarım saat sonra olay yerine geldiğinde bodrum boştu. Küçük kız o zamandan beri yoğun çabalarla aranıyor.

Sorumlu baş komiser Gustav Breuninger şimdiki dek işe yarar bir ipucu bulamadıklarını söylüyor. Lara'nın belki yine de kendi kendine bodrumdan çıktığı, şok ve şaşkınlıktan ormanda yolunu kaybetmiş olabileceği tahmin ediliyor.

Bodrum odasında kan izleri bulunduğundan, Breuninger yine de bir suç işlenmiş olabileceği ihtimalini yok saymıyor. Baş komiser kanın gerçekten kıza mı yoksa orada kapalı kalmış olan bir hayvana mı ait olup olmadığı henüz bilinmediğini açıklarken

yine de küçük Lara'nın sağ salım bulunması için ellerinden gelen her şeyi yapmaya devam edeceklerini söylüyor.

Arama eylemi tüm hızıyla devam ediyor. Aramanın çapı oltu harabelerinin dışına doğru genişletildi. Ama haberi yayına hı zırladığımız zamana dek henüz bir başarı haberi gelmedi.

Son paragraf arama için halkı yardıma çağırıyor ve bir ipucu bulanların ya da Lara'yı görenlerin başvurması için verilmiş olan Freudenstadt polis merkezinin telefon numarasıyla bitiyordu.

"Onu bulmuşlar mı?" Ellen çıktıyı tekrar masanın üzerine koydu. Ağzının içinde bakırısı bir tat oluşmuştu. Makalenin sözünü ettiği kan lekeleri sanki önsesizini doğrular gibiydi.

Volker ağzındaki lokmayı çiğnerken, "Asıl delice olan," diye rek ısırmış çöregiyle dizüstü bilgisayarını gösterdi. "Daha sonraki haberleri araştırdım. Bu haberin dışında bu konuda başka hiç bir şey yazılmamış. Bir tek kelime bile. On dokuz yıl boyunca. Küçük kızın başına her ne geldiyse, bu konuda susulmuş. Ne sevinçli bir Yaşasın, işte tekrar aramızda türünden bir şey ne de böyle bir durumda oluşabilecek en kötü şeyle ilgili bir yazı. Ya da en azından kötü sonla bittiğini anlatan bir ölüm ilanı falan. Görünüşe bakılırsa Lara Baumann kelimenin tam anlamıyla ortadan yok olmuş; tipki konunun da ortadan yok olduğu gibi."

"Delice," diye mırıldandı Ellen.

"Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin," diye başını salladı Volker. "Yani, ben şu Arno Maifeld'in yerinde olsaydım, böyle bir hikâyeyi kaçırmazdım. O dönemde sonu nasıl biterse bitsin, bu haberle epey bir para yapılabilirdi. Biliyorum, kalpsizce geliyor, ama gazetecilikte böyledir."

"O halde," dedi Mark, "akla bu gazetecinin bu haberle ilgili neden başka hiçbir şey yazmadığı sorusu geliyor. Ama bu ortaya çıkartılabilir. Yazı işlerinin numarası sende var mı?"

Volker kol saatine kısa bir bakiş attı. "Altı buçukta geçiyor. Orodaki kızlar ve çocuklar da çalıştığım dergidekiler kadar çalıkanlarsa, hâlâ birilerine ulaşabiliriz."

Mark gazetesinin künyesinde verilmiş ikinci telefonunda başarılı oldu. Telefonun sesini dışarı veren düğmeye bastı ve Katrin Faustle adında birine bağlandı.

Kadın on dokuz yıl önce Lara Baumann'ın kayboluşunu haber yapan Schwarzwälder Neuesten Nachrichten'in yazı işleri müdürüydü.

Ellen ses tonundan onun kırıklarının ortalarında olduğunu tahmin etti. Bayan Faustle gergin gibiydi ve çevresinde başka birçok ses duyuluyordu.

"Lara Baumann mı dediniz? Biraz bekleyin." Arka planda klavye sesleri duyuldu, sonra: "Üzgünüm, bu konuda bir şey bulamadım," dedi ses.

"Bu olamaz," diye karşı çıktı Mark. "Sitenizin arşiv sayfalarında..."

"Bu konuda ne bilmek istiyorsunuz?" diye sabırsızlıkla sözünü kesti kadın.

"Kıza ne olduğunu bilmek istiyorum."

Küçük hoparlörden bir iç çekiş duyuldu. "Dinleyin, üzerinden... ne kadar oldu demiştiniz?... yirmi yıl geçmiş; ne böyle bir olay hatırlıyorum ne de bununla ilgili bir yazı bulabiliyorum."

"Ama benim burada..."

"Bay Behrendt, size yazı yok diyorsam yoktur," diye karşı çıktı Bayan Faustle hırçın bir tavırla, şimdi sesi açıkça daha yaşlı çıkmıştı. "Bu koltukta size bundan kesinlikle emin olduğumu söyleyecek kadar uzun süredir oturuyorum, bana inanın. Böyle eski bir hikâyeye neden uğraşıyorsunuz?"

Mark soruyu duymazdan geldi. Bunun yerine makaleyi ya-
zan muhabiri sordu. Arno Maifeld'i.

"Ne yazık ki sizi bu konuda da hayal kuruluğuna uğratmak
zorundayım," dedi Bayan Faustle. Bu cümledeki ne junk ki sö-
çükleri kulağa pek de ikna edici gelmiyordu. "Arno Maifeld dört
yıl önce öldü. Sigara içeriyor musunuz?"

"Evet. Neden?"

"Arno Maifeld de sigara tiryakisiydi. Günde kırk tabut çile-
ve daha da fazlası. Buraksanız daha iyi olur. O zaman en az-
dan bu telefon konuşmamızın bir anlamı olur."

Mark'a iyi günler dileyip kapattı. Aslında daha çok, "Sakın
bir daha burayı aramaya kalkma!" der gibiydi.

Afallamış olan Mark düdüğü sesi gelen ahizeye baktı. "Ye-
çileri kaçırılmış."

"Daha iyisi geliyor." Volker, Mark ve Ellen'in ekranı görebil-
mesi için dizüstü bilgisayarını onlara doğru çevirdi. "Biraz önce
gazetenin çevrimiçi arşivine girmeyi bir kez daha denedim."

Gotik harflerle yazılmış *Schwarzwälder Neuesten Nach-
richten* başlığının altında arşivin teknik nedenlerle şu an kulla-
nıma uygun olmadığını bildiren yazıyla birlikte sadece boş bir
alan parlıyordu.

"Şu anmış," dedi Volker ekrana. "Teknik nedenler. Arkadaş-
lar, tüm pisliği silip süpürmüşler!"

Mark ekranı gösterdi. "Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?"

"Ya üçümüz de paranoyalıyız," dedi Ellen, "ya da birinin de-
labunda epey büyük bir iskelet var."

Mark raftan bir paket Camel alırken, "Bu olayda dolaptaki
ceset sadece deyim olarak kalmazsa tabii," diye fikrini belirtti
Mark. "Üzgünüm, ama şimdi buna ihtiyacım var."

Ellen teras kapısını açarken Volker'e göz kırptı. "Bu şeyle
arın iyi, değil mi?"

Volker de göz kırparak karşılık verdi. "Elbette."

"O halde henüz sonuna gelmedik." Sigarasından derin bir
nefes alan Mark'ı işaret etti. "Meslektaşım sayesinde bu muha-
birin kaderini paylaşmadan önce benim için bir telefon nume-
rası daha araştırabilirsiniz."

Ellen'in Freudenstadt polisiye yaptığı telefon görüşmesinden öğ-
rendiği kadarıyla Başkomiser Breuninger birkaç yıl önce emek-
liye ayrılmıştı. Sonraki on beş dakika boyunca Breuninger'e özel
numarasından ulaşmaya çalıştı, ama her seferinde meşgul se-
sini duydu. Ellen pes etmedi ve Mark sigarasını söndürürken
hat nihayet boşaldı.

"Breuninger," dedi karanlık, yorgun bir erkek sesi.

"Kimle görüşüyorsunuz?" diye sordu Ellen.

"Gustav Breuninger."

"Ah, özür dilerim. Yanlış numara çevirmişim."

Ahizeyi yerine koydu.

Mark şaşkınlıkla ona baktı. "Bu da neydi şimdi? Neden ona
sormadın?"

"Psikiyatrist olarak bunu en iyi senin bilmen gerek. Tele-
fonda bir şeyi inkâr etmek ya da basitçe kapatmak kolaydır. Biri
karşında durduğunda bu daha zor olur."

"Onu ziyaret etmek mi istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Eğer bu kaçık sözünde dura-
caksa, kadını bulmak için korkarım sadece yarın öğlene dek za-

manımız var. Lara Baumann elimizde doğru olan tek ipucu. Ben eşlik etmen gerekmez, ama ne olursa olsun oraya gideceğim." "Elbette seninle geleceğim," diye onu yatıştırdı Mark. "Herzaten her zaman seninle iş dışında gezinti yapmak istemişimdir. Güçlü saatler dışarına" doğru yola çıkalım o zaman."

"Bu olay bayat balıktan daha pis kokuyor," dedi Volker kopyanın önünde. "Sizinle gelmeyi isterdim, ama yazımı dokuz kadar yetiştiremezsem..."

"Sorun değil," dedi Mark. "Yardıma olmasaydı hâlâ öldüğümüz yerde sayıyorduk."

"Kendinize dikkat edin, tamam mı?"

"Ederiz," diye güvence verdi Ellen. "Ve tekrar çok teşekkürler."

Volker ona göz kırptı ve kartvizitini eline aldı. "Yine birini araştırman gerekirse diye." Sonra alçak sesle ekledi. "Ya da tekrar omuzlarımızı görmek istersen."

"Elbette. Bekarlığa veda partim için seni düşünürüm."

Volker dilini şaklatarak, "Vayy!" dedi.

O gider gitmez Mark ceketine ve arabasının anahtarına el attı.

"Bir saniye," diye onu durdurdu Ellen. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha var."

"Yaa? Ne hakkında?"

Oturma odasındaki rafa gidip fotoğraf albümünü alarak onun için kolay olmamıştı. Ama bunun kendisiyle ne ilgili olduğunu bilmek zorundaydı.

Öksürerek albümü ona doğru tuttu. "Bunu sende buldum. Aslında insanların eylemlerini karıştırmam, ama üzerinde ismin

yanıyordu. Ve içindekilere bakıldığında güveni kötüye kullanma konusu başka birini daha fazla utandırmalı."

Ve Mark utanmıştı, hatta çok utanmıştı. Ellen daha önce böylesine kızaran birini hiç görmemişti.

"Ben... eh... yani... bu... şey..." Yutkundu ve utanarak başını eğdi. "Şimdi bunu aynı zamanda kulağa ucuz gelmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ben..." Öksürdü, fotoğrafa kaçamak bir bakış attı ve sonra tekrar ayakbağlarının burununa baktı.

Ellen onun kendisiyle nasıl savaştığını görebiliyordu. Ama pes etmeyecekti, bunda kararlıydı. Mark onu uzun bir süredir gizlice izliyor olmalıydı; fotoğraflar bunu kanıtlıyordu. "Bunu neden yaptın, Mark? Bu fotoğrafları gördüğümde kendimi nasıl hissettiğimi düşünebiliyor musun?"

"Haklısın..." Başını salladı, ama Ellen'in bakışlarına karşılık vermeyi başaramadı. "Ellen, sen benim için çok özel birisin, bu yüzden seninle karşılaştığımdan beri hayatımda asla hiç kimse olmadı. Herhalde hiç fark etmedin, ama seni ilk gördüğüm anda âşık olmuştum. Biliyorum, âşık liseliler gibi davranıyorum, ama çok ciddiylim." Derin bir göğüs geçirdi ve fotoğrafı gösterdi. "Buradaki... Chris'e taşınacağını duyduktan sonra oldu. Kendimi tamamen kaybetmişim ve..."

"Şşş!" dedi Ellen ve parmağını onun dudaklarına koydu.

Ona yaklaştı, parmağını dudaklarından çekip onu öptü. Mark ona sarılmak istediğinde ona karşı koyarak başını iki yana salladı.

"Bu açık sözlülüğün ve yardımların içindi," dedi ve gözlerinin içine baktı. "Ama bir ikincisi hiçbir zaman olmayacak."

Bölüm 35

Ellen ve Mark yol boyunca çok az konuştular. Mark arabayı sürerken bir CD koydu ve Ellen, Angelo Badalamenti'nin yumuşak melodisi eşliğinde uyudu.

Herhangi bir olay olmadan ya da süregelen inşaatlar yüzünden her zaman sıkışan trafiğe yakalanmadan saat 21'e doğru Freudstadt'a vardılar. Loßburg'a giden otobanı kullanıp sonunda Alpirsbach'a ulaştılar.

Beyaz Gül pansiyonunda iki tane tek kişilik oda kiraladıklarında hava henüz kararmıştı. Resepsiyon görevlisine Çiçek Sokağı'nı sorduktan sonra hemen yola koyuldular.

Üçgen çatılı yarı kâgir küçük ev, doğal çitle çevrilmiş, bakımlı bir bahçenin içinde yer alıyordu. Sokak lambasının ışığında sarmaşık gülleriyle kaplı bir kemer ve birçok bitki görülebiliyordu. Süs bahçe cücelerinin bekçiliğindeki çiçekler, sebzeler ve salatalar tek sıra halinde ekili duruyorlardı. Terasın yanındaki bir solar ışığının üzerinde sürünen çıplak sümüksüklükcek tıpkı bir davetsiz konuga benziyordu.

Zilin üzerindeki parlak cilalı pirinç levhada BREUNINGE yazıyordu.

Ellen zili çaldı, hemen ardından cam kapının ardında süzülen bir gölge gördüler. Çekici bir sarışın onlara kapıyı aç

Ellen'e göre Gustav Breuninger'in karısı olmayacak kadar görsel. Belki de kızydı.

"Evet, buyurun?"

"Bayan Breuninger?"

"Hayır, hayır, ben sadece bakım kurumundanım." Sokakın karşı tarafına park etmiş, yan tarafında "SOSYAL MERKEZ" yazan konutun Flat'a doğru bir baş işaretini yaptı. "Adım Uschi Kreutzer. Bayan Breuninger henüz yattı."

"Bu kadar geç rahatsız ettiğimiz için lütfen bağışlayın," dedi Mark, "aslında Bay Breuninger'le konuşmak istiyorduk. O da..."

"Bay Breuninger uyanık," diye sözünü kesti. "Acele ettiğim için özür dilerim, ama daha Bayan Breuninger'e işine yapmam gerek. Biraz bekleyin, onu çağıracak çağırayım."

Gözden kayboldu.

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" dedi alayla Ellen. "Kızla bir şansın olabilir, ayrıca benden çok daha fazla seksapeli olduğu açık."

Mark'ın yüzü bir kez daha koyu kırmızı kesildi. "Sana bir daha asla bir şey anlatmayacağım. Anladın mı? Asla."

Ellen bir karşılık vermeden kapıda bir adam belirdi.

Tıpkı Ellen'in telefonda sesini dinlerken hayal ettiği gibiydi. Bir zamanlar siyah olması gereken ve henüz gür olan saçları tamamen grileşmişti; kalın gözaltı torbalarının üzerindeki gölgeyi yorgun bakıyordu; üzerine koca bir karnın sarktığı pantolonunu geyik desenli demode askılar tutuyordu. Görüntüsü, 45. yaşta kimisi keçe terliklerle doruk noktasına ulaşmıştı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben Dr. Ellen Roth'um ve bu da meslektaşım Behrendt. Çok geç biliyorum, ama sizinle Lara Baumann hakkında konuşmak istiyoruz."

Adam göğüs geçirdi. "Dinleyin, yorgunum ve uykuya ihtiyacım var. Yarın tekrar gelin."

"Bunu biz de isterdik," Ellen kapıyı bloke edecek biçimde hızla bir adım öne çıktı, "ama korkarım o kadar zamanımız yok. Bildiğimiz kadarıyla Bayan Baumann tehlikede ve bizim mutlaka onunla ilgili olay..."

"Olay falan yok," diye ona çıkıştı Breuninger. Ellen onun tatlımsı soluğunun rüzgârını yüzünde hissetti. Aseton kokusu, diye düşündü içindeki doktor. Büyük olasılıkla şeker hastalığı.

Mark gazete makalesinin kopyasını ceketinin cebinden çıkarıp Breuninger'in yüzüne doğru tuttu. "Biz başka türlü görüyoruz, Bay Başkomiser. O zaman bu soruşturmayı siz yönetmediniz mi?"

Breuninger eliyle savuşturur gibi bir hareket yaptı. "Ah, şu eski meselelerle ilgili beni rahat bırakın. Bu konuda konuşmaya yemin ettim ve yeminime sadığım."

"Neden, Bay Breuninger?" diye uestelemeye devam etti Ellen. Ona haykırmamak için kendini zor tutuyordu. "Neden yemin ettiniz?"

"Genç bayan, buradan defolun ve üstünüze vazife olmayan işlere burnunuzu sokmayın."

O anda Uschi Kreutzer kapıda belirdi.

"Bugün için işim bitti," dedi Breuninger'e ve Mark'a uzun bir yan bakış attı.

Mark bu kez bu bakışa karşılık verdi, ama bu herhalde kızın beklediğinden çok farklı bir karşılıktı. "Lara Baumann adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, ben psikiyatristim."

"Ah, Neyse, önemli değil. Gösterin bakayım." Kopyayı Mark'ın elinden aldı ve kaşlarını çatarak yazıyı okudu.

"Hayır, tanımıyorum," diye yanıtladı. "1989'da olduğunuzu zaten tanıyamam. Ben 1997'den beri bu çevrede oturuyorum. Aşk yüzünden buraya taşındım, ama elimde sadece daire kaldı. Bu yurun, Doktor Bey." Açıkça egzersizi yapılmış bir göz kırpması kâğıdı geri uzattı, sonra tekrar Breuninger'e döndü. "Pekâlâ, artık gidiyorum. Unutmayın, yarın saat sekizde gelip eşinizi dilize götüreceğim. Hepinize iyi geceler."

Breuninger arkasından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra tekrar Ellen ve Mark'a döndü.

"Şimdi gitseniz iyi olacak, yoksa sizi ev huzurunu bozmaktan şikâyet edeceğim."

"Lütfen bana sadece neden Lara Baumann hakkında konuşmak istemediğinizi söyleyin, biz de gidelim," diye karşı çıktı Ellen.

"İnanın, bilmek istemezsiniz. Kötü şeyler yok olduysa artık hakkında konuşmamak gerekir, yoksa tekrar gelirler." Bu sözlerden sonra evin içine girdi ve kapıyı ardından kapattı.

"Tam bir gamlı baykuş," dedi Ellen, Mark'a dönerek. Ama ona baktığında orada olmadığını gördü. Karşı taraftaki Fiat'ın yanında durmuş, Uschi Kreutzer'le konuşuyordu. Tekrar geri dönerken Fiat da hareket etti.

"Bu çok fena."

"Yoksa sana telefonunu vermedi mi?"

"Saçma."

"Özür dilerim. Pekâlâ, çok fena olan ne?"

"Ona Breuninger'in karısını sordum. Şimdi sıkı dur: Yirmi yıl önce neredeyse böbrek yetmezliğinden ölüyormuş. Son dakikada bir donör böbrek bulunmuş. Sanki bir mucize olmuş, son anda. Ama yine de şansı yokmuş. Şimdi bu böbrek de bulunmuş ve Bayan Breuninger bir başka organ nakli şansı olmayacak kadar yaşlı."

Ellen ona düşünceli bir ifadeyle baktı. "Yani sana göre..."

"Tahminime göre biri Breuninger'e çenesini tutması için epey yüklü bir meblağ ödedi. Para ve gerekli ilişkilerle organ bağışının hızlandırılabilceğini bilirsin."

Herhalde ölmüş olan muhabir ve yazı işleri müdürü kadın da rüşvet aldılar, sence emekli Komiser Bey senin telefonundan önce bu kadar uzun kiminle konuştu sanıyorsun? Herhalde Breuninger ile şu yerel gazetenin dost canlısı müdürü bizi nasıl aptal yerine koyacaklarıyla ilgili konuşuyorlardı."

"Ama on dokuz yıllık bir olayı örtbas etmekle kim ilgilenir ki? Sence öldürüldü mü? Yanlış bir iz yüzünden bu işin içine mi girdik?"

"Hayır." Mark başını iki yana salladı. "Volker'in programının çok iyi çalıştığına inanıyorum; tıpkı gördüğün kadının gerçekten de Lara Baumann olduğundan emin olduğum gibi. Burada bir şeyler dönüyor, ama bunu yarın sabah ortaya çıkaracağımızı sanmıyorum. Görüldüğü gibi burada dükkânlar erken kapanıyor."

Değerli zamanın boşuna harcanacak olması zoruna gitse de Ellen onu onayladı.

Otele geri döndüler. Odalarına giden yolda ayrılmadan önce Ellen sordu: "Volker'in bilgisayar programının bu kadar iyi çalıştığından neden bu kadar eminsin?"

Mark bu akşam üçüncü kez domates gibi kızardı.

"Şey," diyerek öksürdü. "Volker'in *Filewalker* dediği hacker dostu Tobias Schubert'i biliyorsun, öhöm, onun internetteki çıplak fotoğrafı eski kız arkadaşı... benim kız kardeşim."

Bölüm 36

Belki heyecandandı ya da belki yolda derin bir uyku çektiği içindi, ama Ellen o gece gözünü kırpmadı. Yarım saat odasında kaplan gibi aşağı yukarı dolandı. Lara Baumann'ın fotoğrafı ve kötü bir şeye bulaştıklarıyla ilgili şu duygu ona rahat vermiyordu. Eski sorgu müfettişi ne biliyordu; ve neden bu konuda konuşmayı şiddetle reddediyordu?

Kötünün geri dönmesiyle ilgili söylediklerine gelince, sanki berbat bir korku romanından alınmış gibiydiler. Yine de bundan çok eminmiş gibi görünüyordu. Bu, huysuz tavrıyla gizleyemediği, korku dolu bakışından anlaşılıyordu. Ama neyi örtbas etmeye çalışıyordu? O zaman neler olmuştu?

Ellen kendini yatağın üzerine attı ve oyalanmak için televizyonu açtı. Acil olarak sakinleşmesi ve biraz uyuması gerekti. Ama yarım saat sonra hâlâ uyanıktı. Üstelik hiç televizyon izlememesinin iyi nedenleri olduğunu tespit etmişti. Örneğin on beş dakika boyunca ekranda sarkaç gibi sallanan dev göğüsler, hemen ücretli bir numaranın aranmasını talep eden dominant kadınlar ya da -alternatif olarak- saf öküz safrasından yapılmış süper hijyenik sabunla her lekeyi nasıl çıkarabileceklerini seyircilerine aptalca sırtarak anlatan ev kadınları ya da erkekler gibi nedenler.

Zaman zaman bir filmin fragmanı göründü. Gregory Peck'in Freudçu teorilerin kurbanı olan bir psikiyatrist oynadığı bir Hitchcock filmiydi.

Bu ona çok fazla gelmişti. Televizyonu kapattı, uzaktan kumandayı yatağa fırlattı ve bir duş almaya karar verdi.

Sıcak su iyi gelmişti. Ellen kendine biraz zaman ayırdı. Ama Lara Baumann kafasından çıkmıyordu. Atlı karıncanın önündeki gülen kızın yüzü.

O beni almaya geldiğinde beni ondan korumalısın!

Ellen nihayet saat yedi buçukta kahvaltıda Mark'la buluştuğunda, kendini işkenceden çıkmış gibi hissediyordu. Sabaha karşı migreni geri dönmüştü; yavaş ve gizlice sokularak. Ve şimdi kafasının içinde vahşileşen bir kaplan gibi kuduruyordu. Üstüne üstlük gözlerinin kenarında dans eden beyaz noktalar oluşmaya başlamıştı. Bir haleye benzeyen bu ilk işaretler en geç birkaç saat içinde, karartılmış, ses geçirmez bir odada serin bir yataktaki yatması gerektiğini haber veriyordu.

Kahvaltı masasında bir kahveyle onu bekleyen Mark, "Külbe hoş geldin," diyerek onu selamladı. "Sen de tıpkı benim gibi zinde görünüyorsun."

"Teşekkürler, tekrar teşekkürler. Sen de mi uyumadın?"

"Bir dakika bile. Bu kızın başına ne gelmiş olabileceği sürekli kafamı kurcalayıp durdu. Ben de dün gece danışmadaki nazik hanıma telefon ettim. Benim için bulabildiği tek Lara Baumann, Wuppertal'de yaşıyor, seksen üç yaşında ve sabahın ikisinde yataktan kaldırıldığına hiç de sevinmedi. Ama..."

Mark masaya abandı ve ona doğru yaklaştı. Kahve ve sigara kokuyordu ve anlaşılan, tıraş takımlarını yanına almayı unutmuştu.

"Bu sabah," diye fısıldadı, "otel personeline soruşturdum. Yoklama çıkan herkese Lara Baumann'ı sordum."

"Hiçbir şey. İki oda görevlisi kız Lara hakkında bir şey bilemek için fazla gençti. Ama otel sahibi kadından şüphelendim. Bana bu adı hiç duymadığını açıklarken yalanın tipik sözsüz işaretleri gözüme çarptı. Bilirsin, sağa aşağı doğru bakış, dudaklara yalama, abartılı ifade biçimi gibi şeyler. Biraz üzerine gitmek istediğimde çekip gitti."

"Tanrım, tıpkı şu Drakula filmlerindeki gibi," diye iç geçirdi Ellen şakaklarına masaj yaparken. "Köy sakinleri orada korkunç bir şeyler gizlediği için tam arkalarında yükselen şa-cıyı inkâr ederler."

"Drakula değil, ama bir canavar. Tüylü bir canavar..."

"Hadi ama, tamam." Ellen eliyle reddeder gibi bir hareket yaparak kahve koydu.

Mark şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim?"

"Şu canavar, diyorum. Bugün henüz şaka kaldıracak durumda değilim."

"Ben canavarla ilgili bir şey söylemedim."

"Ah!" Ellen ansızın durdu. "O zaman... herhalde hayal ettim. Başım beni öldürecek."

İçinde ciğer salamlı bir sandviç ekmeğinin artığı bulunan tabağı alıp yan masaya koydu. Migreni yüzünden koku duyuları her zamankinden daha hassastı ve sadece yemek düşüncesi bile midesinin bulanmasına yetiyordu.

"Torpido gözünde baş ağrısı haplarım var, eğer istersen; iyi cins." Mark güldü.

Ellen kahvesinden bir yudum alarak başını iki yana salladı. "Bana nasıl devam edeceğimizi söyleyen daha iyi. Latince-min sonuna geldim."

"Öğlene dek neredeyse dört buçuk saatimiz var," dedi Mark ve saatini gösterdi. "Çevreyi gözden geçirmek ve biri bize Lara Baumann hakkında bir şey anlatana dek bu güzel semtte oturan her yaşlı sakine ısrar etmek için. Belki bu yolla onun şimdi bulunduğu yer ve şu manyağın kimliği hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

"Yine de onları bulmaya zaman yetmeyecek," dedi Ellen. "Lara ve şu herif Fahlenberg'in çevresinde bir yerlerde de olabilir."

Yine sanki Kara Adam kulağına fısıldar gibi oldu. *Pekâlâ, ben kimim? Öbür güne dek sana zaman vermek istiyorum. Öğle saatlerinde bilmek zorundasın. Yoksa, kötü kurt seni almaya gelir. O zaman ikinizi de öldürürüm, seni ve şu ürkek kaçı.*

Sanki sesi tıpkı bir sünger gibi sıkıp kafasından akıtmak istercesine avuçlarını şakaklarına doğru bastırdı.

"Hey," dedi Mark ve endişeli bakışlarıyla omzuna dokunarak. "O kadar kötü mü?"

Ellen sadece başını sallayabildi ve kendini onun temasından kurtardı. Şu anda hiçbir duyunun etkisi filtrelerinden geçmiyormuş gibi son derece hassaslaşmıştı. Kokular ve temaslar kendilerini tuhaf bir şekilde güçlenmiş hissettiriyorlardı. *İnsan bilinç genişletici ilaçların etkisi altındayken böyle olmalı,* diye düşündü.

İçinin derinliklerinde *Ellen in the Sky with Diamonds*³², diyen alaylı bir ses yükseldi, ama hemen ardından içindeki savaştı Ellen'in sesi devreye girdi. *Kendine hâkim ol,* diye emretti. *Sadece bir kez daha. Çok yakında her şey bitecek, öyle ya da böyle.*

32 The Beatles'ın, *Lucy in the Sky with Diamonds* adlı, uyuşturucuyla ilişkilendirilen bir şarkısı. (ç. n.)

Öyle ya da böyle; bunda kesinlikle haklıydı. Lara Baumann'ın kendisine ya da en azından nerede olduklarına dair bir ipucu bulamadıkları takdirde, Kara Adam söylediğini gerçekleştirip onu öldürecek. Ellen bundan bir an bile şüphe etmemişti. Tıpkı daha sonra kendi peşine düşeceğinden şüphe etmediği gibi. Psikopatlar planlarına saplantılı biçimde sadık kalırlardı; bu plan ne denli akıl dışı olursa olsun.

Birkaç kez derin soluk alınca başındaki baskı ve uğultu -az da olsa- hafifledi.

"Elektroşok yüzünden olmalı," diye iç geçirdi. "Uzun zamandır böyle migren ağrım olmamıştı. Hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum."

"Biraz daha dayanabilecek misin?" diye sordu Mark. "Şu Lara'ya ne olduğunu öğrenir öğrenmez Fahlenberg polisini harekete geçirebiliriz. O zaman olayla ilgilenmek zorunda kalırlar. Ve ben yanında olduğum sürece o sapık sana bir şey yapamaz. Ama şimdi değerli zamanımızı harcamayalım."

Ellen bundan gerçekten emin olmasa da, "Üstesinden gelirim," dedi. Ama içindeki savaştı ısrarlıydı. *Verdiğin sözünü düşün!* "Pekâlâ, nasıl devam edeceğiz?"

"Rahibin evi başlangıç için iyi bir yer olabilir," diye önerdi Mark. "Orada bir doğum kaydı vardır. Rahip yaşlıysa haberi olması gerekir. Yoksa bize yalan söylediği takdirde günah işlemiş olur, değil mi?"

Bir günah, günah, günah...

Ellen yine elleriyle başını bastırdı. Ona neler oluyordu? Yoksa sesler mi işitiyordu? Pekâlâ olabilirdi; bunun için mutlaka şizofren olmak gerekmezdi. İşkencenin ve migreninin neden olduğu şu anki gerginliği ortaya bu tür sonuçlar çıkarabilirdi. Bunun için daha uygun bir zamanı bulamazdı doğrusu.

"İyi fikir," dedi. "Özellikle rahip."

"Gerçekten başarabilecek misin? Pek fazla... şey, zinde görünmüyorsun da."

"Herhalde hap önerini kabul etmek zorunda kalacağım," diye iç geçirdi Ellen. "Şimdi yürü, zaman geçiyor."

Rahibin ofisini kapalı buldular. Yaşlıca, nazik bir hanım, rahibin haftanın başında çok önemli bir aile kutlamasına gittiğini ve hafta sonundan önce dönmeyeceğini açıkladı.

Ama Mark, Lara Baumann'ı sorduğu zaman nezaketi hemen yok oldu. Haç çıkaran yaşlı kadın ardından şeytan kovalıyormuş gibi yürütecisiyle birlikte hızla yanlarından uzaklaştı.

"Sonunda gerçekten de vampire dönüşecek," dedi Mark çaresiz bir alayla.

Arabanın yan koltuğuna çöken Ellen, Volvo'nun torpido gözündeki haptardan üçüncüsünü yuttuktan sonra ona soru sorar gibi baktı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Önce benzin alalım. Yakıt olmadan hiçbir yere gidemeyiz."

Mark depoyu doldururken Ellen baş ağrısını daha da kötüleştirmemek için olabildiğince hareketsiz oturuyordu. Haplara karşın ağrı, yumuşak beyin dokusunda on balyozla davul solo çalıyormuş gibi artmıştı.

Bakışları tamirhanenin yanında duran iki gaz tankının üzerinde dolaştı. Burada benzin istasyonlarındaki küçük süpermarketlere benzer market yerine Ellen'e garip biçimde tanıdık ve aynı zamanda korkutucu gelen gerçek bir benzin istasyonu ofisi vardı. Bakışlarını kaçırarak şakaklarına iğne gibi batan bu biçim-

siz algının oluşturduğu etkiyi bir kenara itti. Ellen önce ARAL³³ amblemine, sonra Mark'a, sonra tekrar ARAL amblemine baktı.

Garip.

Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sanki beyaz harfler mavi plastik üzerinde sabit durmuyorlar, bunun yerine boşlukta süzülüyorlardı. Haflere baktıkça hareket ettiklerine daha çok inanmaya başladı.

Şu lanet olası migren. Beni bitiriyor. Artık net düşünemiyorum. Ben...

Şimdi yazı değişmiş ve ARAL yazısı RAAL olmuştu.

Saçma. Ben...

Evet, seni küçük şey, sen nesen? diye sordu kafasının içinde bir kadın sesi; diğerine benzemiyordu. Daha gençti.

Ah, Tanrım, bana neler oluyor?

Benzin istasyonunun tabelası şimdi ARLA biçimini almıştı. Midesi kasıldı, göz kenarlarındaki beyaz benekler şimdi güneş ışığındaki sivrisinek kanadına benzer göz kırpan lekelerle dönüşmüşlerdi.

Evet, bunlar küçük, parlak, beyaz sivrisinekler.

Vınn, vınn, vınn, sivrisinekler sokun, diye şarkı söylüyordu kafasının içindeki ses. Ee, küçük şey, sen bir korkak mısın, değil misin?

Ve Ellen aslında uzun zaman önce görmesi gerekeni gördü; bu benzinci tabelasında onu gerçekten rahatsız eden şeyi. Harfler şimdi yine doğru sırayla duruyorlardı; mavi arka plan üzerinde ARAL, ama tersten okunduklarında ortaya LARA çıkıyordu.

Ellen öğürdü. Yan kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı, bir tuvalet arayarak etrafına bakındı, bulamayınca tanklarından biri-

33 Almanyada bir benzin istasyonu markası. (ç. n.)

nin yanına kustu. Bu arada başı sanki ansızın bir santrifüjün içine sokulmuş gibi dönüyordu.

Mark koşarak geldi ve öne doğru düşmeden onu tuttu. Ellen yola çıkmadan önce midesinde bulunan sütü ve dört şekeri iki fincan kahveyi ve üç baş ağrısı hapını kasıntılarla sarsılarak kahverengi bir sıvı halinde beton zemine çıkardı.

Epey iyi bir içerik, tatlım.

Ellen tüm gövdesi ona soluk aldirmayacak biçimde sarsılmaya devam ederken kafatasının her an parçalanmak üzere olduğunu sandı. Sonra, nihayet midesi sakinleşti.

Kasılmalar sona erdiğinde Ellen doğruldu ve susamış gibi taze havayı ciğerlerine çekti. Gırtlığı ve yutağı yanıyordu, her yer gözlerinin önünü tül gibi örten gözyaşlarından sanki gerçeğe dışı gibi görünüyordu. Neredeyse bir rüyadaymış gibiydi.

Mark'ın yerine profesör Bormann'ın belirsiz hayalini gördüğünde pek şaşırmadı. Bormann susmasını işaret eder gibi bir parmağını ağzına koymuştu. Sonra hayali yeniden biçimsizleşti ve Ellen gözyaşlarını silince onun yerini tekrar yanında durmuş, dikkatle onu omuzlarından tutmakta olan Mark aldı.

Ellen istasyon ofisinden koşarak gelen bir kadın gördü. Yaşlı bir adam onu izledi. Koltuk değnekleriyle yürüyordu ve **MO-TORLU ARAÇ- TALBACH TAMİRHANESİ** tabelası önünde durdu.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kadın ve ellerini yüzüne vurdu. Ellen ve Mark'ın yaşlarında olmalıydı. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve mavi iş tulumu içinde biraz çocuk gibi görünüyordu. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır, hayır." Mark'ın yanı başındaki sesi sanki megafondan konuşuyormuş gibi korkunç biçimde yüksekti. "Ben doktorum."

"Eh, iyi o zaman."

Kadın... bu yüz...

Ellen'in ağzından bir inleme çıktı. Göğsünün üzerine garip bir ağrı yayıldı. Sanki içinde bir şey parçalanıyordu. Tıpkı yeni bir volkan patlamasından fırlamış soğuk bir lav gibi.

Ofisten gelen kadın alnını kırıştırarak onlara doğru baktı, sonra gülümsedi. "Yoksa kutlamam mı gerek?"

"Ah, hayır." Yine Mark'ın megafon sesi. Ellen, Mark'ın ellerinin onu sertçe omuzlarından tuttuğunu hissetti. Mark onu arabaya götürdü. "Hamile değil. Üzgünüm, sizi telaşlandırdık."

"Ah, önemli değil." Kadın şimdi yanlarına yaklaşmıştı. Sesi Ellen'in kafasındaki ağrının içinde deforme olmuş gibi yankılanıyordu. "Önemli olan, eşinize ciddi bir şey olmaması. Ben hamileliğim sırasında olmayacak yerlerde..."

Cümlesini yarıda kesti ve yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde durdu. Ellen de ona bakakalmıştı. Şimdi kadının yüzünü belirgin ve net biçimde görüyordu. Yağlı tulumu içinde Ellen'den on adım bile uzakta değildi.

Seni tanıyorum, diyordu bakışları. Evet, seni tanıyorum.

"Hayır," diye zorlukla soludu Ellen. Çevresindeki dünya yine parlak renklere büründü. Mavi tulumlu kadın, koltuk değnekli adam... içindeki gerçekliğe bir yol bulmuş olan korkunç bir rüyanın şekilleri gibiydi.

Yoksa bu hiçbir şekilde gerçeklik değil miydi? Bu bedenler ve Mark'ın omzundaki eli sadece hayal miydi?

Benzin istasyonu ofisinin yanındaki park alanından bir gölge süründü, gittikçe büyüdü, büyüdü. Önce kapkara, dev bir köpeğin gölgesine benzedi, sonra park yerinde duran paslı, eski bir VW minibüsün biçimini aldı.

"Hayır, hayır, lütfen!" Bu beni izleyen aynı minibüs. Birinin, başına gelen korkunç bir şeyden sonra içinde oturduğu minibüs!

"Hey, Ellen ne oluyor?" Ses Mark'a ait gibiydi, ama omuzlarındaki eller... *bu eller?*

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" Yine Mark. Yoksa hiç orada değil miydi?

Ve şu kadın... ona nasıl da bakıyordu!

SENİ TANIYORUM!

Omuzlarındaki eller onu daha sıkı tuttu. Ellen haykırdı. Her iki dirseğini şiddetle arkaya doğru savurdu. Bir an için eller üzerinden kaydı. Kendi eksenini çevresinde döndü ve öne doğru eğilmiş, göğsünü tutarak soluyan Mark'ı gördü.

"Ellen... sana neler oluyor?"

Bormann yanında duruyordu.

Artık zaman yitirmeyin, canım, diye uyardı yukarı kalkmış parmağıyla. *Yapılması gerekeni şimdi yapın. Şimdi!*

Ellen koştu, kadına çarparak onu yere devirdi ve siyah Volvo'ya atladı.

Buradan gitmem gerek!

Kapıyı kapattı, motoru çalıştırdı ve lastikleri öttürerek arabayı benzin istasyonunun çıkışına sürdü. Bu arada çamurlukları girişteki kenarlara sürttü; plastik çatırtısı duyuldu.

Ellen yeniden gaz verdi ve cadde boyunca hızla ilerledi. Motorun uğultusu arasında bir hıçkırık duyuldu. Küçük kız çiçek desenli demode yazlık elbisesi içinde yan koltukta oturuyordu.

"Yapma," diye ağlıyordu. "Lütfen! Korkak olmadığına şimdi de inanıyorum."

"Hayır," dedi Ellen, artık kızın ansızın çıkıvermesine hiçbir şekilde şaşırmıyordu. Olaylar basitçe oluşuyordu. Bu, basit gerçeklikti. Hatta belki de tek gerçek.

"Ancak bunu yaptığımda bana inanacaksın. Biliyor musun, sanırım burada neler olduğunu giderek daha iyi anlamaya başlıyorum. Her şeyi henüz tam olarak anlamıyorum, ama yine de büyük bir bölümünü anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye haykırdı kız. "Bunu yaparsan öleceksin! Sonra bir daha var olmayacaksın!"

"Bu riske girmem gerek." Ellen gaz pedalına şiddetle bastı; neredeyse virajı alamayacaktı.

Kız zorlukla kapı koluna tutunarak ağlamaya devam etti. "Beni bekliyor. Harabelerde, doğru mu?"

Kız henüz başını sallamadan o çoktan orman yoluna sapmıştı bile.

İKİNCİ KISIM

»İk karalar içindeki şeytan nezaret eder.
Koruyucu meleğim çekip gider.«³⁴

THE SISTERS OF MERCY

³⁴ The Sisters of Mercy adlı grubun *Temple of Love* şarkısından. (yay. n.)

Bölüm 37

"Çabuk," diye bağırdı Mark benzin istasyonundaki kadına. "Bana yardım edin! Onun ardından gitmemiz gerek."

Kadın sadece başını salladı, donakalmışlığından kurtuldu ve arkasında TALBACH ARABA SERVİSİ yazan, her yeri vurulmuş, turuncu VW minibüse doğru koştu.

"Gelin, arabaya binin!"

"Bu paslı külüstüre mi?"

"Hey, sizi!" diye gıcırtılı bir sesle bağırdı bastonlu adam. Hâlâ ofisin yanında duruyordu. Arabayı gösterdi. "Eski bir Alman işçiliğine hakaret ediyorsunuz."

Mark sadece gözlerini devirdi ve kadın motoru çalıştırırken yan koltuğa atladı.

"Sorun değil," dedi kadın. "Babamın eski düldülü görünüşü kadar kötü değildir."

"Umarım haklısınızdır."

"Diğer arabayı kocam aldı. Ama yürümek isterseniz..."

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim."

"Biliyorum. Ah, bu arada, ben Nicole Keppler."

"Mark Behrendt."

Nicole vitesi geçirirken debriyaj gıcırdadı. Sonra kadın a-suzun gaz verdi ve Mark Nuh Nebi'den kalma emniyet kemeriyle boğulma tehlikesi geçirerek koltuğa yapıştı.

"Şurada, arkaya doğru kıvrıldı, sanırım," diye bağırdı Mark motorun uğultusu arasında.

"Nereye gittiğini biliyorum."

"Biliyor musunuz?"

Nicole başını salladı. "Aslında aradan uzun zaman geçti, ama sanırım onu düşünmeye başladığımdan beri tanıyorum."

Mark tam soru soracağı sırada cep telefonu çaldı. Ceketinin cebini karıştırdı.

"Ellen?"

"Ben, Volker."

Cızırtılı hattan gelen sesi eski Volkswagen motorunun uğultusu arasında neredeyse duyulmuyordu. Mark elini diğer kulağına kapattı.

"Bir şey mi oldu, Mark? Söylesene, neresilerdeydin?"

"Daha sonra açıklarım."

"Pekâlâ. Bir şey buldum. Epey çalınca bir şey. Çünkü çok önemli bir konuyu unuttuk."

"Unuttuk mu?"

"Lara'nın çocukluk fotoğrafını da yüz tanıma programına göndermeliydik. Şimdi dört başka veri daha buldum, bunlar..."

Mark kendi sorusunun yanıtını çoktan tahmin etse de, "Ne verileri?" diye telefona haykırdı. Hâlâ hiçbir şeyi anlamıyordu, ama Volker'in dediklerini dinlerken hiç şaşırmadı:

"İnanmayacaksın, ama bunlar Ellen'in resimleri. Lara Baumann, Ellen olmalı!"

"Ellen, Lara mı?"

"Ben de önce inanmadım, ama araştırmamın sonucunda sürekli onun fotoğrafı çıkıyor."

"Ellen, Lara'nın ikinci ön adı," diye söze karıştı Nicole. "Neden? Onunla ilgili ne oldu?"

"Ama neden kendine Roth diyor?" diye sordu Mark ve aynı anda iki taraftan da yanıt aldı.

"Annesinin soyadı buydu," dedi Nicole, Volker de ahizeden seslendi: "Annemarie Baumann 1989 yılının sonbaharında kocasından boşanmış ve tekrar kızlık soyadını almış. Lara'ya Ellen Roth adını veren oymuş."

Nicole direksiyonu ormana doğru kırdıkça bağlantı daha da kötüleşiyordu. Volker bir şeyler daha söyledi, ama bağlantı tamamen kopmadan önce Mark birbirinden kopuk birkaç kelime daha duydu.

Nicole eski VW'yi tümseklî orman yoluna doğru sürerken şiddetle sarsıldılar. Mark tamamen dağılmış durumdaydı. Sanki yapboz parçalarından oluşan bir dağın üzerinde duruyordu; tamamlanmış resmin nasıl göründüğünü bildiği halde parçaları tek tek nasıl oturtacağını bilmediği bir yapbozun. Resimde, atlıkarıncanın önünde gülerек duran bir kız çocuğu vardı.

"Lara'yla ilgili neler olduğunu artık bana açıklar mısınız? Bu diğer isim de nereden çıktı?"

"Kendisi Lara olduğunu bilmiyordu. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan, şimdi nerede olduğunu bildiğine göre, ne yapacağı."

"Onun bir şey mi yapacağını düşünüyorsunuz?"

"Daha da kötüsü. Bundan eminim!"

Bölüm 38

Wolfram Masurke gibi tutkulu bir mantar koleksiyoncusunun, değerli sermayesinin yeriyle ilgili bilgiyi kendine saklaması anlaşılır bir durumdu. Ama en güzel örneklerin Sallinger çiftliğinin harabelerinde bulunduğunu içki masasındaki arkadaşlarına açıkça söylemiş olsaydı bile, bunun bir önemi olmazdı.

Herhalde bunu çoktandır biliyor olmalıydılar. Ama kasaba sakinlerinden hiç kimse bu yere kendi isteğiyle gelmezdi; böylece üzerine sözde bir lanetin yüklendiği muhteşem mantar alanı, kasabaya on sekiz yıl önce taşınmış olan -Ossi takma adı- Wolfram Masurke'nin özel bölgesi haline gelmişti.

Duvar yıkılana dek NVA'da³⁵ subay olan Masurke'ye az bir emekli maaşı bağlanmıştı. Bunun yanı sıra mikoloji³⁶ uzmanlığı da işine yarıyordu. Topladığı çörek, yumurta, ayı ve taş mantarlarına çevredeki otellerde fazlasıyla değer biçiliyordu ve bu da ona ona hoş, küçük bir ek kazanç getiriyordu.

Sepetinin içindekilere göz atınca, gerçekten de şanslı bir gününde olduğunu düşündü. Ormandaki açıklıkta, eski çiftliğin buzhanesine inen yabani otlarla sarılmış merdivenin yanında en iyi cins orman mantarlarını bulmuş ve onları maden suyuyla ıslattığı bir mutfak bezine sarmalamıştı.

³⁵ Nationale Volksarmee- Eski Doğu Almanya'da Ulusal Halk Ordusu. (ç. n.)

³⁶ Mantarbilim. (ç. n.)

Rose pansiyonunun sahibesi Xaver Link ellerini ovuyordu. caktı; bu kadarı kesindi. Ama ağzına dek dolmuş sepetinin yan sıra tütülenmiş domuz eti, baharatlı turşu ve odun ateşinde pişmiş ekmekte donatılmış mükellef bir kahvaltı hayal eden midesinin yüksek sesli gurultusu da ona bugünlük bu kadarla yetinmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Harabelerden orman yoluna sapacağı sırada metalik bir darbe ormanın sessizliğini bozdu.

Ses karmaşası.

Çok acıyor.

Uyan, uyan, uyan.

Neredeyim? Kimim?

Korkak tavşan, korkak tavşan.

Ellen, her zaman en iyi öğrencimdir.

Ber, olduğum kişiyim.

Pekâlâ. İşte burada!

Ellen beyaz yastığa bakarak onu bu garip yatağa kimin attığını kendine sordu. Sonra yavaş yavaş bunun yastık değil, Volvo'nun Airbag'i olduğunu anladı. Kapsi kolunu yoldayıp açmaya çalıştı ama sıkışmıştı.

Tüm gücüyle kapıya dayanıp tekrar tekrar itti. Kapı nihayet kımıldadı ve korkunç bir çocuk çığlığı gibi gıcırdayarak açıldı.

Haaaayuuurrrrrr!

Çabalayarak arabadan aşağı süründü. Önce emekleyerek dengesini bulmaya çalıştı, sonra doğruldu. Volvo orman yolundaki yan çukurlardan birine düşmüştü; arka lastikler hâlâ boşa dönüyordu.

Ellen sendeledi; arabaya yaslanıp çevresine bakındı. Neredeydi? Burada ne arıyordu?

İçinde, ona ait olmayan panik dolu bir ses haykırıyordu. Bırak! İmdi oraya gidersen öleceksin! diye haykırdı. O zaman seni de yok olursun.

Başka bir ses, Git, o zaman huzur bulacaksın, diyordu; diğeri yine ısrar ediyordu: Hayır, hayır, hayır!

Ama Ellen artık herhangi bir sesi dinleyecek durumda değildi. Ona birbiri ardına sarsak adımlar atmasını emreden bir tür içgüdüye itaat ediyordu. Bu, alışık olduğu dinginlik içinde tekrar yayılmaya başlayana dek devam etti. Aynı anda sesler kafasının içinde kudururcasına haykırıp çığlık atmaya başladı, ama Ellen yürümeye devam etti.

Adım adım.

Sonra ormandaki açıklığı gördü. Nedenini bilmeksizin gitmesi gereken yerin burası olduğunu biliyordu. Ve tehlikeyi gördü.

Wolfram Masurke'ye yaklaşmakta olan genç kadın oldukça kötü yaralanmış görünüyordu. Sol şakağından kan akıyordu; koyu renk kısa saçları darmadağındı, topallayarak yürüyordu. Blucini ormanın çamuruna bulanmıştı, Masurke kadının dizlerine kırk dişleri andıran küçük çakıl taşlarının yapışmış olduğunu görebiliyordu.

Masurke kadının omzu üzerinden orman yolunun yanındaki bir çukurda garip, kara bir sanat eseri gibi yatan Volvo'yu gördü. Araba öylesine hasar görmüştü ki, kadının bu kazayı birkaç yara bereyle atlatmış olması neredeyse bir mucizeydi.

"Yüce tanrım!" diye bağırdı yaşlı mantar koleksiyoncusu ve ona doğru koşmak istedi, ama bir şey onu durdurdu. Bu, kadının bakışlarıydı. Akli başında değilmiş gibi garip bir şekilde uzak ve boştu.

Masurke bu bakışı hemen tanıdı. Aslında çok, çok uzun yıllar öncesinde kalmıştı ve neredeyse başka bir hayatın anısıydı. Ama fotoğraf gözlerinin önünde öylesine canlıydı ki, sanki birkaç dakika önce çekilmişti. Adını artık hatırlamadığı, ancak benzeri hafızasına kazınmış olan asker gözlerinin önüne geldi. Onun refah vadeden Batı'nın ölümce ilüzyonlarından sadece birkaç metre uzakta, eli hâlâ silahının tetiğinde olduğu halde, cansız o genç asker gibi bakıyordu.

Kadın doğruca ona doğru geliyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Masurke, aynı anda sorusunun saçmalığını kavradı. Çünkü şu anda bu çevrede yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da bu kadındı.

Kadın anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak elini ceketinin cebine soktu.

Kara Adam şimdi orada duruyordu. Ellen bu uzun yolu onun yüzünden katetmiş olduğunu biliyordu. Kara Adam kafasını kötü kurt maskesinin ardına gizlemişti; gözleri çakmak çakmaktı ve ağzı arzuya açılmıştı. Tüneldeki köpek onun girdiği biçimlerden biriydi. Şimdi onun gerçek Ben'i görüyordu Ellen. İğrenç ve leş gibi kokan bir Ben.

Kolunda bir sepet vardı ve Ellen kırmızı beyaz kareli bezin altından görünen şeyin ne olduğunu biliyordu. Çocuk elleri. Küçük, beyaz çocuk elleri. Kötü kurtların küçük kızları yediği masal ormanından toplanmışlardı.

"Gel, bebeğim, gel," diye soludu Kara Adam ona doğru. "Seni güldürecekim."

"Artık bir korkak olmadığımı inanasın diye geleceğim," diye fısıldadı Ellen. "Çünkü artık büyüdüm, biliyor musun?"

Ona doğru ilerlerken ceketinin cebine el attı. Parmaklarıyla kliniğin tüneline kalma, tek kullanımlık iki cerrah bıçağını yokladı. Bir tanesinin plastik sapını kavradı ve keskin kenarındaki koruyucuya başparmağıyla dokundu.

"Evet, buraya gel," dedi Kara Adam salyalarını akıtarak. "Böylesi daha iyi."

Masurke huylanmaya başlamıştı. Bu kadın her kimse, onun deyimiyle ampülü çatlamıştı. Kaçmak için artık çok geçti. Zaten ormana doğru bir koşu koparmak için fazla yaşıydı.

Deliyi kızdırmamalı, diye geçti kafasından. Daha fazlası altına gelmedi. Bu nedenle sakin ve dostça ikna yolunu denemeye karar verdi.

"Yavaş olun, bayan." Mantar dolu sepeti yana bıraktı. İki elinin de boş olması daha iyiydi. "Arabam buradan fazla uzakta değil ve sizi..."

Bakışlarını üzerine dikmiş olan kadın tekrar bir şeyler mırıldanmaya başladığından, sözünün sonunu getiremedi. Söylediklerinin çoğunu anlayamamıştı, ama sanki birinin onu yalnız bıraktığı ve tekrar geri döneceğiyle ilgili bir şeyler duymuştu.

"... Ne kadar sürerse sürsün."

Ellen ona bir metre kala durdu. Yüzü terden parlıyordu.

"Gelin, bayan," dedi Masurke heyecanla ve becerebildiği kadar nazik ve yumuşak bir tavrıyla. "Sizi doktora götüreyim. Ceninüz epey acıyor olmalı."

Kadının, sanki ona ait değilmiş gibi sallanan sol kolunu dik katle tuttu. "Haydi gelin, size bir zararım..."

Kadın diğer elini ceket cebinden çıkarıp bıçağı sapladı. Masurke bıçağın parladığını ancak görmüş, ama yeterince çabuk tepki verememişti. Yaptığı tek şey her gün çıktığı orman gezilerini deldi; kemerinin hemen üstünü.

Açılan delik yanıyordu; bıçak sanki kor gibi sızdı.

Masurke haykırarak kadını bıraktı ve kendinden öteye itmek istedi. Ama ikinci darbeden kurtulamadı. Bu kez daha yukarıya.

Darbeler arka arkaya üzerine inerken Wolfram Masurke inleyerek yere yıkıldı.

Bölüm 39

Eski Volkswagen tümsekli orman yolunda tangırdayarak ve sarhoş gibi sallanarak ilerlerken zemindeki taşlar çatırdıyordu. Mark yan koltuğa sıkıca tutunmuştu.

"O zaman olanlardan sonra bir daha Lara hakkında hiçbir şey duymadım," diye anlatmayı sürdürdü Nicole; yola odaklanmış, arabayı çukurlardan olabildiğince kaçarak sürüyordu. "Onu önce neredeyse tanyamayacaktım. Çocukken uzun saçları se-verdi, asla kısa kestirmek istemezdi. O zaman bu kadar zayıf da değildi. Ama gözleri, gözleri aynı kalmış."

"O zaman ne olmuştu?"

Mark'a kısa bir yan bakış attı. "Kötü yerlerin varlığına inanır mısınız?"

"Pek dindar biri değilimdir, eğer bunu kastediyorsanız."

Nicole kasvetli bir tavrıyla güldü. "Ben de değilim. Yine de kötülüğe ve bazı yerlerin lanetli olduğuna inanırım. Bu harabeler gibi. Ama en kötüsü, her şeyin suçlusunun ben olmam. İşte! Görüyor musunuz?"

Orman yolundaki yılankavi lastik izlerini gösterdi. Sonra Mark, Volvo'sunu gördü.

"Çok geç kaldık!"

Bölüm 40

Ağrılar Wolfram Masurke'nin korktuğu kadar kötü değildi. Deli kadın ona sürekli bıçak sağlayıp durmuştu, ama şüphesiz bu arada ne yaptığını bilmez haldeydi.

Onu aklı başında olarak gerçekten öldürmek isteseydi, darbelerinin büyük bölümünün kalın deri cekete isabet ettiğini fark ederdi. Daha bu sabah yün yelege giymenin daha iyi olup olmayacağını düşünmüştü. Ama hava raporu şaganak yağmur olasılığını göz ardı etmediği için deri ceketini giymişti. Hayat kurtaran bir karar.

Masurke yerde yan yatarak gözlerini kapadı ve ölmüş gibi yaparken kadının başına başka bir darbe indirmeye kalkmaması için dua etti. Kesinlikle iyi bir oyuncu değildi, ama görünüşe bakılırsa saldırganını artık canlıların arasında yer almadığına ikna etmeyi başarmış gibiydi. Bu onun için kolay olmamıştı.

Göğsündeki ve karnındaki yaralar cehennem gibi yanıyordu ve iki bölüm kıvrılıp yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. Kurtulmak için koşarak kaçmak ve olabildikince çabuk kasabadaki Dr. Huber'e başvurmak söz konusu bile değildi.

Kadının soluyarak ayağa kalktığını duydu; donuk bakışlarının hâlâ üzerine çevrili olduğunu hissedebildiğinden soluk almaya bile cesaret edemedi. Ceketinin içindeki gömleği gittikçe nemleniyordu ve yapışmaya başlamıştı.

Tek yapabildiği, öylece yatmak ve kadının kendisini bırakması için dua etmektir.

Canavar önünde öylece yatıyor ve artık kıpırdamıyordu. Canavarı öldürmüştü. Onunla yüzleşmiş ve bir korkak olmadığını ona kanıtlamıştı. Ama içinin derinliklerinde bir yerde, Kara Adam'ın öldürülemeyeceğini biliyordu. O kadar kolay olsaydı, yıllar önce onu...

Ne yaptım?

Yıllar önce ne yaptım?

Hatırlamak istemiyordu. Anılarının bu noktasında derinliği görünmeyen bir uçurum açıyordu. İçinde kötü kurdun ulayan sesinin sonsuz bir yankı gibi tutuklu kaldığı bir uçurum.

"Bunu iyi becerdin," diyen tanıdık bir ses duydu. Bakışlarını kaldırdı ve bir çalılıkta yanında duran Chris'i gördü.

"Teşekkür ederim," diyerek ona gülümsedi.

Chris de gülümsedi.

Kara Adam'ın üzerinden atlayarak ona doğru ilerledi.

Chris kolunun altında bir kitap tutuyordu. Onu tanıdı. Üzerine uzun, çok uzun yıllar önce kırmızı mum boyayla kötü-lüğü defeden işaretçi çizmiş olduğu, kırmızı başlıklı kız ve kötü kurdun resimleri olan masal kitabıydı.

Kitap en altta, eski bir taşınma kartonunun içinde duruyordu; şimdi hatırlamıştı. Eşyaları yerleştirirken onu görmüş, yıllardan sonra tekrar içine bakmıştı, 82'inci sayfada onu neyin beklediğini hatırlamaksızın ve...

Ama kitap sahafa nasıl gitmişti ve Chris onu neden elinde tutuyordu?

"Axel'le Avustralya'ya gittin sanıyordum?"

"Öyle de yaptım," diye karşılık verdi Chris. "Ama bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağıma dair sana söz verdim, unuttun mu?"

"Hayır, elbette unutmadım." Sevinçle gülümsedi ve biraz utanarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Hiç beklemediğim... bir zamanda geldin."

Chris kitabı ona doğru tuttu. "Bunu bir sahafa sattım. Yeni yuvamızda sana korku veren bu tür şeylere yer yok."

"Teşekkür ederim, çok iyisin."

"Gel, bu parayla kendimize iyi bir şişe şarap satın alalım ve keyfimize bakalım. Kötü anıları iyiye çevirelim."

"Ama ne yazık ki bu imkânsız," dedi Ellen hüzünle. "Yapmam gereken bir şey daha var."

Ellerine baktı. Cerrah bıçağının üzerindeki kan güneşte parlıyordu. Sonra garip bir şey oldu.

Bıçağın şekli değişmeye başladı. Uzun, incelme ve yuvarlaklaştı; sapı da şeklini ve rengini değiştirdi. Bu değişimin sonunda elinde tuttuğu şey parlak, kırmızı saplı bir tornavidaya dönmüştü. Uçundan yere kan damlıyordu.

Chris ona doğru başını salladı. "Evet, bu iyi fikir."

"Ama bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Elbette yaparsın."

Göğüs geçirerek dizleri üzerine çöktü. Sonra ceketinin kolunuyukarı sıvadı ve koluna baktı.

"Bu doğru," dedi Chris. "Kendin için. Ancak o zaman kim olduğunu anlayabilirsin."

"Oyle mi dersin?"

"Evet, bana güven. Acı..."

"... Tek gerçek duygudur."

Ellen başını salladı ve tornavidayı koluna bastırdı. Yakıcı acı, parçalanmış sinirlerin karıncalanmasını hissetti ve parmaklarının güçsüzlükte çözüldüğünü gördü.

Sonunda kan geldi. Kendi kanı; sıcak, açık renk ve nemli. Çimde acı duydu; ama bu aynı zamanda inanılmaz güzel bir duyguydu. Kristal kadar berrak bir duygu.

"Evet," diye onu doğruladı Chris. "Daha derin kes, bırak dışarı çıkın. Hisset, kendini hisset."

"Açıyor," diye fısıldadı, "ama çok güzel. Beni özgürleştiriyor." Tornavidanın ucunu kolundan çıkardı ve yeniden batırdı.

"Beni özgürleştiriyor," dedi bir kez daha. "Sotunda."

Tekrar kesti.

Tekrar.

Tekrar.

"İşte orada!"

"Tanrı aşkına!"

Mark daha hızlı koşuyordu; Nicole'u geride bırakmıştı. Devrilmiş bir mantar sepetinin yanında iki bükülmüş olmuş yaşlı adamın üzerine abandı. Oldukça kan kaybetmişti. Daha önce mavi olan gömleğinin ön tarafına sanki bir kova kırmızı boya dökmüş gibiydi.

Artık Nicole de iki adamın yanına ulaşmıştı.

"Deli kadın," diye soludu adam ve harabeleri gösterdi. "Arkada!"

Nicole yaşlı adamla kalırken Mark onun gösterdiği yöne doğru koştu. Hemen ardından Ellen'i gördü.

Yıkık bir merdivenin önünde diz çökmüştü; bir kolunu yere dayamış, diğer elinde tuttuğu cerrah bıçağını sürekli koluna saplayıp duruyordu.

Mark onu yakalayıp bıçağı elinden alırken neredeyse hiç direnmedi. Mark onu kendine bastırdı, başını okşadı ve göz yaşlarını tutamadı.

"Ellen, ah Tanrım, Ellen, neden? Neden?"

Ama o kollarında bir bez bebek gibi hareketsiz duruyordu.

Bölüm 41

Mark dışarı çıktığında güneş ışınlarının keyifli sıcaklığını yünden hissetti. Kuşlar cıvıldıyordu; havada yakındaki ormandan gelen baharathı koku vardı.

Nicole, Mark'ın önerisine uyarak onu Freudstadt Hastanesi'nin önündeki bir bankta beklemişti.

Hâlâ tebezir gibi bembeyazdı, ama Mark onun biraz daha toparlandığını düşünüyordu. Kliniğe giderken eski VW'nin arka koltuğunda, baygın mantar toplayıcısının yanında oturmuş ve Ellen'i kolları arasında tutmuştu. Nicole bembeyaz kesilmiş, Mark onun için de endişelenmişti. Ama bu arada güneş ve taze hava etkisini göstermişti; Nicole ilk şoku atlatmış görünüyordu.

Onu görür görmez ayağa fırladı ve ona doğru koştu.

"O nasıl? Doktor ne dedi?"

Mark ceketinin cebini karıştırarak sigara paketini buldu. Yanıt vermeden önce Zippo çakmağıyla bir sigara yakıp derin bir nefes aldı.

"Kolundaki kesik yaraları derin. Bir sinirini ve kasını kesmiş, elini büyük olasılıkla bükemeyecek. Ama kan kaybı ilk görüldüğü kadar kötü değil. Ben daha çok ruhsal durumundan endişe ediyorum. Tamamen içine kapanmış ve hiçbir şeye tepki vermiyor."

"Peki Masurke?"

"Oldukça fazla kan kaybetmiş; kan nakli yapıldı. Ama ben yesi kuvvetli, atlatacak."

Mark bir banka oturdu ve sigarasından derin bir nefes daha aldı. Şimdi gerginliği geçmeye başladığından gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Daha birkaç gün öncesine dek Ellen'in bürosunda oturmuş tuk ve bana dizlerinin nasıl titrediğini anlatıyordu. Hastalarından biri neredeyse canına kıyacak ve Ellen son anda bunu engiyutkunması gerekti. "Şimdi onu en kötüisinden kurtarıktan sonra böyle hissedem benim."

Nicole onun yanına oturarak omzuna dokundu. Bir süre sustular, Mark tekrar kendini toplamaya çalıştı. Kendisi de hâlâ şokun etkisi altındaydı ve buna karşı savagması gerekiyordu.

Nicole bir süre sonra konuşabildi: "Delice bir durum. Onu sadece Lara olarak tanıyordum. Annemarie gerçekten de Lara'nın adını değiştirerek kötü anılardan kurtulabileceğini mi düşündü?"

"Annesi neye inanırsa inansın, böyle yaparak durumu daha da kötüleştirmiş," dedi Mark sigarasını söndürerek. "Sanırım böylece Ellen'deki... yani Lara'daki karmaşayı harekete geçirmiş." Başını iki yana salladı. "İsmine alışmam herhalde biraz zaman alacak."

"Lara'nın tam olarak nesi var?" diye sordu Nicole.

"Şimdiye dek sadece bir şüphedydi, ama doğru saptadığımdan oldukça emindim. Buna Dissosiyatif Füg, yani kaçış deniyor; bir tür kendi kimliğinden kaçma. İnsanlar travmatik bir olaydan sonra başka bir kimliğe kaçarlar. Kişisel çevrelerini terk ederler. Bu arada kendilerine başka bir kişilik verirler ve bu kişi olduklarından sağlam bir şekilde emindirler. Ama bunun travmatik olayı bilinçli olarak artık hatırlamak istememek gibi klasik

bir değişimle ilgisi yoktur. Bu, daha çok söz konusu kişinin üzerinde kontrolü olmayan, bilinçaltına dayalı bir koruma işlevidir. Ayrıca bu kişiler psikopatolojik olarak hiçbir şekilde gözle çarpamazlar ve iddia ettikleri kişilik olduğuna inanılır."

"Ama insan çevresindeki herkesi aldatamaz ki?"

Mark yorgun bir tavırla güldü. "Ah, evet, bunu yapabilir. Ben herhalde buna en iyi örneğim, erkek arkadaşı da öyle. İkisi uzun süredir birliktelerdi ve Chris'in kendisi de psikiyatristtir. O bile bunu fark etmemiş. Yani, bu yüzden demin bir şüpheden söz ettim, çünkü daha önce bu kadar uzun süre devam eden bir füğ duymamıştım. Ellen... Lara bu kişilikte uzun yıllar yaşamış olmalı. Herhalde gerçek kimliğini artık hatırlamayacağı kadar uzun bir süre. Gerçek Ben'ini kendi içinde ve diğerlerine karşı iyi şekilde bastırmış."

"Ve tüm bunların suçlusu benim." Nicole, Mark'ın sigara paketine el attı, titreyen elleriyle çakmağı açtı ve nihayet bir sigara yakmayı başardı. Dumanını öksürerek dışarı verdi.

"İkinci sigaram." Gözlerindeki yaşları silti. "İlkini Lara'yla birlikte ormanda içmiştik. O zaman on iki ya da öyle bir yaşıyaydım. Daha sonra bir daha içmek istemedim."

Mark ısrarla ona baktı. Benzin istasyonu ve ormandaki olaylardan sonra artık ona huzur vermeyen soruyu sordu. "Nicole, o zaman gerçekten ne olmuştu?"

Nicole sigarasından bir nefes daha aldı, tekrar öksürdü ve sigarayı söndürdü. "Bu... bu olay olduğunda, Lara'nın babası bunun hiçbir şekilde duyulmasını istemedi. Bir üniversitede yüksek bir makamdaydı ve saygınlık kazanmıştı. Birkaç kişinin susmasını sağlamaya yetecek parası vardı, ama aslında bunu yapması hiç gerekmezdi."

"Neden?"

"Herhalde taşrada büyümediniz, değil mi?"
"Hayır, ben şehir çocuğuyum."

"Tahmin etmiştim. Bizim buralarda herkes birbirinin her şeyini bilir, ama dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi davranır. Her kimse kötü olaylarla ilgili bir şey bilmek istemez. Öyle uzun süre susarlar ki, sonunda bildiklerini gerçekten unutulur. Bu hep böyleydi. Yukarıdaki harabelerin üzerindeki pentagramlar dan boşuna çekinmiyorlar."

"Ama böyle yaparak olanlar yok sayılmaz ki."

Nicole başını iki yana salladı. "Elbette, ama bunu onlara anlatın. Hayır, onlar mutlu dünyalarından dışarı çıkmak istemiyor. Her ne pahasına olursa olsun. Harabelerde olanlarla ilgili hiçbir şey bilmemek istenmez. Ne kendi ailesini ve çiftliğini yakar şu deliyle ne de Lara'nın başına gelenlerle ilgili."

"Ne tür bir deliden söz ediyorsunuz?"

"Adı Alfred Sallinger'di," dedi Nicole. "Çiftlik onza aitti. Bittiğim kadariyle 1910'da Halley kuyruklu yıldızı nedeniyle dünyanın batacağına inanarak birçok kişiden biriydi. Büyükbabam bana Sallinger'in hep sarhoş olduğunu ve evi ile çiftliği üzerine kumar oynadığını anlatmıştı. Kuyruklu yıldız çarpmadan geçince, Sallinger ve ailesi maddi ve manevi olarak batmış. Sallinger düştüğü umutsuzluk nedeniyle aklını yitirmiş olmalı. Kızınsını öldürmüş, çocuklarını eve kapatıp çiftliği ateşe vermiş. Yangında kendisi de ölmüş. O günden beri ailenin huzursuz ruhlarının bugün bile bu çevrede dolaştığı söylenir. Ayrıca harabelerin yakınına gelen herkesin lanetle lekelenmiş bu topraklarda delireceği iddia edilir." Gülümsedi. Bu, acı dolu bir gülümseme idi. "Görüldüğü gibi, bu batıl inanç dedikodusundan da fazlası. Tüm bu zaman boyunca Lara'ya ne olduğunu kendine

sordum. Annesine sormadım, onu bir yatılı okula vermişti ve olayın ardından birkaç yıl sonra öldü."

"Peki babası?"

"Konuşmasam daha iyi. Hemen ardından profesör bir kadınla evlendi ve daha sonra İngiltere'ye gitti. Oxford'a sanırım. Şimdi nerede olduğu bilinmiyor. Ama asil delice olan ne, biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Birkaç gün önce Fahlenberg'teydim. Yeni motor firmasından müşteriler için birkaç özel parça almam gerekiyordu. Neden bilmem ama, birden Lara aklıma geldi. Belki Lara hâlâ buradadır, diye düşündüm, hatta telefon rehberine bile baktım. Tabii adının şimdi Ellen Roth olduğunu bilemezdim."

"Nicole." Mark ona doğru eğildi, "bu konuda konuşmanın sizin için zor olduğunu biliyorum, ama o zaman neler olduğunu bana anlatmanız gerek. Lara'ya ancak böyle yardım edebilirim. Tanrı aşkına, başından neler geçti?"

Nicole yutkundu. Gözlerine yaşlar birikmişti. "Hakkınsınız, Mark, lanet olsun, bu çok zor. Ama sanırım şimdi artık bir şekilde dışarı çıkması gerek. Bu sükunluk duvarlarının içinde tüm parçaları bir araya getirmek çok zordur. Bunun için uzun yıllara ihtiyacım oldu, ama bir zaman sonra bunu başardım. Ben... ah, Tanrım, evet, size anlatacağım. Böylece herkes huzur bulabilir."

Anlatmaya başladı. Mark'ın duydukları damarlarındaki kani donduracak türdendi.

Bölüm 42

1989 yazı

Orman Harald Baumann'ın en sevdiği sığınak yerlerinden biriydi. Burada istediği her şeyi yapabiliirdi. Burada özgürdü.

Bazen ağaçlarla konuşur, onlara kafasını meşgul eden ve anesisiyle ya da ağabeyiyle konuşamadığı şeyleri anlatırdı. Elbette ağaçlar ona yanıt vermezdi, ama onlar sabırlı birer dinleyiciydiler.

Tamirhanede olan günlük şeylerden söz ettiğinde ona kulak kabartırlardı. Orada yaptıklarından, ama öncelikle orada çalışan ve hiçbirinin onunla dost olmak istemediği diğerlerinden.

Birçoğu tekerlekli iskemlede oturuyordu ve hiçbirisi Harald'la basketbol oynamak istemiyordu. Onun gibi dimdik yürüyen bir dev için topoların hepsini fileye sokmak çok kolaydı. Geri kalanlar onu ve sorunlarını anlayamayacak kadar aptal görünüyorlardı. Onlara anlattığı şeyler konusunda gerçekten ciddi olsa da, nedensiz yere sürekli gülüp duruyorlardı.

Bu tamirhanede elbette başvurabileceği bir yönetici vardı. Ama çoğunlukla onunla kimse gerçekten ilgilenmiyordu. Ya onu diğerleri gibi geri zekâlı gördüklerinden ya da ona ayıracak zamanları olmadığından.

Ve bir de psikolog bir kadın vardı, Harald'dan sadece on yaş büyük olan ve konuşmaktan çok hoşlandığı, otuz yapıda güzel Bayan Petrowski.

Ama o kendisinden çok, çok akıllıydı ve bazen anlamadığı şeyler söylüyordu. O zaman utanıyor ve bir şey söylemeyi yeğliyordu. Bazen sadece başını sallıyor ve bu arada onun kadar akıllı görünmek istiyordu.

Son zamanlarda sık sık başına gelen şu yeni duygudan Bayan Petrowski'ye söz etmeyi çok isterdi, ama buna cesareti yoktu. Annesi bunu ayıp saymış, onu bir daha bu durumda gördüğü takdirde *alttaki şeyini* keseceğini haykırmişti. Ama öğrenmek istediği sadece şuydu: Neden bazen bu kadar büyüyüp gerginleşiyor ve sonra onu sürekli ovalaması gerekiyordu?

Annesi onun *geç doğumun laneti* olduğunu ve Tanrı'nın onu neden iki kez bu kadar ağır cezalandırdığını anlayamadığını söylemişti. Üstelik bu kadar kısa aralıklarla.

İkinci kezle kastettiği babasının ölümüydü. Josef Baumann bir sabah kahvaltı masasından kalkmış, "Ben dışarı çıkıyorum..." dedikten sonra olduğu yere yığılmıştı. Harald onu artık hatırlamıyordu. Bunun nedeni, beyindeki hasar ya da akıllı ağabeyi Karl'ın hep dediği gibi *zekâ özürü* oluşu değildi, çünkü babası tekrar ayağa kalkıp sonsuza dek bilinmeyene doğru yola çıktığında ancak bir yaşındaydı.

Yirmi üç yaş büyük ağabeyi -erken doğumun bir armağanı olan Profesör Doktor Karl Baumann- onun için neredeyse bir baba gibi olsa da, babasız büyümek Harald için zor olmuştu.

Ama Harald, Karl'ın ondan utandığını çok erken fark etmişti. Ona göre Harald ailedeki *Kara koyundu* ve bu sadece Harald siyah giymeyi sevdiği için böyle değildi.

Evet, babasının ölümü onun için kötü olmuştu, ama bu doğum annesi için daha da kötüydü. Harald'da göre bu ansızın gelen yalnızlık Tanrı'nın ona verdiği ikinci cezaydı. Belki de yeterince dindar olmadığından.

Buna karşın Harald, Tanrı'nın onu cezalandırmaması için hep dindar olmak isterdi. Bu yüzden Bayan Petrowski'ye *alttaki şeyinden* söz etmemiş, bunun yerine sabırlı ağaçlarla dertleşip, köşüldüğünde nasıl görüldüğünü onlara göstermişti.

Sadece bir kez başka birine güvenmişti, ki bu konuyu kendisinin açmadığına dair Tanrı'ya karşı kendini rahatlıkla savunabilirdi. Bu, iş arkadaşı Manfred'di. O *alttaki şeyine* hep sopa derdi. Bu tanım Harald'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Manfred ona, "Sopamı bir kızın bacakları arasına sokman gerek," diye açıklamış ve malzeme dolabında ona bir kızın bacaklarının arasının iyice görüldüğü bir fotoğraf göstermişti. "Bazı kızların alta tüyleri de vardır, ama ben tüysüz olanını severim. O zaman nereye sokacağınızı daha iyi görüyorsunuz. Bu kızların hoşuna gider. Eğlencelidir, her iki tarafa da iyi gelir."

Harald daha sonra bu konuyla gittikçe daha ayrıntılı ilgilenmeye başlamıştı. Yavaş yavaş anlıyordu. Bazıları buna *düzülmek* ya da *o işi yapmak* diyordu. Ona göre en güzel kavram *aşk yapmaktır*. Her iki taraf için de eğlenceliyse o zaman gülünebilir ve eğer gülünebiliyorsa bu iyi bir şey demektir.

O kendine göre bu *aşk yapmayı* sadece *hoşuna giden* bir kızla yaşamak istediğine karar vermişti. Bunu birkaç gün önce ağaçlara da söylemiş, onlar da onaylarcasına yaptıklarını ve işlerini rüzgârda hisirdatinca tatmin olmuştu.

Harald o sıcak ağustos gününde ormanın ferahlatıcı serinliğinde dolaşırken çok üzgündü. Aslında sevinmesi gerekirdi; ne de olsa

üç hafta tatile çıkmıştı. Tamirhanedeki -Manfred'in bazen bu makinesi dediği- kaynak aletlerinin ve freze makinelerinin yağlı pis kokuları içinde durup çelik levhaları delmek zorunda değildi. Ama o öğleden sonra tatile çıktığına bile sevinememişti.

Üzgün olmasının nedeni, karısı Annemarie ve kızı Lara'yla birlikte birkaç günlüğünde ziyarete gelmiş olan ağabeyi Karl ile annesi arasında geçen konuşmaydı.

Karl ve annesi mutfakta birbirleriyle konuşurlarken, Harald da oturma odasındaki kanepeye oturmuş, bir çizgi roman kağıdını okuyordu. Onun gibi her zaman siyah giysiler giyen, Harald konuşma balonlarında yazanları her zaman anlamasa da min hisş soğukkanlı olan *Batman*'i.

Aslında Harald onların konuşmalarını dinlememiş, bunun yerine hayallerinde *Ra's al Ghul*'un ya da aşağılık *Joker*'in kötü oyunlarına engel olmak üzere *Gotham Şehri*'nin içinde süzülmesi tercih etmiş, ama bir zaman sonra konuşmada adı geçince kulak kabartmıştı. Gerçekten meraklı olduğundan değildi -ne de olsa meraklı olmak günahı-, bu daha çok adı alçak sesle söylendiğinde bir köpeğin kulaklarını dikmesi gibi bir içgüdüydü.

Karl'ın, "Harald'ı yanıma alamam," dediğini duymuştu. "İki ay içinde dekanlığa seçileceğim ve fakülte meclisinin verdiği sırayla göre şansım hepsinden yüksek. Ama orada, yani, bilirsiniz... böyle bir kardeşim olduğu konuşulursa, bunun olumsuz etkisi olabilir. Yükümlülüklerim yüzünden işimi yeterli kapasitede yapamayacağımı düşünebilirler. Yani bütün işi Annemarie'ye de yüklemek bana kendimi pek iyi hissettirmez."

Harald, *Yani, bilirsiniz işte* ifadesinin aslında, *kafadan kontak, mankafa* ya da *köyün aptalı* anlamlarına geldiğini hemen anlamıştı. Bazen kasabadaki çocuklar da ona böyle diyordu.

Karl'ın sözlerinden bir kez daha ondan utandığını anlamıştı. Karl'ın, *yanına almak* derken ne demek istediğini tam anlamamış olsa da.

Yoksa Karl'a mı taşınması gerekiyordu? Bu -ağabeyi dışlamak- çok hoş bir düşüncedydi; ne de olsa Annemarie ve Lara'yı çok seviyordu. Onlar gerçek bir aileydi. Onlarla oturacaksa, bu onların parçası olacak demektir. Tamam, zaten şimdi de öyleydi, ama o zaman biraz daha farklı olacaktı. Öte yandan, bu durumda annesinden ayrı olacağı aklına gelmişti.

Annemi ortada bırakamam, diye düşünmüştü. *Onun bana ihtiyacı var.*

Annesi, "Seni anlıyorum," demiş, bu arada sesi nedense bitirilmişti. Sanki bütün gün ağır metal plakaları delmek zorunda kalan oymuş gibi son zamanlarda kendini hep yorgun ve berkin hissediyordu. "Ama artık ona göz kulak olamıyorum. Bunun için fazla yaşıyım. Artık başa çıkamıyorum. Sen ve baban ona daha iyi bakabilirsiniz. Ama daha kırk beşimde dul kalacağım kimin aklına gelirdi..." Hiçkırması ve eklemişti: "Onu almazsan bakımevine yerleştirmek zorunda kalacağım."

Harald, *Bakım evi mi?* Ah hayır, *lütfe* bu olmasın! diye düşünmüş, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti. Büyükler gizlice dinlenmekten hoşlanmıyorlardı. Sonra onu odaya kapatıyorlardı, tuvalete gitmesi gerektiğinde kapıyı tıklatması ve annesi merdivenlerden yukarı çıkana dek pantolonuna yapmamak için dua etmesi gerekiyordu.

"Kendini orada iyi hissetmiyorsan bu bakımevinde kalmayı bırak," diye fikrini belirtmişti Karl. "Hamburg'taki bakımevi yöneticisiyle ilişkilerim çok iyi. Mükemmel bir ünü var. Masrafları da ben üstlenebilirim."

Harald annesinin yanıtını beklememişti. Belki diğer insanlardan aptal olabiliirdi, ama yine de onun bir yanıt vereceğini çok iyi hayal edebiliyordu. Sadece bunu değil, onun ne yanıt vereceğini de anlamıştı.

Böylece çizgi romanı bir kenara atıp oradan koyarak çıkmıştı. Ormanda yol boyunca ağlamış ve umutsuzluk içinde düşünün ne kadar kötü olduğunu düşünmüştü.

Annesi ve Karl onu Hamburg'a yollamak istiyordu. Ünlü de Hamburg'a! Orası buradan çok uzaktaydı. Gerçi orada deniz ve birçok balık vardı, ama içinde oynayabileceği orman yoktu; sorunu olduğunda onu dinleyecek ağaçlar yoktu; hafızasında sonunda hakimiyetinden eve döndüğünde ona güzel şeyler söyleyen bir anne olmayacaktı. Hamburg'ta onu sevecek ve onun da sevdiği hiç kimse yoktu.

Ve şimdi ihtiyacı olan, sevebileceği biriydi. Harald ormandaki açıklığın yakınındaki bu en sevdiği yerde, ölmüş büyükannesinin oturma odasındaki yeşil koltuğu andıran yosun kaplı ağaç kütükleri arasında bir süre durdu.

Ağlayarak en sevdiği ağaca sarıldı; bu, kocaman karınlı, biçimsiz gövdesi bir şekilde annesinin yuvarlak bedenini andırıyordu ve tıpkı kendisi gibi diğerlerinden farklı olan bir ağacı. Onun reçinesini kokladı; kabuğuna dokundu ve ağacın varlığının onu gittikçe sakinleştirdiğini hissetti.

Şşşşşt, üzülmemelisin, diye fısıldıyordu sanki iğne yaprakları. Hiçbir şey kulağa geldiği kadar kötü değildir. Şşşşşt. Her şey iyi olacak. Şşşşşt.

Ve Harald gittikçe sakinleşti, gevşedi, sessizliği dinledi. Uzaklardan gelen gülüşmeleri duyana dek.

"Pekala," dedi Nicole. Kovalamaca oyunu yüzünden hâlâ soluk solukaydı; tabii yine kendisi kazanmıştı. Bir taşın üzerine oturdu. "İşte burada."

Lara da tıpkı onun gibi soluk soluğa ve ter içindeydi. Arkadaşının karşısındaki bir ağaç kütüğüne oturarak şaşkınlıkla çevresine baktı.

Lara'nın üzerinde kadife gibi hissettiren ama çok daha ince, turkuaz rengi bir elbise vardı. Yosunlar çıplak baldırlarını gıcıkliyordu. Bu elbiseyi pek fazla sevmiyordu ve Nicole'ünkü gibi parlak renkli çiçeklerle süslü bir elbiseyi tercih ederdi.

Bunun için annesine rica ederse, mutlaka böyle bir tane elbisesi olurdu. Annesi ona ne isterse alırdı. Bu harikaydı.

Oyun ikisini de acıktırmıştı. Nicole Lara'ya bir kalıp çikolata uzattı, kendi çikolatasının yaldızlı kâğıdını soyup kaygısızca yere attı. Vicdan azabı hissettiği halde Lara da aynısını yaptı. Annesi ona doğayı temiz tutması gerektiğini tekrar tekrar tembihlerdi, ama Lara biraz olsun en sevdiği arkadaşına kadar kaygısız olmak istiyordu.

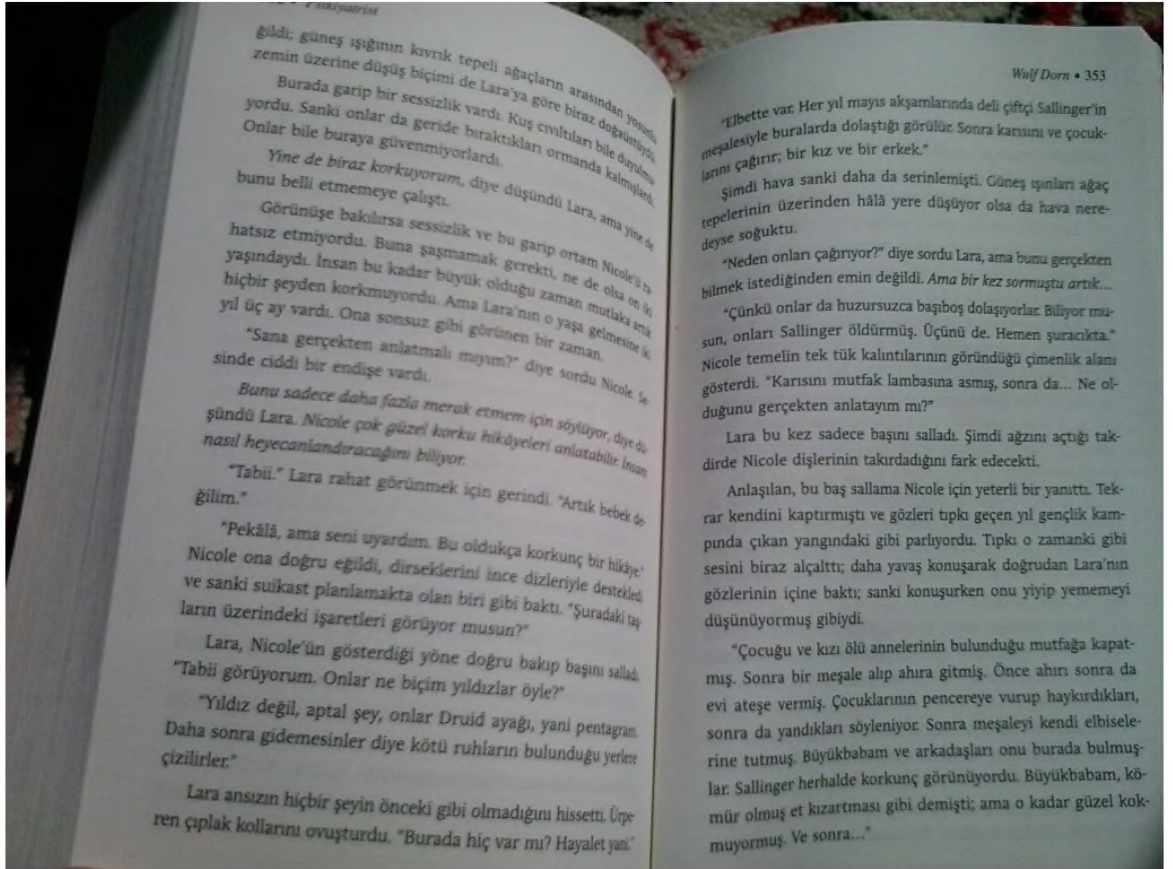
Birkaç dakika böylece oturdular ve ormanda yaptıkları terletici koşunun yorgunluğunu üzerlerinden attılar.

Kızlar birkaç saat öncesine dek önce çayırdı, hava giderek daha da ısınırken aşağıdaki dereye oynamışlardı.

Ama orası çok az serindi ve su bile gerçek bir serinlik vermiyordu. Ayrıca üzerlerine epeyce sivrisinek saldırmış ve orada fazla kalmamaları için ellerinden geleni yapmışlardı.

Böylece ormana, Nicole'ün istenmeyen yer dediği tarafa doğru koşmuşlardı. Lara bir kez meraklanmış ve Nicole bu yeri gösterene dek ona rahat vermemişti.

Ormandaki açıklık nedense korkutucuydu. Bunun nedeni sadece Nicole'ün sözünü ettiği eski çiftlik evinin kalıntıları de-

güldü; güneş ışığının kıvrık tepeli ağaçların arasından yosunlu zemin üzerine düşüş biçimi de Lara'ya göre biraz doğaüstüydü. Burada garip bir sessizlik vardı. Kuş cıvıltıları bile duyulmuyordu. Onlar bile buraya güvenmiyorlardı.

Yine de biraz korkuyordum, diye düşündü Lara, ama yine de bunu belli etmemeye çalıştı.

Görünüşe bakılırsa sessizlik ve bu garip ortam Nicole'ü rahatsız etmiyordu. Buna şaşmamak gerekti, ne de olsa on iki yaşındaydı. İnsan bu kadar büyük olduğu zaman mutlaka artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Ama Lara'nın o yaşı gelmesine iki yıl üç ay vardı. Ona sonsuz gibi görünen bir zaman.

"Sana gerçekten anlatmalı mıyım?" diye sordu Nicole. Sevinde ciddi bir endişe vardı.

Bunu sadece daha fazla merak etmem için söylüyor, diye düşündü Lara. Nicole çok güzel korku hikâyeleri anlatabilir insan nasıl heyecanlandıracağını biliyor.

"Tabii." Lara rahat görünmek için gerindi. "Artık bebek değilim."

"Pekâlâ, ama seni uyardım. Bu oldukça korkunç bir hikâye." Nicole ona doğru eğildi, dirseklerini ince dizleriyle destekledi ve sanki suikast planlamakta olan biri gibi baktı. "Şuradaki taşların üzerindeki işaretleri görüyor musun?"

Lara, Nicole'ün gösterdiği yöne doğru bakıp başını salladı. "Tabii görüyorum. Onlar ne biçim yıldızlar öyle?"

"Yıldız değil, aptal şey, onlar Druid ayağı, yani pentagram. Daha sonra gidemesinler diye kötü ruhların bulunduğu yerlere çizilirler."

Lara ansızın hiçbir şeyin önceki gibi olmadığını hissetti. Ürpren çıplak kollarını ovuşturdu. "Burada hiç var mı? Hayalet yanı."

"Elbette var. Her yıl mayıs akşamlarında deli çiftçi Sallinger'in meşalesiyle buralarda dolaştığı görülür. Sonra karısını ve çocuklarını çağırır; bir kız ve bir erkek."

Şimdi hava sanki daha da serinlemişti. Güneş ışınları ağaç tepelerinin üzerinden hâlâ yere düşüyor olsa da hava neredeyse soğuktu.

"Neden onları çağırıyor?" diye sordu Lara, ama bunu gerçekten bilmek istediğinden emin değildi. Ama bir kez sormuştu artık...

"Çünkü onlar da huzursuzca başıboş dolaşıyorlar. Biliyor musun, onları Sallinger öldürmüştü. Üçünü de. Hemen şuracıkta." Nicole temelin tek tük kalıntılarının görüldüğü çimenlik alanı gösterdi. "Karısını mutfak lambasına asmış, sonra da... Ne olduğunu gerçekten anlatayım mı?"

Lara bu kez sadece başını salladı. Şimdi ağzını açtığı takdirde Nicole dişlerinin takırdadığını fark edecekti.

Anlaşılan, bu baş sallama Nicole için yeterli bir yanıtı. Tekrar kendini kaptırmıştı ve gözleri tıpkı geçen yıl gençlik kampında çıkan yangındaki gibi parlıyordu. Tıpkı o zamanki gibi sesini biraz alçalttı; daha yavaş konuşarak doğrudan Lara'nın gözlerinin içine baktı; sanki konuşurken onu yiyip yememeyi düşünüyormuş gibiydi.

"Çocuğu ve kızı ölü annelerinin bulunduğu mutfığa kapatmış. Sonra bir meşale alıp ahıra gitmiş. Önce ahırı sonra da evi ateşe vermiş. Çocuklarının pencereye vurup haykırdıkları, sonra da yandıkları söyleniyor. Sonra meşaleyi kendi elbiselelerine tutmuş. Büyükbabam ve arkadaşları onu burada bulmuşlar. Sallinger herhalde korkunç görünüyordu. Büyükbabam, kömür olmuş et kızartması gibi demişti; ama o kadar güzel kokmuyormuş. Ve sonra..."

Harald kâhkahaların geldiği yere doğru yavaşça, çok yavaşça yaklaştı. Kızları gördüğünde küçük bir tümseğin üzerine çıkarak onları izlemeye koyuldu. Nicole'ün neredeyse duyulmaması bir sesle konuşmasına ve Lara'nın yüzünün dinlerken çok ciddi olmasına bakılırsa önemli bir şeylerden söz ediyor olmalıydılar.

Kuzeni ve arkadaşı onu fark etmemişti, o da ikisini rahatsız etmeyi düşünmüyordu. İnsan ormanda önemli bir şey konuşuyorsa, bu çoğunlukla başkalarının bilmemesi gereken şeyler olurdu. Bunu kendisinden başka kim daha iyi anlayabiliyordu? İçindeki ses geri dönmeyen iyi olacağını söylüyordu. İnsan kimseyi gizlice izlememeliydi; hayır, böyle bir şey yapmamalıydı. Merak sonuçta Tanrı'nın cezalandıracağı bir günahtı.

Öte yandan ikisini izlemek hoşuna gidiyordu; zaten Nicole çok alçak sesle konuştuğu için hiçbir şey anlamıyordu. Onları gizlice dinlemeye çalışmıyordu da, bu yüzden burada kalmak günah sayılmazdı.

Zemindeki yumuşak, serin yosunların üzerine kıvrıldı; arkasında ve önünde Batman amblemi olan siyah tişörtü, siyah pantolonu ve siyah spor ayakkabılarıyla ormandaki birçok gölge farklı değildi. Tıpkı çizgi romandaki yarasa adamın sadece bir gölge olması gibi.

Sadece bir gölge olmak iyi hissettiriyordu. Gölgeyle alay edilmezdi; ne kadar aptal olurlarsa olsunlar. Gölgeyi bakmama de yollayamazlardı. Basitçe yok sayılırlardı ve bazen böyle daha iyiydi.

İki kızın birbirleriyle fısıldaşmalarını izledi. Karşılıklı oturuyorlardı; Lara bir zamanlar bir çama ait olan ağaç kütüğünün üzerinde, Nicole de Sallinger'in çiftliğinden geriye kalan bir taşın üzerinde. İkisi de yazlık elbiseler giymişlerdi. Harald'a göre Nicole'ünki oldukça renkliyd. Bu, Lara'nın turkuaz elbisesi ka-

dar hoşuna gitmemişti. Turkuaz renk onun uzun, neredeyse siyah saçlarına, Harald'a karamelli şekerleri andıran teninin rengine harika uyuyordu.

Evet, Lara'sı çok, çok güzel bir kızdı ve ondan çok hoşlanıyordu. Bunu şimdi açıkça hissediyordu.

"... Büyükbabam ölü çiftçinin nasıl göründüğünü anlattı. Kolları korkunç biçimde bükülmüş ve..."
"Yeter!" diye bağırarak Lara ve oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bütün bunların hiçbirisi olmadı. Bunlar senin korku hikâyelerinden değil mi?"

"Değil," diye karşı çıktı Nicole. "Gerçekten böyle olmuş. Büyükbabam yalan söylemez. Ayrıca bunun kötü bir hikâye olduğuna dair seni uyardım."

"Ama hiçbir baba çocuklarını öldürmez. Ve karısını da."

"Ama Sallinger yapmış." Nicole işaret parmağını şakağında döndürerek açıklayıcı bir hareket yaptı. "O bir deliydi. Büyükbabam, onun lağım faresi kadar deli olduğunu söylendi. Bunu gerçekten yapmış. Ama bundan söz etmesem daha iyi olurdu. Küçük korkak, şimdi ödüne koptu, değil mi?"

"Hiç de değil," diye somurttu Lara, Nicole elbette haklı olsa da. Tabii ki korkmuştu, hem de az değil, ama şimdi bunu itiraf ederse Nicole belki de ona gülecekti ya da -daha da kötüsü- artık onunla oynamayacaktı. Nicole kendine onun yaşında olan ve Lara gibi korkak olmayan başka bir arkadaş arayacaktı. "Kesinlikle korkak değilim. Ben sadece ölümler hakkında kötü konuşulmaması gerektiğini düşünüyorum. Annem hep böyle der. Ve o da korkak değildir."

"Ben de annenin korkak olduğunu sanmıyorum," dedi Nicole ve sırtı. "Ama senin, evet."

Harald kâhkahaların geldiği yere doğru yavaşça, çok yavaşça yaklaştı. Kızları gördüğünde küçük bir tünseğin üzerine gümrek onları izlemeye koyuldu. Nicole'un neredeyse duyulmaz bir sesle konuşmasına ve Lara'nın yüzünün dinlerken çok ciddi olmasına bakılırsa önemli bir şeylerden söz ediyor olmalıydılar.

Kuzeni ve arkadaşı onu fark etmemişti, o da ikisini rahatsız etmeyi düşünmüyordu. İnsan ormanda önemli bir şey konuşuyorsa, bu çoğunlukla başkalarının bilmemesi gereken şeyler olurdu. Bunu kendisinden başka kim daha iyi anlayabilirdi?

İçindeki ses geri dönmeyi iyi olacağını söylüyordu. İnsan kimseyi gizlice izlememeliydi; hayır, böyle bir şey yapmamalıydı. Merak sonuçta Tanrı'nın cezalandıracağı bir günahtı.

Öte yandan ikisini izlemek hoşuna gidiyordu; zaten Nicole çok alçak sesle konuştuğu için hiçbir şey anlamıyordu. Onları gizlice dinlemeye çalışmıyordu da, bu yüzden burada kalmak günah sayılmazdı.

Zemindeki yumuşak, serin yosunların üzerine kovrıldı; arkasında ve önünde Batman zımbemli olan siyah tişörtü, siyah pantolonu ve siyah spor ayakkabılarıyla ormandaki birçok gölgeden farklı değildi. Tıpkı çizgi romandaki yarasa adamın sadece bir gölge olması gibi.

Sadece bir gölge olmak iyi hissettiriyordu. Gölgeyle alay edilmezdi; ne kadar aptal olurlarsa olsunlar. Gölgeyi bakmavine de yollayamazlardı. Basitçe yok sayılırlardı ve bazen böylesi daha iyiydi.

İki kızın birbirleriyle fısıldaşmalarını izledi. Karşılıklı oturuyorlardı; Lara bir zamanlar bir çama ait olan ağaç kütüğünün üzerinde, Nicole de Sallinger'in çiftliğinden geriye kalan bir taşın üzerinde. İkisi de yazlık elbiseler giymişlerdi. Harald'a göre Nicole'ünki oldukça renkliydi. Bu, Lara'nın turkuaz elbisesi ka-

dar hoşuna gitmemişti. Turkuaz renk onun uzun, neredeyse siyah saçlarına, Harald'a karamelli şekerleri andıran teninin rengine harika uyuyordu.

Evet, Lara'sı çok, çok güzel bir kızdı ve ondan çok hoşlanıyordu. Bunu şimdi açıkça hissediyordu.

"... Büyükbabam ölü çiftçinin nasıl gördüğünü anlattı. Kolları korkunç biçimde bükülmüş ve..."

"Yeteri" diye bağırıldı Lara ve oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bütün bunların hiçbirisi olmadı. Bunlar senin korku hikâyelerinden, değil mi?"

"Değil," diye karşı çıktı Nicole. "Gerçekten böyle olmuş. Büyükbabam yalan söylemez. Ayrıca bunun kötü bir hikâye olduğuna dair seni uyardım."

"Ama hiçbir baba çocuklarını öldürmez. Ve karısını da."

"Ama Sallinger yapmış," Nicole işaret parmağını şakağında döndürerek açıklayıcı bir hareket yaptı. "O bir deliydi. Büyükbabam, onun lağım faresi kadar deli olduğunu söylerdi. Bunu gerçekten yapmış. Ama bundan söz etmesem daha iyi olurdu. Küçük korkak, şimdi ödülen koptu, değil mi?"

"Hiç de değil," diye somurttu Lara, Nicole elbette haklı olsa da. Tabii ki korkmuştu, hem de az değil, ama şimdi bunu itiraf ederse Nicole belki de ona gülecekti ya da -daha da kötüsü- artık onunla oynamayacaktı. Nicole kendine onun yaşında olan ve Lara gibi korkak olmayan başka bir arkadaş arayacaktı. "Kesinlikle korkak değilim. Ben sadece ölümler hakkında kötü konuşulmaması gerektiğini düşünüyorum. Annem hep böyle der. Ve o da korkak değildir."

"Ben de annenim korkak olduğunu sanmıyorum," dedi Nicole ve sırtı. "Ama senin, evet."

"Değilim işte!" Lara sandaletini iğne yapraklı zemine inatla vurdu.

"Öylesin. Korkak tavşan, korkak tavşan, seni alacak bu akşam! Korkaksın işte, korkak, korkak, korkak." Nicole neyle şarkı söyleyerek Lara'nın gittikçe öfkelenmesini keyifle izledi.

"Değilim işte, değilim, değilim, değilim! Ve sen aptalımsında durdu. "Korkak tavşan olmadığımı bana kanıtla."

"Elbette yaparım."

"Peki." Nicole yine, o kötü kırt bakışıyla baktı. "Söylediğin şeyi yaparsan sana bir daha asla korkak demeyeceğim."

Lara hararetle başını salladı. Bunu gerçekten yapmak istediğinden değildi, çünkü dişleri tekrar takırdamaya başlamıştı. Tıpkı kışın olduğu gibi dondurucu soğuktu, ama bu soğuk ormandan değil, kendi içinden geldiğini çok iyi biliyordu.

Tıpkı kapısı açık kalmış bir buzdolabı yutmuş gibi.

Gerçi bir buzdolabını yutamayacak kadar zarin olduğunu biliyordu, bu ancak çizgi filmlerde olurdu, ama gerçekten de böyle hissediyordu. Sanki hemen çıkaracaktı gibiydi - Nicole buna mutlaka kusmak derdi, Balıkçı kuşu gibi kustun-, sonra da ormanın ortasında buz küplerinden oluşmuş kocaman bir dağ görecekti. O anda yeterince midesi bulanıyordu. Şu lanet olası çikolata!

Yine de Nicole'le birlikte gitti. Şimdi ona korkak ya da öylek olmadığını gösterecekti; hele korkak tavşan hiç. Korkak tavşan değil.

Nicole onu üzeri otlarla kaplı birkaç merdiven basamağına doğru götürdü. Daha aşağıda, merdivenin bittiği yerde demir menteşeleri paslanmış, ağır meşeden bir kapı bulunuyordu.

"Burası bir zamanlar buzhaneydi," dedi Nicole. Sesi artık gizemli olmak yerine bilgi verircesine basit ve tekdüze çıkıyordu. Burası bir zamanlar buzhaneydi, tıpkı, Şurada eskiden ahırlar ve ev vardı, der gibi söylenmişti. "O zamanlar buzdolabı yokken, kışları buraya yazın kullanmak üzere buz depolarırmış. Buradan içeri girersen gerçekten de cesursun demektir. Ben şimdiye dek hiç içine girmedim."

Lara kocaman açılmış gözleriyle rengârenk elbiseli kız arkadaşına baktı. "Gerçekten mi?"

Nicole parmaklarını çapraz yapıp Lara'nunkine oranla hafifçe kabarık olan göğsünün üzerine koydu. "Gerçekten. Yemin ederim."

Lara bir an için hangi duygunun üstün geldiğini bilemedi. Kendisinden büyük Nicole'ün bile henüz yapmadığı bir şeyi yapmanın verdiği gurur mu, yoksa bu kapının ardında onu neyin beklediğine dair hissettiği korku mu?

Gururda karar kıldı. Ne de olsa şimdi Nicole'ün gözünde kocaman bir parça daha büyük görünme olanağı vardı.

"Pekâlâ," dedi Lara. "Yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Nicole yaptığı plana ansızın pişman olmuş gibiydi. En azından Lara bakışlarında bunu gördüğünü sanmıştı. "Hey, şaka yaptım. Kapının arkası çok karanlık. Hiç içine girmedim, ama tabii ki bir kez baktım. İçerisi karanlık ve soğuk, üstelik kokuyor."

"Ben korkak değilim," dedi Lara, kendini öyle hissetse de. Ama bunu belli etmedi, bunun yerine cesurca aşağı inen merdiven basamaklarını indi. Dikenli bir çalı kolunu çizdi.

"Ayy!"

"Lara, bırak! Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Bunu yapmasan da korkak olmadığina inanırım."

Lara yine de kapıya doğru inmeye devam etti. Nicole şimdi böyle söylüyordu ama içeri girmedeği takdirde, Buna cevap edemeyeceğini zaten biliyordum da diyebilirdi.

Ayrıca içinde üçüncü bir duygu ortaya çıkmıştı. Merak. Ar- dında belki bir şeyler gizleyen bir kapı, korkudan altına yap ya- da yapma, son derece baştan çıkarıcıydı.

Lara ağır kapıyı kendine doğru çekti ama açamadı. Ahşap- ılgrenç görünüyordu. Üzerine sülmük yapışmış zımpara kâğıdı gi- biydi. Tıpkı geçenlerde yüzme havuzundaki beş metrelik tramp- lenden ilk kez atlarken yaptığı gibi, iki kez derin soluk aldı ve kapıyı tekrar kendine doğru çekip açılan aralıktan ardındaki ka- ranlığa doğru kayd.

Nicole haklıydı. Burası çok feci kokuyordu. Büyükannesinin şarap mahzenindeki bir şişenin tuğla zemine düşüp parçalan- dığı zaman yaydığı koku gibi. Gerçekten de soğuk ve zifiri ka- ranlıktı. Sadece kapı aralığından sızan ışıkta balçık zemin ve taş duvarlar görülebiliyordu. Bunun dışında burada hiçbir şey yoktu.

Nicole'ün, "Dışarı gel," dediğini duydu. Ahşaba sıkıca dayan- mıştı; aralıktan bakarken içeri gelen ışığı tamamen kesiyordu.

"Evet, burası epey korku..."

Ansızın menteşeler Nicole'ün ağırlığı altında gevşedi. Ni- cole şüphesiz kilolu değildi; tam tersi, bir keresinde sınıfındaki çocukların ona fasulye sırgısı dediğini anlatmıştı, ki bu yüzden o zamandan beri gizli gizli çikolata tıktırıyordu, ama herhalde Lara'yı ve odanın içini daha iyi görebilmek üzere kapıya fazla abanmış olmalıydı. Kapı gıcırdayarak kapandı, kilidin ağı yu- vasına girdi ve Lara tamamen karanlıkta kaldı.

"Hey, kapıyı aç!" Lara'nın sesi eski buzhane odasında garip bir şekilde yankılandı.

Bu sesimin yankısı değil, hayalet öyle sanmamı istiyorsun.

"Olmuyor!" dedi dışarıdaki ses.

Lara ahşabın ardında boğuk patırtılar duydu, ardından Nicole'ün inlemesini. "Bu boktan şeyi kimdatamıyorum. Si- kışmış!"

Lara şimdi paniğe kapılmıştı. Hayatında ilk kez. Bu, şim- diye dek eve getirdiği tüm kırk matematik notlarından da kö- tüydü -aslında sadece bir tane getirmişti-, ev ödevini unutmak- tan kötüydü ya da süperonik uçaklar okul avlusunda oynarlar- ken tepelerinden geçtiğinde korkup biraz külotuna kaçtığı za- mankinden bile kötüydü bu. Yaşadığı her şeyden daha kötüydü.

Haykırdı, kapıyı yumrukladı, karanlıktan korktu ve içeride bir şeyin kalkıp kendisine doğru geldiğini hayal etti. Buradan bir daha asla dışarı çıkamayacağını, bu derin karanlığın içinde aç- lık ve susuzluktan öleceğini.

"Beni dışarı çıkar! Beni çabuk dışarı çıkar! Lütfen, lütfen, lütfen! Lütfen! Lütfen!"

Ama hiçbir şey olmadı. Kapı kapalı kaldı. Lara içeriden ka- pıyı yumrukladı. Nicole dışarıdan. Kapıya yaslandılar, kendile- rini üzerine attılar, ama sonuç alamadılar. Sanki iki karınca or- man kıyısında, buğday tarlasının yanındaki eski samanlığı yık- mak istiyordu.

"Yardım getirmeye gidiyorum!" diye haykırdı Nicole dışarıdan.

Lara şimdi iyice delirmişti. Nicole gittiği takdirde -yardım getirmek için olsun ya da olmasın- iyice yalnız kalacaktı. Or- manın ortasındaki bu karanlık bodrum deliğinde yalnız kala- caktı; üstelik insanların bir delinin ve öldürülmüş ailesinin kötü

Ayak sesleri. Dışarıdan ayak sesleri duyuluyordu. Ot büntüğü basamaklardan kapıya doğru yaklaşıyordu. Lara paniğe kapılına, ardındaki karanlıkta bekleyen kaba tüylü, uzun tırnaklı yadmadığını çok iyi biliyordu. Basamaklardan inen her kimse, çok daha iriydi ve Nicole'dan ağırdı.

Ansızın hıçkırmayı kesti, sessizce bekledi. Akli son huzla çalıyordu; zifiri karanlık ve koku içinde bu pek de kolay değildi. Hele aklının öbür tarafı, arkasında bir canavarın beklediğine onu ikna etmeye çalışırken.

Ayak sesleri şimdi kapının önüne dek gelip durmuştu. Lara'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Yapışkan teri tüm bedeninde hissediliyordu ve kriz geçiriyormuş gibi sarsılıyordu. Yine çok az hava soluyabiliyordu. Solukları ansızın kesikleşip hızlanmıştı; bağı dönüyordu. O ana dek gözüne çarpanmış olan sivrimsinelerin karanlığın içinde parlayarak vızıldadıklarını gördü.

Ama bunlar ateş böceği değil, dedi kafasının içinde bir ses.

Evet, değiller, dedi sırtındaki canavar. Bu korku, tatlım. Bu, çıplak korku.

Tam dibinde biri oldukça yüksek sesle ve hızlı soludu.

Hayır, bu kendi soluğum!

Dışarıdan biri buzhanenin kapı kolunu sarstı. Derinden inleyen bir erkek sesi duydu.

Bir adam, orada, kapını önünde bir adam duruyor!

Bu, Nicole'un getirmek istediği yardım olamazdı. Aşağıdaki köy epey uzaktaydı; buraya arabayla bile gelseler daha fazla zaman alırdı.

Acaba karanlıkta beklerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış mıydı?

Yine bir inleme, sonra bir sarsıntı ve gıcırtilar; ardından hızlı bir gıcırtila kapı açıldı.

Lara kamaşan gözleriyle dışarıdan giren aydınlığa baktı. Sonra bir devin hatlarını gördü. Bütüniyle kapıkaraydı; tıpkı çocuk şarkısında kaçılması gereken Kara Adam gibi. Ama o kaçamıyordu. Ardında küçük bodrumun duvarları vardı. Ona kalan tek yol ön taraftı; tam da Kara Adam'ın kolları.

Taşlaşmış gibi olduğu yerde durdu ve korkuyla haykırdı. Sonra devin üzerine sıçradı.

İnsan bütün gün, haftada beş kez çelik levhaları matkap tezgâhının üzerine koyup -hep işaretleli yerlere- delikler açarsa, geçen yıllarla birlikte epey güçlenir. Bodrumun kapısını açmak gerçekten de zordu, ama Harald bunu kolayca becerdi.

Elbette, kapı Lara için çok ağırdı. Bunu açmayı nasıl becerebilmişti, ayrıca bu küflü bodrum deliğine ne işi vardı?

Şimdi Lara çok daha fazla bağırmağa başlamıştı. "İmdat!" ya da "Beni dışarı çıkar!" gibi şeyler söylemek yerine kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle haykırmıyordu.

Harald onu çabucak yakalayıp ağzını kapattı.

"Hey, benim," dedi alçak sesle. Ama Lara sakinleşmek istemiyordu.

Bu bodrumda tek başına kalmaktan belli ki korkmuştu. Ona yanlış bir şey söylememek çok önemliydi; Harald bunu bakımevindeki arkadaşlarından biliyordu. Böyle yüksek sesle bağırıp tepindiklerinde onları kucaklamak, sıkıca tutmak ve sakinleştirici bir şekilde konuşmak gerekirdi; ya da daha iyisi, alçak sesle şarkı söylemek.

Lara'yı kendine çekti, başını göğsüne bastırıp ve annesinin ona hep söylediği -Uyu, bebek, uyu- şarkısını mırıldanırken hafifçe sırtını okşadı.

Lara hâlâ tepiniyordu, ama artık bağırarak yerine Batman tişörtünün içinde kesik kesik soluk alıp veriyordu.

"Çok iyi," dedi yumuşak bir sesle, sonra şarkıya devam etti. Ama tüm çahaları bir işe yaramamış gibiydi, çünkü Lara

haçkırmaya başlamıştı. Harald süveterinin üzerine ıslak bir leke yayıldığını hissetti. Hissettiği bir şey daha vardı: Lara'nın pürüzsüz sırtı ve elbisesinin altında hissedilen yuvarak poposu hoşuna gitmişti.

Manfred'in sözleri tekrar aklına geldi.

Onları eğlendirir.

Belki de Lara'nın ihtiyacı olan şey buydu: Eğlenmek. İnsan eğlendiği zaman gülerdi ve çevresindeki kötü olan her şeyi unutturdu; büyük ağabeyinin ve annesinin onu sokmak istedikleri bakımevinin de. Ayrıca Lara'yı seviyordu.

"Gel," diye fısıldarken onun nasıl titrediğini fark etti. "Sana bir şey göstereceğim."

Kara Adam ona anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Bir yandan alçak sesle konuşuyor, diğer yandan kolunu onun kulağına bastırıyordu. Ayrıca Lara yüzünü çelik gibi pençesiyle bastırıyor, ter ve mutfak kokulu süveterinin arasından soluk almaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü.

Korku kafasının içinde vahşi bir hayvan gibi kuduruyor, neredeyse hiç mantıklı bir şey düşündürmüyordu. Kendini savunmaya, elinden kurtulmaya çalıştı, ama Kara Adam bir eliyle onu marangoz mengenesi gibi sıkıca tutarken Lara'nın hayalinde uzun tırnaklı, kılı bir pençe haline gelmiş olan diğer eliyle elbi-

sesini parçaladı. Bir tek hareketle ön tarafında dans eden panda resmi olan kilotunu yırtıverdi. Sonra yüzünü tozlu, balçık zeminine bastırıp. Lara haykırırken pisliğin tadını aldı ve sonra... içi kaynar suyla dolu bir küvette oturduğunu sandı, yüzünün önünde yıldızlar patladı.

Acı dolu haykırışı buhane odasının dar duvarlarından geri dönüp ona çarptı; bu kez sesini taklit edenin hayalet olmadığını anladı. Bu kez kendisinin bağırarak olduğunu hemen anladı.

Lara tepindi, kıvrandı ve serbest kaldı. Soluğu buharlı lokomotif gibi duyulurken emekleyerek canavardan kaçmaya çalıştı. Ama hemen tekrar pençeler tarafından yakalandı; bu kez ensesinden.

"Hayır!" diye çığlık attı ve dövuündü. Ellerini Kara Adam'ın yüzüne çarptığını ve yarı karanlıkta şaşkınlık dolu bir uff sesi çıktığını duydu. Sonra havada savruldu; hızla ve çok kısa. Başını inanılmaz sert bir şeye çarptı. Taşla kırılan hindistancevizinin sesini andıran bir gürültü eşliğinde gözlerinin önünde ıslıdayan bir sıvrisinek sürüsü havalandı. Lara'nın yüzü önünde çığır gibi dans ettiler.

Onları kovmam gerek, diye düşündü uyuşmuş bir halde.

Ama hemen ardından ıslıdayan sıvrisinekler kaybolmuşlardı ve Lara sonsuz bir karanlığın içine yuvarlandı.

Harald bir adım geriledi ve Lara'nın gevşek bedenini balçık zeminine bıraktı.

Ne olmuştu? Aslında çok güzeldi. En azından onun için. Alttaki şeyini beyaz bir sıvı gelene dek ovduğı ve rahatladığı zamankinden çok daha değişikti. Kafasının içi tamamen boşalmıştı. Artık endişe ve aptalca düşünceler kalmamıştı; basitçe, hiçbir şey yoktu.

Ama Lara'nın hoşuna gitmemiştir. O eğlenmemiştir. Manfred'in dolabındaki posterin konuşma balonunda, *İstiyorum!* diyen ka-
dın gibi istememiştir.

Manfred kaynak aletlerine kötü isimler takar, sonra da di-
şürçmüş gibi yaparak yöneticiyi aldatır, yoksa onu da böyle
aldatmış mıydı? Harald buna bûsbûrûn inanmak istemiyordu,
çünkü Manfred bazen gerçekten de akıllıca şeyler söylüyordu,
ve Bayan Petrowski'den de utanmıyordu. Harald'ın tera-
sine Manfred psikoloğa alttaki şeyinden söz etmiş, hatta onunla
ne yaptığını ona göstermişti. En azından böyle iddia ediyordu.
Belki de sadece yanlış yaptım, bu yüzden Lara'nın hoşuna
gitmedi, diye geçti aklından.

Ya Lara şimdi uyanıp eve koşar ve olanları herkese an-
tırır? Ona gülerlerdi; kim olursa olsun. Belki Karl ve Annema-
rie, annesi, mutlaka Manfred de, sonra tamirhanedeki yöne-
tici. Kız eğlensin diye alttaki şeyini böyle sokmaya kalktığı için
hepsi ona güleceklerdi.

Şuna bakın, diyeceklerdi onu gösterip, *Batman* gibi olmak
istiyor, ama aşk yapmak için fazla aptal. Hatta bu arada zavallı
kızın başını da taşla çarpıp duvarda leke bırakacak kadar kanat-
mı. Bu hiç kimse için eğlenceli olamaz.

Harald gözlerine yaşlar hücum ettiğini hissetti. Başarama-
mıştı. Bir kez daha. Lara'nın üzerine eğildi, başını okşadı ve ya-
rasına yapışmış saçlarını narince kenara ayırdı. Oraya hemen
bir flaster yapıştırması gerekti, bunu kendisiyle birlikte tamir-
hanede çalışan ve çoğunlukla halka biçiminde tuhaf bir kasket
giyen Matthias'tan biliyordu. Onu takmadığında haykırarak ba-
şını duvara vururdu; bilerek. Sonra alnına kocaman, beyaz bir
flaster yapıştırır, kasketini de onun üzerine takardı.

Harald böyle bir flasterin nerede bulunduğunu biliyordu.
Eve, annesinin yanında değil -hayır, o zaman ona gülerlerdi-,
daha iyi bir yerdedi; buradan pek uzakta değildi. Orada Lara'ya
flasteri yapıştırabilirdi, tekrar uyandığında onunla konuşabilirdi.
Onun da eğlenmesini istediğini, bodrumda yalnız kaldığı için
artık üzülmemesi gerektiğini Lara'ya açıklayabilirdi.

Altaki şeyini ona tekrar gösterebilir, bu kez doğru yapar
ve ancak o da içten güldüğü zaman bitirirdi. Lara sevgiyle gü-
lerdi. Sonra birlikte eve giderlerdi ve Lara onun kendisine ne
kadar sevgi gösterdiğini anlatabilirdi.

O zaman artık hiç kimse ona gülmezdi.

O zaman bir kahraman olurdu.

Batman gibi.

Tekrar kendine geldiğinde Lara'nın aklına gelen ilk şey kovala-
mak istediği parlak sinekler oldu. Şimdi yok olmuşlardı, ama
vızıltılarını hâlâ duyuyordu. Başı fena acıyordu ve bacaklarının
arası korkunç biçimde yanıyor.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve artık bodrumda olma-
dığını fark etti.

Burayı çok iyi tanıyordu. Ormanın kıyısında, buğday tar-
lasının yanındaki samanlık. Nicole ve o sık sık buraya oyna-
maya gelirlerdi; özellikle geçen yaz, çok yağmur yağdığı zaman.

Burada harika şeyler keşfedilebilirdi. Hatta bir keresinde,
yeni doğmuş kedi yavruları bulmuşlardı; anneleri onlara yuka-
rıdaki samanlıkta tıpkı civcivlerinki gibi samanlardan yuva yap-
mıştı. Nicole'e büyüdüğünde böyle bir kedisi olmasını istediğini
söylemişti Lara. O zaman yatağında onunla birlikte uyuyabilirdi.

Ama şimdi burası korkunçtu; tahta duvarların çatlaklarından içeri dolan ve tozları dans ettiren güneş ışınları bile hiç şeyi değiştiremiyordu.

Ama buraya nasıl gelmişti? Daha biraz önce...

Bodrum!

Kara Adam!

Neler olduğu tekrar aklına geldiği aynı anda Kara Adamı da gördü. Tahta bir sandığın başında durmuş, içinde bir şeyler karıştırıyordu. Baş, üzerinde kocaman bir kırmızı haç bulunan kutunun kapağı arkasında gizlenmişti. Tipki evdeki banyoda duran ilkyardım çantasına benziyordu. Geçen yaz Nicole'le birlikte eski, küflü gazlı bezleri kutudan alıp mumya oyununu oynadıklarını hatırladı. Bu arada içinde kırmızı bir sıvı olan bir şişe yere devrilerek ortalığı çok keskin kokutmuş ve bir paket yara bandıyla ikinci bir rufo gazlı bezi ıslatmıştı.

"Kahretsin!" diye sövdü Kara Adam, bir kez daha "Kahretsin!" dedi. Sonra kapağı kapatıp ona doğru döndü.

Lara onu hemen tanıdı.

Harald amca! Kara Adam Harald amca!

Ansızın babasının kendi kardeşini neden sevmediğini anladı. O ana dek babasının aptal olduğu için Harald'a dayanmadığını sanmıştı, ama şimdi gerçeği biliyordu: Harald amca kötü Kara Adam ve babam bunu biliyor.

"Bütün flasterler bozulmuş," dedi Harald amca. "Hiçbirini başına yapıştıramayız."

Lara ardında ince bir kan izi bırakarak tozlu zeminde bir parça geriye doğru süründü. Amcasını gözünden ayırmıyordu.

Ayağa kalktığı anda tüm bedeni titredi. Bacakları yeni doğmuş bir tay gibi zayıftı.

Wulf Dorn • 369

"Halâ acıyor mu?"

Lara sustu. Dudaklarını ısırdı. Bacaklarının arasındaki yama, terledikçe daha da kötüleşiyordu. Samanlığın içi sıcak ve bunalıcıydı.

Harald amca ona doğru yaklaştı: "Şimdi bana kızgın musun?"

Lara bir adım geri gitti ve sırtını bafa çevirdi. Bir şeyler unırdı.

"Yanlış yaptım. Ama bir kez daha deneyebiliriz, o zaman mutlaka doğru yaparım. O zaman senin için de eğlenceli olur, artık bana kızgın olmazsın, tamam mı?"

Lara, amcasının neden söz ettiğini anlamıyordu. Sadece onun gittikçe kendisine yaklaştığını görüyordu; yavaşça, adım adım. Ve deli gibi korkuyordu.

Yine canımı acıtacak. Yine canımı acıtacak, Yine canımı...

Bir ya da iki metre kala durdu. Lara onun kokusunu alabiliyordu. İğrenç kokuyordu. Tipki kötü kurt gibi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi.

Buradan gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim!

Ama nereye? Tipki daha önce bodrumda yaptığı gibi yolunu kapatmıştı. Arkasında sadece raf ve onun ardında da duvar vardı. Buradan kaçmak olanaksızdı.

"Bak," Harald amca gülümsedi. "Yine kocaman oldu."

Ona siyah pantolonunu gösterdi ve fermuarıyla uğraşmaya koyuldu.

Lara bu kısa oyalanmayı fırsat bildi. Öne fırlayarak koşmaya başladı. Sadece önünden geçip aralık duran samanlığın kapısına erişmesi gerekiyordu, sonra tarla yolundan ormana, ormandan geçen tümsekli yoldan da aşağıdaki köye; orada güvende olurdu. Orada...

... Tam yanından geçerken Kara Adam'ın kolu havaya kalktı ve onu yakaladı. Tek bir hareketle onu rafa doğru savurdu. Lara göğsünü sert tahtaya çarparken ciğerlerindeki hava sıkıştı. Bağıramadı; zaten bunu yapabilse bile çevrede onu duysak hiç kimse yoktu. Bu yüzden Nicole'le birlikte oyun oynamak hiç hep buraya gelmişlerdi: çünkü burada hasat zamanlarında bir yetişkine rastlamanın dışında hiç kimseyle karşılaşma tehlikesi olmaksızın istediklerini yapabilirlerdi.

Elbisesi yine yukarı çekildi; bu aynı zamanda Lara'nın rafa duran şeyi gördüğü andı.

Aletleri!

Abandığı rafa bıraktı, bir kez daha kendini yukarı çekti ve bu arada ağır bir rendeyi kapmayı başardı. Kaba etlerine kalın bir şeyin itildiğini hissetti ve anımsız geri dönerken elindeki rendeyi savurdu.

İsabet etmişti. Harald haykırdı. Bir an onu bıraktı.

Lara, pantolonunu aşağıya indirilmiş halde önünde duran amcasına baktı. Omzunu tutmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne-neden?" diye kekeledi ve yerde, yanında duran rendeye baktı.

Lara ikinci kez onun önünden koymaya cesaret edemedi. Onu yine yakalayacak ve yine kötü bir şeyler yapacaktı. Hızla rafa döndü. Bu kez bir tornavidayı kavradı. Metali çoktan paslanmıştı, ama şeffaf plastik tutacağı yeni gibi parlıyordu. Kendini korumak istercesine tornavidayı önünde tuttu.

"Laracık. Sana bir şey yapmak istemiyorum. Seninle sadece eğleneceğiz. Bak."

Bacaklarının arasına el attı, sertleşmiş organını ona gösterdi ve bu arada ona doğru bir adım attı. Aşağı indirdiği siyah pantolonu yerdeki tozlu yüzeyde geniş bir çizgi oluşturmada. Artık fazla ileri gitmişti.

Dokuz yıl, dokuz aylık aklına artık hakim olamayan Lara tam olarak ne yaptığını bilmeden hareket ediyordu. Tornavidanın ileri doğru tuttuğu ucunu sapladı.

Harald Baumann önünde biraz daha dik duruydu ve eğlendirmek istediği -en azından Manfred'in fikrine göre- kızı bedeninin bir bölümünü göstermekle bu kadar meşgul olmasaydı, darbe büyük olasılıkla omzuna isabet edecekti; en kötü ihtimalle atardamarının geçtiği boyuna.

Amca yüzünün ortasına isabet almıştı. Tam söylemek gerekirse sağ gözüne. Lara bunu planlamamıştı, oluvermişti sadece. Ve kızın korkusu ona umulmadık bir güç verecek kadar büyüktü.

Keskin metal uç göz küresinin jole kıvamındaki dokusuna girdiğinde Harald Baumann haykırdı. Tornavida göz çıkururunu incecek kemiğini kırıp beynine saplandıktan sonra haykırışı ansızın kesildi. İnleyerek kendi eksenini çevresinde döndü ve sonra bir çuval gibi sırt üstü yere yığıldı, öylece kaldı. Kalın bir solucana benzeyen dikleşmiş penisi buruştu.

Lara tornavidayı elinden çoktan bırakmış olsa da, titreyen kollarını öne doğru uzatmıştı. Biraz önce ne yaptığının bilincinde değildi; aksine, düşünmek olarak tanımlanabilecek her şeyin çok uzağındaydı. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı, solukları sık ve kesik kesikti ve teninin her gözeneginden ter fışkınyordu.

Harald Baumann ayakları dibinde inliyordu; amcası, Kara Adam.

Tuhaf bir histi. Harald gerçekten acı duymuyordu; hayır daha çok gittikçe yok olduğunu fark ediyordu. Sanki bedeni harika bir döşemesinde yatarken o, -ya da din dersinde rahibin ruh dediği şey- yavaşça yukarı kalkıyordu.

Sağlam kalan gözüyle toz zerreciklerinin üzerinde yıldızlar gibi dans ettiklerini gördü; parlak ve neçeli. Burnunun hemen yanında tornavidadan şeffaf plastik sapı parlıyordu. Duvardaki catlaklardan sızan ışıktaki pırla pırla bir mücevher gibi görünüyordu.

Harika, diye düşündü. Gözümü çevirmek istersen de, bu mücevher harika.

Harald tekrar yukarıya baktı. Kalaslardan yapılmış yüksek tavan biraz yakınlaşmış gibiydi; yer de biraz uzaklaşmıştı. Ama bütün bunların içinde en güzel, Lara'nın, üzerine eğilen yüzüydü. Görüntüsü gittikçe solsa da kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi.

Lara'nın kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi. Hatta onun yüksek sesle güldüğüne de.

Evet, diye düşündü mutlulukla. Yine de hoşuna gitti. Şimdi beni tekrar seviyor.

Onu çok sevdiğini söylemek istedi, ama artık yapamıyordu. Ve hemen ardından çevresindeki her şey karardı.

Batman'ın pelerininin çok daha kara, son düşüncesi oldu.

Lara'nın yaptığı hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Dinleniyormuş gibi sırt üstü yere uzanmış olan amcasının önünde durmuştu. Amcasının yüzü tamamen gevşemişti; elleri tozlu döşemede, bedeninin yanında dümdüz duruyordu; sanki samanlığın tavanında bir şey görmüş gibi bakıyordu.

Sadece gözü sağa doğru seğirdi; sağ gözündeki tornavida sapı sallandı ve şapırtılı, iğrenç bir ses çıktı.

Nedeni belki bu sestir. Onu çok durumundan çıkaran belki de bu şapırtıydı. Canavarın, Kara Adam'ın, masalı kitabındaki kötü kurdun artık nihayet öldüğünü anılamıyordu.

Gırtlğından iğrenç bir kahkaha ve çığlık yükseldi. Harald Raumann'ın cesedi üzerine çıktı, haykırdı ve çöldürmüş bir hayvan gibi böğürdü. Ölünün üzerinden indi, çevresinde dans etti, bir kurbaga gibi hopladı.

Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Sonunda birkin düşüp dizleri üzerine çökene dek.

Yaşarken geri zekâlı amcası olan cesedin yüzüne tuttuysen de baktı; sağ gözünün yerini almış olan plastik sapa baktı. Bir çizgi romandaki fırlak, kızıl bir göze benziyordu.

Saniyenin onda gibi bir an için, travma tekrar koruyucu perdesini düşüncelerinin üzerine örtmeden önce, bir insanı öldürmüş olduğunu anladı.

Bu andan sonra neler olduğu ancak tahmin edilebilir. Lara bile olanları hatırlamadı ve büyük olasılıkla böylece daha iyi oldu. Akli, olanları bastırmak ve yeni Ben'ine kaçmak üzere ihtiyacı olan molayı verdi.

Lara'nın korkunç anıları hafızasından nasıl kovduğuna ve gelecekte, annesinin ikinci adıyla çağırıldığı Ellen adlı diğer kıza nasıl dönüştüğüne kimse tanık olmadı.

On dokuz yıl sonra bir rüyada kırmızı posta kutusu olarak göreceği samanlığın yanındaki buğday tarlası dışında belki hiç kimse. Ya da yaz güneşi altında, içinde meraklı göz kürelerine benzeyen baloncukların çıktığı su birikintili patika.

Hermann Talbach ve köyden iki adamı ertesi gün, güneş doğduktan hemen sonra kızı buldular. Lara, boğumlu bir ağaç kövüğüne sığınmıştı. Bir karpé gibi büzülmüş halde, korkudan açılmış gözlerle adamlara baktı. Yosunlu bir ağaç kabuğunu bebek gibi göğsüne bastırmıştı.

Bölüm 43

Nicole hikâyesini bitirdikten sonra hiçkarak yıldı. Mark bir kolunu onun omzuna koydu ve yıllar boyunca bastırıldığı tüm hapsedilmiş duygularını ağlayarak dışarı dökmesi için ona zaman verdi.

Nicole tekrar sakinleşip burnunu silmekten sonra, Mark, "Şimdi biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sordu.

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, daha iyiyim." Kızarmış gözlerle ona bakarak hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler."

"Ne için?"

"Sonunda her şeyden kurtulabildiğim için."

Mark başını salladı, sigarasına el attı, bir an düşündü ve sonra vazgeçti. "Sigara içmemden hoşlanmaz, biliyor musunuz?"

"Belki babası aşırı derecede sigara tiryakisi olduğundandı."

"Olabilir. Her nefretin bir nedeni vardır. Ben de şimdi tam da bunu düşünüyordum."

"Lara'nın hoşlanmadığı bir şeyle ilgili mi?"

"Hayır, bu çöküşe neden olan şeyi," dedi Mark ve düşünceli bir tavırla çenesini ovdu. "Meslek jargonunda tetikleyici denen durumu. Birkaç gün öncesine denk içindeki Ellen kimliği varlığını sürdürmeye devam etmişti, ama sonra bir anda bu sona

erdi. Kendime bunun nedenini soruyorum. Terapi açısından bu tür bozukluklarda bir travmanın otoplastik" savunması genellikle zaptedilemez bir kale oluşturur. Korumacı kişilik zarar görmüş kişiliğin bir bölümünü çöküştür korumak üzere adeta üç başlı köpek Zerberus gibi her anının önünde dikilir. Bastırılma anıları kademeli olarak tekrar geri kazanmak terapi müdahalesi olmadan olanaksızdır. Ama onun olayında iç duvar müdahale zayıfladı. Bunu anlamıyorum. Neden ansızın bu halisinasyon görmeye başladı?"

"Belki bunu konuşmaya başlar başlamaz bize kendisi söyler." Mark başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bir füğden gerçeğe geri gönen kişiler daha sonra bu evrede ne yaptıklarını artık hatırlamazlar. Bu durum ne kadar uzun sürerse sürsün, fark etmez. Bir tür zihinsel kendini koruma."

Nicole korkuyla ona baktı. "Ama bu, Lara'nın kendine geldiği anda dokuz yaşındaki durumunda olacağı anlamına mı geliyor? Ya da ne?"

Mark başını aşağı yukarı salladı. "Bir yandan öyle, ama bunu kesin olarak söyleyemem. Dedğim gibi, bugüne dek füğün bu denli uzun zaman aldığı bu tür bir olay görmedim. Ayrıca terapi sırasında Ellen olduğu zamana ait anılar ve bilgilerin bir bölümü geri de dönebilir. Ama en başında... yani, sanırım, başlangıçta o dönemde bastırdığı kız olacaktır."

"Ah, Tanrım!" diye inledi Nicole ve eliyle ağzını kapadı. Gözleri yaşlarla buğulandı.

"Bu nedenle iyi ellerde olması çok önemli," diye ekledi Mark. "Orman Kliniği'nde onunla ilgilenecek son derece yetenekli uzmanlar var. Biraz önce onu tedavi eden doktorla konuş-

um. Lara yolculuk edebilecek duruma gelir gelmez Fablenberg'e götürülecek."

"Doktor olarak çalıştığı kliniğe mi?"

Mark onun nereye varmak istediğini anlamıyordu, ama verdiği doğru olan tek karardı. "Eh, tabii bir yandan çalışmış olduğu bölümde tedavi edilecek. Öte yandan söz konusu olan bir poliklinik kliniği olduğu için bu size karmaşık gelebilir. Bir cerrah olsaydı ve cerrahi bir müdahale gerekseydi herhalde büyük olasılıkla bu alanda mükemmel ünü olan bir doktor tarafından tedavi edilecekti; siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Mark sebepleriyle onu gerçekten ikna edememiş gibiydi; bu her halinden anlaşılıyordu. Yine de Nicole kısa bir an düşündükten sonra fikrini söyledi: "Buna siz karar vermelisiniz. Uzman sizsiniz; neyin doğru olduğunu siz bileceksiniz."

"Onun için en iyisi bu, bana inanın," diye güvence verdi Mark, sonra sözlerini güçlendirmek üzere ekledi: "Ona yardım etmek ve çöküşünün iç yüzünü ortaya çıkarmak için her şeyi yapacağım."

Nicole sustu ve dalgın gözlerle iki siyah kuşun birbiriyle çekiştiği çalılığın ötesine baktı. Sonra tekrar Mark'a döndü. "Sizce ne oldu, dersiniz?"

Mark çaresiz bir hareket yaptı. "Bilmiyorum, ama korkamıyorum henüz tüm gerçeği bilmiyoruz."

"Sizce bütün her şeyi serbest bırakan bir şey mi oldu?"

Mark, Nicole'e bakıp yavaşça başını sallarken titrediğini fark etti. "Yıllar sonra ruhsal blokajını kırmaya yetecek kadar kötü bir şey."

Bölüm 44

Mark bunu izleyen geceyi otelde geçirdi. Nicole'un kendi evindeki konuk odasında geceleme önerisini teşekkür ederek reddetmiş ve bunun için ona anlayış göstermesine sevinmişti.

Geride bıraktığı günün olaylarını sindirmek için sükûnete mesafeye ihtiyacı vardı. Keppler ailesinde geçireceği bir gece, onu daha o sabah Ellen Roth olarak birlikte kahvaltı ettiği, şimdiki çevre hastanesindeki tek kişilik bir odada Lara Baumann'ın altında boş bakışlarla yatan kadın hakkında uzun konuşmalarla yöneltecekti.

Mark yatağın kenarına çöktü, minibardan aldığı tuzlu çubukları dalgın bir şekilde çiğneyerek, bütün gece, üzerinde, Ellen'in bir gece önce henüz Ellen'ken gecelemiş olduğu odanın bulunduğu tavana baktı.

On dokuz yıl önce harabelerdeki bodrumda başına gelen olayı ve bu kötü olayın içinde neyi serbest bırakmış olabileceğini uzun süre düşündü. Tıpkı eskiden travmalı hastalarla çalıştığı zamanki gibi bunu ancak hayal etmeye çalışabileceğini, ama gerçeğinin çok daha kötü olduğunu bir kez daha anladı. Ellen Roth gibi bir koruyucu kişilik oluşturacak kadar kötü.

Ama sonra ne olmuştu? Hangi anı onu Lara'ya geri götürmüştü? Bu soru onu rahat bırakmıyordu.

Lara'yı ertesi gün öğleden önce klinikte ziyaret ederken Nicole de yanındaydı. Onu tedavi eden doktor Orman Kliniği'ne nakledilmesini onayladı ve Lara öğleden sonra bir ambulansla Fahlenberg'e götürüldü. Marc, Nicole'ün arabasına bindi ve ambulansı izlediler. Nicole'ün kocası, Mark'ın Volvo'sunu hurdaya çıkartıp araba mezarlığına çektiymişti.

Orman Kliniği'ne geldiklerinde Lara, Profesör Fleischer'in direktifi doğrultusunda özel bölümde tek kişilik bir odaya kondu. Hâlâ tepkisiz olan genç kadın burada bir süre ortama alıştınlacaktı.

Mark ve Nicole bir süre daha yanında kaldılar. Lara hiçbir sözlerine tepki vermiyip boş bir ifadeyle onlara baksa da, -on- dan bir parçanın bunun farkına varacağını ve böylece kendini biraz olsun koruma altında hissedeceğini umarak- onunla konuş- tular.

Daha sonra odadan çıktıklarında Nicole, Mark'tan, Ellen ve birkaç gün önceki olaylar hakkında daha fazla bilgi vermesini rica etti. Mark olanları anlamakta ne denli güçlük çektiğini gördüğü için Nicole'ü, Ellen'i arayıp bulmuş olduğu yeraltı tüneline götürdü. Bazen inanması zor olan şeyleri yerinde açık- lamak daha iyiydi.

Nakil tüneline giderlerken Mark ona Lara'nın son günlerde hayali isimsiz hastayla yaşadıklarını anlattı, *Kara Adam*'la karış- laşmasından ve eski terapi odalarında onun tarafından işkence edildiğine inandığından söz etti.

Bu arada Lara ya da Ellen adını kullanmaktan olabildiğince sakındı. Son dört yıldır çok sevmiş olduğu ve bazen uğrunda acı çektiği kadının aslında hiç var olmadığıyla ilgili yaşadığı çok hâlâ boğazını sıkıyordu.

Kliniğin park arazisinden geçerlerken Nicole onu dikkatle dinledi. Mark konuşmasını bitirdiğindeyse sustu.

Mark, onun bu hikâyesinin içinde barındırdığı tüm deliliği an- lamaya çalışmak için beynini nasıl çalıştırdığını fark etti. *İnanıl- maz bir girişim*, diye düşündü; kaldı ki bu manik yapının karma- şasını anlamakta bir psikiyatrist olarak kendisi bile zorlanıyordu.

Sessizce nakil tüneline aşağı indiler. Mark bu kez bir bö- lüm binasının resmî girişini kullandı. Eski terapi odalarına gi- den yol ayrımına gelene dek geçitte ilerlediler.

Ön odada onları titrek neon ışıklarında temizlik madde- lerinin kötü kokusu ve yarısı kırık bir sandalye karşıladı. Eski hidroterapi odasının zemininde hâlâ Ellen'i kurtardıkları sırada oluşan gölcükler duruyordu. Köşede yaylı kilitleri olan bir ka- pak yatıyordu. Mark onlara bakarken, Ellen'in kapağı iç taraftan üzerine kapadığı sırada bu kilitler birbirine geçmediği halde ne olacağını kendine sordu. O zaman belki kendisine gerçekten de işkence yapılmadığını anlayabilir miydi? Mümkündü, ama bu bi- lincin onda uzun süre tutunacağını sanmıyordu.

"Burası epey korkunç," dedi Nicole ürpererek.

"Neden buraya geldiği çok açık," diye fikrini belirtti Mark. "Tıpkı karşısına çıkmak için canavarı bodrumda arayan küçük bir çocuk gibi."

"Mark, küçük bir çocuk asla böyle bir şey yapmaz."

"Olabilir, ama belki de içindeki yetişkin taraf ancak böyle huzura kavuşacağına dair ona söz verdi. Ne de olsa kendisi de bir psikiyatristti ve mesleğinde çok iyiydi."

"O halde Lara hâlâ çok fazla korktuğu anılarının karşısına çıkmak üzere ona korku veren bir yere gitti, öyle mi?"

"Yüzleşme terapisi ya da buna benzer bir şey." Mark omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, bu davranışlarına getirilebilecek tek olası açıklama."

Çelik masanın ve EKT aletinin durduğu odaya girdiler. Nicole korkuyla elini burnuna kapattı.

"Tanrım, bu ne koku böyle?"

"O... Ellen, yani Lara o..." Mark komuşmanın gerisini getiremedi. "Hatalı elektro şok tedavisinin yan etkileri."

Üzerine dışkı ve idrar bulaşmış masanın çelik yüzeyini görmezden gelerek EKT aletine doğru gitti. Cihazın uçları yere sarkmıştı ve cansız solucanlara benziyorlardı. Cihaza iyice baktı. Elektrik akımının gücünün düzenlenebildiği regülatör üzerinde yağlı parmak izleri görülüyordu. Fazla terlemiş birine ait gibiydiler.

Şalteri indirdi, ama elektronik bir vınlama yerine hiçbir şey duymadı. Alette elektrik yoktu.

"Düşündüğüm gibi. Elektroşoklar bile hayal ürünüydü."

"Ve yine de..." Nicole sözünün sonunu getirmek yerine ön odaya geri döndü.

Mark göğüs geçirerek bir döner tabureye doğru gitti ve üzerine çıktı. "Elektrik verilerek işkence edildiğini iddia ediyordu. Ama aslında bu gerçekte yüzleşmesi gereken bir hayaldti. İçindeki her şey amcasının tecavüzünü ve ölümünü hatırlamaya karşı direnç gösterdi."

"Ama, hâlâ anlayamadığım, şu kadın. İsimsiz hasta. O kim?"

"Lara'nın kendisi. Korunmadığı takdirde Lara'nın nasıl geleceğine dair Ellen'in yarattığı hayal. Umutсуz, bedenseel olarak yaralanmış, bakımsız ve bütünüyle deli. Bu yüzden onu korumak istiyordu. Bu yüzden karşı koydu ve gerçek Ben'i inkâr etti."

Ön odada durmuş olan Nicole ellerini pantolonunun altına sokmuştu. Çocuksu görüntüsü içinde sarı atkıyruklu, asi bir genç kız gibiydi. "Ve gerçekten de onun hastalarından biri olduğuna mı inandı?"

"Evet, anlaşılması zor olsa da," dedi Mark. Ceketinin fermuarını kapadı, ama odadan yayılan soğuğa karşı yapılabilecek bir şey yoktu. "Ellen herhangi bir nedenle Lara kişiliğinin bilinmesine varmış olmalı. Ama kendi hayal ürünü, gerçeğin bilinmesine geçit vermediğinden, bu isimsiz hasta oluştu. Ona acı çektiğinden kaçmakta olan, korunmaya muhtaç biri. Güçlü doktor kadının ilgilenmesi gereken biri. Ellen böylece kendisinin gerçekte Lara olamayacağını göstermek için bu isimsiz kadını buldu. Bu kadın onun için öylesine canlıydı ki, onunla gerçekten karşılaştığından emindi. İkinci Ben'i hakkında yazdığı raporu bir kez görmelisiniz."

"Ama yine de kendini aradı," diye söze karıştı Nicole. O da tırtırmış gibiydi. "Demek ki bir anlamda yine de kendi Ben'i arıyordu, öyle değil mi?"

"Öyle," diye doğruladı Mark. "Ve kafamı kurcalayan da bu. On dokuz yıl boyunca Lara'yı kendinden gizlemeyi başarmışsa, neden ansızın onu aramaya başladı? Bir şey hayal dünyasına zarar vermiş olmalı ve bu bir şeyin ne olduğunu bilmeyi çok isterdim."

Birkaç dakika sıkıcı bir sessizlik oluştu. Sadece yan odada damlayan suyun sesi duyuluyordu. Sonra Nicole sordu: "Lütfen gidebilir miyiz?"

"Evet, elbette. Sanırım yanıtı başka yerde aramak gerek."

Mark konuk park yerindeki arabasına dek Nicole'e eşlik ederken hava henüz kararmıştı.

"İsterseniz geceyi burada geçirebilirsiniz," diye önerdi. "Siz kanepemi verebilirim ya da isterseniz pansiyonda bir oda."

Nicole eliyle reddeden bir işaret yaptı. "Hayır, teşekkürler. Çok nazıksınız, ama sanırım burada Lara için yapabileceğim bir şey yok. Evde bana ihtiyaçları var. Kocam ve çocuklar endişelenebilirler. Ama Lara'yı olabildiğince sık ziyaret edeceğim."

Kapıyı ardından kapamadan önce bir kez daha Mark'a dönüp baktı.

"Şimdi ne yapacaksınız?"

"Lara'nın çöküşüne neden olan tetikleyici için yanıt arayacağım."

Nicole başını koltuk arkasına dayayıp gözlerini kapadı. Mark onun gözyaşlarıyla savaştığını görebiliyordu. Nicole tekrar ona baktığında savaşı kazanmıştı, ama gözleri kırmızıydı. "Her şeyin böyle olması benim suçumdu, değil mi?"

Mark başını iki yana salladı. "O zaman ikiniz de yanlış zamanda, yanlış yerdeydiniz. Bunun sorumlusu siz değilsiniz."

"Bunu basitmiş gibi söylüyorsunuz. Eğer onu..." Sonunu getirmek yerine derin bir göğüs geçirdi. "En azından şimdi her şey dışarı çıktı. Aslında kendimi gerçekten rahatlamış hissetmiyorum, ama bunun da olacağını sanıyorum. Günün birinde."

Mark'ın bir yanıt vermesini beklemedi, kapıyı kapattı.

Mark onun park alanından çıkıp, anayolun akşam trafiği içine karışmasını izledi.

O gece hiç uyuyamadı.

Bölüm 45

Öğleden sonfa güneşinin ışığı hasta odasına vuruyor ve yataktaki bedeni başka bir dünyadan gelmiş bir yaratık gibi gösteriyordu.

Bir bakıma artık öyle, diye düşündü Mark ardından kapıyı sessizce kapatırken. Bir zamanlar *Ellen Roth* olarak tanıdığı ve sevdiği kadın, artık kapının yanındaki tabelada yazılı olan *Lara Baumann* adıyla çağırılıyordu. Bu isim ona hâlâ yabancıydı, tıpkı yataktaki pijamalı kadın gibi.

Artık Calvin Klein'in onda duymaktan çok hoşlandığı *Eternity* parfümü yerine, banyo ihtiyacı olan hastaların haftada iki gün yıkandıkları banyo sabunu kokuyordu. Biraz jöle sürdüğü ve ona her zaman küstah bir hava veren kısa kesilmiş koyu renk saçları, şimdi başında dümdüz taranmıştı.

Ama Mark için en kötü olanı bakışlarıydı. Ruhu başka dünyalarda dolaşırken sanki sadece bedensel olarak oradaymış gibi kayıtsız bakıyorlardı.

Herhalde öyle de olmalıydı; Mark sadece bunun hangi dünya olduğunu bilmeyi çok isterdi. Yine Ellen Roth kimliğini kırmaya yardım eden şeyi bilmek istediği gibi. Ama bunu kendisinden geriye bir gölgeden başka bir şeyin kalmadığı bu kadından öğrenemeyecekti. O başka bir yerdeydi. Şiddetin ve baskının olmadığı bir yerde. En azından onun için umduğu buydu.

Ve yaralanmış ruhunu bastırmak üzere oluşturduğu bunca çabadan sonra öte taraftaki bu yerden herhalde bu kadar çabuk dönmeyecekti. Tabii geri dönerse.

Mark onun yanına, yatağa oturup gevşek elini tutarken, *İnsanın kişiliği ne denli kırılgan bir şey*, diye düşündü. *Tıpkı cam kadar kırılgan*. Bir hastalık -uzun yıllardır çektiği Parkinson hastalığından geriye cansız bir hayaletten başka bir şeyin kalmayan büyükannesini düşündü- ya da bazen sadece bir an, insanı benzersiz yapan şeyi parçalamaya ve geride boş bir beden kılıfı bırakmaya yetiyordu.

Ama bir zamanlar Ellen'in varlığının içine yerleştiği bu kılıf gerçekten de boş muydu? Yoksa boşluğa çevrilmiş bu gözlerin ardında başka bir şeyler daha var mıydı?

Başını şefkatle okşarken hiçbir tepki göremedi.

"Ne oldu, Ellen?" diye alçak sesle sordu. Bu daha çok kendine yönelttiği bir soruydu. Ellen kımıldamadı.

Bir saat ya da daha fazla, öylece oturup pencereden dışarı baktılar.

Ve o andan sonra her gün.

Bölüm 46

9. Bölümün doktor odasının kapısı çalındığında akşamüzeriydi. "Bağışlayın, doktor, biliyorum, birazdan mesainiz bitecek. Ama sizinle konuşmak isteyen biri daha var."

Mark dosyalarının arasından baktı. "Kim?" Başını kısa hareketlerle ileri geri oynatınca nahoş bir çatırtı duyuldu, sonra gergin ensesini ovaladı.

"Bay Pohl adında biri. Dr. Lorch'u sordu."

"Pohl mu? Hiç duymadım."

"Önemli olduğunu söylüyor."

"Peki, ona birazdan yanında olacağımı söyleyin."

Mark esnemesini bastırdı. Ellen'in çöküşünden bu yana ne-redeyse hiç uyumamıştı. Kafasından hiç çıkmıyordu; özellikle geceleri, çevresindeki her şey sessizleştğinde.

Gündüzleri fazlasıyla dolu gerçiyordu. Kendi hastalarının bakımının yanı sıra 9. bölümün sorumluluğunu de üstlenmişti. Çalışmak, içinde uğuldayan duygu karmaşasından kurtulma-sına yardımcı oluyordu, ama ruhsal sınırlarını gittikçe zorla-maya başlamıştı.

Yine de daha bir süre dayanması gerekecekti. Gerçi Chris'in izni üç gün içinde bitiyordu, ama Mark onun hemen tekrar işe başlayacağını düşünemiyordu. Hele Ellen'in başına gelenleri öğ-rendikten sonra hiç. Bu, onun için bir şok olacaktı. Bu kötü ha-

beri ona alıştırarak vermek üzere yapılan her girişim şimdiye dek başarısız olmuştu.

Mark gerindi, bu arada soğumuş olan kahvesinden son bir yudum alıp koridora çıktı.

Giriş holünde Mark'ın ilk bakışta otuz yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir erkek duruyordu.

Teni bronzlaşmıştı; bol bir gömlek, markalı bir blucin ve pahalı spor ayakkabılar giymişti ve Chris'in hastalarından biri gibi görünmüyordu. Sanki daha çok koşuya ya da solaryuma gitmek üzere onu almaya gelmiş biri gibiydi.

"Bay Pohl?" Mark ona elini uzattı. "Ben, Mark Behrendt. Meslektaşım Lorch bu hafta tatilde. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler." Pohl onun elini sıktı, Mark elini mendeneye sıkışmış gibi hissetti. "Ansızın çıkageldiğim için bağışlayın. Daha önce arayabilirdim, ama sonra kendim gidip bakayım diye düşündüm."

"Konu nedir?"

"Dünden beri Christoph'a ulaşmaya çalışıyorum. Evde değil, cebinden de ulaşamıyor."

"Chris Avustralya'da, cep telefonunun çekmediği adalardan birinde," diye açıkladı Mark incinmiş elini ovarken. "Ama en geç hafta sonunda tekrar burada olması gerek."

Pohl şaşkınlıkla ona baktı. "Chris Avustralya'da mı?"

"Evet, üç hafta kadar oldu. Bildiğim kadarıyla bir arkadaşıyla birlikte gitti. Adı Axel'di galiba. Ne yazık ki daha fazlasını bilmiyorum."

Pohl şimdi oldukça şaşırılmış görünüyordu. "Nasıl? Ama bu... olamaz."

"Neden?"

"Axel benim."

Mark yıldırım çarpmış gibi ona bakakaldı. Yorgunluğu ve gerginliği ansızın geçmişti. "Ne? Bir kez daha söyleyin."

"Adım Axel Pohl. Almanya'ya dün döndüm, ama Chris benimle değildi. Aslında ona sormuştum, ama o..."

"Anlayamadım," diye onun sözünü kesti Mark. "Chris Avustralya'da değil mi?"

"En azından benimle birlikte oraya gitmedi," diye vurguladı Pohl, sonra ısrarcı bir ses tonuyla ekledi: "Bay Behrendt, burada neler oluyor? Hiçbir yerden Chris'e ulaşamıyorum, daha önce lojmana gittiğimde Ellen'in başına bir şey geldiğini öğrendim. Yönetici kadın oldukça gevezeydi ama bana orada anlattıklarından doğru dürüst bir şey anlayamadım."

"Bunu... açıklamak pek kolay değil," dedi Mark ve sürpriz haberi sindirmeye çalışırken şakaklarını ovdu. "Hele şimdi hiç değil. Chris sizinle birlikte değilse nerelerde?"

"Yoksa benimle birlikte Hinchinbrook'a gittiğini mi iddia etti?"

"En azından Ellen'i böyle olduğuna inandırdı. Onu havaalanına bırakmış. Ama neden ona yalan söylemiş olsun?"

"Şey," dedi Pohl duraksayarak ve çenesini ovdu.

"Belki bir nedeni vardır. Sanırım."

Mark nabzının hızlandığını hissetti. "Nasıl bir neden?"

"Chris ben tatile çıkmadan önce oldukça garipti. Neden bilmiyorum, bu konuda konuşmak istemiyordu, ama Ellen'le bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

"Bu yönde bir şey mi ima etti?"

"Doğrudan değil. Ona benimle Avustralya'ya gelip gelmeyeceğini sorduğumda, özel bir şeylerle ilgilenmesi gerektiğini,

bu nedenle benimle birlikte gelemeyeceğini söyledi. Sonra sanki bunu konuşmaktan hoşlanmıyormuş gibi konuyu değiştirdi. Ben... ben daha fazla deşmek istemedim. Bu hiç onun tarzı değildi. Siz de onu iyi tanıyor olmalısınız. Bu durumda Chris'in bir esrar küpü olmadığını bilirsiniz."

Mark alnını kırıştırdı. Yoksa yanlışmış mıydı? Ellen'in halüsinasyonlarıyla ilgili teoride hata mı etmişti? Belki de Chris'in tüm olanlarda şimdiye dek üstlendiğinden çok daha farklı bir rolü vardı? Ama hangi rol?

"Ne düşünmüş olabileceğini sanıyorsunuz? Ellen'le kavga mı etmişti?"

Axel Pohl artık kendinden emin değildi. "Bilmiyorum, ikisini son gördüğümde bu hisse kapıldım. Havada bir şeyler vardı, bu hissedilebiliyordu. Kara bir bulut gibi."

Mark elinde olmadan *Kara Adam*'ı düşündü. Ellen onunla ilgili ne demişti? *Pratikte çevremdeki herkes olabilir. Nereye koşuya gittiğimi, nerede oturduğumu, cep telefonumu, Sigmund'u ne kadar çok sevdiğimi biliyor.*

Sırtından bir ürperti geçti. "Bugün tekrar Chris'in evine gittiniz mi?"

Pohl başını iki yana salladı. "Hayır, iznini kullanmadığını ve burada olduğunu düşündüm. Lütfen, Bay Behrendt, Chris ve ben, birbirimizi askerlikten beri tanırız. Ona ya da Ellen'e bir şey olduysa, bana söyleyin."

"Biraz öncesine dek onun sizinle birlikte olduğundan eminim. Doğru olmayan bir şeyler var," diye fikrini belirtti Mark ve ensesini ovdu.

"Yönetici kadın," diye başladı Pohl ve yutkundu, "öyle şeyler söyledi ki... yoksa Ellen öldü mü?"

"Hayır," dedi Mark. "Yani bedensel olarak değil. O... şey, bu çok karmaşık."

"Peki Chris'in bununla bir ilgisi var mı?"

Mark ürperdi. "Sanırım evet. Ama tam olarak söyleyemem. En iyisi bunu bize kendisi açıklasın. Ne dersiniz, birlikte Chris'e bakmaya gidelim mi? Yolda size olanları anlatırım. En azından şimdiye dek bildiğime inandığım şeyleri."

Axel Pohl bir an sustu ve kırıksık alnıyla ayakkabılarına baktı. Sonra başını salladı. "Pekâlâ. Gidelim."

Mark bürosuna geri dönüp ceketini aldı. Anahtarları masadan alırken içinde soğuk kahve bulunan kupaya çarptı. Siyah sıvı masaya ve yere döküldü. Mark kısa bir an Ellen'in ona anlattığı kedi kanını düşündü. Sonra onun söylediği bir cümle aklına geldi.

Hatta Chris'ten şüphelenecek kadar ileri gittim.

Bölüm 47

Batan güneşin son gölgeleri Lorch'ların evini boğulmakta olan birinin parmakları gibi kavradı, sonunda yavaşça kaydı ve karanlıkla birlikte eriyip gitti.

Axel Pohl arabayı karşı caddeye park edip derin bir soluk aldı. Sokak lambasının ışığında sanki tüm güneş yanığı yüzünden silinip gitmiş gibiydi.

"Mark'ın anlattıklarından sonra ağzından çıkan ilk söz, "Bu çılgınlık," olmuştu. "Tamamen çılgınlık. Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım. Peki şimdi Ellen artık hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

"Şu anda tamamen duygusuz," diye karşılık verdi Mark. "Biliyorum, bütün bunların hepsi kulağa imkânsız geliyor."

"Ve siz bu tetikleyicinin Chris olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Axel Pohl. Israrla Mark'a baktı. "Ellen'de bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığı için onunla bir tür psikolojik bir oyun mu oynadığını sanıyorsunuz?"

"Bunu bilmiyorum. Ama yalan söylemesinin bir nedeni olmalı."

"Bu çok garip," diye fikrini belirtti Pohl başını kaşıyarak. "Bu, tanıdığım Christopher Lorch'un karakterine hiç uymuyor. O bu tür gizemli işler karıştıracak biri değil ve şimdiye dek yalandan hiç hoşlanmamıştır. Hep, *Sorunun karşısında dur, ona*

karşı çık, arkasına gizlenme, der. Bana her zaman yardımcı olur; özellikle Sabine'le ayrıldığımda çok yardımı dokunmuştu. Şimdi Chris'in Ellen'i şokla tedavi etmek için bir ruh hastası gibi davranması... bunu düşünmek bile istemem."

"Neler olduğunu bilmediğimiz sürece bu olasılığı göz ardı edemeyiz," diye karşılık verdi Mark. "Onu en kötü kâbusuyla yüzleştirmeye çalışmış olmalı ve sonra kontrolü kaybetti. Belki de çok başka bir şey oldu. Ama Ellen'i Avustralya'ya gittiğine inandırmış olmasının mutlaka bir nedeni olmalı."

Axel Pohl dalgın bir tavırla başını salladı, sonra emniyet kemerini çözdü. "Bakalım şimdi evde mi?"

Arabadan inip küçük Ulfingen köyünün batı ucunda bulunan eve doğru yürüdüler. Eski Schwab mimarisinin bu sade ama güzel evi yakındaki Mägdeberg dağına bakarak bir yüz yıl geçirmiş olmalıydı. Chris evi babasından miras aldıktan sonra içinde olduğu kadar dışında da birçok şeyi değiştirmişti. Mark, Chris'in öğlenleri kantinde meslektaşlarıyla ısı izolasyonu, su tesisatı ve güneş enerjisi ya da çevre dostu ısınma yöntemlerindeki yeniliklerle ilgili yaptığı sohbetleri hatırlıyordu. Ama tüm bu yeniliklere karşın ev geleneksel cazibesinden bir şey kaybetmemişti. Sadece çatıdaki fotelektrik³⁸ hücreler yabancı bir cisim gibi görünüyordu.

Bahçe kapısından içeri girerlerken Mark ansızın kaslarının gerildiğini hissetti. Karanlık pencerelerin görünüşü nedense kafasının içinde alarm çalmasına neden olmuştu. Sanki gözleniyorlardı.

38 Işık etkisiyle elektrik akımı meydana getirerek kapıların kendiliğinden açılıp kapanmasını sağlayan, hırsız alarmını çalıştıran düzenek. (ç. n.)

Zile dördüncü kez bastıklarında da kapıyı açan olmadı. Evin her yeri karanlıktı.

"Kimi aradınız?"

İki adam, Dackel köpeğiyle bahçe kapısında duran yaşlı adama doğru döndü. Adam kel kafası, yuvarlak karnı ve beyaz sakalıyla Mark'a kırmızı şapkasını evde unutmuş Noel Baba'yı hatırlattı.

"Bay Lorch'u."

"Evde değil. Doktor Lorch hafta içleri hiç evde olmaz. Peki siz kimsiniz?"

Alex Pohl, "Dostlarıyız," derken Mark da aynı anda, "meslektaşı," diyerek soruyu yanıtladı.

"Hangisi yani? Dostları mı, meslektaşı mı?"

Mark iç geçirdi. "Ben bir meslektaşım ve Bay Pohl da Bay Lorch'un iyi bir dostu. Görünen o ki siz de dikkatli bir vatandaşsınız. O halde bize Bay Lorch'u en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Epey uzun zaman oldu, en az üç hafta," dedi şapkasız Noel Baba. "İkisi herhalde tatile çıktılar diye düşündüm, ama hiç kimse bana bir şey söylemedi. Bu arada birinin eve dikkat etmesi herkesi sevindirir. Komşu gözetme programı, bilirsiniz."

Sanki tasmanın ucunda dişlerini gösteren hayvan Doberman cinsiymiş gibi gururla Dackel köpeğine baktı.

Mark ve Axel kısa bir an bakiştılar, sonra bilgi için teşekkür edip tekrar arabalarına bindiler.

"Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var," diye fikrini belirtti Mark. "Bunu siz de hissediyor musunuz?"

Axel Pohl başını salladı. "Chris bana Ellen'le ilgileneneğini söyledikten sonra neden haftalarca ortadan kayboldun? Bunda bir terslik var."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mark.

"Sanırım ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz," diye karşılık verdi Axel Pohl ve başıyla caddenin öte tarafını işaret etti. Yaşlı adam hâlâ köpeğiyle orada duruyor ve şüpheyile onlara doğru bakıyordu. "Küçük bir tur atalım ve sonra arka taraftan eve girmeyi deneyelim. Torpido gözüne bir bakın, orada bir cep feneri olması gerek. Eğer yoksa her ihtimale karşı bagajda bir tane olacaktı."

Bir yan sokakta durup oradan -başka komşu gözetim programı üyesiyle burun buruna gelmemek için sürekli çevrelerini kontrol ederek- evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Mark, Ellen'in -hâlâ Ellen olduğu dönemde- hep heyecanla sözünü ettiği kış bahçesine baktı. Seramik yüzeyde yürüyerek teras kapısına doğru ilerledi.

"Acaba burada alarm sistemi var mı?" diye fısıldadı Mark. Pohl başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu kadar emin olmanızın sebebi ne?"

"Bir elektronik dükkânım var. Öyle olsaydı Chris benden bir sistem satın alırdı." Pohl sinirle sırttı. Şimdiye dek kendinden emin görünürken bir anda cesaretini yitirmiş gibiydi. "Doğruyu söylemem gerekirse, yaptığımız iş hiç de hoşuma gitmiyor."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum," diye onu destekledi Mark. "Ama Chris'in gerçekten nerede olduğunu başka nasıl bileceğiz. Belki evde bir ipucu buluruz."

"Bizi burada yakalarsa bundan pek hoşlanmayacaktır."

"Bu durumda hiç olmazsa bir yanıt elde etmiş oluruz."

"Bu da doğru." Axel Pohl iç geçirdi. "Pekâlâ, şu anda birlikte bu eve zorla giriyorsak, o halde birbirimize siz demeyi bırakalım."

"Tamam, Axel."

Mark kapıyı yokladı, ama dışarıdan açmanın olanağı yoktu. Axel'e kısaca baktı, sonra dirseğiyle kapının cam bölmelerinden birine vurdu. Şangırtı beklediğinden de fazlaydı. Korku içinde, bir tepki beklediler. Ama çevrelerine sessizlik hâkimdi. Herhalde Noel baba ve köpeği bu saatte diğer Ulfinger'lilerin çoğunun yaptığı gibi televizyonun karşısında keyfine bakıyordu.

Mark elini camdaki delikten içeri dikkatle sokup kapıyı açtı. Cam kırıklarının üzerinden atladılar ve o anda daha çok boya kutularına, rulolara ve duvar kâğıdı masasına depo görevi görmekle olan kış bahçesini geçip oturma odasına girdiler. Oda cep fenerlerinin ışığında büyük ve nedense korkunç görünüyordu. Her yer taze boya kokuyordu.

"Chris?"

Mark kendi sesinin yankısıyla sıçradı.

"Chris, burada mısın?"

Sessizlik.

"Başka türlü de beklenemezdi zaten," diye fikrini belirtti Axel omuzlarını silkerek.

Mark sehpanın önünden geçerken durdu. Eski gazete ve reklam katalogu yığını üzerinde sayfası açık bir seyahat broşürü duruyordu. Mark kapağını çevirip okudu:

EN DÜŞÜK FİYATLARA ÖZEL SEYAHATLER
AVUSTRALYA, YENİ ZELANDA, COOK ADASI

Mark broşürü alıp açık duran sayfayı inceledi. Rüya gibi kumsuz bir kumsalın resmini gösteriyordu. Bu tür resimlerde her zaman olduğu gibi ön plandaki kum üzerinde kocaman midyeler vardı. Altındaki yazı şöyleydi:

HINCHINBROOK ADALARI – CENNETTE TATİL

Broşürü yığının üzerine koyarken Mark'ın elleri titredi. Cep feneriyle kapak resmini aydınlatan Axel, "Ne oldu?" diye sordu. Sonra dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. "Demek doğruymuş!"

"Burada, kanepede oturmuş olmalılar," diye fısıldadı Mark ve sahne gözlerinin önünde belirgin biçimde canlandı. Birbirlerine sarılmış halde *Cennette bir tatil* hayal eden Chris ve Ellen. Broşürlerin yanında boş bir şişe Merlot ve dibinde kurumuş şarap artıkları bulunan iki bardak duruyordu. Düşüncesini doğrulayan sessiz tanıklar.

Mark, Axel'dan çok kendi kendine, "Şarap içip Avustralya'daki bu ada hakkında konuşmuşlar," diye mırıldandı. "Ama Chris oraya hiç uçmadı. Şimdi artık neden böyle iddia ettiğini bilmek istiyorum."

Tereddüt içinde mutfağa yürümeye devam ettiler. Yemek masasının yanındaki pencere dışarıdaki küçük bahçeye bakıyordu. Solgun ay ışığında ot bürümüş üç bitki saksısı onlarla ilgilenecek elleri bekliyordu.

"Hey," diye fısıldadı Axel. "Kokuyu alıyor musun?"

"Evet, sanki tatlımsı ve keskin."

Mark soluğunu tutarak fenerin ışığını mutfak tezgâhı üzerinde gezdirince kullanılmış birçok tabak ve fincan gördü. Sinekler vızıldıyordu.

Mark gürültüyü izledi. Feneri bulaşık makinesinin üzerindeki ocağa doğru tutarken ışık titredi. Orada içindeki şeyin yeşilimsi beyaz renkte küf tutmuş olduğu bir tencereye rastladı.

Mark'ın ağzından tiksinti ve rahatlama karışık bir, "Pöff!" sesi çıktı. Bir adım geri gitti. "Bir zamanlar herhalde ravioliymiş." Axel onun omzunun üzerinden baktı. "Daha çok Maultasche³⁹."

"Nereden anladın?"

"Chris çok sever."

Mark bir kez daha tencerenin içine göz attı. "Göründüğü gibi, burada uzun süredir yemek pişirmemiş." Silkindi ve oturma odasından geçip koridora çıktı.

"Yukarıya bakalım," diye önerdi Axel.

Üst katta yatak odaları ve mobilyalarından Ellen ve Christoph için çalışma odası olacağı belli olan iki oda bulunuyordu. Dr. Ellen Roth'un artık bir çalışma odasına ihtiyacı olmayacak, diye düşündü Mark.

Odanın yanında banyo vardı.

Eternity.

Sadece Ellen'in parfümünü düşünmek bile Mark'ın kalbinin hızlı çarpmasına neden oldu. Bir an için kendini ona çok yakın hissetti. Aynı anda eve böyle hırsız gibi girmiş olmaktan utandı. O burada yabancıydı. Bu odaların her birinin ona verdiği duygu gibi. Burada aradıkları bir şey yoktu, yine de...

Şimdi ben de kendimi bastırmaya başladım, diye kendini uyardı. Buraya girmemizin başka bir nedeni olduğunu çok iyi

39 Baden Württemberg eyaletinde yaşayan Schwab'lere özgü bir makarna türü. (ç. n.)

bilsem de evlerinde bir röntgenci gibi dolaştığımı reddetmeyi tercih ediyorum.

Burada doğru olmayan bir şey var.

Burada bir şey olmuş.

Bunu hissediyorum.

Bunu ortaya çıkarmaktan korktuğum için bastırıyorum.

Axel bakmış olduğu yatak odasından geri döndü. "Bir şey buldun mu?"

"Hayır, Chris'le ilgili hiçbir ipucu yok. Kısa süre önce burada olduğuna dair hiçbir şey."

"Bende de bir şey yok," diye karşılık verdi Axel. "Aslında Chris'in seyahate *çıkmadığına* dair bir kanıt buldum. Tekerlekli bavulu yatak odası dolabında duruyor."

"Ne olmuş? Başka bir bavul almış olamaz mı?"

"Bildğim Chris bunu yapmaz. O bavulla dünyanın yarısını dolaştı. Bali, Hong Kong, İrlanda, İtalya; bavul neredeyse çıkartmalardan oluşuyor. Her durumda o bavulu yanına alırdı, hatta Avustralya'ya bile. Onu hiçbir zaman bir sırt çantası almaya ikna edemezdim, bana inan."

Mark göğüs geçirdi. "Tamam, o hade olasılıkla seyahate *çık*madı. Ama bunun anlamı ne? İki kavga mı etti? Hemen ardından çekip gitti mi?"

"Bana göre akla en yatkın açıklama bu," diye fikrini belirtti Axel, "en azından şu *Kara Adam* oyunundan daha açıklayıcı."

Axel merdivene geri döndü. Mark da dalgın bir halde basamakları indi.

"Ee, şimdi ne yapacağız? Bütün odalara baktık."

"Hepsine değil." Axel merdivenin altındaki gizli kapıyı açtı. "Gerçi orada bir ipucu bulabileceğimizi sanmıyorum, ama yine de bakmalıyız."

Bodrumdan ekşimsi bir şarap kokusu yükseliyordu. Buna ek olarak Mark'ın tam olarak sınıflandıramadığı ikinci bir koku daha vardı. Tıpkı yüksek dereceli alkol, çürük tahta ve bozulmuş meyve karışımına benzer bir kokuydu.

Axel birkaç başarısız denemeden sonra, "Elektrik düğmesi çalışmıyor," dedi. "Sigortaya gidip bakayım. Kutu arka tarafta, gardirobun yanında."

Axel sigorta kutusuna giderken Mark dikkatle taş merdivenleri indi. Görünüşe bakılırsa, Chris ve Ellen henüz bodrumda tadilata başlamamışlardı. Mark cep lambasının ışığında merdivenin kıyısında duran birkaç boya kovası gördü. İçlerinden biri devrilmiş ve içindeki boya dışarı akmıştı.

Taş basamaklardaki kurumuş sıvı korkunç bir şekilde kurumuş kana benziyordu.

Mark etikette yazan AHŞAP CİLASI yazısını okudu. Buranın böyle keskin kokmasına şaşmamalıydı.

Bir basamak aşağıda duvara dayalı alüminyum bir merdiven vardı; sonraki basamakta üzerinde bir matkap bulunan alet kutusu duruyordu.

Merdivenin sonuna zayıf fener ışığının birkaç metre sonra yutulduğu zifiri karanlık hâkimdi.

Mark önünde duran iki kartonu aydınlattı. Birinin üzerinde siyah flomasterle, *CHRIS'İN KİTAPLARI*, yazıyordu, diğeryindeyse uzaktan Ellen'in el yazısını andıran bir çocuk yazısıyla, *ÖTEBERİLER*, yazılmıştı; yanında da bir gülen yüz çiziliydi.

Gülen yüz de sanki bir çocuk tarafından yapılmıştı. Ona bakana dil çıkartıyordu; yelken kulakları ve kafasından anten gibi çıkan üç tel saçı vardı.

ÖTEBERİ kartonu yukarı katta gördüğü diğer taşınma kartonlarından belirgin biçimde daha eskiydi. Ağzı açık duruyordu.

Mark içinde bebekler, kumaş hayvanlar ve çoğu Enid Blyton'a ait çok sayıda tozlu çocuk kitabı olduğunu gördü. Yine Beş Arkadaş ve Hanni ve Nanni'nin birçok serisini de. Ayrıca biri atlarla, diğeryse kedilerle ilgili olan iki resimli dergi de vardı.

Kız kitapları, diye düşündü. Yetmişli ve seksenli yılların tipik kız kitapları. Tıpkı adı Lara olan bir çocuğun okumuş olabileceği kitaplar gibi.

Mark, kötü kurttan korkuyla sakınan kırmızı başlıklı kız resminin olduğu masal kitabını düşündü. İçindeki kötülüğü defetmek için Lara'nın kırmızı mum boyayla resmin üzerine çizmiş olduğu pentagramı.

Birkaç gün önce onu otoparkın tuvaletinden aldığı anda Ellen'in ona kitapla ilgili anlattıklarını hatırladı. Mark, Alexander Eschenberg'in sahaf dükkânını aramış ve kitabı ondan satın almıştı; Eschenberg, Chris'e ödediği on avrodan fazlasını istemeyerek ona yardımcı olmuştu.

Alışveriş sanki Lara'nın durumuyla ilgili yanıtları gizliyormuş gibi bir tür umutsuzluk eylemi olmuştu. Mark o günden sonra tekrar tekrar resme bakmış, onu saatlerce incelemiş ve içinde, olanlarla ilgili bir ipucu saklanmış olabileceğini ummuştu; masalın şiddet sembolizmine uzanan herhangi bir şey.

Ellen kitabın Kara Adam'ın bir tür mesajı olduğu fikrindeydi. Ama gerçekte onu ÖTEBERİ yazan sandığın içinde bulmuş olmalıydı. Mark düşünceli gözlerle kartonun üzerine baktı.

Eski taşınma kartonlarında kitabı gördüğün zaman sana ne oldu? Korktun mu? Evet, mutlaka. Ama geçmişi içinde, resimdeki kırmızı başlıklı kızın kim olduğunu bilebileceğinden çok daha fazla öteye itmiştin.

Ve böylece kötü kurt da rüyalarında senin için kara bir köpekten öteye gitmedi.

Değil mi? Böyle olmadı mı?

Bu kitabın Ellen'in içinde bir şeyleri tetiklediği herhalde Chris'in de gözünden kaçmamıştı. Mark, Ellen'in tepkisinin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı ve ansızın korkuyla ürperdi.

Tabii! Bunu neden hemen düşünemedim? İşte şimdi neler olduğunu biliyorum. Ellen'le Orman Kliniği'nin kantininde karşılaşmışlardı; ona şaka yapmaya yeltendiğinde Ellen'in solgun yüzünü ve garip davranışlarını hatırladı. Bu dört hafta önceki pazartesi günüydü. Chris sözde Avustralya seyahatine çıkmadan tam bir hafta önce. O zaman Mark, Ellen'in fazla çalıştığını ve gerginliğinin asıl nedeninin tüm hafta sonu olasılıkla yine evde tadilatla uğraşmaları olduğunu düşünmüştü. Ellen o hafta sonu kitabı bulmuş olmalıydı ve ondan sonra da bir daha kendine rahat vermemişti. İçindeki bastırma mekanizması kişiliğini dik tutmak üzere hâlâ iyi çalışıyor olsa da içinin derinlikleri içten içe kaynamaya başlamıştı.

Ve Chris, Axel'e bir şeyleri aydınlatmaya çalıştığını söylerken bunu kastetmişti. Ellen'in karmaşasını fark etmiş olmalıydı ve elbette bunun kökenini ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Hemen aynı hafta kitabı Alexander Eschenberg'e satmıştı. Mark bunu sorduğunda sahaf hatırlamıştı.

Chris onu basitçe çöpe de atabilirdi, ama Mark onun neden böyle davrandığını anlayabiliyordu. Sahafın sözleri onu bu açıklamaya getirmişti. Çünkü Eschenberg, Chris'in ona ne söyledi-

ğini hatırlamıştı: Kitaptan elde edeceği kazançla kötü bir anıyı güzel, yepyeni bir anıya dönüştürmek istemişti. Bu Eschenberg'e biraz gizemli gelmiş, ama buna başka bir anlam da yüklemişti. Genç kadın yüzündeki korku dolu ifadeyle dükkânından fırlayıp gittikten sonra bu tekrar aklına gelmişti.

Mark psikiyatride doktor ile hasta arasındaki "anlaşma" olarak tanımlanan şeyi düşündü. Chris ne de olsa psikiyatristti. Ya Ellen'e ona korku veren kitabı hayatından defetmeye ve bunun yerine güzel bir şey koymaya söz vermişse? Belki de bu sembolik eylemle ona korkusunun temelini konuşabileceği yeterli rahatlığı verdiğini sanmıştı.

En azından onun yerinde olsam aynı şeyi yapardım, diye düşündü Mark. Kötü bir anıyı güzel, yeni bir şeye dönüştürmek için o kitabı satardım. Belki bir hediyeye ya da Ellen'in hoşuna gidecek romantik bir akşam yemeğine. Sonra korkusunun nede-nini aydınlatmaya çalışırdım.

Mark bu düşünceyle ürperdi.

Chris ve kendisi gerçekten de birbirlerine bu denli benziyorlar mıydı? Chris olmasaydı Ellen ona âşık olabilir miydi?

Mark tüylerinin diken diken olduğunu hissederek bu düşünceyi kafasından kovdu. Bir şeyler ters gitmiş ve Chris ortadan kaybolmuş olmalıydı. Ama neden ve nereye?

Mark ardında Axel'in basamakları indiğini duyduğu sırada keşfinin peşinden gitmek üzereydi.

"Sigortalarda bir şey yok. Herhalde kablolarda bir sorun var. Bu arada gardirobun gözünde bir şey buldum. Şuna bak."

Axel fenerle elindeki şeyi aydınlatınca Mark ona bakakaldı. Bu bir siyah kar maskesiydi. Ellen'in anlattığına göre terapi bodrumunda Kara Adam'ın taktığı balaklavaydı.

Ama Ellen maskenin ardındaki adamın Chris olmadığından emin olduğunu söylememiş miydi?

Axel buluntusuyla ilgili, "Belki de onu koşu yaparken takıyordur," diye yorum yaptı. "Kışın burada hava berbat derecede soğuktur."

Mark dalgın bir tavırla başını salladı. "Evet, olabilir tabii."

"Hâlâ şu sapıkça oyunla ilgili teoriye mi inanıyorsun?"

"Doğrusu bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa artık sana da büsbütün reddedilir gelmiyor. Yoksa bu ski başlığını bana göstermezdin, ne dersin?"

Axel omuzlarını silkti. "Artık neye inanıp inanmayacağımı bilmiyorum. Burada bir şeyler bulabildin mi?"

"Sadece Ellen'in çocuk kitabını bulduğu kutuyu." Mark sözünü bitirmişti ki, sert bir şeye çarptı. Ayakkabısının altında bir şey çatırdadı. Çevresinde döndü ve feneri yere doğru tuttu.

Axel, "Ne oldu?" diye sorarak yanına geldi.

"Cam kırıkları. Herhalde bir şarap şişesi."

Axel ışığı şarap raflarından birine tuttu. Şişe sırasının sağ yarısı tozlu örümcek ağından serbest kalmıştı. Işığı gezdirmeye devam ederken Mark'ın damarlarındaki kan ansızın dondu.

"Kahretsin!" diye soludu Axel.

Chris oradaydı. Sarhoş gibi rafın yanındaki duvara dayanmıştı; Mark'a olan uzaklığı üç adım bile değildi. El fenerinin ışığında kısa kesilmiş sarı saçları sanki son karşılaşmalarından bu yana bir yıl geçmiş gibi neredeyse beyazlamıştı. Çürüme nedeniyle böylesine deforme olmasaydı, sanki neredeyse sarhoşluk içinde uyuyakalmış gibi görünebilirdi.

Mark felç geçirmiş gibi ölünün şişmiş yüzüne bakakaldı. Bir zamanlar koyu mavi olan gözlerin üzerinde sütümsü bir tabaka oluşmuştu; çenesi sanki sessizce haykırıyormuş gibi aşağı sarkmış ve sayısız kılcal damar çürüme kabarcıklarından deforme olmuş teni üzerine mavi bir ağ oluşturmuştu.

Chris yaşarken dış görünümüne çok önem verirdi, ama ölüm ona korkunç bir şekilde kendi biçimini vermişti. Canlı-ken form tutmuş beden yapısını öne çıkaran dar kesimli gömleği, her an parçalanacakmış gibi şişmiş göğüs kafesi üzerinde gerilmişti, yine markalı blucini kocaman bir sosis gibi şişmiş ve pis suyu çekmiş olan kumaş gözenekleri kocaman açılmıştı. Chris'in hâlâ öylece duruyor olmasının nedeni, duvardaki bir çiviye ensesinden takılmış olmasıydı.

Mark öğürdü. Sanki çevresindeki oda hareket etmişti. Arkasında duran Axel'in merdivenlerden yukarı koştuğunu duydu; hemen ardından basamaklara kusarken çıkan şapırtı sesi geldi.

Mark da koşarak oradan çıkmayı istese de, bakışlarını Chris'ten ayıramıyordu. Onu bir yalancı olarak görmekle haksızlık etmişti. Chris'in sözde seyahati de yine kurulan bir hayalden öte bir şey değildi.

Mark, Ellen'e inanmıştı, çünkü inanmak istemişti; bunu şimdi anlıyordu. Bu açıkça böyleydi.

Lara için içindeki ikinci Ellen kişiliğini artık dik tutamaktan daha kötü ne olabilirdi? Chris'i öldürmüştü.

Mark patolog değildi, ama Chris'in göğsünde iki hematoma bulunacağından emindi. Lara'nın elinin uzanabileceği uzaklıkta olmalıydı ve onu geriye, çiviye doğru ansızın şiddetle ittiği zaman oluşmuşlardı.

Ama bunu neden yapmıştı? Bir şey mi hissetmişti? İkisi...

Yanıt aklına gelince Mark hafif bir çılgılık koyuverdi. Kendi ekseni çevresinde dönerek fenerin ışığını tavana tuttu. Sonunda aradığını bulmuştu. Bir kablo parçasının ucunda çıplak bir ampul sallanıyordu. Ampülü yuvasından çıkarıp fenerinin ışığına tuttu.

O zaman ampulün yanmış telini gördü.

Kafasının içinde sahneler oluştu. Ampul. Karton. Şarap şişesi ve oturma odasındaki sehpa üzerinde duran iki bardak. Yerdeki kırık şişe. Raf. Chris'in cesedi.

Kitaptan elde ettiği parayla bir şişe şarap satın aldı ve bir seyahat acentasından broşürler getirdi. Kanepede oturup evin tamiratı bittiğinde neler yapacağını hayal ettiniz. Gülüşüp şarap içtiniz, ardından ikinci bir tane daha açmak istediniz ve bodruma indiniz.

Burada kendini hiç iyi hissetmemiştin, değil mi, Ellen? Birkaç gün önce görmüş olduğun Kırmızı Başlıklı Kız'ın resmi sürekli gözünün önüne geliyordu, ama bu anı çok derinlere itilmişti. Ama artık içinde pusuya yatmıştı bir kere.

Raftaki örümcek ağlarını temizleyip şişelerden birini çektiniz ve sonra olan oldu. Hiç beklenmedik bir şey. Ampul yandı. Karanlıkta kaldınız. Karanlıkta kaldın. Tıpkı ormandaki gibi bir bodrumda. Ve biri sana dokundu. Öyle korkmuşsun ki, artık onun Chris olduğunu bile anlayamamıştın.

Belki paniğe kapıldığın için sadece seni rahatlatmak istemişti. Mutlaka bir zamanlar Sallinger'in çiftliğinde yaptığın gibi haykırması olmalısın. Ve önünde duran Kara Adam'ı ittin. Bu kez yetişkin olduğun için yeterince güçlüydün.

Ve ne yaptığını anladığında, yine Ellen oldun. Güçlü Ellen. Kontrol elinden alındığında bunu korkunç bulan savaşçı Ellen.

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu Axel. Kusmukları basamaklardan aşağı damlarken merdivenlerin kenarına çökmüştü. "Onu Ellen mi öldürdü?"

"Hayır," diye zorlukla soludu Mark. "Bu Lara'ydı. Sonra tekrar Ellen oldu; onu öldüren Lara'ydı. Ellen'in gücü bu kez kötüğü bastırmaya yetmedi." Sesi bodrumun karanlığında boğuk ve kasvetli çıkıyordu. "Ellen'in Lara'nın hikâyesini kendinden sakladığı bodrumu ağzına dek doluydu."

Mark yığılrcasına tozlu fayansların üzerine çöktü. Gözlerinin önünde Ellen'in hayali süzülürken yüzünü elleri arasına alarak hıçkırdı.

Sanki ona, *Şimdi biliyorsun*, der gibiydi. *Şimdi biliyorsun ve böyleleri daha iyi.*

Mark ağlayarak kollarıyla dizlerini sardı. Cep feneri ayaklarının dibinde duruyordu. Işığı bozuk ampule vurmuştu. *Şu lanet olası, bozuk ampule; duyu arızalanmış olan boktan şeye.*

Bu, Mark'ı güldürecek kadar ölümcül bir tesadüftü. Etkeni bulmuştu. Tetikleyici buydu. Yanlış zamanda yanlış yerde işini göremeyen küçük bir parça volfram.

Hemen ardından giriş katından gelen patırtılar ve ayak sesleri duyuldu.

"Bir bu eksikti," diye inledi Axel; ardından biri bağırdı: "Buraya! Aşağıdalar! Kıpırdamayın, polis!"

Bölüm 48

Mark ve Axel polis merkezinden salıverildiklerinde sabahın erken saatleriydi. Neredeyse tüm gece Lorch'ların evindeki olaylarla ilgili Kronenberg adlı başkomiser tarafından sorguya çekilmişlerdi. Kronenberg başlangıçta onlara şüpheli gözüyle bakmış, ama Mark daha sonra polislere Chris'i ölüme götüren olaylarla ilgi ayrıntılı bilgi vermişti.

Kronenberg şaşkınlıkla onu dinlerken sürekli sorular sormuştu. Mark ve Axel'la konuşması sona erdiğinde üçü de aynı şeyi hissediyor gibiydiler: Yorgunluk, şaşkınlık ve üzüntü.

Dışarıya çıktıklarında Mark bir sokak lambasının direğine dayanarak taze sabah havasını içine çekti. Axel çift vardiyaya kalmış cerrahların kızarmış gözleriyle ona baktı.

"Aynı şeyi tekrar tekrar söyleyebilirim: Bu, hayatımda duyduğum en çılgın hikâye."

Mark şakaklarını ovdu. Şimdiye dek olmadığı kadar yorgundu, ama aynı zamanda kendini ileriki saatlerde uyuyamayacak kadar uyarılmış hissediyordu. Ceketinin cebinde sigara paketini ararken Axel ona Marlboro tuttu. Mark bir tane aldı. Axel ona ateş uzattı, kendi sigarasını yaktı, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

Kuzuya benzer bulutlardan oluşan bir ordu doğuya doğru yol alıyordu. Sabah kızılığı gerçekdışı görünen bir morluğa bürünmüştü.

Gerçek dışı, diye düşündü Mark. Evet, bu çok iyi uydu. Şimdi her şeyin gerçek dışı görüldüğü gibi. Ama son olarak neyin gerçek olup neyin olmadığını kim söyleyebilir?

Axel de aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi. "Tekrar normal bir yaşam sürme şansı olacak mı?" diye sorarken bakışları bunu belli ediyordu.

"Her zaman bir şans vardır. Sadece zaman meselesi. Ellen değil de Lara olduğunu anlamayı öğrenirse, ona yardım edilebilir. O zaman yeni bir başlangıç için umut doğar."

"Ama bundan tam olarak emin olamıyorsun, değil mi?"

Mark sigarayı yere attı ve ayakkabısının burnuyla gereğinden fazla sert basarak söndürdü. "Bu düşünce ona ne olacağını anladığımdan bu yana beni meşgul ediyor. En kötü olasılıkla hayatı boyunca kafası karışık olacak. Kaçışı göz önüne alındığında bu tamamen olmayacak bir şey değil. Tekrar kendini bulmak üzere bir daha gerçek benliğinin bilincine varamayabilir de. Bunun böyle olmamasını içten diliyorum, ama bu olasılık da gözardı edilmemeli."

Axel dalgın bir tavırla başını salladı. "Peki ya sen? Sen nasıl devam edeceksin?"

Mark omuzlarını silkerek çiğnenmiş izmarite baktı. "Bilmiyorum. Sanırım öncelikle her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bir süre önce başka bir kilinikte iş önerdiler. Sanırım o yerin hâlâ boş olup olmadığını soracağım."

"Neden burada kalıp onunla ilgilenmiyorsun? Senin yanındayken emin ellerde olurdu."

"Ah, hayır." Mark enerjik bir hareketle başını iki yana salladı. "Ben onun için akla gelebilecek en kötü terapist olurum. Sadece hastalığı konusunda yanılmış olduğum için kırılan gururum nedeniyle değil, bir zaman sonra Lara'yı tekrar Ellen yapmaya çalışacağım için. Ya da onda görmek istediğim kişiliği. Buna karşı savaşacak olsam bile benzersiz bir şeyi geri getirmeye çalışacağım; bilinçaltımda bu olacak. Böylece Lara'nın şansını elinden alacağım; yanlış yapmış olurum."

Ağzından derin bir inilti çıktı. "Hayır, sanırım onun için yapabileceğim her şeyi yaptım. Bunu anlayabilir misin?"

Axel inceleyen gözlerle ona baktı. "Ona gizlice âşıktın, değil mi?"

Bu arada güneş ufukta görünmüş ve gerçekdışı moru berak güneş ışığına dönüştürmüştü; gerçek gerçekdışı olanı yok etmişti.

Mark ellerini pantolonunun cebine soktu ve Axel'e bakmadan biraz yürüdü. Sokağın köşesine eriştiğinde durup sabah trafiğine baktı. Şehir korna sesleri ve uğultularla yeni bir güne hazırdı.

Mark o anda derin bir huzur duydu. Ansızın bir şeylerin değiştirilemez biçimde sona erip ermemesinin bir önemi olmadığını anladı. Yeni gün ona ne getirecek olursa olsun, geride ona kalan bir şey vardı. Hiç kimsenin ondan alamayacağı bir şey. Bundan sonra bir hazine gibi saklayacağı küçük bir anı. Ellen'in onunkilerin üzerindeki dudakları.

"Bir ikincisi asla olmayacak," demişti ve şimdi artık bir Ellen de olmadığına göre bu kesinleşmişti.

Yine de kendini ona hiçbir zaman bu denli yakın hissetmemişti.

Son bölüm

Orman kliniğinin özel bölümünde öğle saati.

Hemşire Elisabeth şoförün nakil tüneline asansörle getirdiği metal arabayı açıyor. Yemek kokusu yüzüne çarpıyor. Tabanın üstündeki kapağın aralığından bir bakış atınca, yemeğin köfte olduğunu görüyor. Yanında kızartma sosu ve patates var. Dilimlerin yanında üzeri çilekle dekore edilmiş sarı bir puding parlıyor. Elisabeth vanilyalı ya da bademli olduğunu tahmin ediyor.

Arabadan yemek dolu bir tepsi ve çatal-kaşık alıyor. Arkasını döndüğünde 9. bölümden hemşire Marion'un karşısında durduğunu görüyor. Elinde bir çiçek demeti var.

"Merhaba, Marion," diyor Elisabeth. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bayan Roth'a gelmiştim," diye yanıtlıyor Marion, sonra susup düzeltiyor: "Yani: Bayan Baumann'a."

"Bu çok güzel. Dr. Behrendt ayrıldığından beri kız arkadaşının dışında hiç kimse ziyaretine gelmiyor. Ben de ona yemek getirmiştım."

"Bunu senin için yapabilirim," diye teklif ediyor Marion.

"Çok iyi olur, ama ona yedirmen gerek. Hâlâ tepkisiz."

"Tamam, önemli değil." Marion gülümseyip başını salladıktan sonra Elisabeth'ten çiçekleri vazoya koymasını rica ediyor.

Marion elinde tepsiyle Lara Baumann'ın koridorun sonunda bulunan odasına gidiyor. İçeri girerken kısa bir an tereddüt ediyor. İlk kez tekrar karşılaşacaklar.

Pencerenin yanındaki masada hareketsiz oturan kadının görüntüsü Marion'a oldukça yabancı. Bölüm doktorunu her zaman çok sevmiştir ve geçen haftalar boyunca onun için çok dua etti. Şimdi onunla karşı karşıya geldiğinde sanki bir yabancıyı görmüş gibi hissediyor.

"Merhaba," diyor Marion, ama görünüşe bakılırsa pencere-deki kadın onun varlığından habersiz.

Marion dikkatle yanına yaklaşıyor, tepsiyi bırakıp bir sandalye çekiyor ve onun yanına oturuyor. Kadının bakışları çok uzaklarda, ama Marion bu gözlerin ardında bir şeylerin olduğunu hissediyor. Belki de iyileşiyor, kim bilir?

"Size yemek getirdim," diyor Marion alçak sesle. "Mutlaka acıkmışsınızdır. Birbirimizi son kez gördüğümüzden bu yana daha da incelmışsiniz."

Çatalı bir parça patatese batırıp bir zamanlar çok iyi tanıdığını sandığı ve ondan geriye sessiz bir gölgeden fazlası kalmamış olan kadının ağzına götürüyor.

"Gelin, bir şeyler yemeniz gerek." Marion onun dağınık saçlarını şefkatle okşuyor. "Yoksa güç toplayamazsınız."

Kadın kıpırdamıyor. Marion patatesi dudaklarına değdiriyor. "Sizin patatesi sevdiğinizi sanıyordum, Ellen?"

O zaman kadın ansızın başını ona doğru çeviriyor. Marion'a bakıyor. Marion onun ileriye değil, *gerçekten* de kendisine baktığını sevinçle görüyor. Bu gözlerde uzun süren uykudan uyanmış bir çocuğun çekingen bakışlarını görüyor.

Kadın bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne dediniz? Sizi anlayamadım."

Marion kulağını kadının ağzına yaklaştırıyor. Artık fısıldanan sözleri anlayabiliyor.

"Lara. Adım Lara."

Notlar ve teşekkür

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar imgeseldir. Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişiyle olan benzerlik tamamen tesadüftür ve gizli bir niyetim yoktur. Bunlardan birkaç istisna, dostlarıma atfettiğim dört figürü oluşturur. Bunların hangileri olduğunu söylemeyeceğim, ama bu dört kişi bunu mutlaka anlayacaktır.

Hikâyenin bir bölümünde yer alan Orman Kliniği gerçekte yok. Ama mekânsal dağılımıyla fikir vermiş olan bir klinik elbette var.

Yine *Fahlenberg* kentini ve *Ulfingen* köyünü Alman haritalarında bulmak olanaksızdır. Romanın hileli konusu nedeniyle böylesini uygun buldum.

Alpirsbach kasabası elbette gerçek, ama burada kendime kasaba sakinlerinin hemen fark edebileceği bir özgürlük tanıdım.

"Sallinger çiftliği," gerçek bir olaya dayanıyor. Bu felakete uğramış olanları korumak adına olaylar biraz manipüle edildi, ayrıca yerin ismi de değiştirildi.

Bu romanın basılı bir kitap haline getirilmesine yardımcı dokunan herkese teşekkür ederim. Öncelikle dostum Andreas Eschbach'a olan minnettarlığımı birkaç kelimeyle anlatılamaz.

Yine yayın ajansım Roman Hocke ve Uwe Neumahr'a romanımın doğru yuvayı bulması konusunda bitmez tükenmez des-

tekleri için, bana ilk günden başlayarak sağladığı mükemmel işbirliği ve güven konusundaki tüm çabaları için editörüm Markus Naegele'ye teşekkür ederim.

Yardımcı eleştirileri ve sayısız kışkırtmaları için Angela Kuepper'a teşekkür ederim. Bir hikâyenin gerçekten iyi olması için bazen özveri gerekebileceğini ondan öğrendim. Yazmak bazen zor bir iş, ama aynı zamanda yeryüzündeki en mükemmel meslek.

Araştırmalarımnda Psikiyatr Bayan Rana Kalkan ve doğduğum kentin nüfus dairesinden Bayan Ost, çok yardımcı oldular. Hacker bilgileriyle "Mr. X" ve cesetlerin sonraki görünümüyle ilgili ayrıntılı tanımlamalarıyla Rainer Sowa da öyle. Bunun dışında yine de herhangi bir hatam olduysa sorumluluğu bendedir.

Deneme okurlarım Marianne Eschbach, Ursula Poznanski, Kerstin Jakob, Rainer Wekwerth ve Thomas Thiemeyer'e de çok teşekkür ederim. Böyle dostlara sahip olmak harika!

Ayrıca Mo Hayder'e de çok teşekkürler. Özellikle de Londra'da yağmurlu bir nisan akşamında bana yol verdiği için.

En büyük teşekkürüm eşim Anita için. Onun sabrı, anlayışı ve sarsılmaz inancı olmadan herhalde başaramazdım.

Wulf Dorn

Ekim 2008

"O GELDİĞİNDE, BENİ KORUYACAĞINA SÖZ VER!"

Şiddet mağduru bir kadın hasta, psikiyatrist Ellen Roth'un kâbusu haline gelir: Kara Adam tarafından izlendiğini iddia eden hasta, gizemli biçimde, iz bırakmadan ortadan kaybolur. Şimdi kendi hayatını da hastasınınkini de tehlikeye atan korkunç bir oyunun ortasındaki Dr Ellen Roth için hiç kimseye güvenemediği umutsuz bir savaş başlamıştır. Şeytani bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışmaktan başka çaresi kalmayan genç psikiyatrist, korku, şiddet ve paranoyadan oluşan bu labirentte çıkış yolunu bulabilecek midir?

"İnsan zihninde öyle yerler vardır ki kimse buralara ulaşamaz.
Psikiyatrist bizi zihnimizin karanlık tarafına götürüyor."
Donato Carrisi

"Gerilim romanlarının yeni yıldızı!"
Weltbild

"Sanki David Lynch, Stephen King'in bir romanını
filme almış gibi. Harika!"
Thomas Thiemeyer

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5360-44-3

